

MILOST A PRAVDA

3. ročník

1994

Obsah

Velmi, velmi maličko	9
Srdce pro Krista	11
Myšlenky o 84. Žalmu (pokračování)	15
Nikodém	17
Boží Církev – 9	18
Bůh o nás pečuje	21
Čtyři pravdy, které by měl znát každý věřící o spasení.....	22
Boží úmysl a cíl v našem životě	25
Na pomoc mladým křesťanům – 12	26
Cokoli člověk rozsévá, to také sklídí	32
Slouží sobě.....	33
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	33
Míra víry	39
OTÁZKY A ODPOVĚDI	39
Dr. Walter Thomas Prideaux WOLSTON	42
Svatba Beránkova (Zjevení 19,5–8)	45
Naše povolání jako rodičů	47
Boží Církev – 10	49
Drahocenná Kristova krev a její věčné působení	51
Dvě obyčejné pravdy	54
Prosit ve jménu Pána Ježíše.....	56
12. kapitola Ep. Římanům	57
Křesťan a nová smlouva	66
Na pomoc mladým křesťanům – 13	69
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	74
OTÁZKY A ODPOVĚDI	76
Dr. Emil DÖNGES	77
Malé lišky.....	80
Spolehlivá záruka.....	81
Obecenství a bratrské vztahy	82
„Buďte dobré mysli“ – „Počal býti dobré mysli“	86

Jednoho jest potřebí.....	88
Křesťan a svět	89
Na pomoc mladým křesťanům – 14:	93
Mé obrácení.	96
Úvahy o 84. Žalmu (pokračování).....	100
Boží Církev – 11	101
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	104
Co se stane, když vynechám modlitební shromáždění?.....	108
Praktické křesťanství	110
Naprostá poslušnost.....	111
OTÁZKY A ODPOVĚDI	111
Josef KAŠPAR	113
Myšlenka:	116
Křesťan a televize	116
Pravé pokoření	130
Jak se pokořoval Daniel	132
Naděje i uprostřed velice bolestných věcí.....	132
Boží kázeň a slitování.....	134
Je tvé srdce spokojené?	135
Na pomoc mladým křesťanům – 15	137
„Synu můj, nepohrdej kázní Páně“	141
Boží Církev 12 – RŮZNÁ SHROMÁŽDĚNÍ	142
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	145
Zlatý džbán	147
Je Kristus náš král?	148
Buď sebe pilen i učení	149
Původní křesťanství – 7. přednáška: Služba žen.....	152
8. přednáška: Veřejná služba žen	155
OTÁZKY A ODPOVĚDI	161
William KELLY	162
Neboť jsme bratři!	166
Čtyři znaky na cestě věrného věřícího.....	166
Pavel v Epištole Filipským	169

První den v týdnu	171
Mojžíš v „noclehárně“	173
Začátky práce ve vlasti.....	175
Několik myšlenek k volbě partnera pro manželství	178
Na pomoc mladým křesťanům – 13	179
Několik myšlenek k praxi kázně.....	181
Zavěšování zlata	184
Boží církvev – 13.....	187
Jedna z překážek růstu	193
OTÁZKY A ODPOVĚDI	194
Kázání na hoře: 7. přikázání	195
Bruno Vogel	199
Myšlenky	201
Mnohé příbytky	202
Zemřel za mne	203
Postavit svůj dům	204
Mluvila o Něm	207
„Jako mladistvé olivovní vůkol stolu tvého“	209
Začátky práce ve vlasti.....	212
Volba povolání.....	215
Na pomoc mladým křesťanům – 14	218
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	225
OTÁZKY A ODPOVĚDI	226
Přijímání Božího slova	228
Myšlenka	229
Boží Církev – 14	229
Šťastné manželství.....	233
James Butler STONEY	234
Poražený obr	236
Jeho milost stačí	237

Velmi, velmi maličko

„Ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijítí má, přijde a nebude meškati.“ (Žid. 10,37).

Když Jákob hledal v Pádan Syrské manželku, láska jeho srdce směřovala k Ráchel, dceři Lábana. Podle obyčeje té země se Jákob, aby ji získal, zavázal, že bude jejímu otci sloužit sedm let. A jak Písmo výslovně říká, *„Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, protože las-kav byl na ni“* (elbf. př.: „... protože ji miloval“ – 1. M. 29,20).

Sedm let je jistě dlouhá doba a zdála by se nám nekonečná, kdybychom se na ni dívali v pomalu tekoucím písku přesýpacích hodin. Ale síla, vroucnost a stálost hlubokých citů Jákobova srdce k Ráchel byly tak velké, že dlouhá léta tvrdé práce a čekání mu připadala jako pouhé dny. Byla to právě síla jeho lásky, jíž se přenášel přes dlouhou dobu čekání a hluboce se už těšil z radosti, která byla teprve před ním. Tím byl Jákob, tak oddaně milující, chráněn před ochabováním naděje srdce, které jinak mohlo být zraňováno a skličováno zdánlivou délkou každé plynoucí hodiny. Tak budou i dnešní věřící projevovat *„trpělivost naděje (v) Pána našeho Ježíše Krista“*, budou-li se jejich srdce sytit pohledem na radosti, které je čekají. A trpělivé čekání je tolik potřebné všem, kteří mají takovou naději! Láska dává naději orličí křídla, aby se mohla vznášet k nebi, kde je její Milovaný. Naše srdce pak budou naplněna stálým okoušením Jeho lásky a budou Ho trpělivě čekat.

Pavel spojuje Boží lásku s naším trpělivým očekáváním Krista. Říká věřícím, které podrobně vyučoval příchodu Pána: *„Pán pak spravuj srdce vaše k lásce Boží a k trpělivosti Kristově!“* (2. Tes. 3,5) V lásce Boží jsou oživovány naše srdečné city k našemu Pánu Ježíši, Synu Jeho lásky. V hřejivém teple vroucí oddanosti již hluboce předokoušíme a vidíme požehnání onoho okamžiku, kdy staneme v přítomnosti Toho, kterého čekáme. A když tak hledíme vstříc plnému uskutečnění naší naděje, zapomínáme na trní a bodláčí našeho putování a doba našeho čekání na Pána se nám stane něčím, co je

„velmi, velmi maličko“.

Ona doba čekání je v plně spolehlivém zaslíbení popsána takto: *„Ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijítí má, přijde, a nebude meškat.“* Duch Svatý se tedy dívá na dobu mezi odchodem Pána a Jeho opětovným příchodem jako na velice krátkou. Protože má takový význam, je toto místo vloženo do Epištoly Židům jako velké povzbuzení pro věřící uprostřed různých proměnlivých věcí v životě víry. Ona Epištola vidí věřícího v nebezpečích a těžkostech cesty pouští. Vzpruhou k věrnému, neúnavnému vytrvání je, že **cíle může být dosaženo každým okamžikem**. Už možná jen jeden nebo dva kroky – a unavený poutník dosáhne přístavu odpočinutí. Jen maličko ještě, a ten Přicházející přijde, a my *„vždycky budeme s Pánem“!* (1. Tes. 4,17)

A když pomyslíme na vtržení věřících, k němuž dojde hned, pojednou, v okamžení, jeví se nám doba očekávání Pána jen jako *„maličko“*, protože naše láska k Němu říká, že On se Svým příchodem nebude meškat. A kdybychom tu snad ještě měli čekat – možná podle pozemských pojmů a měřítek dlouho, tedy nebudou ty chvíle čekání nic znamenat, srovnáme-li je s nekonečnými věky věčnosti, které budeme trávit s Milovaným – Vykupitelem naší duše. Když se potom z požehnaných příbytků v Otcovském domě podíváme na temné hodiny uplynulé před rozbřeskem jitra, jak krátké se nám pak budou jevit!

Proč bychom se tedy už dnes neměli tak dívat? Naplňuje-li naše srdce Kristus a slovo Jeho zaslíbení, budeme lépe rozumět pravému významu ujištění Ducha Svatého: *„Ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijítí má, přijde.“* Potom nebudeme, jako kdysi oni učedníci, svým chováním ani slovy vyjadřovat: *„Co jest to, co praví nám: Maličko...?“* (Jan 16,17) I když se výrok Pána v oné horní síni mohl zdát velmi těžko pochopitelný těm, kteří očekávali, že Kristus s nimi zůstane, my dnes skrze moc Ducha víme, co to znamená, neboť On učí nevěstu říkat: *„Přijď!“* A když náš Pán a Mistr řekl: *„maličko“*, tedy je to **zlý** služebník, který říká ve svém srdci: *„Prodlévá pán můj přijítí“* (Mat. 24,48).

HF 1981/1–4 (orig.: Bible Monthly)

Srdce pro Krista

V Matouši 26, té velice vážné kapitole, jsou nám ukázána různá srdce. Srdce velekněží, srdce starších, srdce zákonníků, srdce Petra, srdce Jidáše. Ale je tam ještě jedno srdce lišící se od všech ostatních: srdce ženy, která přinesla nádobku z alabastru s velice drahou masťou, aby pomazala tělo Ježíše. Její oči byly otevřeny a ona viděla v Pánu Ježíši krásu, která ji přivedla k tomu, že nic nepovažovala za příliš drahé k věnování Jemu.

Pomineme velekněze, starší a zákonníky a podíváme se na chvíli na srdce této **ženy** v kontrastu se srdcem **Jidáše** a **Petra**.

Jidáš

byl lakomý muž. Měl rád peníze. Tato náklonnost byla rozšířená ve všech dobách. Ovšem, kázal evangelium. Doprovázel Pána Ježíše ve dnech Jeho veřejné služby. Slyšel Jeho slova, viděl Jeho cesty, okoušel Jeho dobrotivost. Ale žel, ačkoli byl apoštol, Ježíšův společník, ačkoli byl kazatel evangelia, neměl srdce pro Krista. Měl srdce pro peníze. Jeho srdce bylo pohnuto vždy, když pomyslel na zisk. Jestliže šlo o peníze, byl velice pracovitý. Peníze dokázaly rozbouřit jeho nejhlubší nitro. Měšec s penězi byl jeho nejbližší a nejmilejší předmět. Satan to věděl. Znal tuto zvláštní žádost Jidáše. Dobře znal cenu, za niž mohl toho muže koupit. Věděl, jak ho uvést do pokušení a použít ho. Jak vážné!

Ale všimněme si též, že postavení, které Jidáš zaujímal, z něho činilo zvláště vhodný nástroj pro satana. Protože byl důvěrně obeznámen s cestami Krista, byl vhodnou osobou, aby Ho zradil do rukou Jeho nepřátel. Znal svaté věci hlavou, aniž by tím bylo dotčeno srdce, dělá člověka hrozně bezcitným, svěťáckým a zlým. Nejvyšší kněží a zákonníci ve 2. kapitole Matouše **dobře znali rozumem** literu Písma, ale **neměli srdce pro Krista**. Ihned mohli rozvinout svitky prorockých knih a nalézt místo, kde bylo napsáno: „*A ty, Betléme, země judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty judskými; neboť z tebe vyjde vévoda (nebo: vůdce), který pásti bude lid můj izraelský.*“ (6. v.) To bylo velice dobré, velice pravdivé a velice krásné. Ale pak: vůbec neměli srdce pro tohoto Vůdce – neměli oči, aby Ho viděli – nechtěli Ho. Znali Písma velice dobře. Bylo by jim jistě velmi trapné, kdyby nemohli zodpovědět

Herodovu otázku. Pro muže v jejich postavení by to byla hanba, kdyby museli přiznat, že to nevědí. Ale neměli srdce pro Krista, a tak dali své znalosti Písma k dispozici bezbožnému králi, který se chystal jich využít, kdyby to bylo možné, pro svůj úmysl: zavraždit pravého dědice trůnu. Jen tolik o **vědomostech v hlavě bez lásky v srdci**.

Ale přesto nemáme v úmyslu snižovat cenu známosti Písma. Pravá známost Písma povede srdce k Ježíši. Jenže existuje také určitá známost litery Písma, kdy můžeme opakovaně číst kapitolu za kapitolou, verš za veršem, ba dokonce být jakousi „chodící konkordancí“, a přesto mít po celou tu dobu chladné a bezcitné srdce ke Kristu. **Taková** známost vrhá člověka jen ještě víc do rukou satana, jako tomu bylo v případě nejvyšších kněží a zákoníků. Herodes se nemusel obracet o informaci na neznalé lidi. Ďábel nikdy nepoužívá nevědomých nebo hloupých lidí, když pracuje proti Boží pravdě. Najde si pro takovou práci vhodné lidi. Studovaní, intelektuálové, hlubocí myslitelé, za předpokladu, že nemají srdce pro Krista, se mu vždy, ve všech dobách velice dobře hodí. Co ochránilo „mudrce od východu“? Proč je Herodes ani satan nemohli využít pro svou službu? Všimněme si jen, jak se zachovali! Měli srdce pro Krista. Jak požehnaná jim to byla ochrana! Neznali ovšem Písma – asi by se divně tvářili, kdyby měli hledat nějaké místo v prorocích. Ale **hledali Ježíše**. A hledali Ho vážně, upřímně a horlivě. Proto by je Herodes tak rád použil, kdyby mohl. Avšak **jím neměli** být použiti. Oni našli svou cestu k Ježíši. Nevěděli toho mnoho o tom prorokovi, který mluvil o „Vůdci“, ale našli cestu až k tomu „Vůdci“. Našli Ho v Osobě malého děťátka v Betlémě. A namísto aby byli nástroji v ruce Heroda, klaněli se u nohou Pána Ježíše.

A zase tím vůbec nechceme doporučovat neznalost Písma. Lidé, kteří neznají Boží slovo, budou jistě velice chybovat a bloudit. Bylo k chvále Timotea, že apoštol mu mohl říci: *„že od dětství svatá Písma znáš, která tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, která jest v Kristu Ježíši“* (2. Tim. 3,15). Pravá známost Písma nás vždy povede k nohám Pána Ježíše, ale pouhé vědomosti v hlavě, bez lásky ke Kristu, z nás učiní vlivné pracovníky v ruce satana.

Tak tomu bylo s bezcitným, peníze milujícím Jidášem. Měl známost, ale bez nejmenší jiskřičky náklonnosti ke Kristu. Jeho hluboká, důvěrná známost té požehnané Osoby z něj učinila vhodný nástroj pro satana. Jeho blízkost a přístup k Pánu Ježíši ho kvalifikovaly za vhodného zrádce. Ďábel věděl, že bude stačit třicet stříbrných, aby ho získal do služby pro hroznou práci: pro

zradu jeho Mistra.

Zamysleme se nad tím! Byl to apoštol – kazatel evangelia – význačný vyznavač. Ale pod pláštěm vyznání bylo „*srdce vycvičené v lakomství*“ (2. Petr. 2,14) – srdce, v němž bylo více místa pro „třicet stříbrných“ než pro Pána Ježíše. Ach, vy všichni vyznavači bez srdce, zamyslete se nad Jidášem! Zamyslete se nad tím, jak skončil! Kázal evangelium, ale sám mu nevěřil. Maloval na plátno sluneční paprsky, ale sám nikdy nepocítil jejich účinek. Měl velké srdce pro peníze, ale žádné pro Krista. Jako „*syn zatracení*“ (Jan 17,12) se oběsil a „*odešel na místo své*“ (Skut. 1,25). Křesťanští vyznavači, varujte se vědomostí v hlavě, vyznání rtů, pokud jsou jen projevem formální nábožnosti, odkoukaného náboženství – varujte se všech těch věcí, a snažte se mít srdce pro Krista.

Petr

V Petrovi máme další varování, ale rozhodně ne stejného rázu, jako bylo předešlé. Opravdu miloval Pána Ježíše, ale bál se kříže. Lekal se vyznat Jeho jméno mezi řadami Jeho nepřátel. Chlubil se tím, co by chtěl udělat, ačkoli si neměl o sobě nic myslet. Tvrdě spal, když měl být na kolenou. Namísto aby se modlil, spal. A pak, namísto aby byl tichý, tasil meč. Šel za Ježíšem zdaleka a ohříval se pak u ohně nejvyššího kněze. A nakonec se proklínal a zapřísahal, že svého dobrotivého Mistra nezná. Jak hrozné bylo to vše! Kdo by si dovedl představit, že Petr z Mat. 16,18 je Petr z Mat. 26?! A přesto to byl tentýž muž. Člověk je i ve svém nejlepším stavu jako zvadlý podzimní list. Není v něm vůbec pevnost, stálost. I nejvyšší postavení, nejnáročnější vyznání může končit v následování Ježíše „*zdaleka*“ a v bídném zapření Jeho jména. Je velmi pravděpodobné, ba téměř jisté, že Petr by s rozhořčením odmítl myšlenku prodat Pána Ježíše za třicet stříbrných. A přesto se bál vyznat Ho před obyčejnou služkou. Nebyl by Ho zradil Jeho nepřátelům, ale zapřel Ho před nimi. Je pravdou, že nemiloval peníze, ale selhal jinak: nezjevila srdce pro Krista.

Milý věřící čtenáři, pamatuj na Petrův pád a vyvaruj se sebedůvěry. Posiluj v sobě modlitebního ducha. Zdržuj se blízko Pána Ježíše. Zdržuj se daleko od vlivu přízně tohoto světa. „*Ostříhej se sám v čistotě*“ (srov. 1. Jana 5,18). Vyvaruj se upadnutí do ospalého, lenivého stavu duše. Buď vážný a bdělý. Zaměstnávej se Kristem. To je pravá ochrana. Nespokojuj se tím, že se jen vyhneš zjevným hříchům. Neodpočívej jen v bezúhonnosti svého

praktického života a svého charakteru. Pěstuj živé, vřelé srdečné city ke Kristu. Ten, kdo „následuje Ježíše zdaleka“, je v nebezpečí, že Ho brzo zapře. Hluboce se nad tím zamysleme. Chtějme si vzít pro sebe z Petrova pádu užitek. On sám nás později napomíná: „*Střízliví buďte, bděte; neboť protivník váš, ďábel, jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sehltil. Jemuž odpírejte silní (nebo: pevní) jsouce u víře.*“ (1. Petra 5,8.9) Jsou to závažná slova pocházející od Ducha Svatého, z pera muže, který pro nedostatek bdělosti musel velice pykat.

Jaké štěstí, že Pán s milostí řekl Petrovi před jeho pádem: „*Já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula (tj. nepřestala) víra tvá.*“ (Luk. 22,32) Všimni si, že neříká: „Já jsem prosil za tebe, abys nemohl padnout“, nýbrž „aby nepřestala víra tvá“, až padneš. Jak vzácná, zvláštní milost! Takový byl prostředek pomoci pro Petra. Pokud jde o milost, Petr byl dlužníkem od počátku až do konce. Jako ztracený hříšník byl dlužníkem vůči drahé krvi „Krista“. A jako klopýtající svatý byl dlužníkem vůči působící přímělosti Krista. Služba Krista jako Přímělosti byla základem jeho opětného úplného napravení. Jidáš o této přímělosti nevěděl nic. Jen ti, kteří jsou obmyti krví Krista, jsou účastníky té přímělostní služby. Proto Jidáš odešel a oběsil se, zatímco Petr šel dál jako napravená duše, aby „potvrzoval (posiloval) své bratry“. Kdo sám na sobě zakusil napravující milost Krista, je vhodným nástrojem k posilování svých bratří. Petr byl schopen stát před izraelským lidem a říkat: „*Vy jste se toho Svatého a Spravedlivého odepřeli*“ (Skut. 3,14), což bylo přesně totéž, co učinil on sám. Ukazuje to, jak úplně bylo jeho svědomí dílem Krista očištěno a jeho srdce napraveno tím, že se ho Pán zastal.

Žena s alabastrovou nádobkou

A nyní něco o ženě s alabastrovou nádobkou. Je tu jako zářný protějšek ke všem ostatním. Zatímco nejvyšší kněží, starší a zákonníci se spikli proti Kristu „*na síni*“ (elbf. př.: *ve dvoře*) *nejvyššího kněze, který slul Kaifáš*“ (Mat. 26,3), ona „*v domě Šimona, malomocného*“ (6. v.) pomazala tělo Pána. Zatímco Jidáš udělal s nejvyššími kněžími smlouvu a prodal jim Ježíše za třicet stříbrných, ona na Něj vylila drahocenný obsah své alabastrové nádoby. Jaký kontrast! Byla cele upoutána svým předmětem, a tím byl Kristus. Lidé, kteří neznali Jeho cenu a Jeho vzácnost, mohli její oběť označit za promarnění peněz. Ti, kteří Ho mohli prodat za třicet stříbrných, mohli mluvit o tom, že to mohlo „*dáno býti chudým*“. Avšak ona si svých kritiků nevšímala.

Jejich podezření nebo reptání pro ni nic neznamenal. Nalezla v Kristu všechno. Nechtě druzí reptají, – ona může vzdávat úctu a klanět se. Pán Ježíš jí byl víc než všichni chudí na celém světě. Shledala, že není promarněné nic z toho, co je učiněno pro Něho. Pro toho, kdo měl srdce zaměřené na peníze, mohl mít Ježíš cenu třicet stříbrných, ale pro ni měl nesmírně větší cenu, protože měla srdce pro Krista. Jak šťastná to byla žena! Kéž bychom byli jejími následovníky! Kéž bychom vždy nalézali své místo u nohou Pána Ježíše, milující Jeho požehnanou Osobu, obdivující Ho, ctíce a klanějící se Mu. Kéž bychom se sami vydávali v službu Jemu, i když ji třeba bezcitní vyznavači budou považovat za maření času nebo peněz. Rychle se blíží čas, kdy nebudeme litovat ničeho, co jsme udělali pro Jeho jméno. Ano, jestliže tam budeme mít čeho litovat, tedy toho, že jsme se věnovali věci našeho Pána na tomto světě tak slabě a byli tak mdlí. Jestliže onoho „rána bez oblaků“ (srov. s 2. Sam. 23,4) zalije naši tvář trochu ruměnce studu, tedy proto, že jsme se službě Páně nevěnovali **celým** srdcem.

Zamysleme se nad tím vším a kéž by nám Pán dal **celé srdce pro Krista!**

HF 1980/43–51

Andrew MILLER:

Myšlenky o 84. Žalmu (pokračování)

„Žádostiva jest a velice touží duše má po (před)síních Hospodinových; srdce mé i tělo mé plesá (elbf.př.: hlasitě volá po) k Bohu silnému živému.“ (3. v.) Při čtení tohoto verše se srdci bezděky vnucuje jedna důležitá otázka: Liší se stav věřícího, jehož duše velice touží po předsíních Páně, od stavu věřícího, který velice touží po samém Pánu? Odpověď na tuto otázku musí jistě znít kladně. Oba stavy jsou dobré a mohly by být i úzce spolu spojené, ba mohly by být zkušeností stejného věřícího, ač v různém časovém období. Ale přece jen je mezi nimi jasně viditelný rozdíl. V jednom případě je předmětem touhy duše **požehnání**, v druhém případě **sám Bůh**. Jistěže i v druhém případě bude výsledkem požehnání a bude možná ještě větší než v prvním případě, ale není vlastním předmětem touhy. Pohnutky jsou v obou případech různé. V prvním případě je v popředí myšlení na sebe, na svou osobu, zatímco v druhém případě je předmětem věřícího jenom Bůh. Jasněji se nám ten rozdíl ukáže, srovnáme-li počáteční verše 84. Žalmu s počátečními verši 63. Žalmu.

63. Žalm je od samého začátku naladěný výše než osmdesátý čtvrtý. Touha duše se obrací na samého Boha. Žalmista říká s velkou vroucností: „Bože, **Bůh silný můj ty jsi!**“ Je si plně vědom svého poměru k Bohu a z toho plynoucích požehnání. Mohl by být nějaký požehnanější stav duše? Zaposlouchejme se do hlubokých, vroucích, a přesto tak svatých výlevů srdce, vyjádřených v slovech: „Bože, **Bůh silný můj ty jsi! Tebe hned v jitře hledám, po tobě žízní duše má; po tobě touží tělo mé v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody – jako jsem tě ve svatyni spatřoval, – abych viděl sílu tvou a slávu tvou**“ (část. podle elbf. př.). Naproti tomu 84. Žalm začíná slovy: „**Jak jsou milé přibytky tvé, Hospodine zástupů! Žádostiva jest a velice touží duše má po (před)síních Hospodinových; srdce mé i tělo mé plesá** (elbf.: *hlasitě volá po*) **k Bohu silnému živému.**“

Zde sice duše Boha zná a i touží po Něm, ale má před svým zrakem více Jeho poměr k Jeho lidu, jak On se zjevuje ve shromáždění Svého lidu. V prvním případě vidíme, jak se nová přirozenost přímo a požehnaně obrací na Boha, kdy jenom On je předmětem touhy duše, třebaže modlitebník se nalézá v krajně nepříznivých poměrech: „**v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody**“. V druhém případě se setkáváme s touhou, která spíše odpovídá potřebám Izraelity v zajetí, který dříve měl výsadu klanět se v domě Hospodinově, a nyní se s bolestnou touhou dívá zpět na dřívější šťastné chvíle. Ale kdo takto velice touží po předsíních Hospodinových, není cizincem ani vůči oněm předsíním, ani vůči Pánu, kterému je tam přinášeno klanění. Byla to jistě láska k Pánu, jež vedla učedníky na hoře proměnění k návrhu postavit tam tři stánky. Chtěli, aby Pán tam s nimi zůstal a bydlel. V tom případě přibytky Hospodinovy skutečně nabývají pravé ceny, když On v nich přebývá. Když ale vzácné výsady Božích dětí nejsou plně pochopeny, nemohou se ani myšlenky duše povznést k jejímu opravdovému středu.

Jak potěšující musí být pro Boží srdce, když vidí, že Jeho dítě po Něm touží a velice si přeje, aby Jeho jméno bylo velebeno, jak je to jasně vyjádřeno v 63. Žalmu. A nezapomínejme, že v tomto případě se všechno stavělo proti věřícímu. Jestliže je tomu tak s některou duší, je samozřejmé, že vlastní „já“ ustupuje do pozadí a více může vyniknout život z Boha. Jaký to libě vonící květ a jaké vzácné ovoce pro Boží oko v tomto pustém světě, kde pro Něj jinak není žádné ovoce! Ale to, co bylo právě řečeno, platí plně a vždy jen o **Jednom**: o Kristu. Pro Něj byl nejen tento svět, ale též i Izrael, lid Bohem vyvolený a oddělený, vyprahlou zemí bez vody. A přesto Jeho nejpřednějším přáním vždy bylo oslavení Otce. On je slavným a dokonalým Vzorem

všem Božím dětem a je jistě také hoden, abychom se Jím s modlitbou a pokornou prosbou zabývali a následovali Ho. Tento svět Mu neposkytl ani kapku vody k uhašení žízně a ani nejmenší lísteček zeleně k potěšení Jeho očí. A přesto nepřešlo přes Jeho rty ani jedno slovo stesku. Důvěřoval Bohu a čekal na Něho. Všechny Jeho zdroje síly a pomoci byly v nebi. Ustavičně pil z čistého pramene, ale přitom jako Člověk žíznil po Bohu, po Bohu živém, a to jako nikdo jiný. Mohl říci v jistém smyslu, který byl vlastní jen Jemu: „**Bože, Bůh silný můj ty jsi! Tebe hned v jitře hledám, po tobě žízní duše má, po tobě touží tělo mé v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody!**“

Není však i věřící křesťan dnešní doby právě tak vítaný v nebeských místech jako tento ponižující se a pokorný Ježíš Nazaretský? Ano, skrze nesmírnou Boží milost se věřící podílí na právech a výsadách Krista! Je **zajedno** s Ním, který je nyní jako člověk vyvýšený po Boží pravici. A je-li tomu tak, neměly by se pak myšlenky každého křesťana, jeho srdečné city a přemýšlení soustřeďovat kolem toho **Jednoho**, jenž jedině je hoden velebení? – Milý čtenáři, jestliže i ty pociťuješ vyprahlost tohoto světa, nereptej! Zaměř všechno své myšlení vzhůru a napájej se z nikdy nevysychající studnice s vodou, která je vždycky svěží. Přemýšlej o tom, že také všechny tvé prameny pomoci a síly jsou v živém Bohu, v tvém Bohu a Otci! Přemýšlej o všech nescíslných požehnáních, jichž ses stal podílníkem, přemýšlej o svém úzkém spojení s Bohem a obecenství s Ním! Stal ses dítětem v Boží rodině, údem těla Krista, toho zmrtvýchvstalého a oslaveného Syna člověka, a zároveň i služebníkem v Jeho království. Snaž se tedy chodit tak, jak se sluší na tvé tak vysoké a zvláštní postavení a výsady! Víra se jich chápe již nyní a jsou jí skutečností. A nebude to už dlouho trvat a ony budou plně zjeveny v nebeské slávě. A Bohu buď chvála, že tyto naše vztahy, které učinila milost, nikdy nebudou zrušeny. „*Darů (milosti) zajisté svých a povolání Bůh nelituje.*“ (Řím. 11,29) Nikdy nebude žádat zpět dary, které rozdál – ani v tomto čase, ani na věčnosti.

BHCh 1903/70–74 (pokračování, dá-li Pán)

W. T. P. WOLSTON:

Nikodém

V Písmě jsou tři místa, kde se něco dozvídáme o tomto zajímavém muži – Nikodémovi (Jan 3,1–21; 7,50–52; 19,39–42). Mám za to, že v těchto třech

událostech máme názorné ukázání tří období, v nichž se po duchovní stránce nalézá každý člověk. Pokud jde o Nikodéma, můžeme 3. kapitolu označit za **půlnoc**, 7. kapitolu za **svítání** a 19. kapitolu za **plné denní světlo**.

O **půlnoci** většinou bývá hluboká tma. Je to situace, v níž se nalézá každý člověk, který se dosud rozhodným způsobem nesetkal s Pánem Ježíšem. Takový neobrácený zůstává v oné půlnoční tmě tak dlouho, dokud se s Ním nesetká. Potom však, když přijde k Pánu Ježíši, ho obklopí skutečná záplava světla. Světlo přichází vždy od Boha, nikdy od člověka. **Bůh je světlo**.

Ale co je míněno **svítáním**, rozedníváním? V 7. kapitole Ev. Jana zjišťujeme, že Nikodém jaksi mimochodem se nesměle několika slovy zastává Pána Ježíše. Zná mnoho lidí, kteří se mu podobají. Řeknou něco málo na omluvu Ježíše, ale nechtějí se k Němu veřejně přiznat. Nikodém řekl: „Neodsuzujte Ho, dokud jste Ho nevyslechli! Nejednejte s Ním příliš přísně!“ A farizeové řekli: „Nepatříš k Jeho stoupencům? Nestojíš na Jeho straně?“ Nuže, toto on ještě nechtěl říci naplno.

Potom však přišla chvíle, kdy viděl na kříži viset Syna člověka, korunovaného korunou z trní a celý svět byl proti Němu. Tu neohroženě vystupuje a vyznává: „Jsem nyní po Jeho boku. Nezáleží mi na tom, co si svět o tom myslí. Patřím k Němu.“ Nyní bylo v jeho duši **světlo plného dne**.

HF 1989/44–45

André GIBERT:

Boží Církev – 9

Dary milosti

Nebylo by možné, aby zde Církev byla bez služby darů milosti. Takový „dar“ je schopnost daná Bohem určité osobě, aby pomocí něho působila ve prospěch Církve.¹ Kristus v tomto směru nenechává Svou Církev v nedostatku. Dal vše, čeho bylo třeba, a dále všechno dává a bude dávat skrze Ducha Svatého, aby Církev živil, spravoval a vzdělával, dokud ona bude na zemi.

Jsou rozmanité dary a jsou uváděny na různých místech Písma, ale ve

¹ Písmo svaté často ztotožňuje „dar“ a toho, komu je dar udělen (Ef. 4,8 a 11).

vzájemně se lišících sestaveních, z nichž každé odpovídá určitému zvláštnímu účelu a zřejmě nebývá úplné.

Dary jsou uděleny celé Boží Církvi „*pro spořádání* (elbf. př.: *k dokonání*) *svatých, k dílu služby, pro vzdělání těla Kristova*“ (Ef. 4,12). Kristus sám co oslavená Hlava toho těla „*dal některé* (jako) *apoštoly, některé pak* (jako) *proroky, jiné* (jako) *evangelisty, jiné pak* (jako) *pastýře a učitele*“ (Ef. 4,11). Je vidět, že zde jde zvláště o „službu Slova“, totiž o tu službu, kterou všeobecně chápeme jako „službu“ v užším smyslu slova.

Služba, kterou konali apoštolé, trvá dál, protože jejich poselství a jejich skutky našly místo v inspirovaných Písmech a Boží slovo bylo ukončeno. Ukončené Boží slovo nastoupilo na místo **apoštolů** a **proroků**. – **Evangelisté** mají své pracovní pole ve světě, aby odtud vyjímali ty, které Bůh připojí k Církvi. – Úkolem **pastýřů** je dávat vhodnou duchovní potravu. Bdí nad stádcem, které je stále ohrožováno světem a satanem. – **Učitelé** zdravým a jasným způsobem ukazují pravdu.² Ve 12. kapitole **1. Ep. Korintským**, která zvláštním způsobem vyzdvihuje neomezenou autoritu Ducha Svatého při rozdělování darů, je řečeno, že Bůh postavil (dosadil) „*některé v církvi: nejprv apoštoly, (za) druhé proroky, (za) třetí učitele, potom moci (divů), potom dary uzdravování, pomocníky* (nebo: *pomocné služby*), *správce* (nebo: *správy, spravování*), *rozličnost jazyků*“ (28. v.). I když dary zázračných mocí, tak vysoce oceňované Korintskými, byly nevěřícím lidem znamením, dnes už mezi námi nejsou. Ale zůstávají ještě mnohé jiné. Co se týče apoštolů a proroků, už jsme řekli, že Boží slovo nastoupilo na jejich místo. O evangelistech se tu nemluví, neboť ta kapitola nám ukazuje „*duchovní dary*“ (1. v.).

V **Ep. Římanům 12** nenalzáme jenom službu Slova, nýbrž souhrn křesťanských „služeb“, které jsou všechny označeny jako **dary milosti**. Apoštol začíná **prorokováním** a končí **službou milosrdenství**, které se jistě nesměl

² Je užitečné upozornit zde na prostředky k vzdělávání, které nám Bůh dal ve spisech bratří, které samozřejmě nejsou inspirované jako je Boží slovo, ale v nichž nám je uchována služba bratří. Bůh je obdařil milostí jako učitele, aby používali Jeho Slovo na současné svědectví a aby je „správně rozdělovali“. Oni v nich neukládali **své myšlenky**, nýbrž to, **co Pán chtěl** i naší době sdělit skrze pravdy Svého Slova, znovu uvedené na světlo. Žel, že řada věřících se často odklání od této vydatné duchovní potraviny a nevyužívá jí, třebaže jde o službu podle toho, jak si to přeje Bůh. Zanedbávat četbu této písemné služby, která má neocenitelný význam, je velká ztráta.

stranit žádný věřící, ať bratr či sestra. **Každý** něco obdržel a každý je napomínán dávat. Ale zároveň je **každému** řečeno, aby „*myslil ve střídmosti, jak Bůh komu udělil míru víry*“ (3. v.), aby celé tělo žilo v naprostém souladu.

Podle **1. Petra 4,10.11** „*rozličná milost*“ byla přidělena „*každému*“, abychom všichni navzájem jí sobě sloužili „*jako dobří šafáři (správcové)*“. „*Mluví-li kdo, mluv jako řeči (= výroky) Boží.*“ Zde je zřejmě třeba myslet především na službu Slova podle Ef. 4,12: „*... pro vzdělání těla Kristova*“. Avšak zdalipak nás to místo také nenapomíná, abychom ve svých slovech byli střízliví a opatrní a mysleli na to, že je psáno: „*Pravím vám, že z každého slova prázdného (nebo: neužitečného), které mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný*“ (Mat. 12,36)? „*Jestliže kdo přisluhuje (nebo slouží), čiň to jako z moci, kterou uděluje Bůh.*“ Tu jistě můžeme myslet na služby lásky a milosrdenství, kterými si mají se srdečnou láskou vycházet vstříc a vzájemně sloužit všichni, jak bratři, tak sestry.

Taková poučení Božího slova nám rozhodně nesmí být jen teoretickými myšlenkami. Jejich dosah při praktickém uplatňování sahá mimořádně daleko.

Mezi dary je velká rozmanitost. My máme většinou sklon cenit si těch, které nějak zvlášť vystupují do popředí, především při službě Slovem. Často oceňujeme tuto službu zvláště podle toho, jak upoutává posluchače. Ale pamatujme, že služebník Slova je jen nástrojem, zatímco věřící, který činí milosrdenství, je činitelem působící lásky. Nejskromnější služba v Církvi často mívá větší cenu než některá jiná, která je příliš nápadná.

Tyto rozmanité dary milosti a úkoly pro „dílo služby“ neudělují nějaké veřejné oprávnění nebo nějaký úřad, nýbrž spíše ukládají tomu, kdo je obdržel, velkou odpovědnost. Je služebníkem podle vzoru Krista. A chtěl by snad někdo být víc než jeho Pán a Mistr? „*Co máš, co bys nevzal?*“! (1. Kor. 4,7). Také „*kdo předložen (= představen) jest*“, není nějaký vůdce v tom smyslu, jak se tomu obvykle rozumí mezi lidmi, nýbrž je jako jeho bratři, ale dosazen na určité zvlášť odpovědné místo. U každého, kdo obdržel nějaký dar, který ho staví do popředí, zvláště u daru zvěstování Slova, je nebezpečí, že takový věřící se bude povyšovat a bude vědomě či nevědomě upoutávat duše na sebe a tak je odvádět od Pána. Na druhé straně existuje neméně velké nebezpečí pro ostatní, že se budou spoléhat na několik málo skutečně nadaných bratří, a protože jsou zvyklí na jejich službu, sami zůstanou nečinní. To by mohlo být nepozorovaně podnětem k vzniku určitého „duchovenstva“.

Každý, kdo má nějaký dar milosti, by si měl být vědom toho, co obdržel od Pána a poslušně Mu v tom sloužit závisle na Duchu Svatém. Aby celé tělo rostlo a zůstávalo zdravé, musí **každý úd přispívat svou částkou**, ani příliš mnoho, ani příliš málo, jak je nám to řečeno v 1. Kor. 12. Jsme údy jedni druhých a měli bychom kvůli společnému blahu všech – a tedy nikoli k uspokojení své samolibosti – „*horlivě žádat lepších darů*“ (v elbf. př.: *větších darů milosti*)“ – 31. v. Avšak před námi se otevírá „*ještě vyšší* (nebo: *mnohem výbornější*) *cesta*“, totiž cesta lásky – viz 1. Kor. 13!

S radostí smíme myslet na to, že to je Pán, jenž dává k dispozici všechno pro potřeby Církve, kterou tolik miluje. Nikdy ji nepřestane opatrovat potřebnými dary. Ale jak budou používány a uplatňovány? A jak bude jejich působení uznáváno těmi, kvůli kterým byly dány? V současném stavu věci přichází mnoho existujících darů nazmar, protože zůstávají nevyužity. Proto ta napomenutí ve 12. kapitole Ep. Římanům! Jednejme tedy podle způsobu daru, který nám byl dán. Jestliže to nebudeme dělat, jaká to bude pro všechny ztráta! Současný stav Církve neukazuje na to, že by dary **chyběly**, nýbrž že bývají **opomíjeny** a že jsou **špatně používány**. Timoteus je napomínán, „*aby rozněcoval v sobě dar Boží*“, který byl v něm (2. Tim. 1,6), a Archippovi je řečeno: „*Viz, abys službu, kterou jsi přijal v Pánu, vyplnil*“ (Kol. 4,17). Pán se nás však může otázat: Co jste udělali s tím, co jsem vám dal?

Je nám vzdálena myšlenka, že by v dnešní době všechny od Boha působící dary se nalézaly jen u bratří, s nimiž se shromažďujeme. Ale kéž by mezi námi nebyla konána žádná jiná služba, než působená Duchem Svatým! A kéž by každý sloužící jednal v závislosti na Něm, podle toho, co od Pána obdržel!

(pokračování, dá-li Pán, příště)

Bůh o nás pečuje

„*Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým, velikou péčí svou uvrhne na Něj. Neboť On má péči o vás.*“ (1. Petr. 5,6,7)

Rád bych věděl: Proč to nejjednodušší v křesťanském životě často bývá nejtěžší? Rád bych věděl: Proč pracuji s čadící svíčkou, když mám přece po ruce spínač elektrického světla? Přirozenou odpovědí na to je, abych to tak **nedělal**. Nejsem přece snad tak naivní, abych si tak počínal – až na praxi v našem duchovním životě. O mnohých z nás se totiž zdá, že v něm jsou spokojeni, mohou-li se prodírat vpřed pomocí ubohých prostředků chatrné lidské přirozenosti, když mají přece k dispozici úžasnou Boží moc.

Není žádný stav lidské povahy, žádná situace v lidském životě, o kterou by se Bůh, náš Otec, ve Svě všeobsáhlé lásce nestaral. A přesto se mnohé z Jeho dětí potýkají s drsnostmi cesty života samy, samy se trápí se svými břemeny, která by On z nich tak rád sňal. Slíbil jim přece, že je vezme na Svá ramena a ponese, ale oni si sami stále něco na sebe nakládají. Rád bych věděl, proč.

EuE 1991/74 (orig.: Grace and Truth)

E. C. HADLEY:

Čtyři pravdy, které by měl znát každý věřící o spasení

Mladí věřící bývají někdy zmateni a znepokojeni svým duchovním stavem. Pochybují o svém spasení, protože v jejich životě bývá tak mnoho pádů. Proto bych chtěl postupně ukázat na čtyři věci, které mohou skutečně pomoci všem znepokojovaným takovými myšlenkami.

1) Když přijdeme k Pánu Ježíši jako zahynulí hříšníci, Bůh nám odpustí a ospravedlní nás na základě prolité krve Ježíše Krista (Řím. 3,23–26).

Když Pán Ježíš visel na kříži, byly na Něj vloženy všechny naše hříchy a On za ně nesl trest, takže nikomu z těch, kteří Pána přijali za svého Spasitele, už nemůže hrozit kvůli hříchům soud. **Každý hřích**, který pronikne do našeho života, **byl už odsouzen a potrestán. Stalo se to tenkrát, když Kristus za nás zemřel na kříži** (Iz. 53,5.6; Žid. 9,28; 10,12–14).

Možná ale, že někdo řekne: Je-li to pravda, tedy příliš nezáleží na tom, zda potom dále hřeším nebo nehřeším.

Rozhodně ne – záleží na tom velice mnoho, protože jsou ještě tři další věci, kterých je třeba dobře si všimnout a které se týkají spasení.

2) Když přijmeš Krista jako svého Spasitele, Bůh ti udělí nejen odpuštění a ospravedlnění, ale také novou přirozenost. Jsi znovuzrozen a stal ses Božím dítětem (1. Petr. 1,23; Jak. 1,18; 2. Petr. 1,4). **Nová přirozenost**, kterou jsi obdržel, když ses znovu narodil, **miluje Boha a nenávidí hřích**. Právě proto se necítíš dobře, pronikne-li do tvého života hřích. Nová přirozenost v tobě budí přání žít bez hřešení, a je to ona, která působí, že se cítíš nešťastný, když zhřešíš. Žádný znovuzrozený křesťan nemůže být šťastný v hříchu.

Někdo by se mohl zeptat: Proč dělám ty hříšné věci, když přece mám novou přirozenost, která si to nepřeje? Já bych opravdu nechtěl hřešit, avšak zjišťuji, že přes všechny své dobré úmysly povolují těm zlým věcem a znovu je dělám.

Příčinou toho je, že **máš nejen novou přirozenost**, která nenávidí hřích a která se cítí bídná, **ale máš i starou přirozenost**, která ty zlé věci má ráda. V tobě se tedy odehrává určitý boj. Stará přirozenost chce hřešit, zatímco nová to nenávidí.

Kromě toho máš i **svědomí**, které ti říká, že to, co si přeje nová přirozenost, je správné, a že přání staré přirozenosti jsou vždycky špatná. Avšak přesvědčuješ se, že ve chvílích pokušení stará přirozenost se svými přáními a žádostmi hříšných věcí bývá velice často silnější a vede tě do otroctví. Potom děláš věci, které tvá nová přirozenost nenávidí a které tvé svědomí neschvaluje.

Po spáchaném hříchu je ti toho líto a rozhodneš se, že to už nikdy víc neuděláš. Ale zdá se, jako bys neměl žádnou sílu tato dobrá rozhodnutí a předsevzetí také uskutečnit, když pokušení přijde.

Co se dá proti tomu dělat? Je třeba si uvědomit třetí věc spojenou se spasením.

3) Jestliže jsi znovuzrozen a přijals Krista jako svého Spasitele, **Bůh ti dá Svého Ducha Svatého, aby bydlel v tvém srdci** (Ef. 1,13; Gal. 4,6). Duch Svatý vlévá do našich srdcí **Boží lásku** a působí, že ve svých duších cítíme **Kristův pokoj**. Pak jsme šťastni (Řím. 5,1.5). Ale jakmile dáš místo hříchu, ztratíš tuto radost. Tu je Duch Svatý zarmoucen. Nemůže ti udělovat radost, když povolíš hříchu, protože by tě to podporovalo v hříšných věcích, které On nenávidí. On je ve Své nenávisti k hříchu a ve Své lásce k spravedlnosti a svatosti zajedno s Bohem Otcem a s Bohem Synem (Ef. 4,30).

Duch Svatý ti je dán nejen proto, aby do tvého srdce byla vylita Boží láska, ale také proto, aby tě Svou mocí uschopňoval **říkat žádostem staré přirozenosti jasně: NE**. Působí dále, abys byl schopen **žít tak, jak si to přeje Bůh a dělat to, co se Jemu líbí**, tj. to, co je také touhou tvé nové přirozenosti. Musíš se úplně opírat o moc Ducha, abys mohl říci hříchu: „NE“, ale Boží vůli: „Ano“. Přesně toto je míněno v Ep. Galatským 5,16, kde čteme: *„Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte.“*

Dá se to srovnat s Petrem, když chodil po vodě. Dokud se díval na Pána

a počítal s Ním, že ho bude držet, bylo vše dobré. Ale jakmile se začal dívat na vlny a bál se, že by mohly být příliš velké, než aby po nich mohl chodit, tu začal tonout. Proč? Protože se už neopíral o Kristovu moc jako dost silnou, aby ho mohla držet. V našem křesťanském životě se musíme opírat o Pána s důvěrou, že nás bude chránit a držet na každém kroku mocí Svého Ducha, který v nás přebývá (Mat. 14,24–31; Jan 15,4.5).

4) Spasení nám přináší obecenství s Bohem. Mezi Bohem a tebou, Jeho dítětem, je vzácné spojení. Můžeš s Ním mluvit jako se svým Otcem a můžeš se radovat z toho, co ti chce sdělit pomocí Svého Ducha skrze Své Slovo. Máš plnou možnost přicházet k Němu s každou věcí. Můžeš s Ním mluvit o všech svých těžkostech stejně jako dítě, které ví, že jeho pozemský otec je má rád a ví, že k němu může kdykoli přijít. Máš radost, když vidíš Jeho úsměv.

Když dítě svého otce neposlouchá, necítí se už dobře v jeho přítomnosti. Dobře ví, že otec nesouhlasí s tím, co udělalo. Namísto aby se radovalo z blažého obecenství, vidí, že otec ho musí pokárat anebo dokonce použít metlu.

Podobně je tomu s naším nebeským Otcem. Jestliže zhřešíme, zůstáváme přesto Jeho dětmi, a i pak platí, že Kristus **už nesl** trest za ten hřích. Bylo za něj učiněno smíření Kristovou obětí na kříži, která byla učiněna jednou provždy. Je však přerušeno naše **obecenství s Otcem a s naším Spasitelem**, a **Duch Svátý**, který v nás přebývá, **je zarmoucen**. Náš nebeský Otec nás musí kvůli naší neposlušnosti kárat a použít možná dokonce kázeň, zvláště tehdy, jestliže jsme se na špatné cestě už dostali daleko.

Jestliže však s pokornou myslí a upřímně zarmoucení nad svým hříchem a nad svou neposlušností k Němu přijdeme a všechno Mu vyznáme, On nám bude moci odpustit a odpustí nám, jako pozemský otec odpouští svému dítěti. Pak se zase budeme moci radovat z obecenství, takže se opět v Jeho přítomnosti budeme cítit volní a šťastní (1. Jan. 1, 9).

Viděli jsme tedy, co se stane, když Boží dítě zhřeší. **Není** ztraceno a **nezahyne**, protože Bůh přijal věřícího na základě oběti Ježíše Krista za naše hříchy. Právě tak tím nedojde k přerušení jeho **poměru k Bohu**. Stále ještě je Božím dítětem a Bůh je stále ještě jeho Otec. Avšak praktické obecenství s Otcem je přerušeno, Duch Svátý je zarmoucen a dítě se dostává pod kázeň Otce. Když se však pro to pokoří a svůj hřích Otci vyzná, bude praktické obecenství zase obnoveno.

Avšak **hřešíme-li jako věřící (tj. po obrácení), ztrácíme něco, co už nemůže být napraveno.** Pán Ježíš říká, že pohárek vody, podaný v Jeho jménu, nebude zapomenut. Všechno, co jsme dělali, abychom se Mu líbili, On jednou odmění. Kdybychom tedy, namísto, abychom povolili hříchu, zůstali poslušní a dělali to, co se Jemu líbí, měli bychom za to vyhlídku na odměnu v nebi. Jenže my jsme se o tuto odměnu připravili, protože jsme promarnili příležitost obdržet ji. **Toto je věčná ztráta**, neboť každá odměna, kterou Pán udělí v nebi, je věčná. Mohli jsme ji mít po celou věčnost a mohli jsme se z ní radovat, kdybychom byli poslušní a věrní! Toto pomyšlení by nás mělo učinit bdělejšími, abychom se dnes a v dalším čase, kdy ještě budeme žít na zemi, vyvarovali takových ztrát. Musíme využívat každou příležitost, abychom byli Pánu věrní. Protože necháme-li si ji ujít, ona už se nikdy nevrátí a tím se pak připravíme o příslušnou odměnu za věčnost.

Celou věčnost budeme mít možnost radovat se z odměny, kterou obdrží vítězové, ale na zemi máme jen **přítomnou chvíli**, abychom té odměny dosáhli. Jestliže nevyužijeme rychle plynoucího času k vítězství nad hříchem, nedostaneme žádnou odměnu a nebudeme se tedy ani moci z ní radovat. V nebi už nebudeme moci vítězit. Vítězství můžeme dosahovat nyní, v životě na zemi. Potom už nikdy ne.

HF 1990/286–292

Boží úmysl a cíl v našem životě

Veliký Mistr, který opracovává a utváří lidskou duši, má k tomu mnoho nástrojů. Jen málo z nich je bez ostrého břitu. Avšak úmyslem a cílem, který On u Svého lidu sleduje, je, aby z nich zářila jejich nebeská krása. K tomuto cíli spolupracuje všechno: každý zářez, každý úder pomocí Jeho nástrojů.

Ještě jednou tedy: Konečným cílem všeho Božího jednání s námi je blaho a požehnání naší duše. Budeme-li toto pevně držet ve svém srdci, odejme to hořkost a trpkost všem těžkostem a zkouškám, které přicházejí z Jeho ruky.

Nikdy bychom se neměli dívat na události v našem životě jako na nějaké **náhody**, ale naopak bychom se v nich spíše měli snažit pochopit určitou lekci, kterou nás Bůh chce naučit. Anebo jinými slovy: Měli bychom v každé věci, i když s sebou nese velkou zkoušku, vidět příležitost, abychom tím povyrostli v milosti. Starosti, zarmoucení, bolesti, změny, ztráty, utrpení – to vše nám působí zkoušku, působí nám bolest, uvrhává nás na Boha. Ale

zkoušky, když jimi procházíme s Ním, nás povedou k hlubšímu pochopení Boží milosti a k tomu, abychom se stali vhodnější pro Jeho službu.

EuE 1991/97 (orig.: Grace and Truth)

Čti tyto úvahy s prosbou a srovnávej je s Písmem po ruce. Nezapomínej také prosit za tuto práci

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 12

(z abecedy křesťanství)

Dosud jsme se zabývali pravdami, které se týkají celé Boží Církve na zemi. Připomněli jsme si, jak Církev vznikla a kdo k ní patří. Pomocí jejích různých obrazů z Bible jsme uvažovali o jejích rozmanitých stránkách a také jsme viděli, jak Bůh pomocí duchovních darů pečuje o její vzdělávání a růst. – Nyní se dostáváme k další kapitole s mnohými podtituly: Boží Církev v určitém místě, anebo krátce **místní shromáždění**.

Také zde budeme sledovat jednoduchá naučení Božího slova. Mluví nejen o Církvi všeobecně, nýbrž také třeba o „*církvi (shromáždění), která byla v Jeruzalémě*“ (Skut. 8,1), o „*církvi, kteráž byla v Antiochii*“ (Skut. 13,1), o „*církvi Boží, kteráž jest v Korintu*“ (1. Kor. 1,2), atd.

Jako všichni znovuzrození a ze světa povolání věřící tvoří společně na zemi „Církev“ (ekklesia), zahrnuje i místní Církev **všechny** věřící v Kristu Ježíši, **všechny** povolané svaté, kteří v tom určitém místě bydlí. Tato skutečnost je jasná z 1. Kor. 1,2. Tenkrát se věřící z jedné vesnice nebo z jednoho města jednomyslně shromažďovali na **jednom** místě, a tak byli před světem zřetelným vyjádřením celého Kristova těla. Tak Pavel psal Církvi z Korintu: „*Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky*“ (fr. př. JND: „... a /jeho/ údy každý jednotlivě“ – 1. Kor. 12,27).

I když – jak ještě později uvidíme – každé místní Shromáždění (Církev) má před Pánem svou příslušnou odpovědnost za svůj duchovní stav, přesto není nějakým samostatným útvarem. Je svazkem Ducha Svatého velice úzce spojeno s ostatními Shromážděními Církve (ekklesia) a ve všem má být jasným vyjádřením celé Boží Církve na zemi.

Biblický základ

Dnes, kdy křesťané z určitého místa tolika různými cestami vyhledávají

různé církve a náboženské obce, není už možné vidět spojitost údů v jediném celkovém organismu.

Mnoho Božích dětí se s touto smutnou skutečností smířilo. Ale někteří se vážně ptají: Je možné dnes, kdy většina křesťanů ani trochu nepomyšlí navrátit se k tomu, co bylo na počátku a co můžeme nazvat „**biblickým základem**“, ano, je dnes vůbec ještě možné shromažďovat se na **takovém** základě?

Je jisté, že **viditelná** jednota Božího lidu je skrze naši nevěrnost pro tuto zem již jen v troskách. Avšak Boží skutečnost, že všichni vykoupení jsou Duchem Svatým pokřtěni v **jedno** tělo (1. Kor. 12,13), trvá podnes a potrvá navěky!

Každý, kdo toto ví a přeje si nejen osobní vírou nýbrž i společně s Božími dětmi jít po cestě podle Božích směrnic, nemusí čekat na své bratry, kteří setrvávají v lidských systémech. Vždyť by svou příslušností k nějakému zvláštnímu vyznání nebo k nějaké sektě (roztržce) vlastně dále prakticky popíral biblickou pravdu, že Církev na této zemi je „**jedno tělo**“ (1. Kor. 12,12). Smí a má se v poslušnosti víry stavět na základ Bohem způsobené jednoty Ducha. **Tuto jednotu** tedy nemusí teprve **dělat** nebo usilovat o ni, nýbrž má ji pouze **zachovávat**, tím že prakticky žije podle napomenutí: „*Usilujíce zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje.*“ (Ef. 4,3)

Jestliže tedy v některém místě několik věřících – i kdyby byli jen dva nebo tři – se chce podle biblického vzoru místních Církví (Shromáždění) shromažďovat jen na základě „jednoho těla“, pak oni netvoří žádnou novou „skupinu“. Vždyť neříkají: **My** jsme Církev. Oni tam naopak vyznávají: Každý věřící v tomto městě (nebo vesnici) je údem Kristova těla a podle Božích myšlenek patří k Boží Církvi v tom místě. Oni dva nebo tři ovšem nemohou svým jednáním obnovit nenavratitelnou **viditelnou** jednotu, ale jsou svědectvím o tom, že dále trvá Boží pravda o jednotě Ducha ve svazku pokoje, – Ducha Svatého, který nerozlučně spojuje údy navzájem mezi sebou a s jejich Hlavou v nebesích – Kristem.

Boží střed

Bůh posadil Krista na nebeských místech po Své pravici a dal Ho jako Hlavu nade všechno Církvi, která je Jeho tělo, plnost Toho, který všechno ve všem naplňuje (Ef. 1,20–23). Je tedy nemyslitelné, že by Bůh v různých městech a obcích na této zemi mohl uznávat nějaký jiný střed než Krista! Tak i náš Pán v Mat. 18, když pro Svou Církev předem stanovil velké zásady kázně

a shromažďování, řekl: „*Neboť kdekoli shromáždí se* (podle elbf. př. lépe: *shromáždění jsou*) *dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich.*“ (Mat. 18,20) **Duch Svatý vede věřící jen k tomuto středu. Jestliže tuto podmínku uskuteční, je Ježíš, náš Pán, podle Svého zaslíbení osobně, třebaže neviditelně, mezi nimi.**

Jak úžasná je to pravda! Kéž by Mu jen všechny Boží děti mezi sebou nezkráceně vyhrazovaly takové ústřední místo ve vedení a autoritě! Jak velké požehnání by pak mohlo splývat s Hlavy na všechny Kristovy údy! Jméno Ježíše stačí po všech stránkách na potřeby každého jednotlivého věřícího i pro společné potřeby všech v Jeho Církvi.

Ale když tak procházíme některým městem a pozorujeme náboženský život, poznáme, že v křesťanstvu tvoří takový „střed“ mnoho jiných věcí nebo osob: Věřící se shromažďují k nějaké organizaci, k nějakému jménu, k nějakému kazateli, atd. V následujícím oddíle se pokusíme ukázat, že tím je Kristus z onoho středu vytlačen.

Boží vedení

Je-li v některém místě několik věřících shromážděno ve jménu Pána a jejich shromáždění skutečně vyjadřuje charakter „Církve Boží“, je Pán v jejich středu naprosto zřejmě proto, aby je **vedl** ve všem. Oči všech se mají dívat na Něj a na Něj mají čekat. Všichni mají setrvávat v poddanosti Jemu jako svému Pánu a Tomu, který všechno řídí. Potom podle Božích myšlenek a Boží vůle bude při praktickém působení duchovních darů, ve službě i v chování všech údů vládnout pořádek.

Ale v jejich středu je také Duch Svatý. On přece od dne letnic přebývá jak v každém jednotlivém věřícím (1. Kor. 6,19), tak i v Boží Církvi (Ef. 2,22). Již Pán Ježíš ukázal Svým učedníkům jako vyhlídku do budoucna, že Otec pošle Ducha Svatého ve jménu Ježíše (Jan 14,26; 16,13). Měl být mezi nimi jako Utěšitel, Přímluvce (též: „obhájce“, „zastánce“, „zástupce“, „správce“ nebo „pomocník“, řecky parakletos – Jan 14,16.26; 15,26; 16,7; 1. Jan. 2,1). Měl být s nimi a „spravovat“ (zastávat) jejich věc. A v 1. Kor. 12 a 14 je nám pak ukázáno, jak plní tento úkol. Rozdává různé dary milosti: „*Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje každému obzvlášť, jak ráčí.*“ (1. Kor. 12,11) Je přítomen, aby řídil, vedl a vyučoval. Je oprávněn použít koho chce za Svá ústa k modlitbě, k chválení nebo k službě.

Ale jak může být uskutečňována tato velká zásada, která se týká Božího vedení mezi shromážděnými věřícími, jestliže tam je nějaké lidské „vedení“,

které znemožňuje neomezované vedení Duchem Božím?

Co by tomu asi řekl ředitel některé velké firmy, kdyby jednoho dne za jeho ředitelským stolem seděl **někdo jiný a řídil** štáb svých spolupracovníků? Kdyby byl vzat k odpovědnosti, hájil by se ten cizí možná takto: Víím, že je to **vaše** věc, ale já jsem vám tím jen chtěl posloužit a budu s vámi zůstatvat úzce spojen. Správní rada, kterou dosadím, bude fungovat dobře. – Dovolí představený oné firmy, aby byl ve **svém vlastním** podniku, který chce **sám** řídit, převeden do úlohy pouhého poradce?

Oč menší právo má **svévlnost člověka** zasahovat do práv Pána a Ducha Svatého, jak se to např. dnes děje skrze běžný „systém jednoho muže“! Jenom jeden muž se totiž zpravidla chápe služby a k tomu ji ještě vykonává v souladu se zvláštním učením **své** církve nebo vyznavačské skupiny! Modlí se, slouží, ujímá se veškeré činnosti, jako by kromě něho nebyl žádný jiný vůdce shromáždění a žádné jiné údy, které by Duch Svatý chtěl a mohl použít. Je zde jako někdo, kdo patří k tzv. „stavu **duchovních**“, který jediný je oprávněn to dělat, protože získal patřičné vzdělání podle lidských zásad a byl k té službě zřízen lidským ordinováním. Při takovém ustanovení za faráře, pastora, kazatele atd. se lpí na představě poslušnosti v úřadě. Ten mají zastávat osoby, které byly podobným způsobem ustanoveny lidmi. Lai-kům, tzn. všem, kteří nemají takové vzdělání podle těchto předpisů a kteří nebyli takto ustanoveni, je bráněno v možnosti kázat. Ten, kdo zastává a vykonává takový úřad, může k vlastnímu ospravedlnění uvést, že se ve své službě nechává řídit shůry. To však onen systém, v němž slouží, ani nezlepší, ani před zněním Božího slova neospravedlní.

Neboť ve Skutcích apoštolských a v Epištolách nenalezneme sebemenší náznak, že by někde byl v místních shromážděních jednotlivců ustanoven k vykonávání takového „úřadu“. Pavel ovšem měl apoštolskou autoritu, kterou příležitostně – při zakládání shromáždění – přenášel i na své spolupracovníky Timotea a Tita (Skut. 15,22). Čteme také o „vůdcích“ (Žid. 13,7). Ale také tito muži se ve shromážděních s ostatními bratřími stavěli pod vedení Pánem a Duchem Svatým.

Způsob služby podle Boha

Jsou-li křesťané shromážděni k Pánu jako k svému středu a Tomu, který je vede, a jsou na Něm závislí, udělí jim všechno, co potřebují, aby mohli obstát jako svědectví Jeho jménu. On jako Hlava Svě Církve dal lidem k dílu služby dary a bude je rozvíjet a oživovat také v místních shromážděních, ať

už to budou dary k vzdělávání věřících nebo k zvěstování evangelia neobráceným. I když se uplatňování darů děje s velkou slabostí, přesto je takováto služba od Pána. Lépe je pět slov „v dokázání Ducha“ a v souladu s naučeními Písma svatého, než nějaká vynikající řeč, spočívající na moudrosti lidské (1. Kor. 2,1–5).

Každý věřící se jako úd na těle Krista podílí na odpovědnosti za držení svědectví Pánu; a kdo od Pána obdržel některý z rozmanitých darů, má plnit svůj zvláštní úkol podle napomenutí: *„Každý, jak vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží. Mluví-li kdo, mluv jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kterou jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Ježíše Krista.“* (1. Petr. 4,10–11) Takovýmto způsobem budou stávající duchovní dary probouzeny a budou se rozvíjet. Tam však, kde je jednotlivý muž lidmi ustanoven za „služebníka Páně“, nebude místo pro taková vnitřní zkoušení a mnohé dary, které Pán dal Své Církvi, tam budou ležet ladem.

Až bude řeč o jednotlivých druzích shromáždění, pohovoříme ještě podrobněji o dalších věcech týkajících se služby.

Starší a služebníci v místních shromážděních

1. Starší. – Na první misijní cestě Pavla s Barnabášem vznikla v různých městech shromáždění, která pak oni na zpáteční cestě znovu ještě navštívili. *„A zvolivše jim (v každém městě) starší po církvích“*, brali se dál (Skut. 14,23). Později apoštol také Titovi přikázal, aby na Krétě v každém městě zřídil starší (Tit. 1,5). Jenom muži s vlastnostmi, schopnostmi a předpoklady popsány v 1. Tim. 3,1–7 a Tit. 1,6–9 se hodili pro takový úkol. Dar ke kázání a k veřejnému učení nebyl k tomu nezbytně nutný. Jestliže však u někoho byl, dopomáhal k tomu, že služba dohlížejíciho mohla být konána s ještě větším požehnáním (1. Tim. 5,17).

V čem tedy záležela jejich služba? – Starší byl dohlížejíci (v kral. př. „biskup“; řecky „episkopos“) – (1. Tim. 5,7). Měl „pečovat“ o místní Boží Církev (1. Tim. 3,5) a byl Boží „správce“ (šafář) – (Tit. 1,7). Apoštol napomínal starší z Efezu: *„Budte tedy sebe pilní (= mějte tedy pozor sami na sebe) i všeho stáda, v němž Duch Svatý ustanovil vás biskupy (= dohlížejíci), abyste pásli (nebo: ostríhali) církev Boží... Neboť... z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvití převrácené věci... Proto bděte.“* (Skut. 20,28–35)

Jako ti, kteří *„Inuli k spolehlivému slovu podle učení“* (Tit. 1,9 – elbf. př.), starší byli schopni dbát, aby duchovní život jednotlivých věřících i celého

shromáždění zůstával zdravý. Bděli proti cizím učeníům a mohli usvědčovat ty, kteří se svou řečí stavěli na odpor. Znali bády, těžkosti a pokušení věřících v místě svého působení a snažili se sloužit jim s moudrostí a trpělivostí, s rozhodností i mírností. Byli „*příkladem stádu*“ (1. Petr. 5,3) a jejich zbožný život dodával jejich radě a jejich jednání váhu.

Jistěže i v dnešních místních shromážděních je třeba bratrů konajících takovou nezištnou a těžkou službu. Ale nejsou tu už apoštolé ani jejich zmocněnci, aby mohli být skrze ně veřejně označeni za starší, a v Božím slově nenalézáme žádný pokyn, že by někdo jiný (a ovšem ani Církev) měl zvolit takové dohlížečící. Jestliže však někteří bratři mají takové předpoklady požadované Božím slovem a jsou vedeni „*Duchem Svatým*“, mají ostatní věřící takovou službu **uznávat**, i když takového bratra ve skutečnosti **nemohou nazývat** „starším“.

2. Služebníci. – Zatímco „starší“ měli pečovat o duchovní blaho Církve, „služebníci“ nebo „diakoni“ se zabývali jejími časnými a hmotnými věcmi. Vedle jiných služeb spravovali a rozdělovali hmotné dary ze sbírek (Skut. 6,1–6). Že i tato služba je důležitá, plyne z toho, že k prvnímu „reptání“ v Církvi v Jeruzalémě došlo v souvislosti s rozdělováním hmotné pomoci. Proto měla být svěřena mužům, „kteří měli dobrou pověst, (byli) plní Ducha Svatého a moudrosti“. Kromě toho měli splňovat předpoklady popsané v 1. Tim. 3,8–13.

Boží autorita

Zjistili jsme, že Pán a Duch Svatý mají mít vedení a autoritu mezi těmi, kteří jsou shromážděni ke jménu Pána Ježíše. Církve má kromě toho jako závaznou autoritu psané Boží slovo. Ve všech otázkách učení, služby a společného života se smí opírat jen o: „*psáno jest*“.

Z Mat. 18,17–20 dále vidíme, že Pán dal **Církvi** – a nikoli tedy starším nebo jednotlivým bratrům – autoritu k provádění kázně. Co ona na zemi sváže nebo rozváže, je svázáno nebo rozvázáno i na nebi. – Tímto předmětem se budeme podrobněji zabývat v souvislosti s otázkami kázně.

HF 1959/151–160 (pokračování, dá-li Pán, příště)

Cokoli člověk rozsévá, to také sklídí

(Galatským 6,7)

Jak pravdivé se ukazuje toto slovo Písma v životě každého člověka, a jak očividně se potvrzuje v životě každého Božího dítěte! Co rozséváme, to i sklídíme. Jestliže se v myšlenkách, v slovech a skutcích dáváme špatným směrem, dříve či později nevyhnutelně sklídíme příslušné ovoce.

Nemusím snad říkat, že toto nemá nic co činit s věčným trváním Boží milosti nebo s dokonalým přijetím věřícího v Kristu. **Kristus** je životem a spravedlností věřícího, a proto základ pokoje nikdy nebude dotčen. Sám Bůh způsobil tento pokoj na neochvějném základě, a dřív než by tímto základem mohlo být pohnuto, muselo by být zpochybněno Kristovo vstání z mrtvých. Neboť je jasné, že Kristus by nemohl být tam, kde je, kdyby mezi Bohem a věřícím nebyl zjedнан dokonalý pokoj.

Věřící má **dokonalý** pokoj. Proč? Protože na základě víry v Boží dílo ví, že pro něho bylo učiněno dokonalé smíření. Takové je Boží pořadí: Dokonalé dílo smíření je základem mého dokonalého ospravedlnění; a mé dokonalé ospravedlnění je základem mého dokonalého pokoje. Bůh ty tři věci spojil v nerozlučný celek. Nevěřící srdce člověka se nadarmo usiluje oddělit je od sebe.

Ale třebaže toto vše je pravda, věřící může velice snadno ztratit **radost** z těchto vzácných věcí a ztratí ji, jakmile poleví v bdělosti a bude neposlušný. Jestliže mé dítě, ačkoli jsem mu to zakázal, půjde k ohni, spálí se a způsobí si možná prudké bolesti. Ale přesto **je dál mým dítětem**, i když mne velice rmoutí to, jak se chová.

Slova apoštola mají nesmírný dosah: „*Cokoli rozséal by člověk, to bude i sklízeti.*“ Nemluví o „obráceném“ nebo „neobráceném“. **To místo se vztahuje bez výjimky na všechny lidi.**

Kéž by nám zamyšlení nad tím bylo vzpruhou k svatější bdělosti v celém našem životě! Dbejme, abychom „rozsévali Duchu“ a mohli pak „z Ducha sklízet (žnout) život věčný“!

EuE 1991/108–109

Slouží sobě

Proslulý architekt a stavitel starověku Sostrates Knidský byl egyptským králem pověřen vybudovat věž k varování lodí před nebezpečnými útesy podél pobřeží. Autor vytesal do jednoho kamene v základech své jméno a nahodil pak kámen tenkou vrstvou malty. Na maltu napsal zlatými písmeny jméno egyptského krále. Věděl, že v poměrně krátké době mořské vlny maltu odplaví, takže budoucím věkům zůstane k jeho slávě zachováno jen vytesané jméno.

U mnohých lidí se zdá, jako by měli na srdci Boží oslavení a Boží zájmy, zatímco se ve skutečnosti snaží **oslatvit sebe**. Kdybychom jejich slova lépe zvážili, ukázalo by se, že jejich nejpřednější touhou není oslatvit Boha, ale vyvýšit se.

„Lid tento... rty mne ctí, ale srdce jejich daleko (vzdáleno) jest ode mne.“ (Mat. 15,8) Nezapomínejme na 7. verš v 1. Sam. 16: *„Pán ... nepatří (na to), nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, co jest před očima, ale Pán hledí k srdci.“* – *„Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána, a srdcem uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.“* (Řím. 10,9)

HuN 1980, č. 2, 2. str. ob. (orig.: Grace and Truth 1979, červc.)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 1,69 – 80

„A vyzdvihl nám roh spasení v domě Davida, služebníka svého“ (69. v.). Abraham se radoval, když již předem viděl den Krista. Toto vždy působí Duch Svatý, když nám mluví o naplnění zaslíbení způsobeném Boží mocí: ukazuje nám již napřed plný výsledek, který Bůh nakonec způsobí. Ale zde už nešlo o radostné věci ohlašované pro **vzdálenou budoucnost**, o potěšující věci, spojené s Kristem, který se měl narodit a uvést dny veselí – věci prorokované v dávných dobách, kdy vše bylo ještě zastřené, protože naplnění všeho leželo tak daleko. Zachariáš oslavuje naplnění toho zaslíbení: **pro víru Kristus je už zde**, je už ve dveřích a je to výsledek Jeho přítomnosti, která dává slova jeho písní. Jeho příchod v milosti způsobí dokonání slavných Božích úložen a rad o Něm.

Ve skutečnosti zde Ježíš ještě nebyl. Zatím šlo jen o narození Jeho předchůdce, a to bylo podnětem k chvalozpěvu, ale přiblížilo se naplnění oněch

prorocství. Bůh vzbudil roh vysvobození v domě Davida, Svého služebníka, „*jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteří byli od věků*“ (70. v.). Roh je zde odznakem Boží moci, skrze niž se naplní vysvobození Božího lidu. Někdy je roh také symbolem moci nepřítelů, kterou Bůh používá ke kázně Svého lidu (Dan. 7,7–11; Zach. 1,19–21). Protože zaslíbený Mesiáš byl zavržen, sláva království je odložena na den Jeho zjevení se v moci. Daniel vidí Syna člověka přicházejícího „*až ke Starému dnů*“. Je to Syn člověka, kdysi ponížený a vydaný k usmrcení, který „*před něj postaven byl. I dáno jest jemu panství (= panování) a sláva i království; jehož panství jest panství věčné, které nepomíjí*“ (Dan. 7,13.14).

„*O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech, kteří nás nenáviděli*“ (71. v.). Svatí Boží muži, prodchnutí Duchem Svatým, ohlašovali již od počátku dějin vyvoleného národa, že bude předmětem zlých úmyslů satana a jeho nástrojů. „*Velice jsou mne sužovali od mladosti mé – rci to (nyní) Izraeli, velice jsou mne sužovali od mladosti mé, avšak mne nepřemohli*“ (Ž. 129,1.2). Ať byla soužení způsobená Božímu lidu během jeho dlouhé historie jakákoli, zlí ho nepřemohli. Až přijde hodina konečného vysvobození, kdy se zjeví sláva zaslíbeného Vysvoboditele, bude ten lid moci říkat: „*Hospodin je spravedlivý, zpřetínal prostraňky (nebo: provazy) bezbožných*“ (4. v.). Věřící, kteří na Něj ve své úzkosti očekávali, zvolají: „*Duše naše jako ptáče uniklo osidlu ptáčníků: osidlo se ztrhalo, a my jsme unikli*“ (Ž. 124,7). Ti, kteří usilovali o záhubu Božích milovaných, budou zahanbeni. Zlo, které zamýšleli, padne na jejich vlastní hlavu: „*Zahanbeni a zpět obráceni budou všichni, kteří nenávidí Sion*“ (Ž. 129,5). Svatí pak budou moci zvolat: „*Učinil jest s námi veliké věci Hospodin, proto veselili jsme se*“ (Ž. 126,3).

„*Aby učinil milosrdenství s otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou*“ (72. v.). Zachariáš uvádí nezměnitelná Boží zaslíbení daná Bohem, totiž že rozvine Své milosrdenství Svému lidu v jeho bídě a provinění, neboť se rozpomene na Svou smlouvu učiněnou s Abrahamem. Ta píseň oslavuje naplnění myšlenek Boha – Spasitele v Osobě Davidova Syna, který měl přijít. Bylo to uskutečnění všech nadějí vzbuzených výroků proroků, které podpíraly víru zbožných duší po celá staletí Boží trpělivosti vzhledem ke zlu. Boží světlo konečně zazářilo v hlubinách tmy dějiště, kde vládne satan a kde je všude zkáza a slzy. Je pravdou, že radost z tohoto navštívení shůry brzy pohasla a že sionská dcera se ukázala neschopnou přijmout svého Mesiáše. Avšak slávy království se brzo uskuteční a radost Božího lidu, napraveného a zahrnutého požehnáními, bude větší, než jaká byla v nejkrásnějších dnech

jeho dějin. Obnovené stvoření, vysvobozené od svých utlačovatelů přijme svého Vysvoboditele. Každé koleno se před Ním skloní a každý jazyk bude vyznávat, že Ježíš je Pánem k slávě Boha Otce. Blaženost tohoto výjevu plného světla a svatosti poplyne z přítomnosti Toho, který byl zavržen, když na tuto zem přišel v milosti, ale který skrze Svá smířčí utrpení zahladil hřích a zlomil moc a práva uchvatitele, jehož tyranské moci bylo podrobno všechno stvoření.

„Na přísahu, kterou přísáhl Abrahamovi, otci našemu, že nám to dá, abychom bez strachu, z ruky nepřátel svých jsouce vysvobozeni, sloužili jemu, ve svatosti a ve spravedlnosti před obličejem jeho po všechny dny života svého“ (73.–75. v.). Božím cílem je, aby Jeho lid byl posvěcený a poslouchal Ho, jsa oddělen od zla. Chce, aby plnil své poslání, pro něž byl vzbuzen, aby Boží jméno bylo známé a oslavované mezi národy celé země. Blíží se den, kdy tento Boží záměr se uskuteční a kdy *„půjdou lidé mnozí, říkajíce: Pojděte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho“ (Iz. 2,3).*

Přísaha, kterou Bůh učinil Abrahamovi, že požehná jeho semeni a že skrze ně a spolu s ním dojdou požehnání všechny národy země, byla Zachariášovi příčinou radosti a velebení. Boží smlouva, protože není vázaná podmínkou, spočívá jen na věrnosti a milosrdenství Toho, který řekl: *„Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe“ (Žid. 6,14).* Bůh, aby dal srdci Svého lidu plné ujištění, potvrzuje Svá slova přísahou, *„abychom skrze ty dvě věci neproměnitelné (nebo: nepohnutelné)... měli přepevné potěšení my“ (Žid. 6,18).*

Jméno Alžběta znamená „Boží přísaha“. Tato myšlenka zaměstnává srdce zbožného kněze a naplňuje ho radostí a jistotou. Stejně tak tomu má být s námi, a to tím více, protože Božímu slovu se dostalo ještě dalšího potvrzení. Vstupujeme vírou do svatyně a nalézáme tam našeho Předchůdce, osobního ručitele, že zaslíbení nám daná se naplní. Boží svatyně se tím stává útočištěm srdcí věřících a naděje, kterou obdrželi, se stává nebeskou. Náš Prostředník Svým postavením, které zaujímá ve slávě, tedy uděluje víře jistotu, že všechna Boží prohlášení se naplní. Pozemská zaslíbení jsou nyní spojena se samým nebem, a proto jsou vyšší a výbornější. Jsou dva druhy požehnání zjevených víře: ta, která se týkají království Mesiáše, a jiná, která nyní vyplývají z Jeho vítězství nad smrtí a z našeho spojení s Ním ve slávě. Prorocství Zachariáše se plně uskuteční v předpověděném Kristově králování. Potom Jeho pozemský lid, vykoupený a vysvobozený od všech svých

nepřátel, bude moci beze strachu sloužit v svatosti a spravedlnosti; neboť skrze mocné působení Božího Ducha pak bude mít nové srdce. Všichni budou znát Pána (Žid. 8,11).

„Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího budeš, neboť předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho“ (76. v.). Jan měl jít před Tím, který měl naplnit slavná předsevzetí Boha lásky vůči Jeho lidu i vůči celému stvoření. Svou prorockou službou, která měla lidu ukázat jeho hříšnost, připravoval srdce, aby skrze pokání přijali zaslíbeného Mesiáše. Jan byl prorok, ba *„více nežli prorok“* (Mat. 11,9). Všichni proroci ohlašovali slavnou budoucnost, kterou měl Bůh připravenou pro Svůj lid i pro stávající stvoření, jakož i soudy, jimiž vyčistí dějiště tohoto světa, a kdy hříšníci budou zváni k pokání, aby unikli budoucímu hněvu a dosáhli podílu na budoucím požehnání. Služba Jana, i když podržela všechny tyto znaky, ohlašovala přítomnost Toho, před nímž on šel jako Jeho ohlašovatel, a vyzývala Izrael k pokání. Bylo třeba, aby mravní stav Izraele byl v souladu se slávou, která se měla zjevit.

„Nejvyšší“ je titul patřící k tisíciletému království, kdy dojde k jeho plnému uskutečnění. Melchisedech byl *„kněz Boha (silného) Nejvyššího, ... který vládne nebem a zemí“* (1. M. 14,18.19). Svědčil o slávě a právech Toho, jemuž patří všechno a který se brzo bude dožadovat práva na celé stvoření, které vyšlo z Jeho všemohoucích rukou. Ten, jenž trpěl, přemohl nepřítele, který se lstí zmocnil dědictví, a brzo se ujme vlastnictví všeho, co získal Bohu Svou smířčí smrtí a slavným vítězstvím nad nepřítelem.

„Aby dána byla známost spasení lidu jeho v odpuštění hříchů jejich“ (77. v.). Všimněme si, s jakou horlící péčí Duch Svatý obhazuje a provolává božskou slávu Toho, který se měl narodit v převelké chudobě, ač byl Stvořitel vesmíru a Spasitel ztracených hříšníků, *„který je nade všechny, Bůh požehnaný navěky. Amen!“* (Řím. 9,5). Jan měl ohlašovat Jeho lidu spasení. V čem spočívá to spasení? *„V odpuštění hříchů.“* Chce-li Bůh zachránit hříšníka, dává hlásat radostnou zvěst o odpuštění každému, kdo uvěří, a otevře mu srdce, aby ji přijal. Toto slavné poselství je *„moc Boží k spasení každému věřícímu“* (Řím. 1,16). Skrze ně se Bůh zjevuje našim duším a dává nám věčný život.

„Skrze lítostivost a milosrdenství Boha našeho, v němž navštívil nás, vyšed z výsosti“ (78. v.). Odkud pochází tato přehojná milost Božích pokladů? Vyzařuje z hlubokých citů milosrdenství našeho Boha, tj. z Jeho hlubokých slitování. Viděl bídny stav, v němž vězel Jeho lid i všichni lidé vůbec. Tolik miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna, aby nás spasil. Dal vzejít

z výsosti východu (tak 78. v. v doslovném znění) nad námi, „*aby se ukázal (nebo: zasvítil) sedícím v temnostech a ve stínu smrti, k spravení (= uvedení) noh našich na cestu pokoje*“ (79. v.).

My jsme seděli v temnotách a ta noc pro nás byla stínem smrti. Než poznáme Ježíše a staneme se Jeho vlastnictvím, jdeme vstříc smrti a ona na nás vrhá svůj stín. Lhostejnost a nevěra, kterými se vyznačujeme, jsou ony hluboké temnoty, v nichž jsme vězeli. Jsou stínem věčné smrti, kam ústí široká cesta, po níž lidé jdou: „*Neznámost, která je v nich*“, je výsledek „*zatvrzení srdce jejich*“ (Ef. 4,18).

I když Duch Boží zjevuje, že požehnání spasení, které plyne z díla na kříži, je rozšířeno na všechny národy, zdůrazňuje v tomto proroctví, jako i v tolika jiných místech Písma, že zaslíbení byla učiněna především Izraeli a že se zcela jistě naplní: „*Spasení z Židů jest*“ (Jan 4,22). „*Vám mělo nejprv mluveno býti slovo Boží*“, říká Pavel Židům z Antiochie, „*ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se k pohanům*“ (Skut. 13,46).

„*Navštívilo nás vyjití (východ) z výsosti*“ (v. 78b). Slovo „východ“ v řeckém znění septuaginty (jde o nejstarší překlad Starého zákona z hebrejštiny do řečtiny, který byl proveden mezi r. 250 až 130 př. Kr.; vznikl v Alexandrii a provedla ho skupina 70 /odtud jméno „septuaginta“, nebo zkratka „LXX“/, přesněji 72 učenců pro potřeby počtených Židů – pozn. překladatele), která bývá tak často citována v Novém zákoně, je překladem výrazu „Výstřelek“ (lépe: „Výhonek“), používaného k označení Pána Ježíše v různých charakterech Jeho Osoby, jak nám Ho představují Evangelia. Tak třeba „*Výstřelek spravedlivý*“ (Jer. 23,5) nám mluví o **Králi**, který bude vládnout v spravedlnosti, což je předmět Ev. Matouše. „*Služebník můj, Výstřelek*“ (Zach. 3,8) je zase pod Božím vdechnutím tématem Marka. „*Muž, jehož jméno jest Výstřelek*“ (Zach. 6,12), je význačným rysem Ev. Lukáše. A konečně „*Výstřelek Hospodinův ušlechtilý a slavný*“ (fr. překl. JND: *Výstřelek pro nádheru a slávu*) – Iz. 4,2 odpovídá Ev. Jana, které nám zjevuje božskou slávu Slova, které bylo učiněno tělem.

Východ je stranou vycházejícího slunce. Bůh, když vyhnal člověka po jeho pádu směrem na východ, ukázal, že s ním má myšlenky o milosti a že je chce naplnit skrze Toho, který přišel proto, aby ho spasil. Boží Syn je „*světlo, které, když přišlo na svět, osvěcuje každého člověka*“ (Jan 1,9 – elbf. př. a fr. př. JND). „*Kdo mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života*“, řekl On sám (Jan 8,12). Je to vážná skutečnost, že obrovské

množství těch, kteří zůstávají necitelní k Jeho lásce, nebylo dotčeno vyvstáním východu z výsosti, ani tím, když přišel na tuto zem jako obyčejný syn tesaře z Nazareta: „*Bůh světa tohoto oslepil myslí nevěrných, aby se jim nezavítilo světlo evangelia slávy Kristovy*“ (2. Kor. 4,4). Když jsme vysvobozeni z této hrozné bídy, jsou naše kroky dobrým Pastýřem vedeny po „cestě pokoje“, která končí v slávě otcovského domu. Ovocem obrácení je, že naše duše jsou uvedeny do odpočinutí, které pro nás plyne z jistoty spasení a z pokoje s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista. Jdouce za Ním okoušíme pokoj **Boží**, pokoj, v němž On sám přebývá, protože je Bůh pokoje, blahoslavený Bůh.

„*Dítě pak rostlo, a posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu izraelskému.*“ (80. v.) Vyrůstalo stranou světa, ostříháno a vedeno Bohem. Jeho růst se týkal nejen těla, ale byl působen i Duchem Svátým v jeho duši. Jedním z význačných rysů jeho života byla božská radost, a to po celou dobu jeho životní dráhy. Bylo to neobyčejné dítě už v životě své matky: jeho prvním pohybem bylo zplésání radostí, když uši Alžběty uslyšely pozdravení z úst matky jeho Pána (Luk. 1,44). A když dokončuje svůj běh, znovu ještě říká: „*Tato má radost naplněna jest*“ (Jan 3,29 – fr. př. JND).

Jan rostl a „*posiloval se v duchu*“. Duch Boží pracoval v jeho duši, aby byl ochraňován od zla, aby nic nemohlo poškodit svědectví a službu, které mu Pán chtěl svěřit. Pavel řekl Timoteovi: „*Pán Ježíš Kristus (bud') s duchem tvým*“ (2. Tim. 4,22). Náš vnitřní člověk, v němž Bůh působí skrze Svého Duha, potřebuje přítomnost Pána, aby byl ochráněn před jakýmkoli vnitřním působením těla, kterým by bylo přerušeno obecenství našich duší s Ním.

„*A bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu izraelskému.*“ Jan žil daleko od měst, na místech, kde Bůh se mohl nerušeně zjevovat jeho duši, a tak, oddělen od jakéhokoli zla, jako pravý nazarej zasvěcený Boží službě, se Jan náhle objevuje, aby naplnil službu, kterou mu Jeho Mistr vyhradil pro „den jeho zjevení lidu izraelskému“. V příběhu tohoto velkého proroka, kterého Bůh vzbudil, aby připravil Pánu cestu, je jedno důležité naučení. Ačkoli nejsme vybízeni, abychom se uchýlili doslova na nějakou poušť, přesto i my potřebujeme – jako i Jan – oddělit se od žádostí tohoto zlého světa, abychom mohli být nádoby posvěcené, užitečné Pánu, připravené ke každému dobrému skutku.

Janův hlas bylo slyšet na poušti. Jak se lišil od světa, který byl kolem něho! Svět pod vládou římské „šelmy“ byl v plném rozmachu. Takový Lot by při volbě mezi pouští a Herodovým Judskem neváhal. Naproti tomu tam Jan

nenalézal nic, co by ho přitahovalo. Na poušti byl od světa úplně oddělen. A tak když ho Bůh vysílá a on opouští poušť, aby prorokoval uprostřed světa a jeho hlučného dění, jeho srdce tam nalézá jen prázdnotu a mrtvou ztrnulost: „*Hlas volajícího na poušti*“ (Jan 1,23), říká, protože svět je pro něj poušť. Všechno, co tam je, žádost těla, žádost očí a pýcha života, nás může odvádět od Pána, protože se to obrací na naše zlá srdce a my to máme stále odsuzovat.

ME 1944/130–139 (pokračování, dá-li Pán)

William KELLY:

Míra víry (přečti si: Řím. 12,3)

Vždy je opravdu velké, pokud jde o Písmo, když nikdy nepřekračujeme to, co skutečně známe. To dává jistotu. Předstírá-li někdo, že toho ví více, než **skutečně** zná, bude to muset, je-li čestný – dříve či později přiznat. Zatají-li to, sotva si bude moci dělat nárok na to, že je upřímný. Ale je to něco skutečně velkého nepřekračovat svou míru; protože v tom případě můžeme mluvit s plnou jistotou. Jinak by o nás byly pochyby, anebo bychom se zdáli být nerozvážní nebo ukvapení, což je při obírání se Božím slovem skutečně velká chyba! Je velmi vážné, když Bohu přepisujeme něco, **co On neřekl, a tím riskujeme, že (svou řečí) ukazujeme Boha pravdy jako lháře**. A k tomu právě dojde, budeme-li se snažit něco „vyspekulovat“ nebo vymýšlet „chytré“ domněnky (možná pod pláštíkem „praktického použití“), místo **čekání a učení se**. Musíme **čekat**, abychom se to mohli **naučit**. Jsem přesvědčen, že Bůh nás tomu vyučí, budeme-li jen mít víru čekat na Něho.

HuN 1977 č. 1, 2. str. ob. a 1978, s. 200

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Těžko mohu pochopit, že Mojžíš na poušti povýšil hada a ne **beránka**, když přece **tento** je jistě symbolem díla vykoupení naším Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem na Golgotě. Můžete mi to vysvětlit?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): I nám se to kdysi zdálo stejně tak, ba měli jsme to dokonce za urážku, že Pán byl přirovnáván k hadu. Ach, jak pošetilé bývají **naše** myšlenky! Jak **nedostatečné** naše chápání! Vždyť

Kristus byl pro nás učiněn „**hříchem**“ a **had** je symbolem zlořečení (1. M. 3,14). Pavel pak píše Galatským, že Kristus se pro nás stal **zlořečením** (kap. 3,13). Není to jistě také náhodou, že ten had byl z mědi, protože i oltář zápalných obětí ve stánku úmluvy byl potažen mědí. Měď je obrazem Boží spravedlnosti oproti hříchu. Jak úžasný je Bůh, když nám na těchto obrazech před náš zrak staví ošklivost hříchu, ale také nutnost smíření!

A. Küpfer – R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet
(700 otázek zodpovězených Biblií), Zürich 1951, s.37–38

Otázka: Je podle Písma svatého dovoleno přísahat? Mám totiž na mysli verše v Mat. 5,37 a v Jak. 5,12.

Odpověď (A.Küpfer – R.Müller–Kersting): **Kristus nevaroval před přísahou, kterou na nás požaduje vrchnost** (nadřízený pozemský úřad ap.). Uvedené verše mluví o **zbytečném** přísahání, potvrzování přísahou, zesilování tvrzení přísahou. Bylo už v povaze Židů, že všechno, co říkali, zesilovali ještě přísahou. Přisahali při nebi, při zemi, při Jeruzalému, při své hlavě atd. Byl to velice ošklivý návyk. Jakub před ním varuje: „*Přede všemi pak věcmi (= především), bratři moji, nepřisahajte.*“ (Jak. 5,12) Něco naprosto jiného je skládání přísahy před vrchností (úřadem). Rozumný, nezaujatý čtenář na to přijde sám. Například nejvyšší kněz říká Pánu: „*Zaklínám tě (= **zapřisahám tě**) skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus, Syn Boží?*“ (Mat. 26,63) a Pán Ježíš odpovídá obvyklou **formou přísahy**: „*Ty jsi (to) řekl.*“ A když se má Pavel hájit proti svým žalobcům, **stvrzuje přísahou**: „*Bůh je mi svědek, že nelžu.*“ Uvádíme-li nějaká místa Písma, vždy uděláme dobře, podíváme-li se na okolní souvislost (rámec, v němž se vyskytují).

A. Küpfer – R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet
(700 otázek zodpovězených Biblií), Zürich 1951, str. 142

Otázka: Jak se máme dívat na kremaci? Je podle Božích myšlenek správná nebo ne? Bible o tom asi nic neříká.

Odpověď (A.Küpfer – R.Müller–Kersting):

- 1) Kremace (spalování mrtvol, zpopelňování, „pohřeb“ žehem) je **pohanský** zvyk. Proto Bible zná jen pohřeb do země. Jak můžeme poznat už z života starozákonních praotců, Abrahama a dalších, je takový pohřeb spojen s myšlenkou naděje na vzkříšení těla. (Srov. k tomu Žid. 11,8–16 a 1. Kor. 15.) Proto my lidé nemáme právo ničit tělo **stvořené Bohem**, i když ono podle 1. Kor. 15 se také musí rozpadnout na základě Božího rozsudku v 1. M. 3,19, aby později, až přijde hodina Páně, uvolnilo místo novému,

věčnému tělu. Ostatně hlavní myšlenkou kremace je **úplné odstranění**. Otázka, zda takové pohřbívání je hygieničtější, dnes neobstojí (z hlediska ochrany životního prostředí – pozn. překl.). Bývají to většinou **nevěřící**, kteří se dávají spalovat, často proto, že si myslí, že **tím znemožní vzkříšení**, což je ovšem bláhové. Je třeba zmínit se ještě o tom, že Bůh káral Moába, že spálil kosti edomského krále na vápno. Označil to za zločin (elbf. př., kral.: *nešlechtnost* – Amos 2,1).

- 2) Spalování mrtvol vůbec není **normálním** způsobem pohřbívání mrtvol, protože i ve starověku bylo používáno **jen u pohanských národů**, ale ani tam ne u všech. Je např. známo, že staří Egypťané své mrtvé balzamovali, aby tak těla zůstala zachována. Normálním způsobem pohřbení je položení do hrobu, odevzdání lidského těla, které přece kvůli hříchu se musí rozpadnout v prach, zemi, odkud původně bylo vzato (1. M. 3,19). Toto byl u Židů běžný způsob a u věřících mužů a žen v Božím slově, kteří dosáhli větší známosti Božích myšlenek, přitom jistě také spolurozhodovala víra v budoucnost po smrti; i když k tomu neměli žádná **výslovně daná** zaslíbení. (Srov. Žid. 11,10.16.) Významná je též péče, s níž např. starozákonní praotcové dělali pořízení o místě svého pohřbení. Z malého počtu míst Písma, která mluví o **spálení mrtvol**, je jasně vidět, že u Božího lidu a také u Boha samého to bylo považováno za něco **potupného**, neboť podle 3. M. 20,14; 21,9; Joz. 7,25 se toto dělo jen v případech **zvláštní hanby** jako **zpřísnění trestu** a v proroctví Amose 2,1 a 6,10 je spalování viděno jako **ohavnost** před Bohem.

Jestliže tedy „moderní“ kremace je zdůvodňována jako hygieničtější, pak to není vlastní jádro myšlenky, protože ta se zrodila z odporu nevěry proti možnosti vzkříšení. Avšak nevěra nesouhlasí s myšlenkou, že bude vzkříšení, proto, že potom bude následovat soud před Božím trůnem. Myslí si, že spálením mrtvoly může zmařit zmrtvýchvstání, neboť nemá ani tušení o moci Božího slova, které jednou způsobí ožítí. Pro nás věřící křesťany je pohřbení do země jediné logické, protože s tím je spojeno čekání na zcela určitě nám zaslíbené **vzkříšení** při zaznění hlasu našeho drahého Pána. A jistě je to pro Pána zvláště ohavnost, jestliže Jeho lid se nechává „zpopelnit“ v krematoriu. Spalování se může někomu zdát – podle pouhých lidských dojmů – hygieničtější, ba slavnější. Ale věčnost tím nebude ovlivněna, **protože i osoby se zpopelněným tělem se budou muset postavit před Boží soudní trůn**.

A. Küpfer – R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet
(700 otázek zodpovězených Biblií), Zürich 1951, str. 42

Otázka: Smíme se modlit za mrtvé?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): O tom není třeba mnoha slov. Modlitby za mrtvé jsou naprosto **modlářský zvyk**. Neboť Boží slovo říká dostatečně jasně, že k rozhodnutí pro věčný život musí dojít **v době pozemského života** a že fyzickou (tělesnou) smrtí už je z hlediska dnešních možností člověka vlastně rozhodnuto. Sám Pán to přece tak jasně říká v Ev. Jana 5,25–29, a také pro časově od sebe **oddělená** vzkříšení k věčnému **životu** anebo naopak k **soudu** je rozhodující, zda zemřelý **uslyší** nebo **neuslyší** Boží hlas k vyjití z hrobu. S jakým důrazem říká přece evangelium, že **nyňí, dnes** je den spasení! (2. Kor. 6,2; Žid. 3,8.15; 4,7) Učení o všeobecném smíření, které tvrdí že bude ještě jiná, další možnost rozhodnout se – po uplynutí dlouhých věků – je tedy **podvod** a naprosté popření toho, co učí Bible. Modlitby za mrtvé se konají tam, kde žije představa, že duchové mrtvých sice žijí dál, ale že prý nemohou nalézt odpočinutí, a proto prý zneklidňují žijící lidi. Katolické učení o očistci, které požaduje **mše za mrtvé** (tzv. zádušní mše), obsahuje také něco z toho, ale každopádně **nemá sebemenší podklad v Božím slově, ba je dokonce v naprostém rozporu s učením evangelia** a bylo zavedeno teprve kolem r. 590 papežem Řehořem I.

A. Küpfer – R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet
(700 otázek zodpovězených Biblií), Zürich 1951, str. 41

Autor z dnešního čísla:

Dr. Walter Thomas Prideaux WOLSTON

(WTPW) se narodil 6. 9. 1840 v Brixhamu v anglickém hrabství Devonshire. Sám řekl, že se prvních dvacet let svého života zajímal jen o věci světa, třebaže si jeho matka vážně přála, aby přijal Pána Ježíše za svého Pána a Spasitele. Po skončení studií začal pracovat ve svém rodišti u jednoho právního zástupce. Byl si vědom, že je hříšník, ale přestože Bůh mu to víckrát jasně ukázal, nechtěl se obrátit k Bohu. V prosinci 1860 odcestoval ze svého venkovského rodiště, aby pokračoval ve studiu na právnické fakultě. Měl v plánu podívat se na Vánoce domů a spoluúčinkovat na jednom zábavním a koncertním večeru. Ale mělo to dopadnout naprosto jinak. Na písemné naléhání matky a na návrh spolubydlícího navštívil první neděli v Londýně evangelizační přednášku horníka a evangelisty Richarda Weavera, který onoho večera zvěstoval před třemi tisíci posluchačů poselství o Boží milosti.

WTPW byl sice toho večera znovu usvědčen ze svých hříchů, ale myslel si, že jako vzdělaný člověk nemůže být obrácen skrze svědectví nějakého obyčejného člověka, který měl jen základní vzdělání. Následující týden četl Boží slovo a mnoho se modlil. Příští neděli navštívil jinou evangelizaci, při níž mluvil známý evangelista Charles Stanley, kterého znal už od dětství z návštěvy u svých rodičů. Nyní si hluboce uvědomil svůj hříšný stav. Po skončení shromáždění hovořil s Ch. Stanleyem a s jedním mladým křesťanem a došlo u něho k naprostému zlomu veršem z Jak. 2,19: „Ty věříš, že *jest jeden Bůh. Dobře činiš. I ďáblové (démoni) tomu věří, avšak třesou se.*“ Skrze verš: „*Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti*“ (Mat. 6,24) nalezl pak jasno a jistotu víry. Napsal pak pořadateli a dirigentu chystaného zábavního večera, že uvěřil v Pána Ježíše a že Pán nyní vložil do jeho úst novou píseň a že by sice chtěl dostát svému závazku, že bude zpívat, ale už jen o svém Vykupiteli, který toho pro něho udělal tak mnoho. Není snad nutné podotknout, že jeho závazek byl bez okolků zrušen. Miloval nyní celým srdcem evangelium. Bez ohledu na to, o čem mluvil křesťanům, nikdy nekončil, aby nezvěstoval veliké Boží spasení.

Po jisté době studia lékařství nabyl mladý lékař WTPW r. 1864 jasného přesvědčení, že ho Pán volá do služby ve Skotsku. Třebaže měl právě v rukách velice slibnou pracovní nabídku, opustil Londýn a odebral se do Edinburghu, kde získal v jedné nemocnici místo chirurga. Později se usadil v hlavním městě Skotska jako praktický lékař. Tam měl brzo mnoho návštěvníků. Jeho osobnost se vyznačovala neobyčejným nadáním a velkou milostí, takže byl všeobecně uznáván jako schopný a milý křesťanský lékař. I při svém zaměstnání si vždy našel čas a příležitost šířit dál dobrou zvěst o spasení v Kristu. Ve volném čase hlásal evangelium v sálech, které k tomu účelu sám najal. Měl zvláštní podmaňující vliv na mladé lidi, a tak měl často přednášky pro studenty v Edinburghu na duchovní témata.

Více než 45 let WTPW vydával evangelizační časopis „God's Glad Tidings“ (Boží radostné poselství) – později pod názvem „The Gospel Messenger“ (Posel evangelia). Vedle toho napsal mnoho menších evangelizačních brožur. Mnohé z jeho četných přednášek byly později vydány ve formě knih, v nichž zůstal zachován nejen jeho zvláštní poutavý řečnický styl, ale i jeho obsáhlá známost Písma a láska k pravdě. Asi tucet různých svazků vychází stále v nových vydáních. K nejznámějším titulům patří: Šimon Petr, Z Egypta do Kanánu, Noční výjevy z Písma svatého, Mladí muži v Písmech svatých, aj. Také touto písemnou službou byl WTPW požehnaním tisícům věřících.

Na pohřbu J. N. Darbyho byl jedním z řečníků vedle C. E. Stuarta a Charlese Stanleje. Při roztržce způsobené F. E. Ravenem byl na rozdíl od svého bratra C. Wolstona nejprve s Ravenem, ale r. 1908 se stal vedoucím zvláštní skupiny tzv. „glantonských bratří“, kteří se od Ravenova bludu oddělili. Jeho spis „Hear the Right“ (Slyšte to pravé) svědčí o tom, že jasně poznal převrácenost cesty, kterou se vydal Raven a v níž ho pak po něm následoval J. Taylor.

R. 1909 se vzdal lékařské praxe a na delší dobu navštívil Austrálii a Nový Zéland. Potom dvakrát navštívil Norsko. Při druhé návštěvě se v únoru 1915 úplně zhroutil a musel být převezen do Anglie do Weston–Super–Mare, kde byl dva roky v bezmocném stavu upoután na lůžko. Ale i potom po celou tu dobu fyzické bezmocnosti, byl šťasten a radoval se z lásky svého Spasitele a nikdy z jeho úst nevyšel nějaký stesk nebo dokonce reptání. Několik týdnů před skonem byl postižen další mrtvicí, po níž ztratil kontakt se svým okolím. Jeho manželce, která se o něj láskyplně starala, však bylo naprosto jasné, že dále zůstává v nepřerušném obecenství se svým Pánem, kterého miloval a kterému tak dlouho věrně sloužil. 11. března 1917 odešel tento oddaný služebník domů k svému Pánu.

(A. Remmers: „Gedenket eurer Führer“, Schwelm, 1983, s. 174–178.)

Hamilton SMITH:

Svatba Beránkova (Zjevení 19,5–8)

Ke konci Knihy Zjevení nám Bůh dopřává vidět něco více než jen soudy, které jsou hlavním obsahem té knihy, a ukazuje nám slávu Krista a požehnaní Jeho lidu. Jsme svědky, jak je otevřena cesta k nastolení vlády Krista a jak nadešel velký den Beránkovy svatby. Vzhledem k té důležité události zaznívá z trůnu hlas, který vybízí všechny Boží služebníky, jak malé, tak i velké, k chválení našeho Boha. Celé nebe odpovídá na to zavolání velkou radostí, neboť Jan slyší ono chvalořečení současně *„jako hlas zástupu velikého, a jako hlas (= hukot) vod mnohých, a jako zvuk (= burácení) hromů silných, řkoucích: Haleluja!“* Toto čtvrté *„haleluja!“* vyjadřuje radost nebe nad tím, že Kristova sláva je nyní vidět veřejně a že se naplňuje touha Jeho srdce. Je úžasnou odpovědí na Jeho utrpení, neboť nyní nadešel čas Jeho panování. A Jeho láska, která Ho vedla k smrti za Církev, bude plně uspokojena, *„neboť přišla svatba Beránkova“* (7. v.).

Smíme zde vidět naplnění celé Boží uložené rady o Kristu a Jeho Církvi. Je požehnané, když poznáváme, že Bůh od samého počátku historie člověka a přes všechny věky měl před sebou a chtěl nám ukázat pravdy o Beránkovi a Jeho nevěstě, které jsou Jeho srdci tolik drahé. Historie Beránka začíná (v Písmě) Abelovým obětováním prvotín z bravů jeho stáda. U Abrahama pak vidíme její pokračování, když řekl svému synu: *„Bůh opatří sobě ovečku (nebo: beránka) k oběti zápalné“* (1. M. 22,8 – elbf. př.). Mojžíš dovádí tuto historii dále, když v noci fáze (veliká noc) Izraeli prikazuje vzít beránka *„bez vady“*. Prorok Izaiáš prorokuje, že Kristus bude *„veden jako beránek k zabití“* (kap. 53,7). A Jan Křtitel mohl říci, dívaje se na Ježíše chodícího po této zemi: *„Aj, Beránek Boží!“* (Jan 3,29.36). Apoštol Petr nám připomíná, že jsme byli vykoupeni *„drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného, Krista“* (1. Petr. 1,19). Apoštol Jan nám ukazuje Beránka nejprve uprostřed trůnu, jako zabitého. Potom nás vede dál k slavné odpovědi na všechna Jeho

utrpení, když nadešel velký den Beránkovy svatby.

Bůh měl dále odedávna před sebou Církev jako Beránkovu nevěstu. Ona měla být nakonec dána Pánu Ježíši k radosti a uspokojení Jeho srdce. Před zhřešením vidíme v Evě, která byla darována Adamovi jako „*jemu odpovídající*“, jako „*jeho protějšek*“ (1. M. 2,20 – elbf. př. a fr. př. JND), velké tajemství, které je dnes zjeveno: že Kristus má mít velké množství věřících (z doby milosti), kteří Mu budou připodobněni, jako Svou nevěstu.

V Rebece, v níž Izák našel potěšení a lásku, máme další příklad nevěsty. A dále vidíme, že Asenat, Rut, Abigail, a v jistém smyslu i nevěsta v Písni písní, jsou různé obrazy Církve jako nevěsty Beránkovy. Po všechna staletí a proměnlivé věky, při rozmachu i klesání Izraele a i v dnešním období křesťanství, které je tak poznamenáno selháváním a úpadkem, Bůh v pozadí za vším provádí Svě předsevzetí. Všechno spěje k velkému dni Beránkovy svatby.

(8. v.) To, že se nevěsta „*připravila*“, jistě ukazuje na skutečnost, že předtím již došlo k jejímu zjevení před Kristovou soudnou stolicí. Všechna selhání, klopýtnutí a chyby, všechno nejasné z doby její cesty po poušti tohoto světa je pak osvětleno a vyřízeno podle Boha a zbývá už jen to, co dojde uznání Kristem.

Nevěsta je ukázána oděná „*v kment čistý a skvoucí*“. To roucho tvoří „*spravedlnosti svatých*“ (elbf. př.). Všechno, co věřící dělali během svého pozemského života pro Krista a v Jeho jménu – všechna utrpení, všechno pohanění i každá urážka, kterou strpěli, – každá sklenka studené vody, kterou podali v Jeho jménu – vejde onoho velkého dne v paměť. Bude to „*nalezeno ... k chvále, a k slávě i ke cti*“. Každý sebemenší čin, který měl za pohnutku Krista, bude jedním z vláken toho roucha, které bude krášlit Církev, až bude Kristu představena bez poskvrny nebo vrásky anebo něčeho podobného (Ef. 5,27).

Jak dobré, když pomyslíme, že onoho dne nebude chybět ani jeden úd Kristovy Církve. Budou tam malí i velcí. Bude tam každý jednotlivec z nescíslných milionů mučedníků, kteří strpěli všechny možné druhy násilí a zlého zacházení za dnů pohanického Říma. Všichni z těch, kteří prodělali ještě větší hrůzy v době papežského Říma, naleznou tam úžasnou odpověď na všechna svá utrpení. Nescíslný zástup věřících, kteří v uplynulých staletích žili skrytým životem pod Božím zrakem jako „*tiší v zemi*“ (srov. Ž. 36,20 – elbf. př.),

a o nichž nenalzááme žádnou zmínku v dějinách, tam konečně budou zjeveni jako část nevěsty Krista „**svatí a bezúhonní**“ v slávě.

HF 1991/261–4 – (upraveno podle knihy stejného autora: „Die Zeit ist nahe“ /Blízko je ten čas/, Beröa–Vlg., Curych, 1993, s. 147–150)

Čti tyto úvahy s modlitbou a spolu s Písmem.

E. R. PIGEON (Kanada):

Naše povolání jako rodičů

Znáš nějaký dokonale uspokojující „návod“, jak vychovávat děti? Pochybuj, že by existoval. A přesto by nám mohlo trochu pomoci několik rad. Jsem otcem menších dětí a nalézám se tedy ve stejné škole jako ty. Dovol mi tedy upoutat tvou pozornost na některá cenná naučení z 22. kapitoly 1. Mojžíšovy knihy. Vidíme tam, jaký byl poměr mezi Abrahamem a Izákem, jeho synem. Myslím, že následujících pět bodů nám může prospět, abychom svým dětem mohli pomoci stát se skutečnými křesťany, kteří také opravdu odpovídají tomu jménu.

Milovat své děti

Bůh označuje Abrahamova syna jako „*toho, kterého miluješ*“. Je přirozené, že máme své děti rádi. Ale milujeme je opravdu tak, aby to Bůh takto mohl potvrdit? Anebo řečeno jinou otázkou: Milujeme je **opravdovou** láskou a nemyslíme přitom příliš na sebe? Taková láska se například vyznačuje tím, že nehledá sebe a nedá se roztrpčit (1. Kor. 13,5). Proto se nejprve musíme učit hledat, co je **pro děti** – ne pro nás – duševně, duchovně i jinak dobré. Je přirozené, že máme sklon rozzlobit se a ztrácet trpělivost, ale musíme tento sklon přemáhat. Tuto cenu musíme zaplatit, aby naše děti věděly, že jsou milovány a aby mohly zdravě a zdárně růst.

Jít společně s dětmi

Třikrát čteme, že Abraham a Izák šli spolu (6., 8. a 19. v.). Z toho je vidět, že Abraham se naučil **nepodceňovat** svého syna, ani ho nezanedbávat. Je mnoho možností, kdy naše děti mohou **jít s námi**. Třeba při každodenních pracích doma nebo kolem domu a také v některých službách, které děláme pro Pána. Dále k nim můžeme vytvářet úzký, důvěrný vztah tím, že o ně máme zájem a pozorně jim nasloucháme, když nám vyprávějí o svých denních zážitcích.

Avšak na druhé straně zase Abraham svého syna **nepřeceňoval**. Izák byl ještě **dítě** (5. v.). Zda se někdy nestává, že svým odrůstajícím dětem ukládáme těžká duševní břemena a vystavujeme je příliš velkému tlaku, protože od nich očekáváme velké výsledky v budoucím povolání? Raději je chtějme obejmout a pohladit – doslova i obrazně. Když naše děti budou cítit, že mají pro rodiče cenu, pomůže jim to, aby rostly v psychicky zdravé, samostatné lidi – a bude jim to užitečné pro celý jejich život.

Modlit se se svými dětmi

Abraham svým služebníkům neřekl: „Já pak a dítě půjdeme tamto; (já) pomodlím se...“, nýbrž řekl: „(my) *pomodlíme se ...*“ (1. M. 22,5). Jak vzácné jsou takové chvíle pro nás rodiče, když společně se svými dětmi skláníme kolena, abychom Bohu přinášeli prosby, ale i děkování a klanění. Kéž bychom své děti povzbuzovali, aby četly Boží slovo a modlily se, samy i s celou rodinou. Je to tak důležité. Ale měli bychom se také modlit s každým z našich dětí jednotlivě (např. než jde spát). Potom i ono samo pozná, jak je důležité být společně v Boží přítomnosti.

Být svým dětem k dispozici

Abraham byl připraven odpovědět na Boží zavolání: „*Aj, já teď jsem* (elbf. př.: *zde jsem*)“ – 1. v., a stejně tak odpověděl andělu Páně v 11. verši. Všimněme si, že stejnými slovy odpověděl i svému synu Izákovi: „*Zde jsem, synu můj*“ (elbf. př. – 7. v.). Pro Abrahama Izák znamenal **tolik**, že mu věnoval svou plnou pozornost. (Zda nejsou synové dar od Pána? – Ž. 127,3 – elbf. př..)

V souvislosti s otázkou, abychom tu byli pro své děti, tvrdil ředitel jednoho střediska pro léčení mladistvých, kteří propadli závislosti na drogách: „Každý krok, jímž se od dětí vzdaluješ při sledování vlastního štěstí nebo své kariéry, zvyšuje nebezpečí, že se dostanou do těžkostí.“ Neměli bychom tedy být na rozpacích, jaké si máme stanovit **prvořadé** úkoly, když si skutečně přejeme být tu pro své děti. Ani nejdražší dárek nikdy dětem nenahradí takového otce nebo matku, kteří mají na své děti čas.

Důvěřovat Bohu

Tento bod má při výchově našich dětí svrchovaný význam. Abraham obdržel od Boha zaslíbení, že se stane otcem mnohých národů a že Bůh učiní s Izákem smlouvu o jeho potomcích. Nuže jestliže Abraham obětoval svého syna, jak mu to Bůh přikázal, jak bude Bůh moci naplnit to zaslíbení? Abraham důvěřoval Bohu, protože usoudil, že Bůh může Izáka i vzkřísit z mrtvých

(Žid. 11,19). Jaká to byla víra! Zda si Bůh nepřije i od nás, abychom Mu důvěřovali, Jemu, kterému jsme svěřili své děti? Prosme za ně každý den, jak každý osobně, tak oba manželé společně. Důvěřujme Bohu, který je mocen nám pomoci, abychom vůči našim dětem dostáli své odpovědnosti. Důvěřujme Tomu, který může zasáhnout v životě každého z nich, jako to učinil v případě Izáka.

Výsledky

Jistěže ani život Abrahamův, ani Izákův nebyl bez chyb. Ale obraz Izáka jako dospělého nám ukazuje, že vliv jeho rodičů u něho způsobil bohulibé ovoce. Tak třeba vidíme u Izáka **rozhodnost**, když i přes překážky vykopal mnoho studní. Dále to byla i jeho **hluboká láska** k jeho manželce – miloval Rebeku. Avšak Izák byl také duchovní člověk, schopný **přemýšlet** o Bohu. Zdá se, že navečer raději chodil na pole těšit se z obecenství se svým Bohem, než zůstat v pohodlném prostředí svého stanu.

Nevěřící člověk může své dítě **milovat**, **chodit** s ním, **být tu** pro ně. Také křesťanští rodiče mohou toto všechno dělat, ale mohou ještě mnohem víc: mohou za své děti **prosít** a **důvěřovat** Bohu, že jim pomůže a zasáhne v jejich životě. Zda to pro nás nejsou úžasné možnosti a předpoklady? Kéž by nás to povzbudilo v našem rodičovském poslání!

HF 1991/266–270

André GIBERT:

Boží Církev – 10

Úřady

Nový zákon dále (také i jinde) mluví o bratřích, kteří jsou povoláni zabývat se místním Shromážděním (Církví), totiž jako „starší“ (nebo „dohlížející“) a jako „služebníci“ (Skut. 11,30; 14,23; 20,17.28; Fil. 1,1; 1. Tim. 3; Tit. 1; Žid. 13,7.17; 1. Petr. 5,1; Jak. 5,14). Tyto „*úřady*“, jak bývají také nazývány, nevyklučují, že někdo může mít i dar služby Slovem (jak to vidíme u Štěpána a Filipa), ale **také s ním** nemusí být spojené. Ve Shromáždění (Církvi) musí být udržován pořádek, ti, kteří z něho vybočují, musí být napomínáni, o duše je třeba pečovat a mají být povzbuzovány. Je také třeba, aby věrní muži a ženy (Fébe byla **služebnicí** Církve v Cenchreji) se oddaně ujímali pozemských potřeb, které jsou všechny – i nejmenší z nich – důležité. Služebníci dosazení

podle Skut. 6 se zabývali chudými a rozdělovali pokrmy. Kéž by se našli věřící, kteří by toužili po takovém úřadu! To by znamenalo, že by skutečně „žádali výbornou práci“ (1. Tim. 3,1).

Pavel ve 3. kap. 1. Ep. Timoteovi a v Ep. Titovi 1,7–9 vypočítává předpoklady nebo vlastnosti nutné pro ten či onen úřad. Vyžadují utvrzené křesťany, zkušené a bohabojné. Je trapné, když jsme dnes v životě místních Církví svědky nedostatku takových vlastností, takže pak chybějí dohlízející a služebníci. Jsou-li však někde, tedy je uznávejme a važme si jich! (1. Tim. 5,17 a Žid. 13,17).

Ještě jednou je třeba zdůraznit, že Boží slovo nedává žádné pokyny k nějakému veřejnému směrodatnému dosazování do takových úřadů. „... v němž vás **Duch Svatý** ustanovil jako dohlízející (v kral.př.: „biskupy“), abyste pásli Církev Boží“, říká Pavel starším z Efezu (Skut. 20,28). Dějiny Církve ukazují, jak se starší (řec.: presbyteroi, pak kněží) nebo dohlízející (řec.: episkopoi, později pak biskupové) a služebníci (diakonoi, diákoní) postupně oddělovali od ostatních věřících a vytvořili tak klérus – duchovenstvo. V katolické církvi se sami považují za jediné, a také jsou za takové považováni, jimž jsou dány dary a kteří vůbec mohou být pověřeni službou, ať už to je učení nebo bohoslužba anebo nějaká jiná služba. Jako zvláštní oddělený útvar se pokládají za jediné oprávněné ustanovovat nové kněze, a to jen ze svých vlastních řad, předstírajíce, že toto zmocnění obdrželi v nepřerušené posloupnosti od apoštolů. Stačí jen číst Nový zákon, abychom zjistili, že žádné z těchto tvrzení se nezakládá na Písmu a že všechna se stavějí proti svrchovanosti a plné moci Ducha Svatého v Církvi. Na druhé straně ve většině protestantských církví a pojmenovaných společenství (denominací) „starší“ a „dohlízející“, jimiž je třeba rozumět i kazatele a biskupy, sice přesně vzato netvoří nějaké přísně organizované duchovenstvo, avšak přesto jsou veřejnou skupinou, volenou příslušným křesťanským společenstvím. Ani toto není v souladu s Písmem. Neboť když při ustanovení sedmi služebníků (diakonů) v 6. kapitole Skutků ap. se množství učedníků „pohlédlo“ po sedmi mužích a postavilo je pak před apoštoly (3. a 6. v. – elbf. př.), byli to **apoštolé**, kteří je ustanovili na základě svého nepřenosného apoštolství. Na zemi dnes vskutku není žádná lidská autorita, která by byla oprávněná ustanovovat starší nebo služebníky. Ještě jednou připomínáme, že **Pán dává dary a Duch Svatý je rozděljuje**.

(pokračování příště)

Drahocenná Kristova krev a její věčné působení

Je jen **jedna** cesta, jen **jeden** prostředek, milý čtenáři, jak člověk může dosáhnout u Boha **milosti, odpuštění a pokoje** a získat věčnou slávu. Touto **jedinou** cestou, **tímto** jediným prostředkem k spasení pro tebe, pro mne, pro každého člověka **je drahá krev Ježíše Krista**.

Když první člověk, Adam, padl a zhřešil, stal se hříšníkem a ztratil své místo před Bohem. A ani on, a také nikdo ze všeho jeho potomstva, se sám od sebe nemohl navrátit k Bohu. Bůh říká o lidech: „**Všichni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou**“ (Řím. 3,12).

Avšak **Bůh** našel cestu, jak člověka zachránit z jeho viny a před trestem a jak ho znovu přivést k Svému srdci. I nejčestnější člověk na zemi **musí** jít k Bohu touto cestou, nechce-li přijít do věčného zahynutí, a tuto cestu může použít i nejbezbožnější člověk na zemi, ovšem pokud chce. Pro všechny i pro každého jednotlivce **je jen jedna** cesta k Bohu: **drahá krev Ježíše Krista**.

Vážným a krásným předobrazem této drahocenné Kristovy krve jako jediného prostředku k spasení byla krev velikonočního beránka (v noci fáze), která kdysi zachránila Židy v Egyptě. Bůh chtěl izraelské syny vysvobodit z faraonova útlatu a přivést je do Kanánu – zaslíbené země. V oné věčné památné noci, kdy Bůh chtěl vyvést Izraele z Egypta, musel uvést Svůj spravedlivý soud na celou tu zem. Z tohoto soudu nemohl být vyňat ani Izrael, protože byl přece právě tak hříšný a obtížený vinami jako Egyptští. Jestliže neměl propadnout soudu, musel být zachráněn, spasen. Proto Bůh nařídil, aby každý izraelský otec večer před vyjitím z Egypta zabil ve svém domě jedno-ročního **beránka**, na němž nebyla žádná vada nebo újma, a pokropil (tak podle elbf. př.) krví toho beránka trám nade dveřmi a obě veřeje dveří. Bůh pak ještě řekl: „**Z vás žádný nevycházej ze dveří domu svého až do jitra. Neboť Hospodin půjde, aby bil Egyptské, a kde uzří krev nade dveřmi a na obou veřejích, přeskochí Hospodin ty dveře, aniž dopustí zhoupci vjíti do domů vašich k hubení**“ (2. M. 12,22.23).

Vidíme, že krev „**beránka bez vady**“ byla **jedinou** možností, **jediným** prostředkem, jak ujít spravedlivému Božímu soudu a dojít záchrany. Bezpečnost a spása byla pro izraelské syny jen za dveřmi, které byly pokropeny krví. **Za** nimi museli být a zůstat tam. **Mimo** tyto dveře neuchránila dospělého člověka jeho síla, ani růžolícího chlapce jeho „nevinnost“. **Všichni** se museli

sklonit pod Boží jediný prostředek a spasení všech záviselo **jen na krvi beránka**.

Jak přesné a jasné bylo slovo velkého a věčného Soudce: „**Krev pak ta na domech, kde budete, bude vám na znamení; a když užřím krev, pomínu vás**“ (13. v.)! Nebyly to **slzy**, či **modlitby**, ani vlastní **skutky** nebo **zásluhy**, co mohlo zachránit Izraelské před Božím časným soudem. Podobně i dnes na zemi nikdo nemůže být **svou** zásluhou nebo **svým** přičiněním zachráněn před věčným Božím soudem, který právem zasluhuje. Uvádíme ještě jednou slova z Božích úst: „**Všichni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou**“ (Řím. 3,12).

Nuže, jako tenkrát Bůh zachránil izraelský lid z egyptské bídy a z farao-nova otroctví, i dnes Bůh chce lidi spasit ze vši bídy a zkaženosti a z moci satana a vést je do Své nebeské slávy. A jako v Egyptě **krev** beránka bez vady byla **dokonalou** ochranou a plným zabezpečením pro každého Izraelitu, který pod ní hledal záchranu a spásu, dnes mnohem větší měrou **spasí předrahá krev Krista každého hříšníka**, který se k ní uteče s pravým pokáním. – Tak to stojí v Božím slově: „**Krev Krista Ježíše, Syna jeho, očišťuje nás od všelikého hříchu**“ (1. Jan. 1,7). **Věřícím** je řečeno: „**Dokazuje pak Bůh lásky své k nám, neboť když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. Mnohem tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spaseni budeme skrze něho od hněvu**“ (Řím. 5,8.9). A dále: „**Vy, kteří jste byli dalecí, blízcí učinění jste skrze krev Kristovu**“ (Ef. 2,13).

A slyšíme pak i věřící křesťany, jak už na zemi s plnou jistotou spasení oslavují a vyvyšují Pána Ježíše: „**Tomu, který nás miluje, a umyl nás od hříchů našich krví svou, a učinil nás královstvím, kněžími Bohu a Otcí svému: Jemu buď sláva i moc na věky věků! Amen**“ (Zjev. 1,5.6 – elbf. př.).

Nuže, milý čtenáři, slyšel jsi, jakou má ta drahá krev Ježíše Krista nesmírnou, od všech hříchů očišťující moc pro každého, kdo v ni uvěří. Jsi už – skrze víru v Ježíše Krista – pod ochranou Jeho drahé krve? Anebo říkáš: „Jsem pokřtěn a biřmován (nebo konfirmován), zachovávám všechna ustanovení své církve. Co mi tedy ještě chybí, abych se dostal do nebe?“ Věz, milý čtenáři, že v Božích, ve věčných věcech nestačí pouhé formy, ani pouhá příslušnost k nějakému křesťanskému vyznání. U každého člověka jde o **věc srdce a svědomí**. Jak vážné je slovo, které Pán Ježíš řekl Nikodémovi: „**Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Boží**“ (Jan 3,3). Člověk po zhřešení prvních lidí je už od přirozenosti nečistý, ztracený a za-

hynulý; a k tomu navíc přistupuje vlastní vina v životě každého. Jasně a jednoznačně to dosvědčují první kapitoly Epištoly Římanům. Jak je tedy důležité, abychom se podřídili Božímu slovu a abychom jednoduše jako děti Božímu slovu uvěřili! Pak tím získáme věčné a také časné požehnání a užitek. Každá duše, jakmile se se srdečnou vírou uteče k Ježíši Kristu, který za hříšníka prolil Svou předrahou krev, obdrží odpuštění a pokoj s Bohem. Jak jasně to říká jeho Slovo: „*Kdo věří, **nebude** souzen*“ (Jan 3,18 – elbf. př.)! Ale kdo věří srdcem v Božího Syna, získává **něco více** než jen jistotu odpuštění a vysvobození od věčného soudu: takový se stal skrze víru v Něho **dítětem** a dědicem Jeho věčné slávy (přečti si Jan 1,12; Gal. 3,26 a 4,6.7)! Milý čtenáři, jestliže se to s tebou ještě nestalo, tedy ještě dnes pospěš s touhou po spasení a s živou vírou do otevřené náruče Spasitele Ježíše Krista a nalezněš – podle Božího úsudku – opravdovou skrýš a věčné spasení. Pak budeš mít podíl na všem, co Pán Ježíš na kříži dobyl ztraceným hříšníkům Svou obětní smrtí.

Potom se budeš moci den co den ubírat svou cestou – vždyť přece půjdeš ruku v ruce se svým Vykupitelem – vstříc věčné Boží slávě. A i když snad přijdou zkoušky a těžkosti, nebudeš tím sklíčen – můžeš přece všechno klidně a s plnou důvěrou nést před svého Boha a opírat se o Něj a o Jeho milost. Písmo svaté říká Božím dětem: „*O nic nebud'te pečliví* (= nemějte úzkostlivou starost), *ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost* (= pokornou prosbu) *s díkůčiněním prosby vaše oznamovány bud'te Bohu. A pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i myslí vašich v Kristu Ježíši*“ (Fil. 4,6.7 – překlad J. Karafiáta)!

A nyní, milý čtenáři, by tě autor tohoto článku ještě rád upozornil na slavnou naději, kterou mají všichni vykoupení a znovuzrození: Mohou, jako kdysi věřící v Tesalonice, „*sloužiti Bohu živému a pravému, a očekávati Syna jeho z nebe, kterého vzkřísil z mrtvých, (totiž) Ježíše, který vysvobozuje nás od hněvu*“ (1. Tes. 1,3–10). Je to nad pomyslením slavné a převzácné! Věřící nemusí čekat na smrt (třebaže k ní může dojít), nýbrž může se všemi vykoupenými čekat příchod svého drahého Pána a Spasitele (přečti si o tom: Jan 14,1–3; 1. Kor. 15,51–52 a 1. Tes. 4,13–18).

A až si bude i **tvé** srdce, milý čtenáři, skrze milost Páně nade vše cenit drahého Božího slova a milovat je, budeš se tím více radovat z lásky a milosti Boží i Pána Ježíše Krista a žít zde a chodit až do chvíle, kdy tě tvůj Vykupitel a Pán zavolá, aby tě převedl z víry do blaženého vidění.

Dvě obyčejné pravdy

Dvě věci, které chci předložit, jsou velice cenné pro život a praktické obecnství Božích dětí. Pomáhají k „*zachovávaní jednoty Ducha ve svazku pokoje*“ (Ef. 4,3) a zabraňují – jestliže je každý zná a prakticky používá – značné části nepokoje, který tak lehko vzniká mezi námi věřícími.

První z těch dvou pravd je tato: **Být stejného smýšlení neznamená mít stejnou známost.** K (jedno)stejnému smýšlení nás Písmo výslovně napomíná, zvláště v oné vzácné Epištole Filipským. V kap. 2,2 a 20, a 2,5 a dále je nám ukázáno smýšlení Pána Ježíše, které má být naším smýšlením. Je to pokorná mysl, nízké smýšlení o sobě a oddanost. Přitom nezáleží na tom, jak jsme staří ve víře: v tom způsobu **můžeme** být jednomyslní; neboť v nás přebývá Duch Ježíše Krista, stali jsme se chrámem Ducha Svatého a nejprřednější činností Ducha je oslavit Krista v nás a skrze nás (Jan 16,14). Avšak známost závisí na našem růstu ve víře. Naprosto stejná známost ve všech, ba už i jen v málo bodech pravdy, prostě není dobře možná, protože všichni jsme prodělali různé stupně duchovního vývoje. Prožili jsme v příslušných podrobnostech naprosto různé duchovní narození a vyrůstali jsme duchovně v odlišných duchovních poměrech, ne nějakým přesně stejným vývojem, jako třeba vojáci v kasárnách, nýbrž každý byl a je podle svého zvláštního založení Pánem vychováván zcela zvláštním způsobem. Teprve až budeme u Něho, dospějeme skutečně a plně k jednotnému (stejnému) poznání (Ef. 4,13). Až do té doby však různé moci a dary pracují na naší vnitřní známosti a utvářejí ji a my podle své chápavosti a schopnosti přizpůsobit se, ale také podle poslušnosti a poddávání se rosteme buď rychleji, nebo pomaleji v známosti a v praktickém životě, který se vyvíjí ze zdravé známosti. Známost není totéž co smýšlení. Slabé, duchovně ještě velmi nepoučené Boží dítě může být mnohem hlouběji pokročilé ve vzácnosti smýšlení Páně v pokoře, lásce a oddanosti než jiné, které se možná pro svou vysokou známost nadýmá (1. Kor. 8,1). Nám by nemělo být těžké být **stejného smýšlení**, i když je nám zatěžko držet vzájemně mezi sebou krok v poznávání. Jestliže se však cvičíme ve stejném smýšlení, ve smýšlení Pána Ježíše, budeme se moci navzájem snášet a napravovat, napomínat se „*skrze tichost a dobrotnost*“ (elbf. př.: *mírnost*) *Kristovu*“ (2. Kor. 10,1.2), abychom si společně nepůsobili bolest, ani se navzájem „*nekousali a nepožírali*“ (Gal. 5,15), ale i při různém (stupni) poznání (pokud nejde o falešná učení, která se dotýkají samých základů víry a jež přirozeně musíme odsuzovat) si budeme vzájemně

pomáhat anebo aspoň budeme moci pokojně vedle sebe jít, jsouce si vědomi, že jenom „*láska vzdělává*“ (1. Kor. 8,1.2 a 13. kap.)!

Tedy ještě jednou: **nikdy nezaměňujeme smýšlení a poznání (známost)!** Oboje je pro nás důležité a nezbytné (2. Petr. 3,18), ale zatímco na této zemi můžeme v mnohých věcech mít a užívat stejnou známost jen s velice málo bratry, není pro nás vůbec těžké a obtížně dosažitelné být (jedno)stejného smýšlení s těmi, kteří vzývají Pána z čistého srdce, za předpokladu, že nezarumcujeme Ducha Svatého v nás (Ef. 4,30) a neděláme Mu překážky, aby nás mohl proměňovat v Kristův obraz (2. Kor. 3,18), když hledíme na Jeho slávu, která se na této zemi nejúžasněji projevovala v Jeho pokoře – když se sám činil ničím – a v plné, dobrovolné oddanosti Jeho Bohu a Otcí a závislosti na Něm. (Fil. 2,5 a násl.).

Druhou obvyčejnou pravdu bych vyjádřil takto: **Nikdy nežádej na jiných, aby chodili (prakticky žili) ve světle tvého svědomí!** – Jinými slovy: ty máš v určité věci **své svědomí**, a že je máš takové a ne jiné, je jednak milost, jednak věc tvého slabého, anebo naopak utvrzeného a vyzrálého poznání – a druhý má v tom také **své svědomí**. Nuže, chtít na něm, aby v oné věci jednal **stejně** jako ty, by znamenalo **znásilňovat jeho svědomí!** Jak vážná naučení nám v tom dávají Řím. 14 a 15 a 1. Kor. 8 a 10! Jak se v tomto směru už hřešilo a jak často byla zraňována láska, jak lehko vrhána čest druhého bratra do špíny, namísto aby jeden si vážil druhého více než sama sebe. Je velice vážné, že Písmo neříká **u každé věci** „toto smíš – toto nesmíš“, nýbrž že v mnohých věcech – ale jistě **ne všude** – přenechává duchovnímu porozumění věřícího, aby činil to, co je správné, tj. to, co je správné **podle jeho** vnitřního poznání, co však jiný věřící v určité pochybné věci může vidět úplně jinak, ba dokonce jako něco hříšného. Jestliže někdo dělá to či ono – nechť to dělá podle Řím. 14,6–8 **Pánu**, a ti věřící, kteří by v daném bodě smýšleli a jednali jinak, nechť to také činí **Pánu**. Jak smutné je, jsou-li tu nastolovány lidské zákony a některý bratr je odsuzován v určité věci, která je v Písmě nechávána naprosto otevřená (Řím. 14,12–18) a **usuzuje z toho zpětně na stav jeho srdce**, protože onen bratr nejedná tak, jak on sám to považuje za správné. Mohl bych tu uvést praktické příklady, ale bude lépe, když to neudělám, abych nikomu nezpůsobil bolest. Žel, že je k tomu po ruce spousta příkladů. Ach, milí bratři a sestry, chtějme si vážit jeden druhého podle Písma a podle Kristova smýšlení, a nejen to, nýbrž nechťme též o druhých smýšlet nízce a přezíravě, jestliže každý nejedná přesně tak, jak to jiní **pro sebe** považují za správné v určitých vedlejších věcech praktického

života. (Některé části apoštolského učení a věci jasně označené jako hřích sem přirozeně nepatří!) Chtějme se vzájemně snášet a uznávat a vždy nejprve a tak dlouho, jak jen to je možné, smýšlet o sobě to nejlepší a chválit, cokoli je chvály hodné (Fil. 4,8 a násl.)! **Nikdy se nechtějme sami dělat svědomím jiného bratra!**

Drazí, kéž by nám Pán dal milost, aby nám obě ty jednoduché pravdy jaksi přešly do těla a do krve. Velice by to přispělo k praktickému pokoji a tím i k oslavení Pána a svět by měl méně oprávněných příčin mluvit o křesťanech nepříznivě. Spíše by byl nucen, jako v dobách prvních křesťanů, udiveně říkat: Jak se mají rádi!

Ano, kéž by byl mezi námi více uskutečňován 133. Žalm! „*On* (tj. Duch Boží v nás) *dává větší milost!*“ (Jak. 4,6). Chtějme ji jen také s poslušností víry brát a používat!

HuN 1975/44–47

William KELLY:

Prosit ve jménu Pána Ježíše

Co znamenají slova Pána: „*Za cokoli byste prosili Otce mého ve jménu mém, dá vám. ... V ten den ve jménu mém prositi budete; a nepravím vám, že já budu prositi Otce za vás. Neboť sám Otec miluje vás.*“ (Jan 16,23.26)?

Co je tím míněno: prosit Otce v tom jménu? Znamená to, že na konci modlitby pouze řekneme: „prosíme Tě za to ve jménu Pána“?

Když Kristus zemřel a vstal z mrtvých, daroval věřícímu **Své vlastní** postavení před Bohem. Jestliže tedy prosím Otce ve jménu Krista, činím to s vědomím, že Otec mne **tak miluje, jako miluje Krista**. Smím vědět, že Otec mi daroval veškerou příjemnost (vzácnost) **samého Krista**. Když bylo všechno mé zlo zahlazeno, obdržel jsem v Kristu Boží spravedlnost. Přistupujeme-li k Bohu s vědomím a v plném významu této skutečnosti a prosíme Ho, znamená to, že „prosíme v Jeho jménu“, tj. ve jménu Krista.

HF 1991/185

12. kapitola Ep. Římanům

Job se táže v 9. kapitole své Knihy: „... *jak by mohl člověk spravedliv býti před Bohem?*“ (2. v.). Ep. Římanům 1,17 na to odpovídá: „*Spravedlivý pak z víry živ bude.*“ A toto je ukázáno ve všech 16 kapitolách Ep. Římanům. Je nám ukázáno, jak Bůh ospravedlňuje hříšníka. Nejprve nám ukazuje, že jsme byli beznadějně ztraceni. Potom ve 3. kapitole vidíme, jakou Bůh připravil cestu: Pán Ježíš se sám vydal jako oběť za naše hříchy. Ve 4. kapitole vidíme, jak Bůh skrze víru ospravedlňuje bezbožného. V 9. – 11. kapitole vidíme, že Bůh odmítá ty, kteří se chtějí ospravedlnit vlastními skutky, a ve 12. – 16. kapitole, jak mohou správně žít ti, kteří byli ospravedlněni. Bezbožní bývají ospravedlněni skrze víru, a proto mohou pak vírou žít. Spravedlivý pak z víry živ bude.

Všichni také víme, že Epištola Římanům se dělí na tři velké oddíly. První až osmá kapitola nám ukazují učení, 12. – 16. kapitola praxi, a kapitoly, které leží mezi tím, nám ukazují Boží cesty s Izraelem: V 9. kapitole vyvolení v minulosti, tj. Bůh je nám ukázán ve Svě všemohoucnosti. V 10. kapitole vidíme zavržení Izraele v přítomnosti, tj. odpovědnost člověka. V 11. kapitole máme ukázáno napravení Izraele v budoucnosti, a to je Boží milost; vcelku je nám tedy Izrael ukázán v minulosti, v přítomnosti a v budoucnosti. V celé Epištole tedy před sebou vidíme rozvinutou Boží spravedlnost, jak se Bůh vypořádává s hříchem a s hříchy, a také jak je Bůh spravedlivý, když na tak dlouhou dobu zavrhuje Izrael.

Jakmile je některá duše ospravedlněna, Bůh jí také dává sílu, takže ona může chodit po cestách spravedlnosti. Toto nalézáme ve 12. – 16. kapitole, tedy v praktické části Epištoly. A jak je třeba, milí bratři a sestry, abychom si toto připomínali. Je dobré mít známost Písma. Ale v Tit. 1,1 je napsáno: „... *podle ... známosti pravdy, která je podle zbožnosti.*“ My často zůstáváme stát u první poloviny toho verše, tj. u poznání pravdy. Avšak známost se musí zjevovat v našem životě v zbožnosti. A to je to, co by nám Duch Svatý tak rád chtěl říci v této části Epištoly.

12. kapitolu můžeme dále rozčlenit na tři oddíly. První a druhý verš nám ukazují náš poměr k Bohu. Musíme Mu předávat **svá těla** (1. v.) a také **svou vůli a své myšlenky** (2. v.). V 3. – 13. verši pak máme druhý oddíl – náš poměr k našim bratrům a sestrám. Třetí verš nám ukazuje, jak máme sami

smýšlet o sobě, tj. že máme být pokorní.– Čtvrtý až osmý verš nám říká, že můžeme jít společnou cestou věrně. V 9. – 13. verši vidíme, že naše vzájemné chování má být určováno srdečnými city a láskou. Čtrnáctý až dvacátý první verš tvoří třetí oddíl – náš poměr k druhým lidem. A tam mají patřit i ti, kteří nás pronásledují (14. v.), dále ti, kteří se radují nebo truchlí (15. – 16. v.), a po 17. – 21. verši také ti, kteří jsou našimi nepřáteli. Nejprve tedy přichází na řadu náš poměr k Bohu, tj. něco směřujícího nahoru, za druhé náš poměr k spoluvěřícím, rozprostírající se vodorovným směrem, a pak náš poměr k spoluobčanům. Podívejme se nejprve na náš poměr k Bohu.

Všimněte si prosím, jak apoštol začíná uvažovanou 12. kapitolu: „*Proto vás napomínám*“ (elbf. př.). – Je to velice silný výrok. Mělo by nás to všechny pohnout, jak Duch Svatý oslovuje naše srdce a co nám chce říci oběma prvními verši. Souvisí s tím, co bylo probíráno v první až osmé kapitole.

Ono malé slovíčko „*proto*“ (tedy) je v této Epištole pětkrát na začátku kapitoly. V 5. kapitole v 1. verši např. stojí: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry...*“ V naší 12. kapitole je nalézáme po páté: „*Proto vás napomínám.*“ A proč? Protože Bůh udělal všechno. Bůh vydal Svého milovaného Syna za beznadějně ztracené hříšníky, aby mohl ospravedlnit bezbožného, který k Němu přijde s opravdovým pokáním a skládá svou víru a svou důvěru v Pána Ježíše. Proto, že Bůh jednal v Kristu. Proto Bůh očekává od našich srdcí nějakou odpověď. A jistě bychom všichni měli tuto odpověď Pánu dát. Jistě bychom všichni rádi tu odpověď Pánu Ježíši dali. Jistě bychom všichni rádi Pánu Ježíši ukázali, jak Ho milujeme za to, co pro nás udělal. Je to vyjádřeno v slovech: „... *skrze milosrdenství* (nebo: *slitování*) *Boží*“. Zde není představeno, že jsme něco obdrželi, nýbrž že něco můžeme dát. Není to úžasné pomýšlení, že my, kteří jsme byli Boží nepřátelé a ztraceni, skutečně smíme Bohu něco dávat, a že Bůh je připraven přijmout to?

Přirozeně je tomu tak, že nejprve je v našich srdcích způsobeno něco, co se Jemu líbí. My Jemu jenom vracíme, co On nám napřed dal. Musíme si ujasnit, že jsme cele Jeho vlastnictvím, že Mu patříme: tělem, duší i duchem. A nyní nám Duch Svatý připomíná naši odpovědnost, abychom Mu skutečně odpověděli tím, že Mu budeme svá těla dávat (použité slovo lze též přeložit: klást, podávat, vydávat, poskytovat, přinášet). Je mnoho věřících, kteří přijímají všechna požehnání, která nám Bůh dává. Přirozeně obdrželi odpuštění hříchů, mají věčný život, a když zemřou, odcházejí domů. Ale to je už také konec jejich zkušeností. Oni si ještě nikdy neuvědomili, že úplně patří

Pánu Ježíši, a že Mu mohou všechno dát. Dovolte, abych vám položil jednu osobní otázku: Když jsme přijali Pána Ježíše jako svého Spasitele, předávali jsme Mu pak od té doby všechno? To nám tu totiž chce Duch Svátý představit. Říká, že máme svá těla dávat jako živou oběť. Neříká, že máme dávat svého ducha nebo svou duši, nýbrž naše těla. Dříve jsem si myslel, že tělo, protože přece není duchovní, není důležité, a neměl jsem správné myšlenky o tom, co bych měl dělat s tělem. Myslel jsem si, že tělo je něco zlého a neduchovního. Avšak Písmo nás o tom poučuje jinak. V 1. Kor. 6,13 čteme, že Pán je tělu a tělo Pánu. Přečtěme si tam 12. a 13. verš. Tam se praví, že břicho je pro pokrmu a pokrmu pro břicho. Proto – a tak by asi Korintští dále usuzovali a z toho vyvozovali – tedy smilstvo a nečistota jsou pro tělo, a tělo pro nečistotu. **Nikoli!** říká apoštol Pavel, **tělo je pro Pána a Pán pro tělo – a to ze tří důvodů: 1) protože Pán nás vykoupil, 2) protože Bůh nás vzkřísí, 3) protože tělo je chrám Ducha Svatého.** Proto se praví ve 20. verši: „*Oslavujte tedy Boha tělem svým* (elbf. př.: *v těle svém*)“. Vidíme, že tělo má jistý účel a že bude, až Pán Ježíš přijde, proměněno. Dovídáme se a chápeme, že Bůh vykoupil tělo, duši i ducha, a když Mu tedy všechno předáváme, je celá naše bytost naplněna hlubokým pokojem a pravým souladem. To platí zvláště pro naše mladé bratry a sestry. Poznáte-li ještě v době svého mládí, že naše tělo patří Pánu, tedy ho jistě nebudete používat pro nečistotu. Žijeme ve velmi, velmi zlých dnech, a pro mladé věřící je zvláště důležité, aby se uchovávali čistí. Uchovávejte své tělo čisté, protože je chrámem Ducha Svatého a nemělo by být svázáno otroctvím nějaké neřesti. Duch Svátý, který v nás přebývá, nás vysvobozuje z každé otrocké závislosti, z každého jařma. Tu jsou mé oči, mé uši, mé nohy, mé ruce, mé tělo, o němž Duch Svátý říká, že ho máme dávat Bohu v živou oběť. To je úžasná věc! Kéž bychom si to vždy znovu uvědomovali každého jitra, když povstáváme z lože, a tak se ráno Bohu předávali duší, duchem i tělem!

Ono slovíčko „*předávat*“ (vydávat) je klíčovým slovem 6. kapitoly Ep. Římanům a je v něm obsaženo tajemství vítězství nad hříchem. Také slovo „*vědět*“ je tam použito vícekrát (3., 6., 9. a 16. v.). V 11. verši se praví: „*mějte se* (považujte se, pokládejte se) *za ...*“ „*Vědět*“, „*považovat se za ...*“ a „*vydávat se*“. Budeme-li to denně dělat, jak nám to ukazuje 12. kapitola Římanům, poznáme Boží vůli. To je Božím cílem. Můžeme svá těla dávat jako živou oběť. Ona je svatá. Protože Bůh v nás toto způsobil, může to přijmout, a ona oběť je živá a svatá a libá a v neposlední řadě je to naše rozumná služba. Pro slovo „*služba*“ je v řeckém originále uvedeno slovo „*latreia*“ –

„bohoslužba“, „velebení“. Žijeme Jemu, tím že Mu předáváme tělo, duši a ducha.

Potom přichází 2. verš, který úzce souvisí s předáváním našeho těla. Nejprve máme něco ukázáno v činném (aktivním) smyslu: „*A nepřipodobňujte se (nepřizpůsobujte se) světu tomuto,*“ a pak v trpném (pasivním) smyslu: „*ale proměňujte se* (elbf. př.: *bud'te proměnění*)“. To první jsem povinen: nemám být podobný (přizpůsobený) tomuto světu. To je dnes velice, velice těžké. Zvláště jsme-li mladí, nechceme se přece lišit od světa. Ba ani nemáme rádi, když se na nás ukazuje prstem a říká se: podívejte, ti jsou jiní. Proto se také rádi oblékáme jako druzí lidé, čteme totéž co oni, chodíme tamtéž, kam chodí svět. Každá mrtvá ryba plave s proudem. Jenom živé ryby plavou proti proudu. Bůh nám to dal skrze moc Ducha Svatého, že **nemusíme** plavat s proudem tohoto světa, nýbrž že jsme proměňováni. To je dílo Ducha Svatého v nás. Předpokládá to ovšem, že jsme se Mu předali, aby On v nás mohl působit. A jak nás proměňuje? Skrze obnovení naší mysli – tj. skrze to, co Boží slovo působí v našich myšlenkách a v naší mysli. Studujeme-li to drahé Slovo a s modlitbou pak o něm přemýšlíme, tedy nám Duch Svatý ukazuje Boží myšlenky. Mnohdy, když čteme Bibli, říkáme, že jsme toho sice přečetli mnoho, ale vůbec nic jsme nezískali. Zamyslete se prosím nad tímto příkladem: Sítem s otvory voda jen proteče, je pryč. Ale vždy tu zůstává **čisté** síto... Čteme-li Boží slovo s plnou důvěrou, tedy nás ono očisťuje a posvěcuje. Potom můžeme poznávat dobrou a libou a dokonalou Boží vůli. Pro nás je dobré, když Boží vůli známe – je to bohulibé. Bůh by rád, abychom poznávali Jeho vůli, a je nám to také užitečné, abychom byli učiněni dokonalými. Potud tedy náš poměr k Bohu – úplné předání všeho, co máme, do Jeho rukou.

Uvedené dva verše jsou základem toho, co následuje v dalším průběhu uvažované kapitoly. Zbytek té kapitoly nemůžeme prakticky žít, nejsme-li **poslušní prvního a druhého verše**. Třetí až třináctý verš nám ukazují náš poměr k našim spolubratrům a spolusestrám. Máme tam uvedeny činnosti a dary milosti, které můžeme nechávat působit. Dříve než nám apoštol sděluje, co jsou tyto dary, jimiž si můžeme vzájemně sloužit a vzdělávat se, ukazuje nám ve 3. verši něco nejvyššího důležitého – že nemáme o sobě smýšlet více, než náleží smýšlet; jinými slovy: že máme o sobě smýšlet v malých dimenzích (rozměrech). Jestliže to děláme, tedy každopádně stavíme všechny bratry a sestry ve vážnosti nad sebe. Pán Ježíš říká Svým učedníkům: „*Kdokoli z vás chtěl by býti přední (= první), buď služebník všech*“ (Mk. 10,44).

Pravá služba nezáleží v tom, že někdo se povyšuje nad své bratry, nýbrž že umývá nohy svých spolubratrů – s pokorou, láskou a oddaností.

Jestliže jsme pochopili třetí verš, můžeme přejít k 4. a 5. verši. Tam se apoštol Pavel náhle zmiňuje o těle Pána Ježíše Krista. V 1. Ep. Korintským 12,18 a násl. čteme o oku, o ruce a nohách. Apoštol Pavel říká, že tyto všechny údy utvářejí jedno tělo. Není pak možné, aby oko říkalo: „*Nepotřebuji tě, noho!*“ Všechny údy se vzájemně potřebují. Právě tak je tomu s tělem Pána Ježíše Krista, s Církví. Jestliže jsme pochopili, že se vzájemně potřebujeme, **nemůžeme pak už jedni druhé kritizovat, protože tělo by pak nemohlo fungovat. Pak by nastala nemoc.** Vzájemná láska a dávání přednějšího místa druhému – to **bude vzdělávat tělo**. V 5. verši čteme: „... *Tak (tedy) mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště (= jednotlivě) jedni druhých údové.*“ Nejprve musíme pevně držet, co je zásadně důležité: že se vzájemně potřebujeme a že jsme řízeni Hlavou, která je v nebesích. Pán nám dal to, čím se můžeme vzájemně vzdělávat. Také v Ef. 4,15–16 o tom čteme: „*Ale pravdu mluvíce (= držíce) v lásce, rostíme v Toho všelijak (= ve všem v Toho), který jest Hlava, Kristus, ze kterého všechno tělo příslušně (= dobře spolu) spojené a svázané po všech kloubech přísluhování, podle vnitřní moci v míru (jednoho) každého údu, vzrůst, jak (přísluší) na tělo, bere k vzdělání svému v lásce.*“ Šestý verš začíná tím, že jsou uvedeny dary: „*Ale majíce obdarování (= dary milosti) rozdílná, podle milosti, která dána jest nám...*“ V řeckém textu je pro slovo „*dary milosti*“ a „*milost*“ v kořenu slova totéž slovo („*charismata*“, „*charis*“). Obě tyto věci jsou nutné, aby se v Církvi všechno vyvíjelo tak, jak má. Na konci 3. verše jsme viděli, že každému je přidělena určitá míra víry; 6. verš nám říká, že máme různé dary milosti. Ne všichni mají tentýž úkol. Tělo se neskládá jen z oka nebo z nohy, a také pokud jde o duchovní růst, jsme dospěli různě daleko. Mladý bratr, který je teprve dva nebo tři roky vlastnictvím Páně, má jiné duchovní pochopení než jiný bratr, který už chodí s Pánem třicet let a je duchovní. Na druhé straně však je naprosto možné, že někdo, kdo už dlouho zná Pána, není duchovní. A je důležité, abychom tomu rozuměli, že ne všichni žijí na stejné duchovní úrovni. Ti mezi námi, kteří se již stali zralejšími, byli kdysi také mladí a museli se učit mnoha lekcím. Pán byl vůči nim velice dobrotivý a trpělivý. Proto i my bychom měli být mezi sebou dobrotiví a trpěliví.

Jestliže tedy máme nějaký dar, pak ten dar zdaleka není to nejdůležitější; s tím darem musí být něco spojeno. Je to míra osobní víry, aby takový dar

byl používán pro Pána. Některý bratr má třeba dar učitele, ale jestliže **nechodí v dost úzkém spojení s Pánem**, může se stát, že ten dar nebude moci působit k užitku a k vzdělávání Církve. Takový věřící pak nevyučuje v na-prosté závislosti na Pánu. A může se stát, že bude spíše ke škodě než k po-žehnutí. Tak tomu ovšem nemá být. Všechno musí přispívat k vzdělávání, neboť dar, který neslouží k vzdělávání těla, **zarmucuje Ducha Svatého**. Bratr, který takový dar má, ho nepoužívá k účelu, k němuž je určen.

Zde je uvedeno sedm různých darů milosti. Shrňme-li všechny dary mi-losti uvedené v Novém zákoně, shledáme, že jich je jedenadvacet. V Ep. Efezským 4 máme soupis darů milosti, které dal Svě Církvi Pán, v 1. Kor. 12 jsou uvedeny dary Ducha a na konci té 12. kapitoly pak vidíme, co dal Církvi Bůh, totiž apoštoly, učitele, proroky, atd. Zde v Ep. Římanům máme uve-deny ještě jiné dary. Podívejme se teď jen na ty, které nalézáme v Ep. Říma-nům.

Prvním darem milosti je **prorokování**. Na počátku dějin Církve to byl dar milosti, který se týkal zjevování. Když Nový zákon ještě nebyl úplně sepsán, Bůh dával skrze prorokování přímé zjevení Svě vůle. Dnes již žádná další pro-rokování nemáme, neboť Bible už je uzavřena (ukončena). Každý, kdo dnes říká, že má dar prorokování **v tomto smyslu**, nemluví pravdu.³ Učitel se za-bývá pravdou, zatímco evangelista má na zřeteli spíše lidi vůbec. Učitel sdě-luje řeč (slovo) poznání. V 1. Kor. 12,8 nalézáme řeč (slovo) poznání, kterým se vyznačuje učitel, a řeč (slovo) moudrosti, jímž se vyznačuje pastýř. Je roz-díl mezi moudrostí a známostí (poznáním). V hlavě může být nahromaděno množství známosti. Je-li tu vytříbený cit a moudrost k předkládání poznání, ale chybí-li porozumění pro naléhavé potřeby věřících v určitém shromáždění (Církvi), pak poznání nevyřídí to, co mělo způsobit. Poznání nesmíme přeceňovat a stavět výše – nad to, co dosahuje až k srdcím věřících a co je vzdělává. Někdy mluví některý bratr a je možné, že všichni jdou domů a ří-kají: „Tento bratr má velkou známost.“ Jenže naše srdce zůstala chladná. Mluví-li však někdo jiný, směřují jeho slova přímo k tvému i mému srdci a oba cítíme, že Pán je přítomen. Cítíme, že Pán mluví osobně ke každému z nás a odcházíme ze shromáždění s hlubokým dojmem, že hlas Pána mluvil k našim srdcím. Toto by vždy mělo být výsledkem duchovní služby. Pavel

³ Služba prorokování se dnes v první řadě projevuje tím, že srdce a svědomí jsou stavěny do Božího světla (1. Kor. 14), takže lidem se dostává pravé slovo v pravý čas. (Pozn. vydavatele.)

říká: „*Snažte se o to, abyste prorokovali*“ (1. Kor. 14,39). V prorokování je potěšení.

Nyní přicházíme k druhému daru milosti: k **službě** (v 7. v.). To dělali diakoni v 7. kap. Skutků ap., totiž prisluhování (služba) stolům.

Pak máme **učení**, které rozšiřuje naše porozumění, a přirozeně je potřebné. Potřebujeme rozumět Božím myšlenkám.

V 8. verši pak máme dar milosti **napomínání**, který oslovuje naši vůli. Barnabáš byl věřící, který měl tento dar a napomínal věřící v Antiochii, aby setrvali při Pánu (Skut. 11,20–24).

Dále nalézáme v 8. verši ještě jiný dar milosti, který však nikde jinde není uveden: „... **kdo rozdává** (tj. sdílí se v něčem)“. Dávat je dar milosti. Kolik máme dávat? Někdo se možná ptá: jak mnoho mám vložit do sáčku při sbírce, jak mnoho mám dát Pánu? Taková otázka je však položena špatně. Měli bychom se ptát obráceně: Jak mnoho si mám ponechat pro sebe? K tomu potřebuji milost. Sdílení se (dávání) je dar milosti, a mělo by se usku-tečňovat **v jednoduchosti**. Co to znamená? Dáváme-li něco druhým, ne-máme to dělat nápadně, aby to **každý** viděl. A koluje-li ve shromáždění při sbírce sáček, pak nevyjímáme peněženku z kapsy a nehledejme v ní teprve bankovku, neskládejme ji (obřadně), atd. To by nebylo „dávát s jednodu-chostí“. Na to se máme připravit už v sobotu večer v přítomnosti Pána, a to tam, kde to nikdo jiný než On nevidí. A takto máme dávat a sdílet se i mimo shromáždění s těmi, kteří jsou v nějaké tíživé situaci, s bratry a sestrami, kteří velice potřebují pomoc.

Potom čteme: „*Kdo předložen jest, v pilnosti.*“ Jsou to bratři, kteří mají dar milosti být vůdcem a organizovat. Opravdu bychom je neměli kritizovat, ale pomáhat jim a povzbuzovat je. Jsou někteří, kteří ve svém životě nedo-vedou rozumně organizovat, a jiní zase, kteří to naopak dovedou znamenitě. V shromáždění si tak můžeme vzájemně pomáhat, jak to třeba ve Starém zákoně dělal i Nehemiáš; ten měl tento dar milosti.

Potom máme sedmý dar milosti, totiž **konání milosrdenství**. Myslím, že toto se týká zvláště našich sester. Ty mají srdce plné lásky a srdečné náklon-nosti. K tomu je třeba srdce matky, zvláště když myslíme na naše milé sestry, které pečují o nemocné. Ale konat milosrdenství a projevovat porozumění není omezeno jen na naše sestry. Jak se to má dít? S laskavou a šťastnou tváří. A kolik nemocných v nemocnicích už to potvrdilo! Pracuje-li tam ně-jaká věřící sestra, která je šťastná v Pánu, jak to může povzbudit ty, kteří

jsou sklíčeného srdce! Konáme-li tuto službu, můžeme ji dělat radostně a s milou tváří. A takto si můžeme vzájemně sloužit.

Nyní přicházíme k 9. – 13. verši. Nalézáme zde dvanáct částí služby **lásky**. Devátý verš říká: „*Milování* (láska) *bud' bez pokrytectví*.“ Musíme dovolit lásce, která přebývá v našich srdcích, aby mohla působit, a nesmíme jí klást překážky a zábrany. Musíme to dělat opravdově a nesmíme chovat nějaké předsudky. Je to otázka vůle, zda miluji toho či onoho bratra, tu či onu sestru. Někdy si to dokonce ani nepřejeme, protože některý bratr nám není sympatický; ale takové myšlenky by v srdci věřícího neměly vyvstávat. Něco takového zcela jistě brání projevování Boží lásky. V lásce je něco kladného a něco záporného. V 9. verši totiž dále čteme: „*V ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce* (elbf. př.: *pevně se držte dobrého*) *k dobrému*.“ V 1. Kor. 13,6 také nalézáme obě ty věci uvedeny společně: „(Láska) *se neraduje z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě* (elbf. př.: *ale raduje se /spolu/ s pravdou*).“ Je tu znovu spojena její kladná i záporná stránka. Můžeme milovat určitého bratra či sestru v Pánu, protože jsme poznali, že Bible nám říká, že to máme dělat. Ale to nestačí. Desátý verš k tomu ještě něco přidává. Neříká jen, že máme mít bratrskou lásku jedni k druhým, nýbrž že v ní máme být „*vůči sobě srdeční*“ (elbf. př.). To jistě mluví k našim srdcím. To není nějaký chladný druh lásky, nýbrž něco, co hřeje a je srdečné. Láska nám otvírá doširoka srdce pro našeho bratra a naši sestru. V 1. Jana 3,16 čteme, že Pán duši Svou za nás položil; i my tedy máme (tj. jsme povinni) za bratry klást duše. Jak to vůči našim bratrům děláme? Naprosto jednoduše, jak mám za to, tím, že zapíráme samy sebe a že jsme zemřeli svému vlastnímu postavení a svým právům. A tím, že dáváme přednost svému bratru namísto sobě. To je právě, co dále stojí v 10. verši: „... *uctivostí se vespolek předcházejte*“. Potom nalézáme pátou krásnou stránku této lásky: „... *v pracích neleniví* (elbf. př.: *v pilnosti neliknaví /neváhaví/*).“ V prvním významu to znamená nikoli čilost ve věcech tohoto světa, nýbrž ve službě Páně. To samozřejmě neznamená, že bychom se jako věřící neměli **snažit** být nejlepšími pracovníky v naší každodenní práci. My bychom se jako věřící neměli stále dívat na hodinky a přesně na konci poslední hodiny ((podle rčení „Padla!“)) všechno pustit z rukou, anebo – začíná-li práce v devět hodin (jak je to běžné v Anglii), nepřicházet teprve deset minut po deváté. Toto nemá být způsobem křesťana. Nic nemá být děláno ledabyly, ale máme být „*duchem vroucí*“. Tím se vyznačoval apoštol Pavel. Ve Skutcích ap. 18 nalézáme, že byl vroucí a horlivě činný pro Pána. Vložil do té práce celé své srdce. Dělat něco pro

Pána nebylo u něho jen plněním nějaké povinnosti. Ano – máme to dělat celým srdcem. Když Hospodin zavítal s dvěma anděly k Abrahamovi, co tam čteme o Abrahamovi? „**Běžel jim vstříc**“ (1. M. 18,2). Potom **běžel** ke stanu Sára a **dal rychle** připravit jídlo – duchem vroucí, **slouže Pánu**. Budeme-li to dělat také tak, pak se zcela jistě také budeme **radovat**, jak to stojí v našem 12. verši. Je to radost, která ještě není úplná, dokonalá. Naše radost bude naplněna, teprve až budeme s Pánem v nebi. Proto už nyní máme určité **předokoušení radosti**, neboť víme, že jednou uvidíme Pána tváří v tvář a že budeme v Jeho přítomnosti šťastni. Proto můžeme být i **v soužení trpěliví** a okolnosti, do nichž nás Pán postaví, brát z Jeho ruky. Avšak v těch okolnostech (situacích) se můžeme radovat a být v nich spokojeni jen tehdy, jestliže **nepřestáváme** (vytrváváme) **na modlitbách**, jak to čteme ve 12. verši. Když si uvědomíme, že patříme Pánu se vším všudy, co v tomto světě vlastníme, můžeme též prakticky uskutečňovat, co nalézáme v 13. verši: „... **v potřebách se svatými se sdílejíce**“, – ano, pak se sdílíme s našimi spoluvěřícími. Sám Pán Ježíš říká: „*Blahoslavenější je dáti nežli bráti*“ (Skut. 20,35). Když On nám něco dá, a my si to ponecháme pro sebe, nebudeme z toho mít opravdovou radost. Jestliže se však o to s někým rozdělíme, bude naše srdce naplněno radostí. Toto je poslední z faset onoho drahokamu, jímž je láska.

Ještě několik slov k zbývajícím částem kapitoly. Nalézáme tam, jaký má být **naš poměr ke všem lidem**. Nejprve k těm, kteří nás pronásledují (14. v.). Když jim odpouštíme, ukazujeme svým chováním opravdovost naší víry. Často slýcháme a čteme o bratrech a sestrách, že žehnají těm, kteří je pronásledují. To musí mluvit k svědomí těch zlých lidí a musí to prolomit i nejzatvrzejší srdce.

Pláčeme s plačícími (15. v.)? Připomínáme často ve svých modlitbách ty, kteří trpí ve vězeních pro Pána Ježíše? Je zde i možnost, abychom v praktickém styku s lidmi měli otevřené ucho pro ty, kteří k nám přijdou a svěří se nám se svými problémy. Je tak mnoho věřících, kteří vzdychají pod břemenem svých těžkostí. Touží po někom, komu by mohli své srdce vylít, poplakat si v jeho přítomnosti a povědět všechno někomu, u koho najdou srdce plné účasti. Milí bratři a sestry, i toto se má nalézat mezi námi věřícími.

Před několika dny jsem slyšel, že v jednom městě byly duchovní poměry tak zarmucující, že věřící se nakonec setkali na klinice jednoho neurologa. Vzájemně si společný život ztěžovali, a to přece nemá být. „*Radujte se s radujícími, a plačte s plačícími*“ (15. v.). Jak je možné uskutečnit to? Klíč k tomu

je v 16. verši. Jak můžeme být vzájemně jednomyslní? Neboť něco takového nám přece dává radost a požehnání. Začátek 17. verše nám ukazuje, jak je možné toho dosáhnout: „*Nebudte opatrní (= moudří) sami u sebe.*“ Jestliže si myslím, že mám pravdu a trvám na tom, aby i druhý přijal mé stanovisko – ano, to přesně zde míní Bible: „*Nebudte moudří sami u sebe,*“ nýbrž „*buďte vespolek jednomyslní... k nízkým se naklánějící.*“ K tomu musím mít pokorné srdce.

17. verš dále říká, že nesmíme trvat na **svém** právu. Možná že některý bratr se vůči mně prohřešil, že některá sestra byla ve svém chování vůči mně neduchovní. Mám se k nim tedy chovat stejně jako oni ke mně? Nemáme oplácet zlo zlem, ale máme vůči všem lidem chodit čestně. Osmnáctý verš totiž říká: „*Se všemi lidmi pokoj majíce* (elbf. př.: *Žijte se všemi lidmi v pokoji*).“ V 19. verši máme: „*Ne sami sebe mstíte*“ a ve 20. v.: „*Proto lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej.*“ A 20. verš uzavírá: „*Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém* (elbf. př.: *přemáhej dobrem*) zlé.“ Oplácím-li dobro dobrem, chovám se normálně. Ten, kdo činí zle za prokázané dobro, chová se jako satanův anděl (posel). Ale ten, kdo koná dobré za strpěné zlo, se chová jako Bůh. A právě toto nalézáme v této Epištole. Byli jsme Boží nepřátelé, bez Boha, ale Bůh nás hledal. Daroval nám všechno, dal nám Svého jediného, milovaného Syna. Milí bratři a sestry, vzpomeneme-li si na všechnu rozmanitou prokázanou Boží milost, pak i my vydávejme svá těla v živou, svatou, bohuľibou oběť!

HuN 1982/84–91, 110–116

R. NAEF:

Křesťan a nová smlouva

My jako křesťané nestojíme k Bohu v poměru nějaké smlouvy. Doslovně vzato nemáme nic co činit ani se starou, tj. s první, ani s novou, tzn. druhou smlouvou. A přesto už nyní máme **požehnání** nové smlouvy, kterou Bůh jednou učiní s Judou a s Izraelem. Avšak musíme tato požehnání odlišovat od typicky křesťanských požehnání, jako jsou: být Božím dítětem, být Jeho synem, mít v sobě přebývajícího Ducha Svatého, atd.

Smlouvy ve Starém zákoně před Sinajem

Ve Starém zákoně nalézáme různé smlouvy. V 1. M. 9,8–17 je zmínka, že

po potopě Bůh učinil smlouvu s Noemem. Zaslíbil, že už nevyhladí zemi vodou. Na znamení toho tu bývá duha. V 1. M. 17,2–11 čteme o další smlouvě, kterou Bůh učinil s Abrahamem a jeho potomstvem o zemi Kanán. Znamením této smlouvy je obřízka. Když Bůh slyšel nařikání Svého lidu v Egyptě, myslel na tuto smlouvu a vysvobodil Svůj národ z toho otroctví (2. M. 2,24; 6,1–8).

Stará smlouva – smlouva ze Sinaje

Když byl izraelský lid vysvobozen z Egypta, Bůh s ním učinil smlouvu, vázanou podmínkami. Obsahem této staré smlouvy, krátce řečeno, byl zákon, deset přikázání (2. M. 20,1–17). Zvláštním znamením smlouvy bylo zachováání soboty (2. M. 31,13.17). Všechn lid tenkrát řekl: „*Cokoli mluvil Hospodin, budeme činiti!*“

Pod starou smlouvou nejsou žádná trvalí požehnání

Kdyby byl Izraelita úplně splnil desatero přikázání, byl by mu dán trvalý život na zemi (3. M. 18,5; Řím. 10,5 atd.) Na nějaké místo v nebi nemohl pomýšlet, neboť zaslíbená požehnání se týkala jen země (5. M. 28,1–14). Avšak protože člověk je od přirozenosti hříšník, je pro něho naprosto nemožné dodržet celý zákon. Hřích naopak se skrze zákon „*rozhojnil*“ (Řím. 5,20). Neexistuje ospravedlnění pomocí skutků zákona (Řím. 3,20).

Nová smlouva

Tato smlouva je také nazývána lepší smlouva, druhá smlouva a věčná smlouva (Žid. 8,6.7.8.13; 13,20). Je **lepší**, protože se už neopírá o odpovědnost člověka, nýbrž o Pána Ježíše, který je zárukou (ručitelem) nové smlouvy (Žid. 7,22, elbf. př. – kral.: „*prostředník*“). Tato smlouva je **trvalá** a **věčná**, protože je založena na věčně platné oběti a krvi Pána Ježíše, Božího Syna. Nová smlouva tedy mluví o tom, co Bůh v milosti učinil pro Svůj lid.

Požehnání nové smlouvy

Tato požehnání nejsou výhradně křesťanského rázu. A přesto tu jde o slavné ovoce a výsledky díla Pána Ježíše, a my – jako určité **prvotiny** Jeho stvoření – ta požehnání máme už nyní. Věřící část celého (tj. z **dvanácti** pokolení se skládajícího) izraelského lidu bude tyto výsledky okoušet teprve tehdy, až vejdou do budoucího království. Praví věřící za doby staré smlouvy (např. David) se v jistém směru už těšili z těch požehnání, vyhlížeje k nové smlouvě (Ž. 32,1.2.). Každý, kdo se tenkrát obrátil, či dnes anebo v budoucnosti se obrátí k Pánu, má podíl na výsledcích nové smlouvy.

Uvedme některá z těch požehnutí:

- a) Židům 8,10: **Vložím zákony Své do nitra jejich** – poukazuje na nové narození (Ez. 36,26.27); zákon pak už není jhem jako za staré smlouvy (Skut. 15,10).
- b) Židům 8,11: **Poznání Pána** – na srdci už neleží zastření jako za staré smlouvy (2. Kor. 3,14–18; Joel 2,28).
- c) Židům 8,12: **Jejich hříchů nebude už nikdy víc vzpomenu** – nebude tu už stálé připomínání hříchu jako za staré smlouvy.
- d) Židům 9,15: **Věčné dědictví** (nebeský Jeruzalém) – žádné pozemské a tudíž časné dědictví jako za staré smlouvy.

Krev nové smlouvy

Pokaždé, když jsme shromážděni prvního dne v týdnu kolem Pána, si při pití kalicha připomínáme drahou krev Pána. Je to **krev nové smlouvy**, která byla vylita za **mnohé** na odpuštění hříchů (Mat. 26,28). Náš drahý Spasitel nedal Svou krev jen za Izrael, nýbrž i za nás (1. Kor. 11,25).

Co nedokázaly oběti za doby staré smlouvy, totiž odejmout hříchy, zmohla Jeho krev. Buď za to chvála Jeho jménu! (Žid 10,3.4; Zjev. 1,5.6).

Služebník nové smlouvy

Pavel měl jako apoštol různé služby. V Ep. Koloským 1,23.24 čteme o jeho službě při evangeliu a o jeho službě při Církvi. Ve službě smíření v 2. Kor. 5,18 je kladen důraz na to, že křesťan je nové stvoření s novými vztahy, které jsou důležitější než ony pozemské, příbuzenské.

Podle 2. Kor. 3,6 byli apoštolé duchovně také služebníky nové smlouvy. V této nové smlouvě se zdůrazňuje, že Bůh už nyní nepřistupuje k člověku se Svými svatými požadavky jako ve staré smlouvě, nýbrž s odpouštějící milostí skrze Pána Ježíše Krista. Bůh může takto jednat proto, že všechno požádal od Svého Syna. Kéž by k Němu přišli s pokáním a vírou mnozí a obdrželi věčný život!

Služba spravedlnosti a Ducha

Protože člověk je pro vše, co je dobré, neschopný, mohla stará služba pod zákonem působit jen smrt a odsouzení (2. Kor. 3,7.8).

Služba spravedlnosti dnes nepožaduje, nýbrž zjevuje a dává nám Boží spravedlnost vírou v Ježíše Krista (2. Kor. 3,9; Řím. 3,25; 5,1). Náš Spasitel nesl a odstranil všechny naše hříchy. Bůh nás v Něm vidí svaté a bez úhony.

Vzhledem k lidem kolem nás jsme **dopis Kristův**. Duch Svatý v nás nyní působí, aby na nás bylo vidět ctnosti Božího Syna. Každé místní svědectví Boží Církve je nyní takovým dopisem Krista, ano, v nejširším smyslu jím jsou všichni skuteční křesťané (2. Kor. 3,3).

Je otázkou, zda lidé, kteří nečtou Bibli, mohou na nás nalézat něco z Krista? Anebo jim je naší sobeckostí (hledáním **svých** věcí) a přizpůsobováním se světu zastřen? Také při pouhém zachovávání zákona (desatero přikázání) neuvidí z Něho na nás nic. Jestliže se však Duchu Svatému podaří učinit Pána Ježíše našim srdcím velikým, nezůstane to skryté. Hledáním na Jeho slávu budeme proměňováni v Jeho obraz (2. Kor. 3,18). Kéž by to bylo v našem osobním životě i v našem společném životě – jako Církve – víc uskutečňováno ke cti našeho Pána!

HF 1991/129–134

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 13

(z abecedy křesťanství)

V našem tématu „místní shromáždění“, s nímž jsme minule začali, nyní přicházíme k otázce:

„Jaký je účel shromáždění věřících?“

Odpověď nalezneme na začátku Skutků apoštolských, kde je nám popsán společný život prvních křesťanů. Čteme tam o mladém, Duchem Svatým utvořeném Božím Shromáždění (Církvi) v Jeruzalémě: *„Zůstávali v učení apoštolském, a ve společnosti (= v obecnství), a v lámání chleba, a na modlitbách“* (Skut. 2,42).

Protože Boží slovo, a zvláště *„učení apoštolské“*, jak je nalézáme v písmech Nového zákona, je duchovní potravou a základem praktického obecnství věřících, je třeba, aby Slovo bylo stále zvěstováno, vysvětlováno, společně rozjímáno. Přitom se uplatňují duchovní dary, které Pán dal Svě Církvi k vzdělávání. Mimořádný význam pak mají shromáždění k lámání chleba a k společným modlitbám, a sám Pán vybízí Svůj lid, aby v nich trval. (Luk. 22,19.20; Mat. 18,19.20)

Až na výjimku v 1. Kor. 14,26–40 Boží slovo neobsahuje žádné až do podrobností sahající pokyny o tom, jak mají všechna ta shromáždění probíhat.

Sám Pán a Duch Svatý mají přece vedení uprostřed těch, kteří jsou shromážděni ke jménu Ježíše. Jakékoli ustrnulé formy ničí duchovní život, který se má mezi nimi rozvíjet.

Když se nyní budeme zabývat jednotlivými shromážděními, budeme pilně hledat zásadní poučení Božího slova, která se jich týkají.

Shromáždění k lámání chleba

1) Účel

Jaký smysl a jaký účel má toto shromáždění, které za doby apoštolů jistě bylo jedním z hlavních shromáždění?

Zvláště 1. Ep. Korinským nás o něm informuje (1. Kor. 11,20–34). Neboť mnozí z věřících už neměli o významu lámání chleba jasno. Dívali se na ně jako na „společné jídlo“, při kterém však nedbali ani na obyčejné přikázání lásky: Jedni se přepili a druzí přitom zůstali lační (21. v.). Duch Svatý použil tuto okolnost, aby nám skrze apoštola dal různá poučení. Říká jasně, že jestliže si počínají takto, tedy „*to není večeři Páně jísti... Cožpak domů nemáte k jídlu a pití?*“ (22. v. – Karaf. př.) Potom se odvolává na ustanovení „večeře“ samým Pánem (Luk. 22,19.20). Viděli to apoštolé, a také Pavel byl o tom informován samým Pánem, „*že Pán Ježíš v tu noc, v kterou zrazen jest, vzal chléb, a díky (u)činiv, lámal (jej), a řekl: To jest tělo mé, které je za vás. To čiňte na mou památku. Tak i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrátkoli pítí budete, na mou památku. Neboť kolikrátkoli byste jedli chléb tento, a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde*“ (1. Kor. 11,23–26 – elbf. př.).

Z těchto slov plyne, že chléb a kalich s vínem, z nichž se skládá večeře Páně, jsou **obrazy** nebo **symboly** těla Páně, které bylo na kříži za nás vydáno, a krve Páně, která tam za nás tekla. Mají nám **připomínat** Osobu našeho Pána a Jeho dílo, které bylo pro nás dokonáno (Luk. 22,19; 1. Kor. 11,24.25). Čteme přece v souvislosti se slavením večeře Páně třikrát Ježíšova slova: „*To čiňte na mou památku.*“ Věřící, kteří „*jedí chléb ten a pijí ten kalich*“, navíc řečí oněch symbolů vždy znovu zvěstují smrt Páně jako jediný základ k spasení hříšníků.

Když Pán říká o chlebu: „*To jest tělo mé*“ a o kalichu: „*Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi*“, nemůžeme přitom myslet na nějakou **tajuplnou proměnu** tohoto pokrmu, vyrobeného pekařem, a onoho nápoje, pocházejícího z vinné révy, v **skutečné tělo a krev** Pána. Ve velkých částech křesťanstva se toto učí a tvrdí se přitom, že požíváním těchto věcí se křesťan stává

vhodnějším pro nebe, neboť prý se mu tím dostává odpuštění hříchů. – To jsou ale bludy, které nemají žádnou oporu v Písmě svatém.

„*To číňte na mou památku!*“ říká Pán Svým učedníkům, všem vykoupeným. Uposlechl Jeho příkazu, věřící příteli?

2) Jak často má být slavena večeře Páně?

V Písmě o tom nenalézáme žádné přímé směrnice. Avšak ze Skut. 2,46 plyne, že věřící v Jeruzalémě lámali chléb nejprve **každý den**. Ale zdá se, že ve shromážděních, která vznikla později, bylo zvykem shromažďovat se k lámání chleba **každého prvního dne v týdnu** (Skut. 20,7). Sám Pán očekává, že se to děje **často** (1. Kor. 11,26), a křesťané v oněch dnech měli ve svěžesti své první lásky trvalý obyčej lámat chléb a s láskou se rozpomínat na svého Pána. Byli naplněni Duchem Svatým, takže měli stále před svým srdcem Krista. Proto je to nutkalo, aby tuto slavnost podle Jeho výslovného přání neslavili **jenom několikrát za rok anebo jen jednou za měsíc, nýbrž často**. Měli by v tom věřící dnešní doby za nimi zaostávat? Vždyť jsme přece vybízeni zvěstovat smrt Páně, **dokud nepřijde!**

3) Jak má být slavena večeře Páně?

Skutečnost, že Pán k tomu nemůže mlčet, jestliže se věřící účastní večeře Páně nenáležitě (nehodně), nám jasně ukazuje, jaký význam On sám přičítá lámání chleba (1. Kor. 11,16–34). Jestliže někdo z Jeho lidu přijímá chléb a kalich bezmyšlenkovitě a lehkovážně, jako kdyby seděl u nějakého **obyčejného** jídla, anebo jestliže si někdo myslí, že jedením a pitím může spojit s večeří Páně **svůj zlý, neodsouzený stav srdce**, Pán se na něho dívá jako na někoho, kdo se **provinil proti Jeho tělu a krvi**.

Tyto myšlenky Pána jsou pro nás rozhodující. Je to večeře **Páně** (20. v.). Pavel k ní přijal pokyny od **Pána** (23. v.), a kdo na ně nedbá, má pak co činit se samým **Pánem** (32. v.).

Do neděle vstupujeme s takovým stavem srdce, jaký byl ve všedních dnech předcházejícího týdne. Jestliže jsme se skrze milost Páně snažili chodit tak, jak náleží na evangelium Kristovo (Fil. 1,27), jak náleží na naše povolání (Ef. 4,1), na Pána (Kol. 1,10) a na Boha, který nás povolal ve Svou slávu (1. Tes. 2,12), pak se také lámání chleba účastníme důstojným způsobem. – Jestliže se však každý den vyznačujeme přizpůsobováním světu, honěním se za žádostmi těla, za žádostmi očí a chozením v pýše života, budeme také u stolu Páně přítomni v témž **nenáležitém a nedůstojném (nehodném) stavu**.

Naše myšlenky se budou stále vracet k těm věcem, které po celý týden naplňovaly naše srdce. Je to sám Pán, který nás posuzuje. Zůstáváme-li přes všechna Jeho napomenutí dál v takovém nehodném stavu, On bude možná muset – jako u Korintských – zakročit nějakým soudem. „*Neboť kdo jí a pije nehodně, soud sobě jí a pije, (neboť) nerozsuzuje těla Páně. Proto mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí (= zesnuli) mnozí.*“ (1. Kor. 11,29.30)

„*Zkus tedy sám sebe.*“ Z výše uvedených slov vidíme, jak je důležité, abychom denně byli bdělí, abychom se sami odsuzovali. Kéž by se nám to stalo životním návykem! Obě ty věci jsou naprosto nutné k šťastnému křesťanskému životu.

„*A tak jez.*“ Zda v tom není velké povzbuzení? Je-li naše svědomí obtíženo, Pán nechce, abychom se **zdrželi** lámání chleba, ale abychom své hříchy vyznali Bohu (a je-li třeba, i lidem). Bůh je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od jakékoli nepravosti. Potom můžeme přistoupit a slavit památku našeho Pána upřímně a způsobem Jeho důstojným.

Když ale jsem nehodný! – Vzhledem k svatosti večeře Páně by někdo mohl přijít na nesprávnou myšlenku, že se nikdy nebude cítit hoden účastnit se jí. V 1. Kor. 11 se však nepraví, že mnozí z Korintských se jeví **jako osoby** nehodní. To je řečeno jen **o jejich stavu a o způsobu, jak jedli a pili**. Kdo z nás by mohl být sám od sebe hoden účasti na večeři Páně, kdyby se byl Kristus s námi nesetkal v našem ztraceném stavu, neobmyl nás Svou krví a neučinil způsobilé pro Svou přítomnost?

4) Stůl Páně

Zatím jsme se pomocí 11. kapitoly 1. Ep. Korintským zabývali hlavně **večeří Páně**. Nyní se podíváme do 10. kapitoly, kde je nám představen **stůl Páně** a pravdy, které s ním souvisí. Jaký je mezi oběma rozdíl? Pokusím se to objasnit pomocí určitého obrazu:

Jeden muž pozval na večeři přátele. Mají před sebou večeři pána toho domu. Každý z pozvaných ji jí a možná přitom přemýšlí o hostiteli, o tom, že je obyčejný nebo bohatý, o jeho zvycích, o pozornosti, kterou jim věnuje, atd. V jeho večeři se to vše jeví. – Ti přátelé však přitom také sedí u **stolu** pána toho domu. Každý účastník jeho večeře nyní patří k **společenství jeho stolu**. A je-li onen pán čestný a vážený muž, nepozve k svému stolu lidi s revolucionářskými myšlenkami nebo jejichž život je nemravný, protože v tom případě by se jeho jméno dostalo do spojení s těmi věcmi a tím by bylo po-

haněno. – To společenství u stolu vyjadřuje však také sounáležitost pozvaných. Každý má určitý vztah k pánu toho domu a k jeho zájmům a jí pokrmy, které jsou na jeho stole.

Nyní možná chápeme trochu lépe, co nám chce říci 1. Ep. Korintským 10,14–22, i když význam tohoto místa daleko přesahuje uvedený slabý obraz.

Večeře a stůl Páně, jsou dvě různé stránky jedné a téže věci. Předmětem **večeře** Páně, jak jsme viděli, je památka a také zvěstování lásky a díla Páně v Jeho smrti. Naproti tomu **stůl Páně** mluví o **obecenství**.

Proto jsou symboly **na památku** v 1. Kor. 11 viděny v 1. Kor. 10 jako symboly **obecenství**.

Když věřící u stolu Páně žehnají kalich a pijí z něho, vyjadřují tím **obecenství** s krví Krista (1. Kor. 10,16). Smíření způsobené tou krví tvoří základ jejich obecenství s Bohem a mezi nimi navzájem. – Když u stolu Páně lámou chléb, pak si tím nejen připomínají tělo Pána, které za ně bylo vydáno, ale vyjadřují tím také své **obecenství** s neviditelným **tělem Krista, které tvoří všichni znovuzrození křesťané na zemi a které má za svou Hlavu Krista ve slávě**. (Ef. 1,22.23) „*Poněvadž **jeden chléb, jedno** tělo **mnozí jsme; všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme.**“* (1. Kor. 10,17)

Tím je stůl Páně **veřejným vyjádřením jednoty Kristova těla**, vyjádřením obecenství, plného spojení s Ním a s Jeho tělem, na němž se podílejí všichni vykoupení – podobně jako údy na lidském těle. U stolu Páně tedy nejde o **kus nábytku, na němž jsou postaveny kalich a chléb, nýbrž o Boží zásadu, o biblický základ, na němž má být lámán chléb**. Nyní by se u čtenářů mohly vynořit určité otázky, na které se pokusíme krátce a jednoduše odpovědět.

Může některý křesťan slavit večeři Páně „pro sebe“? – Mnoho upřímných věřících v křesťanstvu odpovídá na tuto otázku kladně. „Sami se zkoušejí (posuzují)“ a jdou k večeři Páně, kde s hlubokou úctou a bázní myslí **sami pro sebe** na lásku Pána, která Ho vedla do utrpení a na smrt, aby bylo způsobeno smíření za hříchy jednotlivce a aby tento byl přiveden k Bohu. Myslí si, že není **jejich** věcí nabýt jistoty, že na tom místě, kde se účastní večeře Páně, je prováděna kázeň a že k večeři nejsou připuštěni i nevěřící. Ale ať už to vědí nebo ne, večeře, které se účastní, je vždy také spojena se stolem, se zásadou obecenství. A proto jsou před Pánem povinni zkusit, zda stůl, s nímž jsou v obecenství, opravdu má **charakter stolu Páně**.

Kde je dnes stůl Páně? – Krátká zásadní odpověď, která může být dána

na základě Božího slova, zní: Tam, kde Pán Ježíš je **jediným středem** toho shromáždění. Kde nejsou s Jeho svatým jménem uváděny ve spojení nepravost a jiné věci, které Písmo odsuzuje. Kde je za tím účelem prováděna kázeň. Kde je uznávána autorita Pána a není dávana stranou nějakým na Něm nezávislým jednáním. Kde žádné Boží děti nejsou rozdělujícími zdmi nějaké organizovanosti nebo nějakého zvláštního vyznání vyloučeny z obecnství, nýbrž kde je snaha vyvarovat se všeho, co se staví proti pravdě, že všichni vykoupení na zemi patří k jedinému tělu Krista.

Kdo může mít u stolu Páně účast na lámání chleba? – Každý, kdo souhlasně s 1. Kor. 10,17 může říci: „**Jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme**“, tedy každý z Boha narozený, kdo je v praktickém životě a v učení zdravý a odděluje se od všeho, co není v souladu se zásadou stolu Páně.

Ale protože Pán činí místní Církev odpovědnou za to, aby tu slavnost neslavila „v kvasu zlosti a nešlechetnosti“, ale „v přebírácích (tj. s nekvašeným chlebem) upřímnosti a pravdy“ (1. Kor. 5,8), je nasnadě, že ta osoba, která by ráda vyjádřila své obecnství u stolu Páně, musí být místní Církví (Shromážděním) podrobena zkoušce, zda odpovídá předpokladům, **které stanoví Boží slovo.**

HF 1959/183–191 (pokračování příště, dá-li Pán)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,1–8

„I stalo se v těch dnech, (že) vyšlo poručení od císaře Augusta, aby byl popsán (= sepsán, sečten) **všechn** (obydlený) **svět**.“ (1. v.) Nyní se dějiště mění. Opouštíme klidné ovzduší Božích styků se zbožnými dušemi v Izraeli a máme před sebou vládce světa, hlavu poslední Danielovy světové říše, vykonávající svou moc nad zemí Emanuele, jako by se Bůh už o ni nezajímal. Ale když jde o zájmy a slávu Jeho Syna, všechna ta moc, která vládne bez Boží bázně, všechna sláva člověka, která vládne tam, kde má vládnout Kristus, je jen nástrojem v rukách Všemohoucího k **naplnění Jeho** úmyslů. Tam, kde měl stát Boží trůn, kdyby hřích lidu neznemožnil jeho zřízení, byla vykonávána samovládná moc římského císaře, která si přála, aby se každý dal zapsat v tom místě, odkud pocházel. Tento čin byl svědectvím, že Boží lid byl v porobě. Pro svou vzpouru upadl pod otroctví pohanů.

Avšak ten čin vedl jen k naplnění obdivuhodných Božích úmyslů a k objevení se Krále-vysvoboditele v tom městě, kde mělo dojít podle Božího svědectví k Jeho narození. Prorok Micheáš ohlašoval, že tím městem měl být Betlém: „*Ale ty Betléme Efrata, ačkoli jsi maličký mezi tisíci judskými, z tebe mi vyjde ten, který má panovati v Izraeli*“ (Mich. 5,2 – fr. př. JND). Vidíme, že v pozadí všeho byl Bůh. Římský císař může ve své pýše rozkazovat celé zemi, aby uznávala jeho práva. Ale Ten, kterého onen císař neznal, chce právě použít i tuto lidskou ctižádost **k naplnění Svých úmyslů**. Podle cest Svě prozřetelnosti používá císařský výnos, aby uvedl pokorného Spasitele v tom místě, které sám zvolil.

„*To popsání (zapsání, nebo sčítání) nejprve stalo se (přesněji: stalo se teprve tehdy – elbf. př. a fr. př. JND), když vladařem (správcem země) syrským byl Cyrenius.*“ (2. v.) Bůh nám tím ukazuje, jak to dělá ustavičně ve Svých cestách s lidmi, že sám je svrchovaný nad všemi, a že i když oni si toho nejsou vědomi, On drží vládu nad světem pro Svou slávu. „*Hospodin ruší rady národů, v nic obrací přemýšlení lidská*“ (Ž. 33,10).

„*I šli všichni, aby zapsáni byli, každý do svého města.*“ (3. v.) Moc národů byla vykonávána tam, kde měl stát Boží trůn; Nehemiáš říká: „(Králové i) *nad těly našimi se potřásají* (= vládnou podle své libosti) *i nad dobytkem naším*“ (Neh. 9,37). Svaté město se stalo městem vzpurným: kdysi „(bylo) *věrné, plné soudu* (nebo: *přímosti*); *spravedlnost v něm přebývala, nyní pak vražedníci*“ (Iz. 1,21). A tak je tu Izrael v cestách Boží vlády podmaněn pod samovládnou moc pohanské hlavy. Ponížení a otrocká služba se staly údělem těch, kteří měli být prosti jakéhokoli jha kromě toho, které jim ukládal jejich Bůh.

Také Josef vstupuje z Nazareta do Betléma, města Davidova, „*aby zapsán byl s Marií, zasnoubenou sobě manželkou, jsoucí těhotnou*“. Oba byli „*z domu a čeledi* (= rodu) *Davidovy*“ (4. v.). Není opomenuto nic, co může posloužit jako důkaz skutečně lidského narození a lidské existence Toho, který se měl ukázat ve Svém ponížení, ačkoli byl Syn Nejvyššího.

„*I stalo se, když tam byli, naplnily se dny, aby porodila.*“ (6. v.) Ačkoli Betlém byl město Davidovo a Josef s Marií byli potomky Davida, k narození Ježíše, Mesiáše, Krále králů a Pána pánů, nedošlo v nějakém blahobytu. Maria „*porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslích, protože neměli místa v noclehárně*“ (7. v.).

Bůh, když přišel na tuto zem, aby spasil hříšníky a vysvobodil lidstvo z otroctví zkázy, nemohl vstoupit do světa přepychu, který člověk zavedl ve snaze zapomenout na následky hříchu. Když Spasitel světa stanul na tomto světě, nenašlo se pro Něj místo ani v noclehárně. Pro nějakou velkou osobnost by jistě nějaké bylo, ne však pro Toho, který – „*ačkoli byl bohatý, pro vás stal se chudým* (elbf. př.; fr. př. JND: *žil pro vás v chudobě*)“ (2. Kor. 8,9), abychom skrze Jeho chudobu „*zbohatli*“. Jeho osobní velikost právě tak jako Jeho budoucí slávy byly skryté pod pokorným zevnějškem pokorného Člověka, kterého tu vidíme jako malé děťátko zavinuté v plenkách a položené do jeslí. Cestou chudoby, kterou zvolil, pokračoval pak ve Své službě až do smrti na kříži.

„*A pastýři byli v krajině té, (na poli) nocující, a stráž noční držíce nad svým stádem.*“ (8. v.) Ačkoli pro svět proběhlo narození Ježíše v naprosté neznámosti, nebylo tomu tak pro nebe. Bůh nemohl tu velice významnou událost přejít a neoznámit ji. Ale koho měl zvolit a zjevit mu tu předivnou věc a říci, co o ní soudí nebe? Nebyl tím ani císařský dvůr v Římě, ani Herodův dvůr, ani náboženští vůdcové Izraele. Celý ten úžasný výjev se odehrává ve skromném prostředí, kde se ta srdce, která neměla nic na tomto světě, mohla spojit s nebem, aby vzdala chválu Bohu.

ME 1944/158–161 (pokračování)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Může věřící říci, že s Božím slovem v ruce může v jakékoli životní situaci **ihned** poznat, co má udělat resp. jak se má zachovat?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller-Kersting): Je-li to míněno tak, že v jakékoli otázce, která na nás dolehne na našem putování, stačí pouze otevřít Bibli a ten verš, který naše oko nejprve uvidí, považovat za Boží odpověď – pak je to **nejen špatné, nýbrž dokonce zavrženíhodné, protože v tom případě bychom pokoušeli Boha**. Písmo svaté nám žádný takový návod nedává. Jestliže však některá duše v těžké situaci **musí udělat rozhodnutí**, které možná bude mít vliv na celý její další život, potom – jestliže se bojí Boha – se na Něho obrátí s modlitbou a pokornou prosbou a bude prosit, aby jí dal jasno, vedení a ochranu, aby neudělala žádný unáhlený krok. K tomu je třeba předně úzkého (důvěrného) obcenství s Pánem a hluboké podřízení Jeho slovu, přičemž tomuto podřízení nesmíme rozumět tak, jako by stačilo otevřít Písmo svaté jako nějaký slovník, a tam v určité rubrice najít

žádanou odpověď. Pocvičené smysly k rozeznání Boží vůle jistě velice závisí na našem růstu ve víře a na pilném zpytování Božího slova. Pak ale také můžeme s plným spolehnutím Jemu jako děti cele důvěřovat, že On nás povede správně.

A. Küpfer – R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet,
Curych 1951, ot. č. 614

Otázka: Je správné děkovat u stolu Páně za „tělo Páně, které za nás bylo lámáno“? (Pozn. překladatele: též kralický text uvádí 1. Kor. 11,24 takto: „*To jest tělo mé, které se za vás láme*“; J. Karafiát to neopravil; Škrabal překládá – stejně jako Elberfeldští: „*Toto je mé tělo, které je za vás*“. Slova: „*Vezměte a jezte*“ a „*se láme*“ v starších řeckých rukopisech Nového zákona nejsou; viz poznámka ve fr. př. JND.)

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): Ne. Vůbec to neodpovídá myšlenkám Božího slova. Oddíl v Ev. Jana 19,31–37 přece výslovně říká, že tělo Pána **nebylo lámáno**, ba dokonce ani **nesmělo být lámáno**. Proto také Pán zemřel dříve, nežli přišli vojáci, aby lámali končetiny (kral.: hnátové) ukřižovaných. (Nohy a klouby byly rozbíjeny dřevěnými kyji, což působilo hrozná muka ukřižovaným, kteří ještě žili.) Když žoldnéři viděli, že Pán už zemřel, nerozbíjeli Jeho končetiny. Bylo to ostatně předobrazeno už ve velikonočním beránkovi (slavnosti fáze). „**Kostí v něm nezlámete**“ (2. M. 12,46). Můžeme tedy jistě správně říci, že tělo Pána bylo za nás **vydáno**, avšak nikoli, že bylo lámáno. Chléb ovšem mezi sebou lámeme, ale **nesmíme z toho odvozovat, že tělo Pána bylo lámáno**. Lámání chleba pouze představuje – tím že chléb dělíme mezi sebou – že Pán za nás zemřel a my všichni, kteří se na tom (lámání) podílíme, jsme údy jedni druhých, údy se všemi, kteří jsou Páně, protože Jeho tělo je **jedno**.

A. Küpfer – R. Müller–Kersting: 700 Fragen biblisch beantwortet,
Curych 1951, ot. č. 541

Autor z dnešního čísla:

Dr. Emil DÖNGES

(1853 – 1923)

E. Dönges (E. D.) se narodil 2. 9. 1853 v malé vesničce Becheln mezi řekami Rýn a Lahn. Otec byl později učitelem ve Wallau a v jeho bytě se někdy scházeli faráři a učitelé z okolního kraje k tzv. „biblickému kroužku“. Otec

cítil zvláštní povinnost vychovávat své děti v přísně křesťanském duchu.

U malého Emila se brzo začala projevovat živá pozorovací schopnost a chápavost. Otec se tedy rozhodl – třebaže počet dětí rostl a jeho příjmy byly skromné – dát svému synovi pokud možná solidní vzdělání. Mladý E. D. navštěvoval více let reálné gymnázium v Elberfeldu. Pán to řídil, že byl přijat do jedné křesťanské rodiny a dostal se do styku s kruhem pravých věřících. Jako primán se seznámil s elberfeldským továrníkem Juliem Löwenem, který s ním častěji hovořil a dal mu – vnitřně už znepokojenému – k přečtení několik spisů z nakladatelství svého švagra Karla Brockhause. Avšak mladý E. D. se dostal k jejich četbě teprve na jednom studijním pobytu v Anglii. Protože se chtěl před vstupem na univerzitu důkladněji naučit angličtinu, strávil jeden a půl roku v méně příznivém prostředí jednoho „výchovného ústavu“. Mladý věřící E. D. tam hledal obecenství s jinými křesťany. Nejprve se tam setkal s kvékry, později s tzv. „otevřenými bratřími“, a nakonec s věřícími, s nimiž zůstal spojen až do konce života a v jejichž středu působil zvlášť požeňnanou službou.

Po návratu z Anglie začal studovat na univerzitě v Marburgu nové jazyky (angličtinu a franštinu), aby se mohl připravovat na vyšší učitelský úřad. Již během studia využíval neděle k tomu, že věřícím v okolí sloužil Božím slovem a těm, kteří ještě nebyli spaseni, zvěstoval radostné poselství evangelia. Přitom se u něho projevovalo vysoké nadání pro službu evangelia a Bůh požehnal jeho snahy.

Studium uzavřel promocí na doktora filozofie. Byl proto ještě několik měsíců v Paříži. Potom působil řadu let jako učitel na gymnáziu v Burgsteinfurtu. Tam mu Pán jasně ukázal, že má cele vstoupit do Jeho služby. Třebaže velice Inul k svému zaměstnání a rodina nejprve projevovala málo pochopení pro jeho rozhodnutí, rozhodl se vzdát se dosavadní činnosti a dát se cele k dispozici Pánu.

Tak se E. D. 1884–1886 znovu dostává do Elberfeldu a je přijat do rodiny Karla Brockhause. Mohl tu, neovlivňován jinými povinnostmi, zvěstovat Boží slovo obráceným i neobraceným a pomáhat písemnou prací v literárních potřebách nakladatelství K. Brockhause. Překládal v té době právě vyšlé „Dějiny Církve“ od Andrewa Millera a částečně přitom přepracoval poslední díl. Toto dílo vyšlo poprvé německy r. 1888. Podílel se též na revizních pracích pro tzv. „Elberfeldskou Bibli“, a to zvláště její novozákonní části, zatím co revizi překladu starozákonních knih prováděl dr. Alfred Rochat.

R. 1886 se přestěhoval do Frankfurtu n./M., kde se oženil s Kateřinou Kirchovou. Pán daroval této rodině 6 synů a 3 dcery. Přestože otec byl zavalen mnoha pracemi, dovedl si vždy najít potřebný čas na svou rodinu a jeho dům byl vždycky otevřen Božím dětem a všem, kteří potřebovali potěšení a pomoc.

R. 1888 začal vydávat evangelizační časopis „Gute Botschaft des Friedens für jedermann“ (Dobré poselství pokoje pro každého). Až do jeho skonu vycházely tyto sešity, považované namnoze za nejlepší německý časopis věnovaný evangeliu, plné neochabující svěžesti a přinášející velké požehnání. R. 1891 se k němu připojil obrázkový nedělní list „Der Freund der Kinder“ (Přítel dětí), který se rovněž rychle rozšířil a byl příznivě přijat. Nakonec se E. D. r. 1910 rozhodl vydávat časopis „Gnade und Friede, eine Monatschrift für Gläubige“ (Milost a pokoj – měsíčník pro věřící). Během let se k tomu přidružily různé evangelizační a vyučující spisy, zvláště úvaha o Zjevení nazvaná „Was bald geschehen muss“ (Co se dítí musí brzo – vyšla tiskem i česky). Je třeba také se ještě zmínit o útržkovém kalendáři „Bote des Friedens“ (Posel pokoje) a rodinném kalendáři „Der Botschafter des Friedens“ (Zvěstovatel pokoje). Dvě z jeho písní jsou také v německém zpěvníku (i v našem – je to č. 67 a 64 – u druhé písně složila poslední sloku jeho manželka).

V květnu 1899 se E. D. se svou rodinou odstěhoval do Darmstadtu, zatímco „nakladatelství sourozenců Döngesových“ sídlilo v Dillenburgu. Pokračoval tam svou mnohostrannou činností v díle Páně. Téhož roku převzal ještě vedení křesťanského ústavu pro slabomyslné v Aue u Šmalkald.

Počátkem prosince 1923 se E. D. chtěl ještě jednou zúčastnit shromáždění bratří pracujících v díle Páně, ale Pán rozhodl jinak. Prudký záchvat jeho staré srdeční nemoci ho 3. prosince uvrhl na lůžko. Po určitém zdánlivém zdravotním zlepšení 7. prosince srdce tohoto věrného služebníka dotlouklo. Jeden velice bohatý, požehnaný život skončil. Jeden horlivý evangelista s neobyčejným nadáním a věrný vůdce věřících se srdcem plným lásky byl odvolán domů.

A. Remmers: Gedenket eurer Führer, 1983, Schwelm, str. 58–62

Malé lišky

(Mat. 6,25–34; Fil. 4,6–7)

Podle Božích myšlenek by se **každá starost**, kterou nepřítel nechá vystoupit na obzoru světa našich myšlenek jako nějaký temný mrak, měla proměnit v modlitbu víry. Takové modlitby, jsou-li upřímné, nedovolí mrakům, aby nám zastřely slunce milosti. Když se ale nepříteli podaří odvrátit zrak Božího dítěte od Otcovy lásky a Boží pastýřské péče a otevřít jeho ucho oněm hlasům, které mluví o těžkostech, zkouškách, nebezpečích, nemocech nebo o nepřátelstvích, je takový člověk oloupen o radost. Důvěra v Pána se změní v nedůvěru a strach. Místo hledění na nesčetné důkazy Ježíšovy věrné péče a děkování za ně, místo odpočinku v otcovské lásce všemohoucího Boha, zaměstnává se takové srdce jen oněmi temnými mraky, které nepřítel nechává vždy znovu vystupovat jako kouř z továrního komína. – Sem patří i jakýkoli **strach z lidí**. Nejenže odporuje víře, ale je i nesmyslný. Vždyť co je člověk, ona tak rychle vadnoucí tráva? – Starosti a strach z lidí jsou hroblem radosti, chválení a děkování. Jsou to lišky, zdánlivě malé, ale okrádají křesťanský dům o radost a působí škodu na kvetoucí vinici.

HF 1961/278

Spolehlivá záruka

„Neboť já živ jsem, i vy živi budete“ (Jan 14,19)

Bůh často používá nejpevnějších věcí z hmotného světa, aby nám lépe ozřejmil Svou lásku k Své Církvi: „Jeruzalém – hory jsou kolem něho: tak je Hospodin kolem svého lidu.“ (Ž. 125,2 – elbf. př.) Avšak v nadepsaném verši náš Vykupitel uvádí jako důkaz Svou božskou bytost. Spojuje, abychom tak řekli, život Svých vykoupených se Svým životem: „*Neboť* (elbf. př.: *Protože*) *já živ jsem, i vy živi budete!*“

Zda v tomto výroku Pána Ježíše nevidíme spolehlivou záruku naší slávy? Náš Spasitel „žije“ a Jeho život je nepochybnou zárukou našeho života. Jeho život je to, co nám působí spásu od věčné záhuby. Protože tedy máme Krista jako svůj život, je náš život obklopen neochvějnou bezpečností. Satan by napřed musel strhnout korunu s božského čela našeho Pána, než by se mohl dotknout nejmenší ozdoby Božího lidu. Musel by napřed pohnout základy trůnu, než by mohl otrást samým trůnem. Kdosi jednou řekl: „Jestliže zahyne, tedy Kristus zahyne s námi.“

Milý příteli, je už nyní tvůj život „*skryt s Kristem v Bohu*“? (Kol. 3,3) Znáš osobně, jaké je to štěstí být živě spojen se Spasitelem, který má život sám v Sobě a uděluje ho, komu chce? Můžeš v jednotlivých úsecích – tak často proměnlivých – svého duchovního života s pokornou a radostnou důvěrou říci: „*Živ jsem ... již ne já, ale živ jest ve mně Kristus*“? (Gal. 2,20)

Ježíš žije! To je nejradostnější zpráva, jakou může slyšet hříšný člověk a ztracený (zahynulý) svět. Job se radoval z této potěšující jistoty už o 1400 let dříve, neboť zvolal „*Vím, že Vykupitel můj živ jest!*“ (kap. 19,25) Apoštol Jan, vypovězený na ostrově Pathmu, byl potěšen těmito slovy: „*Neboj se! Já jsem ten první a poslední, a živý, ježto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků*“ (Zj. 1,17.18). – Toto vysoce vznešené slovo adresoval Svému služebníku sám Vykupitel, když se mu zjevil v zářícím jasu jako oslavený Člověk. Jan, když jaksí shrnuje celé evangelium do jednoho výroku, říká: „*A toto jest*

svědectví to (tj. které Bůh vysvědčil o svém Synu), že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu Jeho jest. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, života nemá“ (1. Jan. 5,11.12).

Osmá kapitola Ep. Římanům, kde apoštol Pavel vykresluje nejvýznačnější obraz znaků a výsad křesťana, začíná slovy: „**již žádné odsouzení**“ a končí slovy „*nic nás nebude moci odloučiti*“, tj. **již žádné odloučení** (1. a 30. verš). Proč neexistuje nic, co by mohlo věřícího oddělit od Boží lásky? Protože jeho život je jaksi vtělen do života jeho velebeníhodného Vůdce a Ručitele. Božské a neskonale milující srdce žijícího Krista působí, že každý jeho tep se zachvívá v každém údu Jeho těla, takže duchovní život věřícího nemůže být zrušen, leč by se všemohoucnost stala slabostí a neproměnnost nestálostí.

Budiž veleben náš Pán Ježíš; neboť „*dobře přečištěné jest tvé slovo, a tvůj služebník je miluje*“ (Ž. 119,140) – elbf. př.).

„*Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný*“ (Jan 3,16).

HF 1992/16–18 (originál francouzský)

F. GFELLER:

Obecenství a bratrské vztahy

„*Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají*“ (Ž. 133,1)

„*V lásce bratrské budte k sobě srdeční*“ (Řím. 12,10 – elbf. př.)

„*Všímejte si jedni druhých k rozněcování se k lásce a k dobrým skutkům, neopouštějíte shromáždění **svého**, jak je u některých zvykem, ale povzbuzujeme se navzájem, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje*“ (Žid. 10,24.25 – elbf. př.)

Pro věřícího je prvořadě důležité obecenství duše s Pánem. Ten, kdo miluje Pána, nemůže nikdy říci, že **příliš** pěstuje a okouší vnitřní spojení s Ježíšem. Může, jako kdysi Maria, usedat u Jeho nohou a naslouchat Jeho Slovu, anebo může před Ním vylévat svou duši. Jak by bylo dobré, kdybychom více využívali takové okamžiky tichého ústraní. Naše srdce by dostávala plný užitek „*cvičení se ve zbožnosti, která je **ke všemu** užitečná*“ (1. Tim. 4,8).

Přílišná činnost a zaneprázdnění prací v životě moderní doby nás snadno může oloupit o takové požehnané chvíle. „*Nemám čas!*“ bývá tak častou

odpovědí, kterou slyšíme vždy znovu k vysvětlení všeho možného. Člověk si ještě vezme čas, aby šel do shromáždění, aspoň v neděli... Udělá si ještě čas jednou denně (možná) ke čtení Božího slova a k modlitbě v rodinném kruhu, – ale vyhradit si nějakou chvíli: abych byl sám s Pánem Ježíšem, abych u Jeho nohou skládal všechno, co tíží mé srdce, abych slyšel **jen Jeho hlas** – jak to bývá těžké! A tu nám náš Pán často přichází na pomoc a sesílá nějakou zkoušku, položí nás na lůžko, aby se mohl plněji zjevovat našim srdcím. Potom – třeba v osamění na pokoji v nemocnici – **máme času dost...** a můžeme okoušet radost z obecenství s Pánem. Kéž bychom plně využívali takových požehnaných chvil! Budeme pak moci říci s žalmistou: „*K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení* (= že jsem byl pokořen), *abych se naučil ustanovením tvým ... Seznávám, Hospodine, že jsi mne hodně potrestal* (= mne podle věrnosti pokořil – elbf. př.)“ (Ž. 119,71 a 75).

Třebaže osobní obecenství je nesmírně požehnané, společné obecenství je ještě vzácnější, avšak musí být založeno na osobním obecenství. Věřící nemá žít na zemi v nějaké izolaci, i když, poslušen příkazů Božího slova, žije prakticky oddělen od zla. Druhá kapitola 2. Ep. Timoteovi, která nás poučuje o oddělení, nám také říká: „*Usiluj o (kral. př.: následuj) spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kteří vzývají Pána ze srdce čistého*“ (22. v. – elbf. př.). I v dobách velkého úpadku rozezná věrný věřící některé z oněch „*sedmi tisíců* (mužů), *jichžto všech kolena neskláněla se Bálovi*“ (srov. 1. Král. 19,18) tam, kde si sobecké skleslé srdce myslí, že zůstalo samo.

Abychom mohli svorně bydlet pospolu, jak říká žalmista (Ž. 133,1), musíme mít totéž smýšlení v Pánu (viz Fil. 2,5 – franc. př. JND); je třeba, aby každý s Ním pěstoval úzké obecenství a neponechával ve svém srdci nic, co by mohlo udušovat něžný hlas Ježíše. Jaká mírnost a ohleduplnost, jaká milost by se pak projevovala v našich bratrských vztazích! Jaká důvěrnost a i upřímnost se bude ukazovat, budeme-li uskutečňovat ono Slovo: „*Pakli chodíme ve světle, jako On jest ve světle, obecenství máme vespolek*“ (1. Jan. 1,7).

Po osobním a společném obecenství s Pánem není nic vzácnějšího než opravdové bratrské obecenství. Je však velice křehké, a proto bděme, aby naše srdce zůstávala v Božím světle a nenechajme v našich bratrských vztazích přetrvávat nějaký stín.

Máme hledat to, co může oživit obecenství mezi věřícími. Kromě našeho shromažďování k Pánu je celá řada příležitostí k posilnění našich bratrských svazků. Jde-li nám o oslavení Pána a o Jeho zájmy, pak každé setkání s bratry

a sestrami přispěje k našemu vzájemnému vzdělávání. Moderní život, zvláště ve městě, směřuje k tomu, že lidé se od sebe oddělují. Mentalitou dneška je nezávislost: lidé si udržují určitý odstup od svých sousedů, věříci se vzdalují od svých bratrů a sester. Jak je potom možné být nástrojem Páně a přiblížit Boží slovo sousedovi, kterého neznáme? A zvláště jak budeme moci konat pastýřskou službu při některém bratrovi, neznáme-li jej ani jeho rodinu? Tento nedostatek bratrských vztahů je jistě jedním z důvodů slabosti v místním svědectví. Jestliže se jedni od druhých vzdalujeme, neuskutečňujeme už prakticky jednotu Boží rodiny. Neznáme-li okolnosti, jimiž procházejí naši bratři, nemůžeme za ně ani prosit, ani je navštěvovat v jejich soužení. Bratrská láska se pak stane prázdným slovem – už se nebude projevovat skutky.

„Bydlet svorně spolu“ neznamena jen, že sedíme ve shromáždění na lavici vedle sebe, že jsme shromáždění ke jménu Páně, nýbrž skutečně okoušet praktické obecenství v společném následování Pána, a to ve všech situacích naší cesty. Oboustranný zájem jedněch o druhé nesmí být jen věcí bratrů, kteří „slouží“ ve shromáždění, nýbrž všichni bratři i sestry, kteří pěstují skutečnou bratrskou lásku, se mají vzájemně vzdělávat v nejsvětější víře (Juda 20 a 1. Tes. 5,11). Šťastné je takové shromáždění, kde všechny údy v pravé bratrské lásce, v důvěrném soužití jako Boží rodina projevují o sebe opravdový zájem v Pánu! Je-li každý bohatě naplněn Boží milostí, nepodroste a nevyroste žádný kořen hořkosti a nekalí bratrské vztahy. Cožpak si nevzpomínáme na požehnání při některých setkáních s bratry a sestrami, kdy jsme se vzájemně potěšovali žalmy, chvalozpěvy a duchovními písněmi (Ef. 5,19)? Není to vzácné, sejdeme-li se – bratři a sestry různých generací – u některého osamělého věřícího, třeba i někde na venkově, abychom společně hovořili, spojení týmž smýšlením, k oslavení našeho Pána a společně Jemu zpívali?

Žel, že setkání s věřícími často má za předmět jen prázdné povídání o všedních věcech života. Dáváme pak přednost setkání s těmi bratry a sestrami, kteří mají stejné názory jako my, **bratrskou lásku** nahradí **kamarádství**, **tělesné sympatie** vyvolají **tělesné antipatie**, za nimiž pak budou následovat **pomluvy**. Tím dojde k tomu, že místní svědectví **budou roztrhána stranickostí**; utvoří se určité **skupiny** podle souhlasných zájmů a to bude znamenat **zkázu společného svědectví**. Drazí, toto nebezpečí zde je a mějme se před ním na pozoru! Stále mějme před očima osobu Pána Ježíše!

Budou-li naše srdce naplněna Jím, budou naše ústa vedena k tomu, aby mluvila o NĚm. Potom budou naše setkání s bratry místem skutečného vzdělávání a mladí mezi námi, ba i děti budou žít v ovzduší, které bude příznivé pro jejich duchovní růst.

Je samozřejmé, že takové bratrské setkání nemůže **nahradit** shromáždění kolem Pána, avšak pomáhá nám vzájemně se lépe poznávat. A bude-li mezi námi větší důvěra, budeme také mít více smělosti, když budeme ve shromáždění. Posílí to život našich shromáždění, ovšem za předpokladu, že z našich bratrských vztahů bude vyhoštěno, co je tělesné.

Začátek Skutků apoštolských nám podává obraz toho, čím bylo obecnství uskutečňované v oné blahé době první lásky. I když se s těmito věcmi už nesetkáme ve stejné podobě, můžeme se snažit uskutečňovat je v témž duchu. Cožpak láska, kterou máme jedni k druhým, nestačí odejmout z našich srdcí jakýkoli pocit závisti a sobectví? Zda nebudou sváry mezi věřícími udušeny v samém zárodku, budou-li všechny naše bratrské vztahy proniknuty upřímnou láskou? *„Poněvadž duše své očistili jste poslušností pravdy k nepokrytému milování bratrstva, milujte jedni druhé vroucně, z čistého srdce“* (1. Petr. 1,22 – elbf. př.).

Pán jednou od nás požádá zúčtování, jak jsme nakládali se svým volným časem. Provedeme-li bilanci svých dnů, s pokořením zjistíme, jak mnoho hodin jsme použili pro sebe anebo jsme je jednoduše promarnili, zatímco tak málo času jsme věnovali Pánu nebo dobrému našich bratrů a sester. Stálé zkracování pracovní doby přece vede k stále většímu volnému času. Jak nakládá věřící s tím dodatečným volným časem? Namísto, abychom ho využili k neužitečným zájmům, neměli bychom ho raději vyplnit vzájemnými návštěvami anebo něčím ve službě Páně pod Jeho vedením?

V předvečer návratu našeho Pána Ježíše chtějme být pilní v Jeho službě a upevňujeme svazky, které nás spojují. Přičiňme se, abychom se více podobali svatým v Tesalonice, o nichž apoštol Pavel napsal: *„O lásce pak bratrské není potřebí psáti vám; neboť sami jste vy od Boha naučeni, abyste milovali jedni druhé. Neboť i činíte to všechněm bratřím... Napomínáme pak vás, bratří, abyste se v tom rozhojnili více“* (1. Tes. 4,9.10).

ME 1963/180–185; HF 1983/64–712

„Budte dobré myslí“ – „Počal býti dobré myslí“

(Skut. 27,25 – Skut. 28,15)

THARSEI

Boží slovo nám říká, že „v posledních dnech nastanou časy nebezpečné“ (2. Tim. 3,1). Slovo „*chalepos*“ přeložené v kralickém překladu „*nebezpečný*“ (v elbf. př. *těžký*) má podle slovníku tyto významy: „těžký, těžký ke konání nebo k zvládnutí; obtížný; těžký k snášení; bolestný; bolestivý; drsný (nevlídný); zuřivý (rozlícený); divoký (zuřivý, vzteklý).“

Zda to slovo nepopisuje velice přesně stav dnešní doby? Podíváme-li se kolem sebe, mohli bychom skutečně být malomyslní, deprimovaní a plní obav a zlé předtuchy.

Avšak jestliže jedno malé řecké slovo může tak přesně vyjádřit ducha současné doby, je opět jiné řecké slůvko, které dovede uzdravit rány strachu, obav a sklíčenosti z toho, co nás obklopuje. Tím slůvkem je „*tharseo*“, anebo, jak ho rád používal náš Pán, „*tharsei*“ (2. osoba jedn. čísla, rozkazovací způsob). Až na jednu výjimku ho v Božím slově používal jen On. Používal ho, když byl na zemi, vždy znovu, hovoře k mužům a ženám, a ještě jednou po Svém návratu k Otci do slávy. (Osmkrát včetně nejistého místa v Luk. 8,48.) Nalézáme je ve všech Evangelích a ve Skutcích apoštolských; a nemýlí-li se, šeptá ho Pán Svým zkoušeným svatým i dnes. Jsem jist, že oba – ty i já – smíme to slovo vztahovat na sebe.

Můj tatínek musel při své práci často používat pečetidlo a to slovo se mu tolik líbilo, že je dal vyryt řeckými písmeny do pečetidla, které stále používal, aby mu vždy připomínalo své zvláštní poselství. Jako malý chlapec jsem rád pozoroval horký červený pečetní vosk, když tatínek pečetil důležité dopisy. A když jsem trochu povyrostl, rád jsem si prohlížel ona zvláštní řecká písmena, jejichž významem, jak mi tatínek řekl, bylo:

„BUĎ DOBRÉ MYSLÍ!“

Tak mne toto slovo vlastně přivedlo k řeckému Novému zákonu. Není tedy div, že jsem si je oblíbil!

To slovo bylo přeloženo „*Bud' dobré myslí*“ anebo „*Bud' opravdu potěšen*“, jak to zpravidla nalézáme v naší Bibli (anglický překlad pořízený na příkaz krále Jakuba – tzv. King James's Authorized Version). Jiní dávají přednost

znění: „*Měj opravdovou důvěru*“ anebo „*Důvěřuj*“, nebo: „*Dodej si odvahy*“ (Vzchop se), anebo – jak to mám nejraději, „*Jen odvahu!*“ Ale znamená to všechno, co bylo uvedeno.

V Novém zákoně to slovo poprvé nalézáme v Mat. 9,2, kde Pán říká chromému muži: „*Doufej* (= dobré mysli buď), *synu, odpuštěny jsou ti hříchy tvoje.*“ Pak se s tím slovem setkáváme ve 22. verši stejné kapitoly. Pán tam říká to slovo jedné ženě, a není to náhodou. On by rád, abychom každý – ať muž nebo žena, dívka nebo chlapec – všichni se tomu slovu osobně opravdu naučili. Zde říká: „*Doufej* (= dobré mysli buď), *dcero, víra tvá tě uzdravila.*“

Po třetí to slovo nalézáme v témž Evangelii (mám za to, že Matouš měl to slovo v oblibě). Viz kap. 14,27. Byla tmavá, bouřlivá noc a učedníci byli daleko na jezeře, vítr vál proti nim a oni mnoho hodin bojovali s větrem a vlnami. Právě v takových chvílích bývá to slovo nejmilejší. Učedníci úporně veslovali. Byli ve své lodi sami, bez Pána. Ale Pán, aniž to oni věděli, je dobře viděl v jejich trápení a strachu. Potom viděli divný zjev: Někdo chodil po vodě a přišel až docela blízko k nim. Byli vyděšeni a vzkřikli hrůzou. My bychom si počínali také tak, kdybychom byli na jejich místě. Ježíš je potom přímo oslovil. A co jim řekl?

„*Tharseite!*“ (2. osoba množného čísla, rozkaz. způsob od „*tharseo*“). „*Doufejte* (= dobré mysli buďte), *já (to) jsem, nebojte se!*“ Anebo, jak to tak krásně vyjadřuje starý překlad Jana Viklefa: „*To jsem já, nelekejte se!*“

Po čtvrté to slovo nalézáme v témž příběhu, podávaném Markem (kap. 6,50). – Dále v Mk. 10,49, kde je určeno slepému žebráku Bartimeovi, jenž volal k Pánu o slitování, a Ježíš se zastavil a dal skrze učedníky toho slepce zavolat slovy: „*Doufej* (= dobré mysli buď), *vstaň, volá tě!*“ To je jediný případ v Novém zákoně, kdy to slovo není vysloveno samým Pánem; ale je ho použito, aby člověk s naléhavou potřebou byl k Němu přiveden.

Potom to slovo nalézáme v Luk. 8,48, avšak tentokrát je to místo nejisté. Je to tentýž příběh, který jsme viděli v Mat. 9,22.

V Ev. Jana 16,33 máme poslední zprávu, že Pán to slovo použil, když byl na zemi. Zdá se nám podivně vhodné jako pozdrav na rozloučenou nám všem, když se Pán chystal opustit tento svět a navrátit se k Otci. „*Na světě soužení míti budete; ale doufejte* (= buďte dobré mysli), *já jsem přemohl svět.*“ Jaký je to výrok pro nás v dnešní době! A tak tedy: „*Buď dobré mysli! Vzchop se! Říká ti to Pán!*“ On „*přemohl svět!*“ Takový je Jeho vzkaz pro dnešní dobu – tobě i mně.

Naposledy slyšíme to slovo v Novém zákoně ve Skutcích 23,11. Pavel promluvil velice chytře, aby rozdvojil židovskou radu, a tím postavil farizeje proti saduceům. Zdá se, jako by ve Skut. 24,21 vyznával, že jednal špatně. Máme jistě důvod domnívat se, že Pavel v noci, která následovala, když byl v římském vězení, byl příliš smutný a sklíčený, než aby mohl spát, – že hluboce litoval toho, co – jak cítil – bylo určitým zneuctěním toho důstojného jména, skrze něž byl povolán. Potom přichází sám Pán a stojí při něm. Nevolá na něho z nebe. Nepoužívá nějaké vidění, ani neposílá některého z andělů, aby mu vyřídil poselství. Sám sestupuje do vězení a stojí při Svém služebníkovi trápeném zármutkem. Nikoli aby ho káral, ale aby mu ještě jednou řekl ono tak dobře známé a velice milé slovo: „*Tharsei!*“ „Dobré myslí buď, Pavle!“ Myslím, že toto proměnilo žalář v samo nebe.

Je možné, že my oba – ty i já – jsme někdy smutní, sklíčení, deprimovaní, plní strachu a obav; možná, že jsme v něčem selhali a neuctili Toho, o Němž vyznáváme, že Ho milujeme. A je možné, že právě v takové situaci uslyšíme Jeho hlas – ten hlas, který tak dobře znají všechny Jeho ovce – a že uslyšíme, jak nás Pán zavolá s určitým zabarvením lásky, naděje a důvěrnosti naším jménem (On přece volá Své vlastní ovce jejich jménem!), a že uslyšíme, jak říká:

„*Tharsei ...!*“ „Buď dobré myslí ...!“

HuN 1980/ s. 1–4

Georg v. VIEBAHN:

Jednoho jest potřebí

(Luk. 10,38–42)

Co má asi Pán na mysli onou „*dobrou stránkou*“ (elbf. př.: *dobrý díl*), která neměla být vzata bethanské Marii? Zřejmě tím nemyslí spasení nebo obrácení, protože i Marta patřila Pánu. Mluví o jedné vzácné, nade vše potřebné věci, kterou někteří věřící mají, ale jiní ji nemají. Co je to tedy? Je to tiché, hluboké, **osobní živé obecenství s Pánem, okoušení Jeho vzácnosti a lásky.**

Obecenství s Pánem, **radost z Něho** je víc než práce pro Pána. Živé obecenství, okoušení Jeho **pocítované blízkosti** je něco jiného než modlitba víry a studium Bible, třebaže oba tyto prameny důležité pro duchovní život jsou nepostradatelné. Možná že ono „*jednoho jest potřebí*“ by se dalo vyjádřit

takto: vědět, že Pán je mi blízko – okoušet Jeho něžnou, zvláštní věrnou lásku – radovat se z Jeho moci – nořit se do Jeho srdce, do myšlenek Jeho lásky – všechno uvádět pod Jeho zpytující zalíbení: cokoli zaměstnává srdce, co mluví ústa, co dělá ruka – vyprošovat si Jeho radu pro každou malou i velkou věc, která je před námi.

HF 1972/6–7

R.NAEF:

Křesťan a svět

„Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží ve vás zůstává, a že jste zvítězili nad tím zlým. Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm; neboť všechno, co jest na světě, žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, to není z Otce, ale jest ze světa. Svět pak hyne, i žádost jeho, ale kdo činí vůli Boží, trvá na věky.“ (1. Jan. 2,14b–17 – Karaf. př.)

První Ep. Jana není adresována hříšníkům, nýbrž Božím dětem, a to proto, aby *„jejich radost byla plná (nebo: naplněná)“*. Byla napsána, abychom my, kteří věříme ve jméno Božího Syna, věděli, že máme věčný život (kap. 1,4; 5,13). Pán Ježíš nám Svým příchodem zjevil ten věčný život, který byl u Otce, a Svou smrtí a vzkříšením nám ho udělil. *„Kdo má Syna, má život“* (kap. 5,12).

Boží rodina

V této Epištole nám jsou představeny tři stupně růstu Božích dětí. Co se týče víry, jsme buď **malé děti**, nebo **mladíci (dcery)** anebo **otcové (matky)**. Pro **všechny** platí, že mají jistotu, že jim byly odpuštěny hříchy. Každé Boží dítě si může ze srdce zpívat:

V Beránku tom odpočívám, v obdivu Ho vzývaje,
svých všech hříchů Jeho krví duše pozbavena je.

Apoštol Petr prohlašuje: *„Odpuštění hříchů vezme skrze jméno Jeho všeliký, kdokoli uvěří v něho.“* A apoštol Pavel nám svědčí, *„že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů“* (Skut. 10,43; 13,38).

Náš Spasitel musel nevýslovně těžce trpět, když nesl na Svém těle naše hříchy. Jak velká je Jeho láska k nám! (Zjev. 1,5.6). Celý rozsah odpuštění tak obrovského množství našich hříchů **správně** poznáme a budeme se z toho

plně radovat teprve, až budeme u Něho.

Každé Boží dítě tedy má dvě velká požehnání:

- 1) odpuštění hříchů;
- 2) věčný život.

Malé děti u víře a nebezpečí, která jim hrozí

Takové malé děti jsou vírou mladé. Obdržely přirozenost z Boha, věčný život v Synu a Duchu Svatého. Proto znají Boha jako svého Otce (kap. 2,13.20.27). Sám Pán Ježíš to vzkazuje učedníkům po Marii Magdaléně: „*Vstupuji k Otcí svému, a k Otcí vašemu.*“ Radujeme se z této skutečnosti?

Velkým nebezpečím pro takové malé děti jsou svědci v křesťanstvu. Přinášejí třeba 95% pravdy a 5% lži. To je z hlediska svodu velice nebezpečné, zvláště pro takové, kteří ještě dost dobře neznají Bibli a ještě nejsou upevněni v pravdě. Ale už i malé děti u víře musí vědět, že **žádná lež není z pravdy**.

Je-li úmyslně přinášeno něco nepravdivého, je to z **ducha** Antikristova. Antikrist sám však **jako osoba** dosud nevystupuje, dokud Boží rodina je ještě na zemi. Ale duch antikrista se už dnes ukazuje ve svědcích, kteří vystupují v křesťanstvu. Vždy ale, je-li někde duchovní síla, budou takoví svědci odhaleni. Opouštějí pravdu. Tím vzniká pro malé děti velký problém. Dívaly se na ty lidi a byly ovlivněny jejich vystupováním. Ale apoštol Jan počítá s tím, že všichni mladí ve víře, protože mají Ducha Svatého, budou schopni rozeznat pravdu od lži. Malé děti zpravidla nedovedou **vysvětlit** pravdu, ale instinktivně vycítí, zda něco vysloveného anebo napsaného pochází nebo nepochází od dobrého Pastýře. Znají Jeho hlas a to stačí k jejich ochraně (Jan 10.4.5.27).

Mladíci (dcery) a nebezpečí, která jim hrozí

Mladíci byli kdysi u víře malými dětmi. Vyrostli v milosti a v poznání Písma a Spasitele Ježíše Krista, ale nestali se ještě otci. Vyznačují se duchovní silou. Tím, že se pevně drží Božího slova, přemohli toho zlého, tj. kníže a boha tohoto světa. Jsou však v nebezpečí, že **svět, ovládaný satanem, je zase bude k sobě přitahovat**. Žijí jako Boží děti ještě ve světě, ale nepatří už k tomu systému (Jan 17,11.14–16).

Nemáme milovat tento svět, který je v mnohém směru vybudován tak lákavě. Je pozoruhodné, že toto napomenutí není určeno malým dětem nebo otcům, ale mladíkům. Malé děti ještě nejsou dlouho obrácené. Jejich

srdce jsou tolik naplněna Spasitelem, který je vytrhl od věčného odsouzení a smrti, že vůbec netouží po světě. Otcové zase dospěli ve své duchovní zralosti tak daleko, že poznali, že mimo Krista a bez Krista je všechno bezcenné. V největším nebezpečí svodu ze strany světa a pádu tedy jsou pokročilejší věřící. Nepřítel dobře ví, že přivede-li k pádu mladíky, bude škoda největší. Jak útočí?

1) Skrze žádost těla

V tomto případě jde o to, **co působí v nás**. Ukazuje nám to jasně příběh Samsona v 13–16. kapitole Soudců. Samson měl bohabojné, věřící rodiče. Podle Božího plánu měl být nazarejem, tj. odděleným k službě Bohu – měl být soudcem, schopným vysvobodovat Izrael z ruky Filistinců.

V 11. kapitole Ep. Židům je uveden v seznamu hrdinů víry. Bůh mu žehnal a naplnil ho Svým Duchem. Žádný soudce nebyl fyzicky tak silný jako on. Miloval Boha a nenáviděl nepřátele Božího lidu. Avšak jeho slabostí byly ženy, tj. Samson zapomínal odsuzovat ve svém srdci a ve svém životě žádost těla. Ta žena, kterou uviděl, byla hned pravá v jeho očích, třebaže byla Filistinská. Bůh ve Své milosti zasáhl a zkouškami a těžkostmi zabránil manželství. Žel že Samson se z toho ničemu nenaučil.

Později povolil své žádosti, když vešel k jedné nevěstce. I ta byla Filistinská. Třetí žena, kterou miloval a s níž měl obecnství, byla Dalila. Když usnul na jejích kolenou, Bůh od něho odstoupil. Filistinští mu vypíchli oči a udělali z něho bídného otroka. Jak smutný je tento příběh! Kéž bychom se dali Pánem varovat!

2) Skrze žádost očí

V tomto případě jde o něco, **co upoutává naši pozornost zvenčí**. Tento druh pokušení bych chtěl objasnit na případu Achana (Joz.7). Izraelský lid dobyl velkého vítězství víry nad městem Jerichem. Ale Bůh rozkázal, aby si nic nebrali ze zlořečených věcí. Achan nedbal na zákaz plenění a ukořistil něco pro sebe. V důsledku toho došlo k Božímu hněvu na syny izraelské. V nejbližším boji utrpěli bídnou porážku. Proč se Achan nedokázal vzepřít pokušení a vzal si něco pro sebe? Kvůli žádosti svých očí. Ve svém doznání řekl: „**Viděl jsem mezi loupeží plášť jeden babylonský pěkný, a dvě stě lotů (= šekelů) stříbra a prut zlatý jeden, padesáté lotů (= šekelů) (byla) váha jeho, čehož požádav, vzal jsem to, a aj, jsou ty věci zakopané v zemi v nitru stanu mého a stříbro pod tím**“ (Joz. 7,21 – elbf. př.). Jak rychle – často nevědomky – dovedou naše srdce přilnout k pokladům tohoto světa a naše duchovní

síla ochabne!

3) Skrze pýchu života

Toto třetí pokušení nepřítele je snad nejnebezpečnější. Kdo by rád nezažímal nějaké zvláštní postavení ve světě – na pozemském nebo duchovním poli? Je to **pýcha, kterou u sebe nejméně dobře známe**.

Příběh Gedeona v 8. kapitole Soudců je příkladem toho, jak pýcha může přivést k pádu i takového muže víry. Gedeon byl vynikající soudce. Jakého vítězství dosáhl s Bohem a 300 muži nad Madianskými! Se správným pokorným a poníženým smýšlením dovedl utišit žárlivé muže z Efraima a získat je na svou stranu. Ani svět (králové Zebah a Salmuna) ho nemohli získat svým lichocením. I když ho izraelští muži chtěli udělat vládcem nad sebou, unikl lichocení a jasně vyznal: „**Hospodin panovati bude nad vámi**“ (Soud. 8,23). Žel, že chvála těchto mužů vzbudila v jeho srdci přání úcty. Navenek bylo ještě všechno jasné, ale uvnitř bylo už svedené srdce, už ne upřímné před Bohem. Na jeho žádost mu odevzdali zlaté náušnice, z nichž zhotovil nárameník (podle elbf. př.: *efod* – 24–27. v.; tj. šat oblékaný přes ramena, jenž byl mj. zhotoven ze zlatých nití, vyrobených z roztepaného zlata – pozn. překl.) a vystavil ho ve **svém** městě. Toto se stalo Gedeonovi a jeho domu léčkou. Ano, **tak oklamávající jsou naše srdce**! Kdybychom na to jen tak rychle nezapomínali!

Místo milování světa činit Boží vůli

Uvedené příklady ze Starého zákona a mnoho jiných míst v Bibli a stejně tak i praxe jasně ukazují, že přirozený člověk nemůže odolat pokušení světa. Naprosto jasně to vidíme u Adama a Evy. Žili v zahradě Eden v nejlepších podmínkách – neměli ještě hřích v těle jako my, a přesto, vystaveni pokušením nepřítele, padli (1. M. 3,1–6). Od té doby je člověk padlé stvoření, jehož přirozenost je nejen neschopná vzdorovat pokušením světa, nýbrž je i nepolepšitelná. Jak často jsme se ve svém životě museli přesvědčit o nicotnosti těla! „*Tělo nic neprospívá*“ (= není k ničemu užitečné, tělo samo není k ničemu) – Jan 6,63.

V Matouši 4,1–11, Marku 1,12.13 a v Lukáši 4,1–13 máme zprávu o tom, jak byl Pán Ježíš na poušti ďáblem podroben zkoušce. I když nejdeme do podrobností, jasně vidíme – a toto chtějme pevně držet –, že na tomto světě byl jen jeden člověk, Ježíš Kristus, Boží Syn, který i v nejtěžších podmínkách při každém pokušení ďáblem obstál. V moci Ducha odkázal nepřítele na Boží

slovo a při každém napadení zdůraznil: „*Psáno jest...*“ Pán Ježíš je náš Vykupitel a Spasitel, náš život a Vzor. Jenom v Něm můžeme přemáhat svět (1. Jan. 5,4; Jan 16,33). Ba více než to: v Pánu Ježíši můžeme mít obecenství s Otcem. Přitom se můžeme radovat z Jeho lásky k Synu, ale můžeme též okoušet Jeho lásku k nám. Okruh Otcovy lásky je neslučitelný se světem. Jakmile začneme znovu milovat svět, staneme se necitliví pro lásku Otce. Jaká je to ztráta!

Vůle těla je vždycky opakem vůle Ducha Svatého (1. Tes. 4,3; 1. Petr. 4,1–3. I když tyto žádosti v nás chtějí vždy znovu vyvstávat, mají být drženy na místě smrti (Gal. 5,24). Jako výsledek nového života je v srdci věřícího v zásadě přání: žít podle Boží vůle. Ale protože, žel, nejsme vždy na výši víry, nejednáme vždy podle Boží vůle. Kéž by Pán skrze moc Ducha Svatého při nás větší měrou způsobil, aby v našem životě byla více uskutečňována Boží vůle! – Brzo budeme z milosti vzati z tohoto dějiště hříchu a utrpení, abychom věčně bydleli s Ním v kruhu lásky Boha Otce. Jak slavná je tato vyhlídka!

HF 1992/225–233

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 14:

(z abecedy křesťanství)

Shromáždění s klaněním

Při shromáždění k lámání chleba jsou – jak jsme minule viděli – před shromážděnými věřícími symboly, které jim mocným způsobem připomínají slavné skutečnosti Boží lásky k nám lidem: Boží nevýmluvný dar v Jeho Synu, zástupnou oběť Ježíše Krista, položení Jeho života, Jeho smrt a Jeho vzkříšení. Jak by mohly tyto věci zaměstnávat srdce těch, kteří jsou předměty takové zvláštní lásky, a neproudila z nich jásající chvála, srdečný dík a klanění v úctě a bázni? Proto shromáždění k lámání chleba je zároveň

místo společného klanění.

Když Pán ustanovil památnou „večeři“, „vzav chléb a **díky činiv**, lámal, a dal jim“ (Luk. 22,19). Také Pavel mluví o „kalichu **dobrořečení**, kterému **dobrořečíme**“ (elbf. př.: kalich **požehnání**, který **žehnáme**)“ anebo za nějž **děkujeme** (1. Kor. 10,16). Věřící ovšem jsou vybízeni „obětovat Bohu oběť

chvály vždycky“ (Žid. 13,15), ale u stolu Páně se jim naskýtá jedinečná příležitost činit to **společně**. Jaké je to předokoušení nebe, kdy bude společné velebení blaženou hlavní činností všech vykoupených, jejich věčnou službou Bohu!

Pojem „bohoslužba“

Mnozí, když jdou v neděli do kostela, říkají: „Jdu na bohoslužbu“. Myslím tím nedělní kázání zasazené do rámce modliteb a písní. Kazatel (kněz) se sice snaží s vážnou tváří při zvěstování Božího slova věřícím sloužit Bohu co nejlépe, ale jeho služba se obrací **k lidem** a lidé v lavicích přece přišli, aby něco **slyšeli** a **odnesli** si něco domů.

To je na svém místě jistě dobré a také každá služba činěná Jeho lidu a lidem vůbec v závislosti na Pánu se Mu líbí (Jak. 1,27). Vždyť říká: „*Amen pravím vám: Jelikož jste to učinili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste (to) učinili*“ (Mat. 25,40). Avšak při společném velebení (klanění) můžeme předstupovat před **Boha** a něco Mu **přinášet**. Toto je **nejpřednější služba Bohu (bohoslužba)**, kterou On od Svého lidu očekává, a tato služba nemá být nijak omezována. Otec hledá takové, kteří se klanějí Jemu, Jeho Osobě (Jan 4,23.24). Zde nejde o **naše** potřeby, těžkosti a zkušenosti. Tyto věci se nesmí vmísit do velebení, do písní chval a do našich děkování. Před srdci velebitelů má být **jenom Osoba Otce a Syna**. U stolu Páně si připomínáme, jak se Bůh tak slavně a předivně zjevil v Osobě Syna a v Jeho díle vykoupení. A pravé velebení je odpovědí Božímu srdci na všechny tyto věci a požehnání.

„Musíme se klanět v Duchu a v pravdě“ (Jan 4,24)

Ne každý člověk je velebitel. Neobrácený člověk je svým postavením hříšník (Řím. 5,19). Nejprve musí přijít do Božího světla a poznat Boha podle Jeho zjevení v Kristu Ježíši jako Svatého. Teprve když se v tom světle odsoudí a skrze víru v Ježíše byl ospravedlněn (Gal. 2,16), může obdržet dar Ducha Svatého (Skut. 2,38). V tomto Duchu synovství pak volá: Abba, Otče! (Řím. 8,15) a může s těmi, kteří spolu s ním dosáhli stejně drahé víry, svobodně vstupovat do svatyně – onoho vlastního **místa klanění** (Žid. 10,19–22). Duch Svatý dává věřícímu jistotu, že je Božím dítětem a uvádí ho do celé pravdy zjevené nám v Písmě svatém. Duch Svatý je původce myšlenek a srdečných citů, pohnutek lásky, chvály a velebení v srdcích věřících. Vždy znovu je zaměřuje na slavné a opravdové skutečnosti lásky Otce a Syna. Takto je tedy Duch Svatý mocí (silou) křesťanského velebení a bez Něho nikdo nemůže

přinášet Bohu takové klanění, které by se Jemu líbilo.

„My se klaníme, a víme, čemu“ (Jan 4,22)

Tak to mohli říkat Židé, kteří v opaku k Samařským přinejmenším formálně sloužili pravému Bohu. Oč více to platí pro Boží děti, které nyní stojí na základě Božího spasení, vzešlého „ze Židů“ (Jan 4,22). Právě křesťanské velebení předpokládá **pochopení** Božích věcí a Jeho spasení, jak jsou zjevené v Kristu Ježíši.

Ve Staré smlouvě bohoslužba lidu záležela hlavně v řízení se ceremoniálními předpisy zákona. Izraelité mohli jen málo rozumět předobraznému významu věcí, jimž přisluhovali. My však nyní známe Ježíše, Jeho dokonané dílo, Boží rady, které byly skrze to dílo uskutečněny, a naše vztahy k Otci. Pro nás jsou všechny ony věci obrazem hlubokých pravd a bohatým nalezištěm Božího poučení o tom, co má být předmětem našeho velebení.

Pomysleme jen na oběti v prvních kapitolách 3. Mojžíšovy knihy, které nám obrazným způsobem popisují různé stránky oběti Ježíše Krista! Ukazují nám, že velebicí křesťan má ve svých písních a děkováních přinášet před Boha především **Krista** v Jeho osobních výbornostech a v Jeho díle. Toto je pro Boha obětí líbezná vůně. – Jaká je to výsada, že takovýmto způsobem můžeme mít se samým Bohem obecnství o Jeho Synu, jsouce si vědomi hlubokých vztahů k Otci a Synu, v nichž se nalézáme!

Jste „kněžstvo svaté“

Musíme se zmínit ještě o jednom rozdílu mezi židovstvím a křesťanstvím. Zatímco ve Staré smlouvě směli kněžskou službu konat jenom muži z kněžského rodu pokolení Léví, dnes každý, kdo je živým kamenem v Božím domě, patří k „*svatému kněžstvu, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Ježíše Krista*“ (1. Petr. 2,5). Z toho plyne, že věřící mají být shromáždění jsouce si vědomi, že všichni jsou kněží, aby – v závislosti na Duchu Svatém – přinášeli Bohu velebení. ON podle okolností použije tří nebo šesti anebo deseti bratří, aby v té chvíli vyjadřovali Bohu vzácnou chválu shromážděných věřících.

V souvislosti s obětmi chval je v Žid. 13,15.16 spojována ještě jiná oběť:

„Na účinnost pak a na sdílnost nezapomínejte neboť v takových (tj. v duchovních i hmotných) obětech zvláštní libost má Bůh.“ Tím se shromáždění s velebením (klaněním) stává vhodnou chvílí, kdy věřící, uposlechnuv tohoto napomenutí, se může skrze hmotné dary podílet jak „*na potřebách svatých*“ (účinnost), tak na potřebách díla Páně a Jeho služebníků (sdílnost). Tato

myšlenka je potvrzena v pokynu apoštola Korintským: „V každou neděli každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti“ (1. Kor. 16,2).

A tak se během týdne „radujme ve všech dobrých věcech“, které Bůh rozestřel před našimi srdci (5. M. 26,1–11), abychom pak v neděli mohli před Něho předstupovat s naplněnými koši a On byl námi zvyšován!

HF 1959/214–218

Josef KAŠPAR:

Mé obrácení

(Ze vzpomínek: 1)

Bylo mi 19 let, když jsem se dostal do Německa, do Solingenu. Tam jsem se sešel s Karlem Lopatou a Josefem Müllerem. Znali jsme se již z Čech, protože jsme se učili řemeslu u stejného mistra Malého – výrobce kočárů v Kolíně. A tam v Solingenu jsme se zase sešli. Karel Lopata tam byl už samostatným lakýrnickým mistrem a Josef Müller byl u něho dělníkem.

Když jsem totiž byl rok po vyučení a dověděl jsem se o nich, kde jsou, zatoužil jsem také dostat se do Německa – prý je tam lépe než u nás. Ale spoň to tak vyprávěl tovaryš Žanta, který se také v Kolíně učil. Ten se mi tam dotazem postaral o místo.

Bratři mi tam vydávali svědectví a br. Lopata mi hned, jak jsme se poprvé sešli, dal Nový zákon a povzbudil mne, abych si v něm četl, že to je Boží slovo. Já jsem to sice přijal, ale jako katolík jsem se toho bál, že to je asi od nějaké sekty a že není dobře brát to od nich. Tak jsem tu knížku nechal celý rok ležet v kufru. (Nalezl jsem totiž v Německu i jiné krajany – Čechy, kováře, kteří mne tam vodili po tanečních zábavách. Ti mne před K. Lopatou a J. Müllerem varovali, že prý to jsou kacíři.) Bratři se mne chtěli v Německu ujmout, jako mi i sehnali práci. Chtěli mne s sebou brát i do shromáždění, ale tam jsem přišel jen jednou, a když jsem viděl jejich shromažďovací místnost, která sice byla velká, ale bez obrazů a bez soch, pomyslel jsem si: kdepak, my to máme v kostele lepší. Ničemu jsem ještě nerozuměl, vše bylo německy, takže věřící tam na mne neudělali dobrý dojem.

Po roce jsem ale osaměl, protože oni kováři si našli jiné pracovní místo a museli se odstěhovat. Tu pak, z obavy abych se na zábavě nedostal do střetu s jinými tanečníky pro nějaké děvče, jsem raději zůstal v neděli doma a v té

samotě jsem odpoledne z dlouhé chvíle hledal ve svém kufří. Tam jsem onen Nový zákon našel uložený až na dně. Teprve nyní se dostavil zájem: Podívej se přece do něj. Vždyť se tam můžeš podívat, co oni mají, jakou to mají víru. A tak jsem začal číst a viděl jsem: To není nic špatného, vždyť je to totéž, co jsme se učili ve škole, když jsem například v Evangelii Matouše četl o narození Pána Ježíše. Ale tam jsem potom narazil na něco, o čem jsem musel přemýšlet: ve 13. verši 7. kapitoly Ev. Matouše Pán Ježíš mluví o široké a úzké cestě. Že totiž je těsná brána a úzká cesta, která vede k životu, ale i prostranná brána a široká cesta, vedoucí do zahynutí. O tom jsem nyní musel přemýšlet. Kde ale je ono třetí místo? Věřím, že je nebe, věřím, že je peklo, jak mne učila katolická církev, ale věřím také v očištec, neboť i tomu mne ta církev učila. A tu Pán Ježíš říká, že jsou **jen dvě místa**: co je teď pravda? A to mne přivedlo k tomu, že jsem s vážností začal celý Nový zákon číst, abych onen očištec tam našel.

Namísto toho však Boží slovo ke mně začalo mluvit a já shledával, jaký jsem hříšník! Dostal jsem se až do 6. kapitoly Zjevení, ale očištec jsem nikde nenašel. A tak jsem si musel říci: Je-li tomu tak, pak si to asi ona církev vymyslela – ani apoštolé, ani Pán Ježíš nic takového neučil, a proto **jsem na široké cestě a jdu do zahynutí. Nemohu říci, že bych byl na úzké cestě, a kdybych zemřel, že bych přišel do nebe.** To mne velmi znepokojilo, poněvadž jsem se Boha bál a bál jsem se také přijít do zahynutí. Očištec byl pro mne dosud takový polštářek: vždyť mne přece církev jednou vymodlí, já si v očištcu něco vytrpím, ale potom přece jen přijdu do nebe.

Čtením Nového zákona jsem byl probuzen a začal jsem se upřímně modlit a volat k Bohu. Jenže mé naučené modlitby mi nic nedávaly, žádný pokoj se nedostavil. Dospěl jsem k tomu, že se asi musím modlit jako onen publikán (celník) v chrámě: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ – bude-li pro mne nějaká milost. Začal jsem se tady takto modlit, ale zase jsem žádný pokoj neobdržel a byl jsem naopak velmi znepokojený. Na konci 6. kapitoly Zjevení jsem se dočetl o lidech, jak se všichni modlí k horám, aby je skryly před hněvem Beránka. Třásl jsem se, jako by již tento Boží hněv a soudy měly nastat a že já budu mezi těmi nešťastnými lidmi. Předtím večer co večer jsem přicházel domů a četl a četl a hledal, co mám činit, abych byl spasen, ale teď jsem už ani nemohl číst.

Byl jsem velice nešťastný. O Lopatovi a Müllerovi jsem věděl, že říkají, že jsou spaseni. Jak jen asi k tomu došli? A tak jsem si řekl: Musíš přece jen jednou k tomu Lopatovi zajít a říci mu, že v tom Novém zákonu čteš, ale že

všemu nerozumíš – zda by ti nepomohl, že také chceš být spasen.

A tak jsem to i udělal. Jednoho večera jsem se vzchopil a Karla Lopatu jsem vyhledal. Byl rád. Zeptal se, co mne přivádí. A tak jsem mu řekl, že čtu v Novém zákoně, ale že všemu nerozumím, zda by mi něco nevysvětlil. Byl ochoten a chtěl vědět, co to například je. Ale já mu neřekl, jak mi je a že jsem znepokojen, protože vím – jak jsem se dočetl – že jsem na cestě do zahynutí. Znal jsem tu a tam nějaké místo z Písma, ale on viděl a asi si myslel, že jsem nějaký mudrák, a tak mi sice něco vysvětlil, ale nebylo to, co jsem opravdu potřeboval. Čas minul a tak mi, když už jsem měl jít domů, pověděl: „Ještě se spolu pomodlíme.“ On se pomodlil – já ovšem ne, a propustil mne. A když už jsem byl se schodů dole (Lopatovi bydleli ve třetím poschodí), pojednou se nahoře otevřely dveře a slyšel jsem: „Pepíku, pojď sem ještě, já ti chci ještě něco dát!“ Tak se vracím nahoru a on už držel v ruce českou brožurku přeloženou z němčiny a vydanou v Praze: „**POKOJ SKRZE VÍRU**“. „Tohle ti dám, vezmi si to s sebou a přečti.“ Bylo to Boží řízení – on nevěděl, jak to se mnou je, zda něco tušil, nevím. Ale **věděl to Bůh a bylo to Jeho vedení!** Právě toto jsem potřeboval.

Sotvaže jsem znovu sešel se schodů, hned jsem si u pouliční svítilny přečetl nadpis: „Pokoje skrze víru“. Ten pokoj já hledal. Potřeboval jsem pokoj, ale nevěděl, jak k němu dojít. Spěchal jsem domů a hned jsem se pustil do čtení té brožurky. Tam to stálo vždy znovu: „Nepochybovat, nepochybovat a jen věřit a přivlastnit si, co Pán Ježíš na kříži učinil.“ A já jsem to ani ještě všechno nedočetl, a už jsem měl jasno. Takhle to tedy je: Stačí jen vírou to uchopit. Padl jsem na kolena a děkoval Pánu Ježíši, že za mne umřel a že už vím, že jsem také spasen jako oni. Měl jsem ohromnou radost. Ještě jsem si brožurku dočetl a pak jsem šel spát.

A ráno vstávám a stále jsem ještě měl onu radost. Zase jsem si to vše uvědomil: Vždyť ty to už máš – „**Kdo věří, má!**“ – tam to tak bylo napsáno. Tak jsem znovu na kolenu Pánu děkoval, že jsem takto dosáhl milosti.

Potom jsem šel k snídani a po snídani do práce. Dílna byla ve městě – pan mistr bydlel jinde a já byl na bytě u něho – byl to věřící křesťan. Přišel jsem do dílny, dílna byla otevřená – mistr tam vždy býval brzo, chodil shánět práci do chlívů a přinášel koňské postroje. Tak jsem věděl, kde je a já tam byl sám. Znovu jsem poklekl a děkoval i v té dílně Pánu Ježíši, že za mne umřel. A co tam tak klečím a zase se modlím, slyším kroky mistrových okovaných bot po dlážděném dvoře. Rychle jsem povstal a chápu se práce. Mistr otevřel dveře, já ho pozdravil, on se na mne podíval a říká: „Josef,

s vámi se něco stalo!“ Předtím večer jsem si myslel, že jim to neřeknu – oni mi to nebudou věřit – nechám si to pro sebe. A takhle jsem byl hned ráno přistižen. A nemohl jsem jinak než říci: „Ano, pane mistře, stalo se to se mnou – já jsem také uvěřil, že Pán Ježíš za mne umřel.“ A pan mistr – ne jak jsem si to myslel, že mi to nebude věřit – šel ke mně, podává mi ruku a má z toho radost. To mne obzvláště posílilo, že oni mi to věří a budou věřit, a měl jsem z toho novou radost.

A hned jsem kupodivu začal i svědčit. Za chvíli tam přišel jeden kočí, který také přinesl nějakou práci. A v solingenském kraji měli divný zvyk, jaký u nás nikde není. Jako se u nás v hovoru bere nadarmo Boží jméno, tam zase zbytečně stále mezi řečí říkali: „Ať mne Bůh zatratí!“ Co jsem se toho dříve napslouchal a nikdy mi to nevadilo, ale tentokrát, první den po svém obrácení, jak jsem to od toho kočího uslyšel, to na mne tolik zapůsobilo, že jsem k němu hned musel jít a říci mu: „Človče, uvědomte si, co si to přejete!“ Svědčil jsem mu, jak jsem rád, že už vím, že nejdu do zahynutí.

Takto jsem přišel k obrácení, bez spolupůsobení někoho jiného. Jen Boží slovo – ten Nový zákon tak ke mně promluvil, že jsem viděl, že jsem zahynulý a že musím mít Spasitele. A onen spisek darovaný bratrem Lopatou mi otevřel oči a dal mi potřebné světlo o tom, jak lze spasení obdržet. Byl jsem obrácen už předtím, protože pokání jsem činil. Věděl jsem už, že jsem zahynulý, prosil jsem všelijakým způsobem, ale pokoj jsem neměl...

Toť se ví, že od té chvíle jsem o těch, jimž jsem se dříve vyhýbal, věděl: To jsou moji bratři a já budu také chodit tam, kam oni chodí; tam patřím. Pak už jsem chodil do toho shromáždění a nevynechal ani jednou. Chodil jsem tam spolu s bratrem J. Müllerem – třikrát týdně: v úterý bylo uvažování Božího slova, ve čtvrtek modlitební hodina, v neděli dopoledne lámání chleba, odpoledne zase shromáždění. Nevynechali jsme a vždy chodili. Tam jsem pak také rostl, i když jsem ještě mnohému nerozuměl. A bratři z toho měli velkou radost. Když jsem žádal o křest – byli jsme celkem čtyři – tak nás bratr Helling pokřtil (i bratr J. Müller ještě nebyl pokřtěn). A když jsem později žádal o možnost lámat chléb, rovněž nebyly žádné námitky, protože bratři viděli můj život, že se se mnou opravdu stala změna. Rádi nás připustili k lámání chleba.

Uprostřed bratří jsem se pak mohl několik let seznamovat s biblickou pravdou. V Solingenu bylo všelijakých náboženských společností a sekt, ale my jsme neměli vůbec touhu chtít poznávat něco mimo shromáždění bratří.

Věděli jsme: **Tady je to, takhle se scházeli věřící na počátku, a tak se scházejí i tito věřící a vzdělávají se na nejsvětější víře. Byli jsme tam tak šťastni, že jsme se tam cítili jako děti v rodině.**

(zkráceno z magnetof. záznamu a autorova rukopisu)

Andrew MILLER:

Úvahy o 84. Žalmu (pokračování)

Ale musíme se ještě vrátit k 63. Žalmu. Namísto aby věřící hledal svá požehnání v předsíních Hospodinových (třebaže i to samo o sobě může být správné), slyšíme tam, jak velice touží spatřovat Boží moc a slávu. „*Po tobě touží tělo mé,*“ říká, „*jako jsem tě ve svatyni tvé spatřoval – , abych viděl sílu (nebo: moc) tvou a slávu tvou.*“ Jak velice je požehnané, je-li věřící v takovém stavu, zvláště když je ve svatyni anebo když je u stolu Páně. Namísto aby přemýšlel o tom, jak mnoho dobrého se dostane **jemu**, myslí jen na oslavení jména **Pána Ježíše**. Kéž Bůh dá, abychom toto všichni více uskutečňovali, zvláště jsme-li shromážděni k zvěstování smrti našeho Pána!

Jakými různými myšlenkami a dojmy mohou být naplněna srdce věřících, když jsou shromážděni kolem téhož stolu, jedí týž chléb a pijí z téhož kalicha! Nemám na mysli lhostejnost a bezstarostnost a také nemluvíme o váhových, pochybujících duších, které ono vzácné místo zaujímají jen se strachem a s obavami, stále v úzkosti, aby sami sobě nejedli a nepili odsouzení. Mluvíme o takových, kteří nejenže mají plnou jistotu odpuštění svých hříchů a jsou si plně vědomi svého přijetí u Boha, ale opravdu si také přejí vážně a bohabojně prakticky žít. Zda se nestává, že i takové duše se více zaměstnávají samy sebou, svým osobním požehnáním a posilněním, anebo i myšlenkami na milé přátele, bratry a sestry v Pánu, v jejichž středu se nalézají, nežli tím, že **je tam přítomen Pán**? Možná že přišli unavení, hladoví a žízniví a jejich myšlenky nesahají dále než k jejich vlastnímu požehnání. Vědí ovšem, že jsou u stolu Páně a že On je přítomen. Ale stav jejich duše je takový, že nejsou schopni zabývat se jenom Jím, anebo dívat se na Jeho moc a slávu, které jsou vidět právě ve svatyni. Kdyby důkladněji skoncovali se svým „já“ a více a důsledněji se zaměstnávali Kristem, bylo by tomu jinak. Potom by On jako jejich jediný Předmět tolik vyplňoval jejich srdce, že by v něm už nezbývalo místo pro něco jiného. Více by si uvědomovali, do jaké blízkosti k Němu jsou uvedeni, ano, že nyní jsou zajedno s Ním, oslaveným Člověkem

v nebi.

Jakým požehnaným místem je stůl Páně, známe-li skutečně jeho význam! **Rozpomínáme se** tam na Ježíše, který kdysi byl kvůli nám na kříži, a zároveň **víme**, že On nyní sedí po dokonaném díle na Božím trůně v nebesích. Spatřujeme a cítíme zároveň slavné výsledky kříže a Kristova místa ve slávě. Láska se úplně ztrácí ve svém Předmětu, učedník ve svém Pánu. Myslí jen na velebení, má jen slova díky **Jemu**. Na vše jiné v té chvíli zapomíná.

Milý čtenáři, **toto je služba Bohu**, pravá, duchovní bohoslužba, jaká má být při všech příležitostech v svatých síních Páně, ba dnes smíme říkat: ve svatyni svatých! V tom případě Kristus má správné místo v srdci a v Církvi (Shromáždění). Duch Svatý pak není zarmucován ani tlumen (uhašován). Ale dovol mi otázku: Znáš toto z **vlastní** zkušenosti? Jistě, mělo by tomu tak být. Každý křesťan by toto měl také osobně znát. Krví oběti bylo kropeno sedmkrát na víko truhly smlouvy, hřích je odstraněn. Náš Nejvyšší kněz dlí v nebeské svatyni a Duch Svatý v Církvi na zemi. Bohu se v Kristu dostalo plného zadostučinění a oslavení. Pro nás bylo všechno dáno do pořádku a nezbývá nic jiného, než děkovat a klanět se. „*Proto, bratři svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Ježíše.*“ (Žid. 3,1 – elbf. př.)

BHCh 1903/74–77

André GIBERT:

Boží Církev – 11

DÍLO SLUŽBY

Svoboda a závislost

Avšak musíme bezpodmínečně trvat na tom, že chybění duchovenstva a nějakého veřejně uznávaného úřadu rozhodně neznamená jakousi „náboženskou demokracii“, kde by každý úd měl **všechna** práva. **Nikdo nemá práva nad svými bratry**, ale každý má povinnosti, jak mu je ukládá Pán. Jde o to ponechat Duchu Svatému naprostou volnost k působení, aby každá část celého organismu mohla pracovat ve prospěch celku a podle Boží vůle. Náboženské „systémy“ si nedovedou představit, že by nějaké shromáždění mohlo být bez ustanoveného vůdce a bez přesně stanoveného pořádku bohoslužby (liturgie), protože se tam nerozumí skutečné přítomnosti Ducha

Svatého v Církvi. Ale cožpak by mohli být lidé, i kdyby to byli nejlépe smýšlející z nich, moudřejší a mocnější než Duch Svatý?

Rozhodně se však varujme – pod záminkou, že jsme oproštěni od jakékoli lidské nadvlády a lidského řízení – jednat v **nezávislosti na Duchu Svatém**, o Němž Pán říká: „... *neboť z mého vezme, a zvěstovati bude vám*“ (Jan 16,14; porovnej s tím též Jan 14,26), a který uvádí srdce a svědomí do přítomnosti Krista. Neboť bez Ducha Svatého by Církev nemohla existovat. Jestliže On je v Církvi zarmucován nebo dokonce uhašován (tlumen) (1. Tes. 5,19), pak ona ztrácí svůj charakter.

Určitý „dar milosti“ nepotřebuje čekat na souhlas Církve, aby začal působit. Ona takový dar uznává, poznává-li, jak ten dar slouží k vzdělávání, že je od Boha (srov. 1. Kor. 14,29; 1. Tes. 5,19.21; 1. Jan. 2,20 a 4,1). Bůh udělí schopnosti podle skutečných potřeb, které zná jen On. Takový dar milosti je **naprosto nezávislý na lidech**. „Evangelista“, „pastýř“ nebo „učitel“ však má **souhlas místní Církve a také ostatních bratrů** a počítá s jejich přímluvnou prosbou.

Žel, že tělo má sklon chtít se samo uplatnit. Lidé si mohou osobovat určitou službu, třebaže k ní **nejsou povoláni**. Na druhé straně však je zase možné, že mají nějaký dar, ale buď ho nepoužívají vůbec, nebo v nepravý čas. Anebo překračují míru, která jim byla určena. Jaká škoda je působena Církvi našimi ustavičnými chybami! Zabýváme-li se více sebou než Kristem, býváme pak přijatým darem často druhým na překážku – neboť mnozí bratři, kteří by mohli vzdělávat Církev, pak nikdy neotevrou ústa. Z téhož důvodu se mnohdy stává, když jde o službu zvěstování Slova, že dochází k **dlouhým přednáškám**, které posluchače unavují, místo mluvení kratším způsobem, avšak tím více k vzdělání. Se zarmoucením musíme říci, že někdy se stává, že místo charakteristického znaku Církve – že je bez lidského předsedajícího – **prý každý má právo uplatnit se podle toho, jak si to sám myslí**. Ale **nic neodporuje Božímu slovu víc než něco takového**, a jasně to ukazuje, že vůbec není rozuměno charakteru Boží Církve, právům Pána a místu, které patří Duchu Svatému.

Je nutná přinejmenším známost Písma svatého, schopnost objasňovat je jiným a skromná střízlivost. To jsou, abychom tak řekli, viditelné důkazy „daru“. Ale kdo takový dar má, nebude ho nikdy moci používat nějak bezstarostně, bez lásky ke Kristu a k Jeho lidu, má-li být Církvi užitečný. Neboť ani výřečnost, ani vzdělání, ani lidské vědomosti netvoří dar; a jestliže se někdo dovede jasně vyjadřovat anebo dovede i plyně mluvit, **neznamená**

to, že je **povolán ke službě**. Ale jestliže některý věřící od Pána obdržel takové schopnosti, měl by se tázat, k čemu je obdržel a zda by neudělal dobře, bude-li je používat pro Něho, **místo pro svět**. Lidské schopnosti a dovednosti samy o sobě nijak nepřispívají k Boží pravdě, **pokud je nemůže používat Duch Svatý** u těch, které povolává. Ti, kteří mají **sklon tlačit se do popředí**, se opravdu musí mít na pozoru, aby „*nezbořili plot*“ (elbf. př.: *nestrhli zed'* – Kaz. 10,8), protože Bůh, který odměňuje, přidělil jejich okruhu působení určitou míru. (2. Kor. 10,13). Jestliže však naopak jiní jsou nesmělí, je dobré povzbudit je, aby se nenechávali zdržet, pokud se cítí být Duchem Božím ponoukáni k určité službě, aby se nerozpakovali a snažili se sloužit „*s mnohou doufanlivostí (nebo: smělostí) u víře, která jest v Kristu Ježíši*“ (1. Tim. 3,13), o čem bývá tak často řeč ve Skutcích apoštolských. Necht' nikdo netouží po uznání a pochvale lidí, nýbrž snaží se líbit se jen Pánu, toužit po obecenství svatých a ochotně přijímat zdravou kritiku, která se dá poznat podle toho, že je **působena poslušností k Božímu slovu a láskou**.⁴

Služba žen

Služba žen na správném místě je velice cenná, ať už jde o poučování dětí v rodině, anebo při rozhovorech s jednotlivými věřícími – jako třeba Priscilla spolu s Akvilou poučili Apolla, nebo jako čtyři dcery Filipa prorokovaly, či v nejrozmanitějších službách, jak tomu bylo u Fében, „*služebnice církve v Cenchréji*“ (Řím. 16,1), v nichž je žena nenahraditelná: služba hostům, ošetřování nemocných a mnohé jiné. Ale když jde o zvěstování Božího slova ve shromáždění, je poučení Písma natolik jasné a rozhodující, že stačí jen uvést ho: „*Ženy vaše ve shromážděních ať mlčí, neboť nedopouští se jim mluvit ... Neboť mrzká věc jest ženám mluvit ve shromáždění*“ (1. Kor. 14,34.35). „*Neboť ženě nedopouštím učití..., ale aby se měla pokojně (= aby byla zticha)*“ (1. Tim. 2,12). Zde není otázkou schopnost nebo známost či oddanost, ale jednoduše jde o toto: **ctít Pána ve shromáždění zachovávaním pořádku, jak si ho přeje Bůh**.

⁴ Mezi mnohými spisy, které pojednávají o službě v Církvi, poukažme na spis Williama Trottera: „Pět dopisů o klanění a službě Ducha“, kde je souhrnem v předmluvě uvedeno: „Čeho je nám třeba, je vytrvalá trpělivost, víra v živého Boha, láska ke Kristu, pravá poddanost Duchu Svatému, pečlivé studování Božího slova a upřímná poddanost jednému druhému v báni Páně.“

Stejné postavení, které zaujímají všechny Boží děti **jako kněží**, tedy znamenají, že **jsou si ve všem rovni**. „Všeobecné kněžství“ věřících má Bohem daná omezení. Nemůžeme tedy konat službu podle našeho **lidského** uvážení. „*Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch*“ (1. Kor. 12,4).

(pokračování, dá-li Pán, příště)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,9 – 15

K chudým pastýřům, které Bůh znal, přichází nebeský posel: „*A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvítila je. I báli se bázní velikou*“ (9. v.). Obklopila je sláva Páně. Sláva, která je zjevením Jeho přítomnosti, je děsí, ale Bůh je uklidňuje. Vidíme zde, s jakým druhem lidí se Boží srdce rádo setkává. Od samého začátku příchodu Pána na tuto zem je prohlášováno, že evangelium je zvěstováno chudým.

„*Tedy řekl jim anděl: Nebojte se; neboť aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu.*“ (10. v.) Příchod Spasitele ztracených hříšníků na tento svět neměl být pro pastýře (jako i pro všechny lid) předmětem strachu, nýbrž potěšení. V této události nebylo nic pro slávu člověka, avšak co je velké a slavné dnes (jako i tenkrát), je božská sláva a dokonalosti v Osobě věčného Božího Syna, který přišel na tento svět jako člověk bez poskvrny a nyní je vyvýšen po Boží pravici.

„*Neboť narodil se vám dnes Spasitel, který jest Kristus, Pán, v městě Davidově.*“ (11. v.) To děťátko, svým zevnějškem bez čehokoli mimořádného, které sdílelo všechny okolnosti lidského života na této zemi, které mělo za kolébku jesle, bylo předmětem všech Božích rad, Zachovavatelem a Dědicem všeho stvoření, Králem králů a Spasitelem všech, kteří v Něho uvěřili a kteří se budou podílet na Jeho věčné slávě. Chudým lidem, kteří věrně snášeli svůj těžký úděl, vzdáleným od rušné činnosti tohoto světa, se dostalo první poselství o přítomnosti Spasitele na zemi. Izraelský Bůh nevyhledal mezi Svým lidem vysoce postavené, nýbrž popatřil na chudé ze Svého stáde.

Anděl řekl: „*Narodil se vám ... Spasitel.*“ Je určen vám; vy Ho potřebujete, protože jste ztracení hříšníci. Bůh „*nepřijal andělů*“ (Žid. 2,16); oni nepotřebují Spasitele, protože byli zachováni v poslušnosti Stvořitele. Ale mají hluboký zájem o všechno, co Bůh ve Své neskonale milosti dělá pro hříšného

člověka. Vidíme je při stvoření, „*když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všichni synové Boží*“ (Job 38,7). Objevují se při všech projevech Boží moci a lásky – při narození Pána, při přiblížení kříže, při vzkříšení i při zjevení budoucí slávy Krále králů – a touží zpytovat velké věci, které Bůh činí pro člověka.

„*A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko, plenkami obvinuté, ležící v jeslích.*“ (12. v.) Bůh se nezabývá tím, co o tom usuzují a jak si toho váží lidé, protože pokud jde o Boží myšlenky, „*není rozumného*“ (Řím. 3,11). „*Bůh vyvolil to, co je u světa mdlé, aby zahanbil to silné...*“ (1. Kor. 1,27). Až bude Pán zjeven ve slávě, bude tomu naprosto jinak: sláva lidí zmizí, aby uvolnila místo Boží slávě, a „*země bude naplněna známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplňují (dno) moře*“ (Abak. 2,14). Co dnes má význam a cenu pro Boha, je zjevení Jeho slávy v dobrovolném ponížení na zemi Toho, který byl věčný Syn Otce, Stvořitel světů: „*Očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech*“ (Žid. 1,3).

Od Svého příchodu na svět a během celého pozemského života v poslušnosti a lásce zůstal Ježíš pokorným a dobrotivým člověkem, v Němž Bůh nalézal zalíbení. Znamení, které dalo pastýřům rozeznat Krista, Pána, bylo Jeho hluboké ponížení jako člověka. Uviděli „*nemluvnátko, plenkami obvinuté, ležící v jeslích*“. Boží poselství jim zjevovalo Jeho slávu, která byla skrytá pod tak slaboučkým zevnějškem; jejich víra se mohla dívat pod obyčejný povrch, stejně tak jako později víra kajícího lotra viděla tu slávu v muži ukřižovaném po jeho boku. Naproti tomu nevěřící svět v Něm neviděl nic, co by způsobilo, aby po Něm toužili. Pán nemá vůbec žádné místo v srdci člověka, který si uspořádal svět tak, aby mu vyhovoval, jsa daleko vzdálen od Boha. Ten Muž bolestí neměl na této zemi ani místočko, kde by složil k odpočinutí Svou hlavu.

Byl Bohem zjeveným v těle, který v milosti přišel na tento poskvrněný a zahynulý svět, aby naplnil rady Otce. V Jeho osobě se dal Bůh poznat, a to tak, jako nikdy předtím. Výsledky toho, že dobrovolně sám sebe zmařil, jsou věčné: zlo jednou úplně zmizí a vykoupení budou navěky oslavovat Jeho lásku a Jeho vítězství.

„*A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva (= vojska) nebeského, chválících Boha a řkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, v lidch zalíbení!*“ (13–14. v.). V očekávání, že Bůh bude oslaven v celém vesmíru, byl jím Pán v té chvíli jako předmět sboru oněch nebeských bytostí.

Anděl ohlásil Boží poselství pastýřům a nyní obrovské množství andělů rozhlášovalo a oslavovalo slavné výsledky, které dostane Bůh a lidé na tomto světě příchodem děťátka ležícího v jeslích. Jsou tu ohlašovány tři úžasné věci:

1) „*Sláva na výsostech Bohu*“. Boží láska, Jeho moudrost a Jeho moc ne ve stvoření, nýbrž zjevené v těle věčného Otcova Syna, byly těm nebeským bytostem podnětem k chválám. Příchodem Syna Bůh nyní mohl naplnit Své rady milosti. Ukázal se vysoce vyvýšený nad jakoukoli moc nepřitele a způsobil, že se zaskvěla dokonalost Jeho cest tam, kam už vstoupilo zlo, takže byl plně oslaven před tváří svatých andělů. Bůh se stal Člověkem a ukázal svrchovanost a nadvládu dobra nad zlem v osobě Toho, který se zde přiblížil k Svým zahynulým stvořeným bytostem, stav se účastným jejich potřeb a strastí a dává jim poznávat Svou nesmírnou moc. Satan chtěl Bohu uchvátit Jeho slávu; avšak ona zazářila na dějišti hříchu a bídy, kde se ukázal Otcův Syn. Bohu se tak dostalo slávy, kterou by neměl, kdyby na lidech provedl soud, který všichni zasloužili.

2) „*Na zemi pokoj*“. Příchod Toho, který na zemi zjevil Boha, měl mít za výsledek nastolení nevýslovného pokoje. Zatím ještě nevidíme naplnění toho Slova. Jméno lidmi zavrženého Ježíše se na této zemi stalo podnětem k boji, avšak svatí andělé se zabývají skutečností, že On už zde je a oslavují všechny blahé výsledky, až On všechno naplní. Bude odstraněno zlo. Ježíš, mocný v lásce, bude vládnout a způsobí, že celé prostředí kolem Něho ponese ty vlastnosti, s kterými přišel, aby všechno odpovídalo Jeho srdci. Bude mít v tomto Svém charakteru rozkoš, neboť od věčnosti Jeho „*rozkoše (byly) se syny lidskými*“ (Přísl. 8,31).

Sbor andělů se nezmiňuje o prostředcích, kterými se ta požehnání naplní, totiž o vykoupení skrze krev kříže, o smíření člověka s Bohem skrze víru a o smíření všech věcí na nebi i na zemi. Vše bylo spojeno s přítomností a osobou Toho, který přišel v těle, a oni ohlašují tuto skutečnost. Požehnaný stav, který oslavují, započal příchodem Božího dítěte na svět. Kdyby byl člověk ponechán své odpovědnosti, byl by naprosto neschopen využít toho a neměl by nic z veškerého požehnání, které Pán přinesl: postavení člověka by se tím stalo jen odpovědnějším. Ale ten, kdo přilnul k Osobě Ježíše, mohl čerpat z požehnání, ze všech blahých důsledků, které plynuly z Jeho přítomnosti na zemi. Vždyť zde Bůh naplňoval uložené rady Své lásky, pevné rozhodnutí Svého dobrého zalíbení. Jakmile Spasitel stanul na zemi, muselo se

ukázat i ovoce, že přišel v milosti, i kdyby v jeho uskutečnění došlo k nějakému prodlení. Zárukou toho ovoce byl Ježíš. Řečí Božího Syna na zemi pro každou duchovní mysl bylo: „Pokoje na zemi!“

Tento pokoj se uskuteční v budoucí slávě a vysvobození, které Bůh chová pro toto stvoření trpící již tak dlouhou dobu v bolestech pod následky hříchu (Řím. 8,21). Bez narození zaslíbeného Vysvoboditele a Jeho života v poslušnosti až na smrt by tato země zůstala pod mocí satana, zmítaná a v utrpení až do své záhuby. Syn člověka se brzo zjeví v plné slávě k nastolení Své vlády pokoje na zemi. Toho dne se nikdo nebude moci proti Němu postavit: satan bude spoután a zlí budou jako strniště v žáru ohně (Mal. 4,1.2 – elbf. př. a fr. JND).

3) „*V lidech zalíbení*“. Poněvadž Pán Ježíš přišel na tuto zem jako člověk, spočívala na Něm Boží přízeň a mohla se šířit na všechny předměty Božího plánu lásky. Použité slovo „zalíbení“ je zde totéž, jako ono, které slyšeli učedníci, kteří byli svědky Jeho proměnění: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž se mi (dobře) zalíbilo*“ (elbf. př. a fr. př. JND: *v němž jsem našel /své/ zalíbení*) – Mat. 17,5. Jak vzácné, když slyšíme anděly, jak oslavují jinou skupinu bytostí než svou, jíž se dostalo místa nevýslovné přízně, a to na základě toho, že Syn na sebe vzal lidské tělo! Bylo to k slávě Boží, a to jim stačilo. Bůh nepřijal anděly, ale símě Abrahamovo (Žid. 2,16). Lidé byli předměty Jeho neskonale milosti. Bylo to požehnané svědectví o tom, že Boží náklonnost, Boží zalíbení se soustředilo na ubohé lidské pokolení, v němž – třebaže bylo od Něho tolik vzdáleno – On chtěl naplnit Svá slavná uložení a rady.

„*Život byl světlo lidí*“ (Jan 1,4). Moc Boží přítomná v milosti v osobě Syna vzala na sebe lidskou podobu a zajímala se o osud člověka, který se od Boha vzdálil, a učinila z něj předmět naplnění Svých uložených rad a prokázání milosti. Celý vesmír se měl dovědět na člověku a v tom, co Bůh je pro člověka: co On je sám v Sobě, co je v lásce a jaké dokonalé odpočinutí z toho plyne.

Ono zalíbení je „v lidech“. Není řečeno přímo: „v člověku“, jako by šlo jen o Člověka Krista, v Němž zcela jistě bylo nejvyšší možné vyjádření toho, poněvadž Boží Syn se nestal andělem, ale člověkem. Zde jde zároveň o Boží zalíbení v člověku od chvíle, kdy Jeho Syn se jím stal, a o Boží zalíbení v **lidech**, protože příchod Božího Syna v těle byl prvním přímým, osobním krokem v díle, které mělo zjevit Boží spravedlnost ospravedlněním hříšných lidí skrze smrt a vzkříšení Krista. Na základě výbornosti osoby Vykupitele a Jeho

smířčího díla Bůh může nalézat totéž zalíbení v těch, kteří kdysi byli provinilými hříšníky, ale pak se skrze víru stali předměty Jeho věčné přízně. Příchod věčného Syna v těle, čímž bylo umožněno všechno to požehnání, byl jasným důkazem a zárukou Božího zalíbení v člověku.

Bohu tedy vzešla sláva, když vyvedl toto stvoření z bída, do níž je uvrhl hřích, a když postavil do Svě přízně lidi, vinné všemi druhy zla. Vidíme, že Bůh chtěl skrze tyto nebeské zástupy oslavit narození Toho, skrze Něhož se měly naplnit všechny divy Jeho milosti. Ale to, co se oné noci odehrávalo v Betlémě, zůstávalo lidem vesměs neznámé. Ale nebe nemohlo mlčet, protože narození Ježíše a Jeho smrt na kříži jsou nejslavnějšími skutečnostmi v dějinách věčnosti.

„I stalo se, jak odešli od nich andělé do nebe, že ti pastýři řekli vespolek: Pojdme již až do Betléma, a vizme tu věc, která se stala, o níž Pán oznámil nám.“ (15. v.) Všimněme si rychlého uposlechnutí pastýřů, když vyslechli ono nebeské poselství, a že se nenechávají zdržet nějakým hloubáním o té věci. Bůh si přál, aby šli do Betléma a uzřeli to děťátko, protože jim ukázal, podle čeho je poznají. Pastýři to pochopili a plni vděčnosti k Bohu a víry ihned uposlechli. Kéž bychom i my spěchali splnit vůli Páně, kdykoli ji poznáme. On tak rád vidí „svůj lid dobrovolný“ (Ž. 110,3).

Čím více poznáváme, kým je Pán Ježíš pro Boha a pro nás, tím více roste v našich srdcích touha vidět Ho a ponouká nás, abychom se o Něk doveděli více. Brzo spolu s těmi pastýři a všemi vykoupenými budeme spatřovat – ve všech slávách – Toho, který kdysi byl položen do betlémských jeslí. U oněch pokorných svědků vidíme, čím se vyznačuje víra: zabývá se jen tím, co říká Bůh. Nemudruje o Jeho slovech ani o prostředcích, kterými se ona slova naplní.

ME 1944/161–162; 178–183

Co se stane, když vynechám modlitební shromáždění?

Komu způsobím škodu svou nepřítomností v modlitebním shromáždění?

Jestliže nejdu do modlitebního shromáždění, pak především zarmoutím svého Spasitele, který mne pozval, abych spolu s bratry a sestrami přišel a abychom společně před Ním s vírou vyjádřili své modlitby. Měl právo čekat v mém srdci odpověď na Svou lásku, kterou ke mně má. Doufal, že potřeby

Církve (Shromáždění), kterou On tolik miluje, najdou ozvěnu v mém srdci. Zda není zarmoucen lhostejností a vlažností, kterou projevuje má nepřítomnost?

Moji spoluvěřící pocítili určité oslabení, protože chyběl jeden spolupojník na kolenou. I jim je to divné a dělá jim to starost, když vycítí **lhostejnost** mého srdce vzhledem k potřebám Církve. Neslyšeli můj hlas. Nemohli se potěšit ani mou spoluúčastí, ani mým obecenstvím v boji víry, který máme vést.

Má nepřítomnost byla také ztrátou pro všechny, kteří z důvodů, které zná a kterým rozumí jenom Bůh, (nemoc, opatrování dětí, slabost ve stáří atd.), **nemohli** do shromáždění přijít, a kteří potřebovali přímlyvnou prosbu Církve před trůnem milosti (Žid. 4,16).

Můj hlas a mé srdce se nespojily s modlitbami za služebníky Páně, kteří vzdělávají, povzbuzují a napomínají věřící podle úkolu, který jim svěřil Pán. – Potřebovali mou s ostatními spojenou podpírající modlitbu pro svou práci, aby nesla ovoce. Dílo vzdělávání Kristova těla utrpělo mou nepřítomností určitou škodu.

Nebyl jsem tam ve prospěch těch, které Pán žně vyslal do díla evangelizace a kteří počítají s modlitbami Církve, aby byli vysvobozováni od nepřítelů, ostříhání a chránění na nebezpečných cestách, a především aby mohli účinně v moci Ducha Svatého zvěstovat evangelium.

Vynecháním toho shromáždění jsem se sám připravil o požehnání Páně, protože přichází-li někdo do Jeho přítomnosti, vždy získá určité požehnání. Dostal jsem se do nebezpečí – jako kdysi David, který nevytáhl s druhými do boje a upadl do těžkého hříchu (2. Sam. 11). Jednal jsem proti svému svědomí, potlačil jsem jeho napomínání. Neradoval jsem se z bratrské náklonnosti, která je v Církvi tolik vzácná. Neokoušel jsem Boží pokoj, který naplňuje srdce všech, kteří spolu s děkováním oznamují před Bohem své potřeby (Fil. 4,6.7). Jak nenahraditelná je taková ztráta! **Je to ztráta pro věčnost.**

Proč jsem vlastně nešel do shromáždění?

Bylo to z nedostatku času? Byl jsem příliš zaměstnán pozemskými věcmi, které jsou jen časné? Anebo jsem si myslel, že mé přítomnosti není třeba? Myslel jsem si, že mně osobně to shromáždění nic nedá? – Jsme-li čestní, pak všechny takové omluvy mají tyto důvody: zanedbávání četby Božího

slova (Kol. 3,16) a neodsouzené hříchy, které přerušily mé obecenství s Bohem. Z toho pak plyne, že už nemám smělost vyhledávat Boží tvář, abych Mu v modlitbě otevřel své srdce.

Jako odpomoc sice můžeme dělat různá dobrá předsevzetí, která však, jak všichni víme, nepovedou daleko! Vzhledem k takovému stavu vlažnosti v nás nás Pán vybízí, abychom nejdřív ze všeho ty neodsouzené hříchy vyznali a denně se sytili Jeho Slovem.

HF 1988/322–325 (orig. Salut et paix /Spasení a pokoj/).

W. E. E.:

Praktické křesťanství

„Proto oblecte se jako vyvolení Boží, svatí, a milí v srdečné milosrdenství (nebo: slitování), v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost (= mírnost), dlouhočekání (= shovívavost), snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy“ (Kol. 3,12–13). Každá z těchto vlastností, jimiž se mají vyznačovat křesťané, je vyjadřováním Kristova života. Kdo například prokazoval takové srdečné slitování, takovou dobrotivost jako On? Pozorujme Ho u brány města Naim, když byla vynášena mrtvola mladíka, jediného syna matky–vdovy. Čteme: *„Kterouž užřev Pán, milosrdenstvím hnut jest k ní, a řekl jí: Neplač!“* (Luk. 7,13). Také my bychom měli projevovat tytéž srdečné city. Kde nalézáme mírnost, kde nízké smýšlení o sobě – tyto vždy vzájemně spojené vlastnosti, tak jako u Něho? On říká: *„Vezměte jho mé na sebe, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí duším svým“* (Mat. 11,29). *„Odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu.“* Jak snadno se stává, že v takovém případě chodíme a říkáme to druhým, místo toho, abychom si odpustili, jako i Kristus nám odpustil. Ano, všechny ty věci, které nám zde jsou představeny, nalézáme od první až do poslední u našeho drahého Pána, a o ně bychom zvláště měli usilovat v našem denním životě. Nabyli jsme velkou známost pravdy, ale žijeme podle ní? A k čemu nám je, zůstává-li pro nás jen **teorií**? Pravdu ovšem máme držet horlivěji než kdykoli jindy, ale hlavní věcí je **žít** podle ní. Apoštol Jakub říká: *„Já tobě ukážu víru svou ze skutků svých“* (kap. 2,18b).

HF 1959/118–119

Naprostá poslušnost

U pokynů k Božím příkazům o oděvech kněží je **sedmkrát** zdůrazněno, že byly zhotoveny tak, „*jak byl přikázal Hospodin*“. Také při postavení (vyzdvížení) příbytku, „*stánku úmluvy*“ je opět **sedmkrát** uvedeno, že Mojžíš to udělal „*tak, jak mu rozkázal Hospodin*“ (porov. 2. M. 39 a 40). Číslo **sedm**, jak známo, vyjadřuje úplnost. Jenom **naprostá poslušnost** může dojít Božího uznání.

EuE 1961, 2. str. obálky (orig. holandský „Bode des Heils“)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Čeho se týká napomenutí: „Všeho zkuste, co dobrého jest, toho se držte“ (1. Tes. 5,21)?

Odpověď (W. J. Lowe, Elie Perier): Zdá se, že tento verš je jasně spojen s oběma předcházejícími, totiž: „*Ducha neuhašujte, prorockým* (podle elbf. př.: *prorockými*) *nepohrdejte*“. Jde zde o všechno, co si – ať právem či neprávem – činí nárok působit na duši určitou autoritou. Výrok samařské ženy: „*Pane, vidím, že jsi ty prorok*“ ukazuje, že zjistila u Pána v Jeho slovech určitou autoritu, o níž nemohla pochybovat, totiž **Boží** autoritu, které se musela podřídít.

V Písmě je nám jasně ukázáno (viz např. 1. Kor. 2,10–13; 2. Petr. 1,21), že Duch Svatý používá k vykládání Boží pravdy lidí. Bůh takto dal Svě Slovo. Připravil Svě nástroje a použil je, jak chtěl. I dnes ještě používá lidské nástroje ke kázání a objasňování Svěho Slova, i když tací muži si ovšem nemohou činit nárok na inspiraci Bohem (1. Tim. 4,16; 2. Tim. 4,2). Vždy by měli mluvit „*jako řeči* (elbf. př.: *výroky*) *Boží*“ (1. Petr. 4,11) a v závislosti na Duchu Svatém. Ale posluchači **jsou povinni** vše, co bylo řečeno, **posuzovat**, a jako prostředek ke kontrole je jim dáno inspirované Slovo. Neboť Duch Svatý si sám nemůže odporovat (1. Kor. 14,29; 2. Tim. 3,16). Věřící z Berije byli chváleni, protože porovnávali slova apoštola Páně s Písmy (Skut. 17,11). Prorockými **nemáme pohrdat**, a **nemáme** jaksi **přehlížet** ani nejslabší nádobu, kterou Pán může použít. Jsme však povinni zkoušet všechno, co se dostává k našemu sluchu (dokonce i to, co se nám zdá být přijatelné, hodnověrné) a pak máme to, co je dobré, pevně držet. Za dobrou považují takovou službu, která mne odkazuje na to, co je psáno v Božím slově, aby takovýmto způsobem bylo dosaženo mého srdce a svědomí.

„Que dit l'Écriture?“ (Co praví Písmo?) /Řím. 4,3/
– odpověď na 150 otázek..., 1982, Valence, s. 200–202; EuE 1985/ 188–9

Otázka: Někdy se učí, že Luk. 6,29 a 30 a podobná místa jsou pravdy pro království, a tedy že nejsou určena věřícím dnešní doby. Je to správné?

Odpověď (Christian Briem): Ne, rozhodně ne. „Pravdy království“ platí pro všechny, kteří se narodili z Boha, neboť nikdo nemůže patřit do Božího království, leč je-li znovuzrozen (Jan 3,3.5). Protože království má určitou **budoucí** stránku, která se naplní teprve tehdy, až se Král vrátí se Svou mocí z nebe, mnozí **přehlížíjí**, že tu je i **nynější** stránka, která je stejně **skutečná** jako ona budoucí, a že pravý křesťan je právě tak **poddaným toho království**, jako je **dítětem v Boží rodině** nebo **údem Kristova těla**. Ustanovení či založení Boží Církve rozhodně nedává stranou království v **jeho nynější podobě**. Jeden z právě uvedených vztahů neruší platnost jiného a nezbavuje příslušné odpovědnosti, která je s ním spojena. Pavel nekázal jen evangelium spasení, nýbrž také království Boží (Skut. 20,25; 28,31)... Jestliže nás Bůh vytrhl z moci temnosti a „*přesadil do království Syna Své lásky*“ (Kol. 1,13 – elbf. př.), máme se chovat tak, jak to odpovídá charakteru a zásadám toho království.

EuE 1985 /314–315)

Otázka: Co jsou přesně „apokryfy“ a proč nejsou v každé Bibli? Když jsem je jednou viděl, zdálo se mi vyloučené, aby patřily do Bible.

Odpověď (Werner Mücher): Slovo „apokryf“ je řeckého původu a znamená „skrytý, tajný“. Jménem „apokryf“ je všeobecně označován určitý počet knih v řeckém jazyce, které však **nepatří** do Starého zákona. Starý zákon je napsán hebrejsky s výjimkou některých částí knih Ezdráše a Daniele, které jsou v aramejštině.

Židé, jimž bylo „*svěřeno slovo Boží*“ (Řím. 3,2b), nikdy apokryfy **neuznávali** za Boží slovo.

Apokryfy Starého zákona se poprvé objevují v řeckém překladu Starého zákona v tzv. „Septuagintě“ (LXX – více o této knize viz: č. 1–2 tohoto časopisu roč. 1994, str. 26, 2. odstavec). Teprve velice pozdě – r. 1546 – byly prohlášeny **katolickou církví**, a to na koncilu v Tridentu v Jižním Tyrolsku, za domněle vzniklé Duchem Svatým a které prý patří k Písmům svatým.

Žel, že mezi někdejšími křesťanskými pisateli se někteří domnívali, že ty

knihy patří do Bible. Tím převládala jakási nejistota až do výše uvedeného tridentského koncilu. Naštěstí se mnohým křesťanům v době reformace otevřely oči nad celou řadou bludů v církvi. Martin Luther zaujal ohledně pravosti těchto spisů jasné stanovisko, když ve svém překladu Bible napsal: „Toto jsou knihy, které sice nejsou pokládány za rovnocenné Písmu svatému, ale přesto jsou užitečné a dobré ke čtení.“ (Podobné stanovisko zaujali vydavatelé původní kralické Bible – pozn. překl.) Uvedl sice tyto knihy v obsahovém seznamu své Bible, avšak nepočítal je k ní a v tisku je zřetelně odlišil.

Je pozoruhodné, že pisatelé apokryfů si pro své spisy nikdy nečinili nárok, že patří k svatým Písmům. Vedle rozporů, běžných v spisech lidí, je např. apokryfní kniha Judit plná historických chyb. Kromě toho v nich jsou i přímo falešná učení. Jako například Tobiáš 12,9, kde se praví: „Modlení, půsty a dávání almužen je lepší než shromažďovat zlaté poklady, neboť **almužny vykoupi od smrti, zahlazují hříchy a vedou k věčnému životu.**“

Závěrem ještě jeden důležitý argument **proti pravosti** těch spisů: Ani Pán Ježíš, ani apoštolé se nikdy neodvolávali na některou část těch spisů.

FMN 1994, č. 2, s. 18–19.

Autor z tohoto čísla:

Josef KAŠPAR
(25. 4. 1890 – 22. 4. 1976)

Narodil se v Bečvárech na Kolínsku jako první dítě v rodině. Matka záhy po narození čtvrtého dítěte zemřela, otec se znovu oženil a celá rodina v malém domku čítala nakonec 10 dětí. Starší synové museli hned po dokončení obecné školy do učení. Syn Josef se dostal k výrobci kočárů Malému do Kolína, kde se učil sedlářem (tamtéž se doučoval poslední rok Josef Müller z Předhradí u Kolína – později bydlel v Radimi). U stejné firmy pracoval již dříve jako lakýrnický učeň Karel Lopata, rodák z Kolína, a vyučil se tam i Antonín Kletečka z Třebešic u Čáslavi. Po vyučení se J. Kašpar dostal (se znalostí dvou německých vět, které se naučil z paměti) sám vlakem jako tovaryš do Německa, kde přišel skrze svědectví bratra K. Lopaty k obrácení a pak v kruhu bratří k poznání biblických pravd. – V Německu též uvěřili J. Müller a A. Kletečka – K. Lopata uvěřil už dříve v Čechách, ale biblické pravdy a obecenství bratří také poznal až v Německu, kde byl lakýrnickým mistrem

u firmy Klein nejprve v Eisenachu, později v Solingenu. J. Kašpar dostal v Solingenu zaměstnání u věřícího sedláře Drosse, který ho také trpělivě učil německy.

Po vypuknutí 1. světové války se s bratry A. Kletečkou a J. Müllerem musel vrátit domů do tehdejšího Rakousko-Uherska. V Německu zůstal jen K. Lopata, který se tam už oženil a získal německé občanství. Válku prodělali všichni uvedení bratři bez zranění. R. 1918 vzniklo samostatné Československo, což zabránilo, aby se bratři vrátili do Německa, kde se jim tolik líbilo. Nalezli si zaměstnání doma, a protože byli mladí a skuteční křesťané, byli každý ve svém okolí svědectvím jak životem, tak i slovy. Skrze jejich svědectví přišli i jiní lidé k obrácení a na různých místech vznikla menší shromáždění.

Na návrh br. K. Lopaty začalo r. 1921 vydávání evangelizačního časopisu „Posel pokoje“, který pak vycházel přes 20 let. Později (r. 1927) k němu přibyla samostatná příloha „Ptejte se na Písma – vzdělávací časopis pro věřící, který vycházel 16 let. Oba časopisy vydával K. Lopata, J. Kašpar byl odpovědným redaktorem a rozesílatelem a A. Kletečka překladatelem článků z němčiny (z časopisů Gnade u. Friede, Botschafter des Heils in Christo, Die letzte Stunde, Gute Botschaft des Friedens). Vedle časopisů vycházely i samostatné brožurky a knížky. Redakční a administrativní práce s časopisy zabíraly mnoho času (br. J. Kašpar se mezitím oženil). Na doporučení bratrů se po mnohých modlitbách s manželkou rozhodl opustit dobře placené místo v továrně na hnací řemeny firmy Polický v Jaroměři a jít cele do díla Páně – vedle redakčních prací i jako kolportér. Kolportáž Písma, traktátů a spisů bratří se týkala především Vysočiny (Hlinsko, Chlumětín, Svatka, Herálec, Křižánky, Sněžné n./M., Daňkovice, Pustá Rybná, Kuklík, Jimramov aj.), Královédvorská, Třebihošť, Lipnice, Hořic ..., Moravy, zvláště Ostravska, Slovenska (Vlkanová, Klenovec, Rimavská Píla, Banská Bystrica ...), severních Čech (Ohnič, Duchcov, Most, Drahomysl, Čížkovice, Chomutov, Střekov...) a dalších (Pečky, Bečváry, Č. Hrádek, Kostelec n./Čer. lesy, Turnov, Alšovice, Rybnice ..., Náchod, Trutnov, Žacléř ..., Plzeňsko aj.). Bůh se k této práci přiznával, vznikala další malá shromáždění a časem místní svědectví. Postupně bylo možné konat na různých místech i konference s uvažováním Božího slova. Velice přitom pomáhal i br. K. Lopata.

Br. J. Kašpar měl dar evangelisty, učitele i pastýře – vše tolik potřebné pro jednotlivce i celá shromáždění. Měl zvláštní, osobní přístup ke každému

člověku. Byl vynikající organizátor. Pomocí jednoho věřícího učitele v severních Čechách byla z němčiny přeložena řada písní a vydán první zpěvník bratří „Písně chvály a touhy“.

Vydávání časopisů, zakázaných po heydrichiádě, se po válce nepodařilo obnovit, protože ministerstvo informací v čele s V. Kopeckým zamítlo žádost. Okresními národními výbory bylo povoleno jen několik malých traktátů a formou traktátu Úvahy o 2. Epištole Jana z pera br. K. Lopaty.)

Nástup vlády v únoru r. 1948, která se netajila nepřátelským postojem ke všemu náboženskému životu, znamenal pro bratry počátek zkoušek. Nejprve došlo k zákazu konferencí – poslední vánoční konference ve Dvoře Králové se konala r. 1948 (církvní referent, který ji navštívil, si vyžádal adresy všech účastníků – jistě ne pro sebe). Br. J. Kašpar se však nezalekl osobních varování a pohrůzek státní tajné bezpečnosti, která mu již r. 1949 zabavila korespondenci, psací a rozmnožovací stroj, a pracoval i pak v plném vědomí, že „*více sluší poslouchati Boha než lidí*“ (Skut. 5,29 a 4,19) až do svého zatčení počátkem r. 1960, kdy byl pak v březnu odsouzen pro „nedovolené náboženské shromažďování“ a činnost na 4 roky vězení spolu s konfiskací majetku a zákazem bydlení v dosavadním bydlišti. I ve vězení pomáhal radou, povzbuzením, osobním příkladem a přímelnými modlitbami čtyřem dalším bratrům, zatčeným již o měsíc dříve. Pán vyslyšel mnohé modlitby věřících doma i v cizině a všichni tito bratři byli 10. května r. 1960 při první „politické“ amnestii propuštěni. Vězení opustil s podlomeným zdravím, ale vnitřně nezlomen. Podle soudního výroku se musel s manželkou z Pučer na Kolínsku, kde bydlel, vystěhovat. Pro tehdy sedmdesátiletého muže to nebyla lehká věc, ale i toto vzal jako směrnicí od Pána, přijal nabídku rodiny věřících z Čížkovic, nastěhoval se do jejich prázdného výměnkového domu, který mu nabídli a s elánem sobě vlastním ho upravil k lepšímu obývání.

V prvních těžkých měsících po propuštění ho v pastýřské práci (návštěvy rodin a jednotlivců) zastoupil br. Josef Kolouch z Brna, který se na vlastní žádost připojil k bratrům a byl přijat do obecenství na sklonku padesátých let. Později br. J. Kašpar dál pokračoval v této službě sám, nebo i s pomocí bratrů z ciziny, které doprovázel. Ani v posledních letech, když už nemohl cestovat, nechtěl zůstat nečinný. Korespondencí se staral o vydání vzdělávacích brožur a knih fototiskem, zařídil i vytištění kopie starého zpěvníku Písně chvály a touhy a dodatku dalších přeložených písní, pomáhal jiným přímelnými modlitbami, radou a dopisy. Jenom Pán jednou spravedlivě

ocenění a odměnění všechnu mnohotvárnou práci tohoto Svého věrného služebníka, jehož památka je podnes vpravdě požehnaná (Přísl. 10,7a). (red.)

Myšlenka:

Když Bůh dokonal nebesa a zemi i všechno jejich vojsko, spatřil všechno Své dílo, a aj, vše bylo velice dobré. Avšak nemluví se tam o radosti. Nyní je však **radost** v nebi nad **jedním** hříšníkem, který činí pokání.

HF 1959/256

J. Kuhley:

Křesťan a televize

Dnes bychom se chtěli zabývat předmětem, který se týká našeho poměru k okolnímu světu: Věřící a televize.

Jsem si dobře vědom, že je to obtížné a problematické téma. Mnozí mluví o „ožehavém problému“ – jímž by však ono téma nemělo být. Neměli bychom klást otázku: Je to téma těžké? – ostatně z hlediska Písma není těžké – nýbrž: Je třeba o tom mluvit? Myslím si, **že to nutné je**.

Je známé, jaký názor je mezi námi věřícími křesťany o televizi, a je to vidět v našich bytech. Ale zdalipak naši **mladí, resp. nedávno obrácení spoluvěřící a i bratři a sestry, kteří na tu věc mají jiný názor než my**, nemají právo dovědět se jednou, **proč** tak smýšlíme? Přece to musí být vysvětlitelné – a my jsme jim to jednoduše povinni! U tohoto předmětu jsou dvě krajnosti, do nichž můžeme upadnout: jednak že nastolíme nějaký zákon – a k tomu nejsme oprávněni – jednak, že nebezpečí spojená s televizí podceňíme anebo je ukazujeme v lepším světle. Kéž nás Pán ochrání i před tím.

Nejprve bych chtěl přechystat některá místa Písma, která hovoří jak o slyšení, tak o vidění. Neboť televize, z technického hlediska, je výtvar splynutí rozhlasu s biografem. Mnohdy se přehlíží (protože název mluví o televizi – česky doslova: „dálnovidění“), že se tam také mnoho hovoří; vysílané věci bývají často doprovázené nedobrym komentářem. Oboje společně působí svým vlivem na diváka, i na věřícího diváka.

Izaiáš 33,15–16: „...*kdo zacpává uši své, aby neslyšel o krvavých činech, a zavírá oči své, aby se na zlé nedíval, ten na vysokých místech přebývat bude...*“ (elbf. př.)

Lukáš 2,20: „*I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, co slyšeli a viděli.*“

1. Kor. 2,9: „*Čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří jej milují.*“

2. Petr. 2,7.8: „*...a spravedlivého Lota, těch nešlechtníků prostopášným obcováním ztrápeného (nebo: týraného), vytrhl; ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duší nešlechtnými jejich skutky trápil...*“

Všichni bychom tedy měli dobře zvážít, co necháváme vstupovat do našeho nitra okem a uchem.

Dříve než blíže přistoupíme k našemu tématu, musíme ještě něco poznamenat o pojmu „televize“ a „svět“, které budeme používat.

Když zde mluvíme o „televizi“, nemáme na mysli vlastní technický princip, který je každopádně obdivuhodná věc, a není již předem nějak zlý. Jako u mnoha jiných vynálezů i zde zlořečení nebo požehnání závisí na tom, **jak** ho lidé používají. Letadlem se například dají do jiných zemí dopravovat bomby, ale i Bible. Podobně televizní technika je bezpochyby důležitá, když třeba těžce nemocní lidé jsou sledováni z ústředního nemocničního ošetrovatelského dozoru. Budeme-li tedy nyní mluvit o televizi, máme na mysli – podle obecného způsobu vyjadřování – pořady (programy), které televizní vysílač vysílá.

Pojmem „svět“ tu v novozákonním smyslu rozumíme onen systém, který je vzdálený od Boha (Ef. 4,17–19) a zaměřený nepřátelsky proti Bohu a jehož knížetem je satan. Takový byl svět vlastně už od okamžiku zhřešení prvních lidí. Avšak chyběl poslední důkaz, rozhodující zkouška. K definitivnímu rozhodnutí došlo při příchodu Pána Ježíše, Božího Syna, na tento svět. V Ev. Jana 3,19 čteme: „*Toto pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo, neboť skutky jejich byly zlé.*“ Svět je tedy skutečně cizí Bohu! Ale je i proti Bohu, Boží nepřítel! Lidé byli tací nejen proto, že neznali Boha. Přečtěme si k tomu z Ev. Jana 15,24: „*Kdybych byl skutků nečinil mezi nimi, jichž žádný jiný nečinil, hříchu by neměli; ale nyní i viděli, i nenáviděli i mne i Otce mého.*“

Svět je tedy prokazatelně Bohu odcizen a je Božím nepřítelem! Z Písma víme, že svět to brzo znovu potvrdí ochotným přijetím Antikrista. – Světem tedy při uvažování míníme tento systém. Ale nyní k našemu vlastnímu tématu.

V Německu dospělý člověk strávil r. 1987 denně průměrně dvě a půl hodiny před televizní obrazovkou, tj. desetinu svého času. Nechtěl bych příliš zdůrazňovat časové ztráty nebo finanční náklady kvůli televizi, protože celá řada jiných věcí nás okrádá o stejné množství času a peněz. Avšak nikdy nezapomínejme, že jsme Pánu odpovědni i za to, **jak** využíváme svůj čas. Co třeba denní četba Bible a modlitba – kolik času si na ně vyhrajujeme? Sledování televize má v sobě daleko vážnější nebezpečí a doufám, že je odhalíme. Avšak již nyní si buďme vědomi, že na konci našich přemýšlení nebude stát nějaký zákon, protože v Božím slově není; slovo televize se v Bibli nevykytuje.

Musíme tedy říci, že nemůžeme **vědět, co o tom smýšlí Bůh?** Je přece spousta věcí, o kterých nemáme výslovný příkaz, a v takových případech to nikdy nebývá jednoduché. Pokud jde o jedení krve nebo o smilstvo, máme zcela určitý zákon („*Vidělo se zajisté Duchu Svatému i nám ...*“ – Skut. ap. 15,28). Tím je celá věc z Božího hlediska naprosto jasná. Avšak náš Otec v nebi vychází z toho, že **máme srdce, která Ho milují**. Syn, který je v **dobrém** poměru k otci, bude také **vědět**, jak jednat podle jeho myšlenek, aniž bude mít pro určitou věc nějaký výslovný příkaz. A přesto by takový syn **nemohl** způsob svého jednání před svými bratry zdůvodnit nějakým příkazem otce. S touto problematikou se ostatně nesetkáváme jen při sledování televize, nýbrž ve všech otázkách křesťanské praxe. – Stejně jistě, jako **Bůh věděl**, že jednou dojde k dívání se na televizi, můžeme od Něho o tom čekat příslušnou informaci v Jeho Slově. Nemůžeme tedy jednoduše říkat: „Protože v biblické konkordanci není obsažen pojem ‚televize‘, neboť Písmo o ní nemluví, mohu v této věci svobodně dělat, co chci.“ Přečtu k tomu jeden všeobecně platný verš Písma pro případ, že by si někdo myslel, že Písmo je neúplné a že nás při moderních problémech nechává na holičkách; tak tomu totiž nikdy není a nemůže být. Čtu z Izaiáše 46,10: „... *oznamuji při počátku dokonání a zdaleka (= zdávna) to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná (= stane), a vše, co mi se líbí, (u)činím.*“ Podle tohoto verše by bylo naprosto nesmyslné domnívat se, že Bůh by mohl být překvapen něčím, co se náhle objeví ve 20. století. V Ep. Židům 4,12 máme výrok, že Boží slovo je živé – dá se vztáhnout na aktuální problémy. Proto máme právo být přesvědčeni, že Boží slovo vrhá světlo také na dnešní téma.

Netroufám si tvrdit, že vám budu moci ukázat **všechna** důležitá hlediska. Avšak chtěl bych uvést aspoň některá a podnítit vás, **abyste sami hledali v Písmě**. Nic jiného nám nepomůže, chceme-li se dostat trochu dál.

Když se televize před mnoha lety vynořila, způsobilo „dědičné zatížení“ biografem, že většina věřících ji nejprve jaksi instinktivně odmítala. Ale tak to nezůstalo. Tento hromadný sdělovací prostředek našel všeobecný vstup i mezi křesťany, takže dnes ten, kdo ještě nemá televizor, je považován za podivína. Ale je třeba položit si otázku, jak mohlo dojít k takové změně postoje. Je možné dvoje vysvětlení:

- A) Počáteční obavy, existující o televizi, byly přehnané a nepodložené. Ukázalo se, že nemá škodlivý vliv na vnitřní život věřícího.
- B) Křesťanská měřítko se tolik vzdálila od Božího srovnávacího měřítka, že dnes je televize v širokých kruzích trpěna.

Nechci nyní rozhodnout, které vysvětlení je bližší pravdě, a také nechci nikoho odsuzovat. Ale každého prosím, aby se s touto otázkou **sám opravdu vážně vypořádal**.

Rozhlédneme-li se mezi křesťany, zjistíme asi tyto skupiny (aniž s tím spojujeme nějaké hodnocení): věřící,

- kteří sledují programy televize s dobrým svědomím,
- kteří sledují programy televize se špatným svědomím,
- kteří by se dívali na televizi rádi, ale kvůli spoluvěřícím se neodvažují dělat to,
- kteří by se dívali na televizi rádi, ale nedělají to z lásky k Pánu,
- kteří se nepotřebují dívat na televizi, a ty,
- kteří se z jednoho z posledních tří uvedených důvodů už na televizi nedívají.

Ale proč se vůbec nad tím zamýšlíme? Jednoduše proto, abychom si ujasnili, že televizor – třebaže je už mnoho let rozšířen – stále ještě není mezi křesťany takovou věcí, o níž by se nemohlo diskutovat, a že nás dále staví před **naprosto osobní rozhodnutí. Nesnaž se prosím tomuto rozhodnutí nějak vyhnout!** Všichni, každý osobně, musíme mít před Pánem jasno: Co je to za věc a jakou cenu jí musíme jako věřící přičíst? – **I svět** má své starosti s díváním se na televizi: lékaři, kriminologové, psychologové, sociologové, učitelé, politici – ano, je to mnoho lidí, jimž televizor působí problémy. Jenže my křesťané se především musíme tázat: „Jaký mravní vliv má televize **na nás?**“ Pokušme se udělat to dnes jednou společně.

Hromadný sdělovací prostředek televize vyhovuje ideálně dvěma různým zájmovým skupinám. – Jednak lidem, kteří ten program vytvářejí a vysílají. Ti pomocí tohoto sdělovacího prostředku dosahují **zatím neobvyklé moci nad dušemi diváků**. Na druhé straně je to právě skupina „spotřebitelů“ – televizních diváků, jimž je nabízeno množství zábavy s maximálním pohodlím. Oboje společně jasně ukazuje, proč si sledování televize mohlo během jedné generace dobýt tak rozhodující postavení v denním životě lidí.

Podíváme-li se nejprve na vládce a provozovatele tohoto audio optického sdělovacího prostředku, je naprosto jasné, že mají k dispozici nepředstavitelnou **moc**. **Ovládají téměř nepozorovaně, avšak přesto velice cíleně, veřejné mínění**; cizím slovem se tomu říká „manipulování“ druhých. Většina diváků by rozhořčeně popřela, že by si s nimi někdo mohl dělat, co chce, anebo že to dokonce dělá. A přesto je faktem, že je to televize, tzn. ti mocní v sdělovacích prostředcích, kteří rozhodují o tom, co je v tomto světě považováno za moderní nebo nemoderní, co je „aktuální“ a co „zastaralé“, „vyšlé z módy“. Může se to týkat módy nebo hudby, anebo čehokoli jiného. – V televizním dění je každý a všechno nějak **poznamenáno**. Přejdeš v pondělí do práce a hned zjistíš, že spoluzaměstnanci nazírají **téměř úplně stejně** na určitou věc, na něco, co se stalo, na nějakou osobu anebo skupinu osob. Oni totiž **viděli na obrazovce totéž**. Není už v tom velké nebezpečí? **Myšlení a způsob chování lidí dostává určitou normu, šablonu. I velice inteligentní jedinci tomuto cílenému ovlivňování po určité době podlehnou.**

Zamysleme se ještě krátce nad tím, jakými normami se dnes řídí veřejný život, veřejné mínění. Myslím, že žádného věřícího nenapadne, že se to děje podle **biblických zásad**. Můžeme jít ještě dál a ptát se: **Kdo koneckonců stojí za tímto sdělovacím prostředkem? Kdo je tedy skutečným pánem sdělovacích prostředků, tím mocným tvůrcem „všeobecného“ mínění?**

Myslím, že dojdeme jen k jednomu úsudku: je to „*kníže tohoto světa*“, onen duch, „*který nyní působí v synech neposlušnosti*“ (srov. Ef. 2,2 – elbf. př.).

Možná že někdo namítne: „Ale vždyť jsou i **dobrá křesťanská** televizní vysílání! Bůh může takové programy požehnat.“ To je možné. Ano, stalo se už, že i **hostince** byly pronajaty k nějakému evangelizačnímu shromáždění, a přesto žádný věřící se nebude tím cítit podnícen, aby se od toho dne odváděl pravidelnému pití piva. Musíme si stále být vědomi, jak jsme zjistili už na začátku, že televize sama o sobě je **neutrální** technický vynález, kterého

se dá využít tak či onak. Ale položme si otázku: Jsou **křesťanská** vysílání běžná? Rozhodně ne – jsou **jen výjimkou**. Připadá na ně méně než jedno procento celkové vysílací doby; převážná většina vysílaných pořadů vypadá jinak.

Jaké podněty dostává televizní program od svých spotřebitelů, protože se přece nutně musí zařídit podle jejich potřeb? Co tedy určuje vkus, morálku, obsah televizních pořadů, čemu se musí přizpůsobit? – Je tím stoprocentně „*starý člověk z Adama*“! Jinak to ani není možné. Aby lidé co nejvíce sledovali televizní pořady, je třeba splnit jejich očekávání. Z jejich hlediska je to naprosto oprávněné. Avšak my věřící jsme **naprosto nerealističtí, očekáváme-li, že nový člověk tam najde nějakou potravu**. I zde platí zásada: „*Co se narodilo z těla, tělo jest!*“ (Jan 3,6) – Tolik k duchovnímu charakteru televize.

Při rozhovorech na toto téma slyšíme většinou různá namítající „ale“, a také toho se chceme dotknout. Copak všechno, co nabízí televize, škodí? Jsou tam přece předpovědi počasí, příspěvky o nejnovějších poznatcích vědy, lékařství, techniky, – jsou tam filmy o přírodě – ano, i to tam je! – Jistě, žádná z těch věcí neškodí životu víry. Ale co je to platné? **Můžeme si kvůli tomu nevšímat** onoho velkého množství **pořadů, které skutečně škodí**? Můžeme říci: „Co na tom, vždyť je přece na televizoru vypínač!“ Jenže tak dalece to nemůžeme zjednodušovat.

K lepšímu pochopení uvedu určité srovnání: Existuje předpis, že všechny elektrické instalace musí být tam, kde bydlí lidé, dostatečně izolovány. Tu by někdo mohl namítnout: To je ale trochu přehnané. Vedení umístěná podél stropu, snad nemusí být izolována? A v domě nějakého elektrotechnika je zcela jistě možná velkorysost: ten **přece ví, oč jde, a nebude se žádného vedení dotýkat**! Ostatně ne každá elektrická rána musí poškodit naše zdraví anebo dokonce být smrtelná! Jestliže nás to někdy „uhodí“, nemusí to ještě být tak zlé.

Proti tomu však musíme namítnout: Což když do takového domu přijdou staří nebo slepí lidé, indisponovaní, kteří si neuvědomí, čeho se dotknou? A co kdyby se do toho domu nastěhovaly děti? Dnes tam bydlí specialista v elektrotechnice, ale zítra možná nějaká rodina se spoustou dětí! Z tohoto pohledu se věc jeví úplně jinak. – Nechci to dále rozvádět. Co předepsal zákonodárce, je tedy správné. Aby se vyloučilo jakékoli riziko, je nejlevnějším a nejrozumnějším řešením stoprocentní izolace.

Ne všechno škodí, co televizní pořady uvádějí, alespoň na první pohled ne. Můžeme se však proto **smířit se všemi ostatními jejími věcmi**? Mohu tak uvažovat jako křesťan, dokonce i kdybych byl přesvědčen, že jsem dost duchovní, že nemám žádné děti, že mám naprostou moc nad ovládním spínače – že si to tedy vlastně **mohu dovolit**? **Takhle jistě nesmím uvažovat, protože všichni jsme jedna rodina.** Mohl bych si to dovolit jen tehdy, **kdyby všechny Boží děti mohly následovat mého příkladu a nevzaly tím škodu.** Platí to ostatně o **všech věcech**, a já bych to rozhodně nechtěl omezovat jen na televizi. Jak vidíme v Ep. Římanům (14. a 15. kap.), byl tento postoj apoštola Pavla velice důležitý. Právě od těch, kteří si mysleli, že jsou silní, očekával nejdříve, že budou mít **ohled na věřící, kteří byli vírou slabší.** Z tohoto pohledu bych tedy neměl jen zvažovat, zda **dívání na televizi má nepříznivý vliv na můj život víry.** Musím si být stejně jist, že **nebude škodit ani mým spoluvěřícím, ani jejich dětem nebo nedávno obráceným lidem.** Často právě ti nedávno obrácení zvláště jasně cítí, jakou překážkou je televizor pro duchovní růst!

Možná že bychom si nyní měli položit otázku, zda mezi světem (jak jsme ho definovali na začátku) a oblastí víry existuje nějaké neutrální pásmo? Je nějaká duchovní šedá zóna – je mezi světlem a tmou nějaká „země, která nepatří nikomu“? Mám za to, že nikoli. Nemyslím, že se můžeme bez skutečně naléhavého důvodu pohybovat ve světě, aby se nepřítel nepokusil působit na nás svým vlivem anebo škodit nám. Tím nepopírám, že by televizní pořady nemohly obsahovat i neutrální témata. Ale jsem nucen velice pochybovat, že by je podávaly neutrálním způsobem. Televizní divák **vidí přefiltrovanou a retušovanou reprodukci** skutečnosti, vypracovanou podle dobře promyšleného plánu, který – přirozeně – **vůbec není křesťanský.** Pomocí obrazů a průvodních komentářů má být **jeho myšlení a cítění přetvářeno** podle zcela určitého modelu, který – přirozeně – **vůbec není biblický.** Tak třeba zprávy o počasí samy o sobě sice jsou neutrální, ale rozhodně už **není neutrální** doprovodné mluvení o „nelaskavém bohu počasí“, anebo o „Petrovi“. Také filmy z přírody jsou sice krásné, avšak méně už vývojovou teorií nasměrované průvodní slovo. V bezelstných reklamách se dovídáme, že kladné vlastnosti jsou označovány příslovcem „pekelně“ (krásný) nebo „dábelsky“ (hezky). Je tu vůbec ještě možné záměrné ovládní spínacího nebo vypínacího tlačítka, i kdyby divák k tomu měl vůli? **Milí bratři a sestry, věrme Pánu, který říká, že s trní se nesbírají fíky** (Luk. 6,44). Číse jedu se

větším dílem skládá z vody; a přesto každý doušek z ní škodí, protože s vodou je dokonale promíchán jed.

Možná že nám něco objasní zákon o nazareovi. Přečtu ze 4. M. 6,2–4: „*Muž neb žena, když se oddělí (nebo: zasvětlí), činíce slib nazareův, aby se oddali (nebo: oddělili) Hospodinu, od vína i nápoje opojného (doslova: silného) zdrží se, octa vinného a octa z nápoje opojného nebude píti, aniž co vytlačeného (= vylisovaného) z hroznů píti bude; zelených hroznů ani suchých nebude jísti. Po všechny dny nazarejství (= oddělení) svého nebude jísti žádné věci pocházející z vinného kmene, od zrnka až do šupiny (= slupky).*“ – Nazareovi tedy nebylo dovoleno pít víno. Chápeme a uznáváme ještě, že u šťávy z hroznů bylo nebezpečí záměny. Ale copak **pojídání hroznů nebo jader anebo slupek z révových bobulek není něco naprosto jiného?** Copak by se v takovém případě mohlo něco stát? – Nuže pro nazarea to přikázání bylo jednoduché a zároveň spolehlivé. U všeho, co pocházelo z vinného kmene, věděl **bez jakéhokoli dalšího uvažování: „To není nic pro mne!“** Myslím, že je zde řada paralel k věci, nad níž se společně zamýšlíme.

Jak víme ze zkušenosti, většina těžkostí u Božích dětí, aby prohlédly skutečný duchovní charakter dívání se na televizi, je podložena ještě větší těžkostí, totiž dívat se na systém světa a na náš poměr k němu naprosto reálně – tj. biblicky. Položíme si tedy několik konkrétních otázek a pokusíme se dát na ně odpověď z Písma.

Jaké postavení ve světě dává Kristovo dílo vykoupeným?

Jan 17,16: „*Ze světa nejsou, jako i já nejsem ze světa.*“ Kol. 1,13: „*Díky činíce Otci,... který vytrhl nás z moci temnosti, a přenesl do království Syna lásky své*“ (překl. J. Karafiáta). Gal. 1,4: „*Ježíš Kristus, který vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přítomného věku (nebo: světa) zlého.*“

Je nějaké překrývající se pásmo mezi námi a světem?

1. Jan. 2,16: „*všechno, co je na světě,... není z Otce, ale je ze světa.*“ 1. Jan. 5,19: „*Víme, že z Boha jsme, ale svět všechen ve zlém leží.*“ Gal. 6,14: „*Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné (= leč) ve kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze Něhož (nebo: skrze nějž, tj. skrze kříž) jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ Kříž je jako ostří britvy, ostrou a přesto nepřehlédnutelnou dělicí čarou.

Je naše praktické oddělení od světa věcí našeho osobního uvážení anebo příkazem?

Řím. 12,2: „**A nepřipodobňujte se světu** (nebo: věku) **tomuto.**“

2. Kor. 6,14: „**Netáhněte** (elbf. př.: *nebudte v*) *nerovného jha s nevěřícími. Neboť jaký jest spolek (= společenství) spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování (= obecenství) světla s temnostmi?*“ (Ef. 5,7): „**Nebývejte tedy účastníci** (= spoluúčastníci, společníci) **jejich.**“

1. Tes. 5,22: „**Od všeliké zlé tvárnosti** (doslova: *všelikého obrazu zla*) **se varujte.**“ – Že by Bible skutečně nic neříkala o televizi?

Nyní se možná někdo zeptá: K čemu nás tedy ještě Bůh na světě ponechává? – Máme zde dva důležité úkoly. Pokud jde o svět odcizený Bohu, máme zde svítit jako nebeská světla uprostřed zkřiveného a převráceného pokolení (Fil. 2,15 – elbf. př.). A pokud jde o nepřátelství světa proti Bohu, jsme Kristovi poslové a prosíme na Jeho místě: „**Smiřte se s Bohem!**“ (2. Kor. 5,20). Být jak nebeským světlem, tak poslem, předpokládá naprosté oddělení od světa jako systému (přirozeně nikoli od jednotlivých hříšníků, které Bůh všechny miluje).

Ne každé televizní vysílání, každé video, každý špatný román musí **ihned** vést k nějakému těžkému přestoupení. Spíše se to podobá technické škodě, způsobené **dlouhodobým** namáháním: samo o sobě **malé** zatížení některého konstrukčního prvku vede **při častém opakování k zlomení** – k zlomu únavou materiálu! My se tak snadno přeceňujeme. Ostatně bylo by bezcitné a i nebezpečné myslet si: Ovšem, musím se vyvarovat toho, co by mne **ihned** přivedlo k pádu – ale když **jednou** nějaké televizní vysílání anebo nějaký román přeruší mé obecenství s Pánem „**jen**“ **na tři hodiny, není to koneckonců tak zlé!**

Nyní bych chtěl ještě pohovořit o jiné věci, která je úzce spjatá s televizí, avšak nejen s ní, totiž že **naše oko** se nám může stát pastí. Je to nebezpečí, které velmi podceňujeme, ačkoli nás na ně upozornil **sám Pán**. Přečtu z tzv. kázání na hoře z Mat. 5,29: „**Jestliže pak oko tvé pravé horší tě** (= pohoršuje tě, tj. stane se ti léčkou – elbf. př.), **vytup je a vrz od sebe.**“ – Oko se nám může tedy stát pastí, spouštěcím tlačítkem pro celý řetěz neblahých věcí. Všichni ze zkušenosti víme, jak vše probíhá. **Viděním vzniká touha, podporovaná touha nakonec vítězí nad poslušností. Zhřešíme a tím na sebe uvedeme soud.** Tento prastarý mechanismus probíhá odedávna podle stejného

schématu, a satan s ním vždy znovu dosahuje úspěchů. Nikdy nebylo tolik **nutné dávat se Božím slovem varovat před pastí, již nám je naše oko, jako v době televize, videa a špatných časopisů.**

Již za doby zákona bylo proti tomu preventivní opatření. Všichni jsme jistě slyšeli o střapcích na lemu vrchního šatu Izraelitů – ale známe také jejich význam? Mluví nám o tom Čtvrtá Mojžíšova kniha 15,39, kde se praví: „... a to budete mít za třepení (= střapce), na něž pohledíce, rozpomínati se budete na všechna přikázání Hospodinova, abyste je činili, a **nepustíte se po žádosti srdce svého, a po očích svých, jichž následující, smilnili byste.**“ Izraelita měl tedy mít na svém oděvu čtyři střapce, které mu stále měly připomínat, že jeho **srdce** a jeho **oči** by ho mohly zavést na špatnou cestu.

Pochopil to už Job, třebaže tenkrát ještě nebyl dán zákon. Podívejme se tam do kap. 31,1, kde čteme: „*Smlouvu jsem učinil s očima svýma* (doslova: *předepsal jsem svým očím smlouvu*), *a proč bych hleděl na pannu?*“ A v 7. verši může říci: „*Uchýlil-li se krok můj s cesty, a za očima máma odešlo-li srdce mé...*“ Job poznal nebezpečí, že jeho srdce by mohlo jít za jeho očima a že by to pro něho mělo zlé následky. A tak udělal se svýma očima smlouvu, – ne, on jim tu smlouvu předepsal; oči mu nebyly **rovnoprávnými** partnery k vyjednávání. Naše oči přece často chtějí něco **jinak** nežli my! – Od Joba se můžeme naučit mnohému.

Nyní se podíváme na situaci, kdy se oko poprvé stalo člověku léčkou. Máme to zaznamenané v 1. M. 3,6: „*Vidouc tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu, i příjemný že jest očím, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.*“ – Tentokrát to bylo poprvé: **vidět, zatoužit, zhřešit.** Adamova žena pojednou **uviděla mnohé úplně jinak – nově, přetlumočené satanem; satan jí mohl namluvit: Vždyť je to úplně jinak!** – Při dívání na televizi je ti satanem tlumočeno mnohé, a jsi-li nepřítomen, jako tenkrát Adam, tedy i tvé ženě a tvým dětem. – K čemu to vedlo tenkrát, poprvé? **Celé lidstvo se dostalo pod moc smrti.**

O několik listů dále, v 1. M. 6,1.2, zjišťujeme: „*Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, že vidoucí synové Boží dcery lidské, že krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, které oblibovali* (= si zvolili).“ Tedy ani andělé, kteří na sebe vzali podobu lidí (srov. 2. Petr. 2,4; Juda 6), nebyli imunní k osudnému mechanismu zhřešení. **Zda by nás to nemělo každého jitra i každého večera vést k vážně cítěné modlitbě? Také pád těchto andělů měl za následek potopu.**

Další, kdo padl za oběť uvedené léčce, byl Lot. Četli jsme o něm už dříve, a ještě se k němu vrátíme. „*Pozdvihl tedy Lot očí svých (a) spatřil všechnu rovinu Jordánu, která předtím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, ... (celá) svažována byla jako zahrada Hospodinova, jako země Egyptská...*“ (1. M. 13,10). **Tím začala katastrofa.** Lot se sice **oddělil od náboženského světa, vytáhl spolu s Abrahamem z Ur Kaldejských, ale jeho srdce dosud lpělo na hmotném světě.** A tak se stalo, že zaměnil zahradu Hospodinovu za zemi Egyptskou. Také nám se to může stát, nebudeme-li bdít. Pak se ta katastrofa rozvíjela dál. Víš, kdo poprvé použil slovo „svět“? Lotovy dcery! V 1. M. 19,31 říkají: „*po způsobu všeho světa*“ (elbf. př.). Jen se nad tím zamysli! Kde se seznámily se „způsobem všeho světa“? V Sodomě! – Možná, že jste si **toho** už také museli všimnout: Opatří-li si některý křesťan televizor, **vážné následky se často ukážou až ve druhém pokolení.** Ten věřící sám je možná ještě natolik duchovní, že u něho škody zůstanou zatím v určitých mezích.

Další smutný příklad pak máme v 1. M. 34: Dínu, Jákobovu dceru. „*Vyšla pak Dína, dcera Lie, kterou porodila Jákobovi, aby se (po)dívala na dcery té země*“ (1. v.). Zda se často nevyskytuje přání moci se konečně ke všemu **vyjádřit**, proč vzniká přání opatřit si televizor? Jistěže už to je velká zkouška, jsme-li před světem viděni jako permanentně neinformovaní. Mám za to, že to je **část Kristova pohanění**, s nímž se tu setkáváme. – Nuže Dína si jen **chtěla získat přímou informaci o kananejských dcerách.** Proč vůbec? Její pradědeček se o tom jednou vyjádřil naprosto jasně, – jenže kdopak by chtěl nastavit sluch nějakému pradědečkovi? Abraham totiž řekl svému služebníkov: „*Vlož nyní ruku svou pod bedro mé, abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe i země, abys nevzal manželku synu mému ze dcer kananejských, mezi nimiž bydlím*“ (1. M. 24,2.3). Když takový muž jako byl Abraham, toto řekl, mohlo to Díně stačit. Ale zdalipak my dbáme na **všechny** pokyny Božího slova? Zdalipak si vážíme zkušeností starších věřících? – Žel, že Dína se rozhodla sama se trochu porozhlédnout po světě. Dnes už vůbec není třeba jít kvůli tomu do světa. Věřící si může různým způsobem přinést svět **až do svého domu**, bude-li chtít vědět, co dělají dcery země, v níž bydlí. **Nedobří zájem Díny uvedl na celé město i na ni samu velké utrpení; jen zákrok Boha, který pamatoval na Svá zaslíbení, zabránil, že Jákobova rodina nebyla vyhlazena.**

Neméně smutný je pozdější příběh Achana. Přečtu, jak to Duch Boží vyjadřuje v Knize Jozue 7,21: „*... toto jsem učinil: Viděl jsem (tak to začíná!)*

mezi loupeží (= kořistí) plášť jeden babylonský (elbf.: ze Sinear) pěkný, a dvě stě lotů (= šekelů) stříbra, a prut zlatý jeden, padesát lotů váhy, čehož požádav (= byv žádostiv – probouzí se žádost!), vzal jsem to (neposlušnost!); a aj, jsou ty věci skryté (= zakopané) v zemi uprostřed stanu mého, a stříbro pod tím.“ – Děti Achana, které se v té věci vůbec neprovinily, zahynuly spolu s ním; **zda často nedochází k stejné věci (pokud jde o víru) i tehdy, nakloní-li někdo své srdce televiznímu sdělovacímu prostředku?** V Knize Soudců 14,1 vidíme stejný průběh u Samsona: „Šel (= sestoupil) pak Samson do Tamna; a ušel v Tamna ženu ze dcer Filistinských.“ Ihned ji chtěl mít. Všichni víme, jak skončil osobní příběh Samsona. Mohli bychom říci: Ano, ale když umíral, usmrtil ještě tři tisíce nepřátel. Jistěže, Boží milost je veliká k nepochopení! Ale přesto si musíme položit otázku: **Co vše by asi Samson vykonal, kdyby tak často nepadal? Začalo to oním „Uviděl“ a skončilo to úplnou ztrátou zraku.**

Možná, že si někdo myslí: „Inu, Samson byl muž, který měl slabou vůli.“ – Avšak ani takový muž, jako byl David, muž podle srdce Božího, si nebyl jistý před pastí svých očí! **Neměli bychom se i my uleknout?** Přečtu z 2. Sam. 11,2: „Tedy stalo se v čas večera, když vstal David z lože svého,“ – neprospal celý den? – „procházeje se po střeše domu královského, že ušel se střechy ženu, jak se myje (nebo: koupe).“ Víme, jak celá ta věc skončila. „Užít“ bylo i v tomto případě spouštěcím knoflíkem řetězové reakce s těžkými následky. Ani David nebyl před tím nebezpečím obrněn. Možná, že si někdy myslíme: „Myslím si, že dívání na televizi by mi neuškodilo. Zdržuji se blízko Pána a pevně se držím celého Božího slova – **mně se sotva něco stane!**“ Žalmista mluvil jinak. Modlil se: „Odvrať oči mé, ať nehledí na marnost!“ (Ž. 119,37). David si opravdu předsevzal (Ž. 101,2–4): „Choditi budu ustavičně v upřímnosti (= v čistotě) **srdce svého** v domě svém. **Nepředstavím sobě před oči věc nešlechtnou** (= věc Beliala); **skutek uchylujících se** (nebo: odpadlých) v nenávisti mám, nepřichytí se mne. **Srdce převrácené odstoupí ode mne, zlého (člověka; nebo: zlo) nebudu oblibovati.**“ David se předtím zahálčivě díval z ploché střechy po okolí svého domu a pak došlo k jeho pádu. Nyní říká: „Choditi budu ustavičně v čistotě **srdce svého** v domě svém.“ Tam pak přirozeně nemůže být žádná léčka! „**Nepředstavím sobě před oči věc Beliala.**“ Nebereme-li zřetel na prorocký význam tohoto verše, David nechtěl mít ve svém domě nic, co by se Bohu nelíbilo a co by jemu samému mohlo být pastí. Taková byla odpověď Davida na to, když **jednou následoval svých očí; a stálo ho to tenkrát život čtyř dětí!**

Chtěl bych ještě přečíst jedno místo, které se mi zdá být myšlenkovou spojkou k dívání se na televizi – v Knize Ezechiele 23,14–16. Tam je řečeno o Aholibě (tím jménem je míněn Jeruzalém): „*Ale toto ještě přičinila k smilstvím* (tj. k odcházení od Boha) **svým**, že *vidouc muže vyryté (vyobrazené) na stěně, obrazy Kaldejských, vymalované rumělkou, přepásané pasem po bedrách jejich, a klobouky barevné* (elbf. př.: *s převislými čepicemi*) *na hlavách jejich, a že jsou všichni na pohledění jako hejtmané (= rytíři)...*, **zahořela k nim z pohledění očima svýma**, a *vyslala posly k nim do země Kaldejské.*“ Zde máme ještě jednou – a mohl bych říci klasickým způsobem – podány jednotlivé stupně toho osudně zlého mechanismu, které mohou uvést do pohybu naše oči. **Nechtěli bychom se dát varovat?**

Dovolte mi vrátit se ještě krátce k Lotovi. Četli jsme na počátku z 2. Ep. Petra, že Lot hleděním a slyšením trápil svou spravedlivou duši. V Sodomě se vůbec neradoval. Nakonec tam ztratil svou ženu a všechnen svůj majetek. Představme si: Lot odchází do Sodomy, Abraham zůstává na své hoře. Abraham měl stan a oltář, tj. žil jako cizinec, a měl místo, kde se mohl klanět, – měl úzké spojení se svým Bohem. Představme si, že Abraham by měl tenkrát přenosný televizor. V tom případě by se nalézal v Sodomě i on! Vlastně nikoli, – byl by ještě na své hoře, ale **přesto by byl v Sodomě**, protože by také hleděním a slyšením trápil svou spravedlivou duši. Spolu s ním by se díval také Izák, a jistě by pak takto poznal „*způsob všeho světa*“. A jsem tak nějak přesvědčen, že Bůh by se musel Abrahamovu stanu vyhnout (1. M. 18 a 19); – do Lotova domu nechtěli andělé vejít. Abraham by pak nemohl dosáhnout oné rozumnosti a jistě by neměl smělost k přímělné modlitbě. Ale Abraham měl o Sodomě tak **málo informací, že se domníval, že by tam mohlo bydlet až padesát spravedlivých**. Kdyby měl televizor, věděl by, že tomu tak není. Potom ve své přímělné modlitbě sestupuje až na deset osob, ale ani tolik jich tam nebylo; jenže Abraham to nevěděl. Přesto prosil dál, i když nevěděl, co se v Sodomě dělo. **Lot to věděl velice dobře a zatěžoval tím své svědomí**. – Jistěže nám tato fiktivní představa jasně ukazuje některé následky, které mohou být pro věřícího spojené s televizí.

Copak musíme vědět, co všechno se děje ve světě? **Máme zde jen být nebeskými světly a posly na místě Krista**. Pán tu už není. Na nás mají být vidět Jeho rysy a my máme na Jeho místě vybízet lidi k obrácení. Jestliže se budeme každý den intenzívně **věnovat světu, budeme se mu, třebaže nechtěně, v myšlenkách i v chování podobat**. **Naše děti pak budou ve světě rychle doma a Boží lid se jim bude zdát podivný**. Tím rozhodně nechci tvrdit

– nechť mi nikdo nerozumí špatně – že všichni křesťané, kteří se dívají na televizi, jsou třeba špatní v ústním svědectví evangelia. Tím méně pak říkám, že všichni křesťané, kteří nemají televizor, jsou obzvlášť duchovní. Avšak biblická zásada přesto zůstává: chceme-li být světu požehnáním a svědectvím, **musíme být od něj odděleni. Nemohu sám vězet v bahně a přitom chtít jiného vytáhnout. Nejprve sám musím stát na pevném základě. Každá služba, kterou nás zde Pán pověřil, předpokládá, že jsme skutečně odděleni od systému „světa“, a to ve všech směrech. Dívání na televizi rozhodně není jedinou cestou k zesvětačení – i před televizí byly a vedle ní jsou mnohé jiné takové cesty.**

Všichni budeme jen tehdy imunní proti různým svodům světa, budeme-li moci zvolat s Azafem: „*Koho bych měl na nebi? A mimo tebe v nikom jiném libost (= rozkoš) nemám na zemi*“ (Ž. 73,25). Copak vzácnost Pána Ježíše nemůže plně uspokojit naše srdce? On mohl a může vždy znovu dávat Svému Otci podnět k nové a hlubší radosti, k rozkoši. Jestliže tento Pán nemůže vyplnit naše srdce, tedy zcela jistě to není On, jenž je toho příčinou. Jestliže však On cele vyplňuje naše srdce, tedy patříme k lidem, kteří televizi nepotřebují. Chtějme prosit za všechen lid Páně i za nás samé, aby radost v Něm zůstávala anebo znovu byla naší silou.

HuN 1994/162–186

Pravé pokoření

(Soud. 10,6 – 16)

Stav izraelského lidu vylíčený v prvních kapitolách knihy Soudců je obrazem křesťanstva těchto dnů. Desátá kapitola nám ukazuje zvlášť smutný obraz. Synové izraelští zase jednou činili „*to, co jest zlého před očima Hospodiny*“ *novýma*“. Ačkoli tak často zakusili Boží dobrotivost, opět se od Něho odvrátili a sloužili modlům. Nikde nenalézáme takové nahromadění cizích bohů jako zde: „*sloužili Bálům a Astarot, to jest (nebo: a) bohům syrským, bohům sidonským a bohům moábským, tolikéž i bohům Ammon, i bohům filistinským*“ (6. v.). Proto Bůh musel Svůj nevěrný lid provádět kázní a dát jej sužovat a utlačovat Filistinskými a Amonitskými, takže byli velmi sklíčení.

Volat k Bohu byla pro izraelský lid jediná možnost, a také pro nás dnes je to jediná cesta, když vidíme, jak Bůh začíná vykonávat soud na Svém domu (srov. 1. Petr. 4,17). Jistěže jsme to už také dělali, avšak zdá se, jako by Bůh neodpovídal. Když izraelští synové ve své úzkosti volali k Hospodinu, připomněl jim mnohé divy, které pro ně učinil, a oni na každý z nich odpověděli jen novou nevěností, takže Bůh jim nyní musí říci: „*Protož nevysvobodím vás více*“ (13. v.). Odkazuje je na jejich modly, na všechny jejich lidské zdroje a prostředky pomoci a zavírá před jejich voláním Své ucho. Zdálo se, jako by byl ke všem jejich modlitbám hluchý.

Byl to snad beznadějný případ? Nikoli. Další verše nám ukazují, co se má v takovém případě dělat. Nejdříve ze všeho lid vyznává své hříchy, pokořuje se a otevřeně uznává, že tu kázeň zasluhuje (15. v.). A tím, jak to až příliš dobře víme, se vždy **musí začít**, ač toto samo nestačí. Musí být těž přineseno „*ovoce hodné pokání*“ (Mat. 3,8), které zde pak vidíme: „*Protož vyvrhše bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu*“ (16. v.).

Pokoření – ať jednotlivců nebo všech společně – nesmí být pouhým vyznáním rtů. Vzhledem k tomu, v jak nízkém stavu se nalézáme, jsou shromáždění k společnému sklánění a pokořování se naléhavou nutností, a měli

bychom jich mít více. Avšak varujme se před čímkoli, co vypadá jen jako zkoušení se ze zvyku, jen jako pouhá formální poslušnost vůči Božímu slovu, aniž ve svém srdci hluboce cítíme nutnost pokorovat se. To by byla pouze poslušnost vůči nějakému dobrému zvyku a hraničila by s pokrytectvím. „**Roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše**“ (Joel 2,13) – to je to, co Bůh od nás očekává. Varujme se však také určité pokory, která se skládá ze všeobecných, neurčitých a k ničemu nezavazujících slov, anebo z navyklých slovních obrátů a rčení! My jistě uznáváme, že jsme spoluodpovědní za zlo, které se ukázalo v Církvi, ale býváme tak málo ochotní uznat, že **každý z nás osobně má vyznávat přestoupení a hříchy**. Býváme zvyklí používat slůvko „my“, které zahrnuje všechny, s určitou blahosklonností, a dokonce jsme na to možná ještě pyšní, srovnávající se s takovým Danielelem nebo Ezdrášem. Máme ovšem truchlit nad úpadkem v Církvi a naříkat nad zlem, které se tu či jinde ukazuje, ale jakou máme odpověď na vážnou otázku: „**Zdali i vy, i vy, jste bez hříchů proti Hospodinu, Bohu vašemu?**“ (2. Par. 28,10). Každý z nás je touto otázkou vybídnut k osobnímu, hlubokému sebeodsuzování. Kniha Soudců nás poučuje, že čím větší je úpadek, tím hlubší musí být práce ve svědomí.

Dospějeme-li při takových hlubokých zkoušeních se k určité upřímné pokorě, bude to **vyjádřeno činy, neboť jedině pak je pokání pravé. Za vyznáním rtů musí následovat odstranění model**. Co je to však vůbec modla? Tak se může zeptat mnohý. U nevěřícího to je všechno, co ho zdržuje, aby přišel ke Kristu, a u věřícího je to **všechno, co mu brání, aby byl Pánu věrný. Kéž by se každý z nás, bratře a sestro, zkoušel v Boží přítomnosti, od kterých model se musí oddělit!**

To je cesta ukázaná nám Bohem a jenom na jejím konci se Bůh může nechat obměkčit a dát volný průchod Své milosti. „*I zželelo se duši Jeho nad trápením Izraele*“ (16. v.). Ano Jeho srdce, které to vše spolucítilo, bylo vnitřně pohnuto nad bídou Jeho lidu, třebaže napřed řekl: „*Protož nevysvobodím vás více.*“ Bůh se odvrátil od rozpálení Svého hněvu, protože lid se skutečnou lítostí vyznával své hříchy a odstranil cizí bohy.

I když je pravda, že Církev **jako celek** na zemi nikdy nebude napravena, přesto je pravda, že Bůh by zde měl rád věrný ostatek, který je zkroušeného ducha a třese se před Jeho Slovem (Iz. 66,2). Kéž by na nás bylo vidět tyto rysy!

EuE 1985/327–330

Hamilton SMITH:

Jak se pokořoval Daniel

Když se Daniel s hlubokou pokorou modlil Bohu a vyznával před Ním hříchy lidu – ale přesto se cele opíral o slitování a odpuštění Páně – slyšíme ho, jak mj. říká: „*Jak napsáno jest v zákoně Mojžíšově, všechno to zlé přišlo na nás, avšak jsme se **nekořili** před tváří Hospodina, Boha našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a šetřili rady jeho*“ (Dan. 9,13).

Zdalipak tento vážný verš neoslovuje i nás, Boží lid těchto dnů? Věřící, kteří patří k nebeskému Božímu lidu, jsou **kvůli svým hříchům** rozptýleni a rozštěpeni. A přesto s jakým poklidem, ba až domýšlivostí se většina z nich dívá na tento stav. Navíc je Boží pravda dnes méně chápána a sotva se ještě vyskytuje přání tu pravdu poznat. Kéž bychom se jako Daniel rmoutili nad stavem Božího lidu a nutkalo nás to modlit se s pokornou myslí Bohu, odvracet se od svých nepravostí a zaměřovat svůj zrak k poznání Boží pravdy.

HF 1989/260–261

D. R. REID:

Naděje i uprostřed velice bolestných věcí

„*Veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme dokonce nevyhynuli. Nepřestávají zajisté slitování jeho, ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda (= věrnost) tvá.*“

(Pláč J. 3,22–23)

Tyto dva verše jsou z nejoblíbenějších v Bibli vůbec. Pravda, která je v nich vyjádřena, může být odpovědí našich srdcí, když zakoušíme ustavičnou Boží ochranu a každodenní péči o naše potřeby. Jsme vděční za Jeho stále stejnou dobrotivost a laskavost, které nám prokazuje, často i když si je nezasluhujeme. Jistě, můžeme se dostat do těžkostí, ale jakmile jsme z takových nesnází vysvobozeni, můžeme se podívat zpět a uvidíme, jak všechny věci – včetně našich nezdarů a zklamání – napomáhaly k našemu dobrému (Řím. 8,28). Potom býváme schopni chválit a oslavovat Pána a říkat: „Převeliká jest věrnost Tvá.“

Ale jak tomu je, když jsme právě uprostřed nějaké velice zarmucující věci nebo nějaké těžké rány – když právě prožíváme zásah nějaké hluboké

zkoušky a naříkáme nad palčivou bolestí, když ještě nevidíme, jak něco spolupůsobí v náš prospěch? Jakou odpověď mají připravena naše nitra v takové chvíli? Můžeme se pak každého jitra radovat z velké věrnosti našeho Pána? Ovšemže! Můžeme doufat i tehdy, když nás taková rána právě zasáhla! Můžeme se přesvědčovat, že Boží slitování jsou zde pro nás „*každého jitra*“ i Jeho věrnost, a to i tehdy, když nás ona zkouška právě postihla. Věřící mohou doufat i v těžké zkoušce ba i v tragické věci (Pláč J. 3,22.24). A jejich nadějí není tolik toužebně očekávaná změna, jako spíše důvěrné vědomí, že **Bůh zná všechno** o jejich situaci a že něco udělá, protože se o nás stará a jde mu o naše dobré.

Takže hlavním vyústěním těchto veršů v celé souvislosti je, že můžeme **pevně věřit v Boží věrnost a v Jeho nepřestávající lásku i uprostřed soužení a těžkostí**, a nejen tehdy, když se nic neděje a všechno jde hladce.

Pláč Jeremiáše uvádí celou řadu takových těžkých zkoušek, k nimž došlo, když Jeruzalém byl obležen a hořel. Byla to zkouška, když:

- 1) byli považováni za smetí a povrhel,
- 2) podstupovali fyzická muka,
- 3) trpěli násilí,
- 4) ztratili manžela nebo manželku,
- 5) viděli, jak se přátelé obracejí proti nim,
- 6) ztratili všechnu majetek,
- 7) se jim posmívali a pohrdali jimi,
- 8) se jim nedostávalo i základních potřeb,
- 9) nemohli zabránit smrti svých dětí.

Je důležité, že uvažované verše naděje jsou právě **uprostřed** seznamu těch hrozných věcí.

Uprostřed všech těch utrpení věrný ostatek z Judy mohl říkat, že byli ušetřeni a zachováni Boží dobrotivostí a že Jeho slitování jsou každého jitra nová! Jak mohli takhle mluvit? Viděli, že Bůh věrně stojí za tím, co řekl. Říkal tolikrát a vždy znovu, že vezme Svůj národ do kázně pro jejich hříchy. Věrně plnil, co slíbil. Prohlásil také, že nezahladí Judu úplně. Proto i vycházení slunce každého dne bylo důkazem pokračujících Božích slitování.

Jak nás to vše může povzbudit! Někdy trpíme pro své hříchy a chyby.

Jindy upadáme do zkoušky kvůli zlým činům a chybám druhých – svých rodičů nebo dětí, představených nebo podřízených, svých učitelů nebo žáků, atd. Někdy trpíme a zdá se, že nemůžeme nikoho obvinít – prostě „se něco stalo“. V každém takovém případě má pro nás kniha Pláče Jeremiáše povzbuzení, protože jestliže Bůh dal tenkrát v takový hrozný den naději, můžeme být **jisti, že i nám dnes dá naději i v našich těžkých zkouškách.**

kalendář „Pán blízko“ (The Lord is near, USA) 1993, 18. 3. a 24. 3.

J. G. :

Boží kázeň a slitování

Když má věřící procházet těžkými dobami, které jsou plné utrpení, může se stát, že začne svůj život srovnávat s životem nevěřících. Zdá se mu, jako by se jim na jejich cestě dařilo, jako by neznali žádné těžkosti a bolesti. V jeho srdci mohou začít klíčit zatrpklé myšlenky. Stává se nespokojeným a začíná tiše reptat jako kdysi Azaf: „*Jistěže nadarmo v čistotě chovám srdce své, a v nevinosti ruce své umývám, poněvadž **každý den trestán bývám, a kázeň přichází na mne každého jitra***“ (Ž. 73,13.14).

Jak se Azaf dostal z těchto ponurých myšlenek? Tím, že vešel do svatyně, tj. do Boží přítomnosti. Tam se mu otevřely oči. Poznal hrozný konec bezbožných. Zde se před Bohem sklání a koří. Je mu líto, že nedůvěřoval Bohu, a tedy Ho nectil. Pak ale znovu plně skládá svou důvěru v Boha.

Avšak v době takové zkoušky nám Pán každého jitra nesesílá jen kázeň. Okoušíme také **Jeho slitování**. „*Nepřestávají zajisté..., ale **nová jsou každého jitra***“ (Pláč J. 3,22.23). Kázeň je doprovázena Božími slitováními.

Potom je zrak věřícího odveden od vlastních bolestí a upoután na Pána. Proto žalmista Azaf pokračuje: „*Ujal jsi mne za mou pravici; povedeš mne radou svou*“ (Ž. 73,23.24 – elbf. př.). Jestliže zkouška trvá dál, Pán, který nedopustí, aby překročila meze únosnosti, věřícího posiluje a drží. A v nebi, v cíli jeho cesty, už nebudou ani zkoušky ani bolesti. David popisuje ono slavné jitro jako „*ráno bez oblaků*“ (2. Sam. 23,4).

HF 1989/251–252

Je tvé srdce spokojené?

Když se Rut se svou tchyní vrátila z Moábské země do Betléma, zakoušela nejprve **požehnání**, která jí Bůh dal skrze Bóza. Potom však k dárci Bózovi nabyla důvěry. A jak rostla její náklonnost k Bózovi, ona požehnání jí už nestačila. Chtěla mít pro sebe jejich **dárce**.

Pán takto jedná i s námi. Chce nás přivést k tomu, abychom viděli, že On je mnohem větší než všechno, co nám dává. Jak jsme šťastní, naučíme-li se, že požehnání sama o sobě nás **nemohou uspokojit**. Naše srdce může uspokojit jen Kristus.

V Ev. Lukáše 5 čteme o velké lekci, které se Petr naučil. Pán mu udělil velké časné požehnání. Dal mu zažít největší rybolov v jeho životě. Požehnání bylo větší než pevnost sítě a únosnost lodi. A přesto se Pán v tomto divu zjevil Petrovi takovým způsobem, že si Petr vážil více dárce nežli daru, který od Něho obdržel. A tak na konci této události čteme: „*A přivezše k břehu, a všechno opustivše, šli za ním*“ (Luk. 5,11). Jakže! Petr opustil ryby, které mu Pán daroval? Ano, opustil všechno – síť, loď i ryby – a šel za Ním. Jestliže byl vůbec nějaký rybolov, který si Petr směl právem ponechat, pak to byly právě tyto ryby, které mu Pán daroval. Jenže Petr tu onen dar zanechává a jde za dárce.

Něco podobného se stalo Marii Magdaléně. Kdysi byla úplně pod mocí satana. Ale Pán Ježíš z ní vyvrhl sedm démonů, jimiž byla posedlá. Tím dostala nesmírné požehnání. Ale její srdce bylo naplněné jen jejím dobrodiním. On byl pravým obsahem jejího života. Čteme to ve 20. kapitole Ev. Jana: „*I odešli zase ti učedníci tam, kde dříve byli* (elbf. př.: *domů*). *Ale Maria stála u hrobu venku, plačíc*“ (10–11. verš). Ta požehnání jí nestačila. Bez Krista byla v tomto světě bez pokoje. S Ním byla šťastná, bez Něho úplně opuštěná.

Podobně jednal Pán s Pavlem, který kdysi byl rouhačem Pána Ježíše a pronásledoval svaté. Obdržel milost a tak velké požehnání, že mu byl Kristus mnohem víc než všechna požehnání, kterými mohl být obdarován. Svou touhu vyjádřil slovy: „*abych Krista získal*“, „*abych poznal jej*“ (Fil. 3,8.10). Nebyl spokojen, když poznal všechna požehnání, která mu Kristus dal; chce poznat stůj co stůj dárce těch požehnání. Nestačí mu, že se nakonec dostane do nebe. Musí získat Toho, který mu tam to místo zajistil.

Ach, jak býváme pomalí k pochopení, že **je to Kristus, a jedině On, kdo může uspokojit přání a touhy našich srdcí**. Někdy hledáme odpočinutí ve svých duchovních požehnáních. Usilujeme uchovat radost ze svého spasení svěží a okoušení oněch požehnání, která jsme obdrželi při obrácení, čerstvé. I když je třeba přát si, abychom se ze spasení radovali, přesto jsou taková úsilí odsouzena k nezdaru, dokud je chceme okoušet bez Toho, který nám je dal. To ani nebylo Božím úmyslem. Každé požehnání, které jsme obdrželi, vychází od Krista a může být okoušeno jenom v obecenství s Ním.

Jiní se snaží najít uspokojení ve službě pro Pána. Ach, kéž bychom všichni s celou oddaností a s plným nasazením sloužili Pánu! Ale sloužíme-li Mu **proto, abychom dospěli k odpočinutí**, zakusíme totéž, co Marta. Místo nalezení odpočinutí dojdeme jinam a místo odpočinutí najdeme nepokoj. Služba je dobrá věc, ale naše srdce neuspokojí.

Další zase hledají přechodné uspokojení v nicotných věcech tohoto pomíjícího světa. A s čím se přitom setkáme? Čím víc se obklopujeme pozemskými věcmi, tím větší budou i naše starosti, a výsledkem tedy vůbec nebude odpočinutí pro srdce. Právem prorok říká: **„Vstaňte a odejděte, neboť země tato není to odpočinutí, pro znečistění“** (Mich. 2,10 – elbf. př.). A znovu musíme říci: Naše srdce může uspokojit jenom Kristus.

Z toho či onoho důvodu musíme všichni přiznat, že jako křesťané známe opravdu málo pravé uspokojení srdce. Každý pravý křesťan je přirozeně spasen. Ale jednou věcí je být spasen a naprosto jinou věcí dosáhnout též úplného odpočinutí. Jsme-li spaseni skrze dílo Pána Ježíše, můžeme pro sebe najít uspokojení jen v Osobě Krista. Stejnou měrou, jak okoušíme obecenství s Kristem, dospějeme ve svém nitru k odpočinutí a nalezneme pravé uspokojení. Avšak definitivní a dokonalé uspokojení nalezneme teprve tehdy, až nadejde onen den, o němž je řečeno: **„Přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se“** (Zjev. 19,7). Potom všichni věřící z doby milosti budou navěky spojeni s Pánem Ježíšem. **„A tak všichni s Pánem budeme“** (1. Tes. 4,17).

HF 1989/174–178

Na pomoc mladým křesťanům – 15

(z abecedy křesťanství)

Možná že řekneš: Ještě jsme ale neprobrali všechny druhy shromáždění místní Církve. Jsou to třeba také

evangelizační shromáždění.

Jestliže o nich mluvíme až nakonec, tedy proto, že taková shromáždění jsou jiného rázu než ta, která jsme si zatím objasňovali.

Shromáždění k lámání chleba a k velebení, modlitební shromáždění a shromáždění k zvěstování Božího slova jsou „**shromáždění jako Církev**“ (tj. kdy věřící jsou shromážděni jako Církev – viz 1. Kor. 11,18 podle elbf. př.: „*Když se shromažďujete jako církev*“). Jak jsme viděli, člověk tam **nemá** vedení. Neboť když jsou věřící shromážděni ke jménu Pána Ježíše, je **On sám** uprostřed nich, aby skrze Ducha Svatého řídil celý průběh shromáždění.

Avšak titíž věřící jsou také povinni uskutečňovat velký misijní příkaz, který Pán Ježíš dal Svým učedníkům: „*Jdouce (elbf.: jděte) po všem světě, (a) kažte evangelium všemu stvoření!*“ Mají jít **jako jednotlivci** – nikoli „jako Církev“ – a zvěstovat synům tohoto světa dobrou zvěst o spasení v Kristu. Při konání této služby ti bratři, kterým Pán dal **dar evangelisty, sami, nebo spolu s věřícími pomocníky budou konat evangelizační shromáždění**. Tito služebníci mohou při takových shromážděních očekávat od Pána všechno: Jeho vedení i požehnání, působení Ducha Svatého při předkládání Slova a při jeho vztahování na srdce a svědomí posluchačů jakož i při přivádění hříšníků ke spasení. Jinak by jistě celá ta služba byla neužitečná. Přesto však evangelizační shromáždění nenese znaky shromáždění „jako Církev“. Předně služebníci při nich jednájí **v osobní odpovědnosti** vůči Pánu. Možná že On jim ukáže už **před** těmito shromážděními, které úseky Písma nebo jaká témata mají zvolit, zda a které písně mají být zpívány, atd. Dále je možné, že v tom místě, kam je evangelista veden k zvěstování dobré zvěsti, třeba vůbec ještě neexistuje místní Církev tak, jak ji zná Boží slovo, takže i proto tam nemůže být uplatněna zásada z Mat. 18,20.

K lepšímu objasnění těchto tvrzení uveďme příklady ze Skutků apoštolských: Petr a Jan šli s uzdraveným (dříve chromým) člověkem do chrámu (Sk.

3–4,4). Byli naprosto jasně ve všem vedeni Pánem. Do sloupové síně – při-lákán zázrakem, se shromáždil zástup žasnoucích lidí. A zde Petr využívá Pá-nem danou příležitost, aby v moci Ducha Svatého se vším důrazem zvěstoval Židům pokání a odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista. Výsledkem bylo, že uvě-řilo mnoho set mužů. – Bylo to jedno z prvních „evangelizačních shromáž-ďení“. Nekonal se v lůně Církve v Jeruzalémě, jejíž shromáždění k lámání chleba a k modlitbě se konala po domech, nýbrž venku v chrámě, tj. tam, kde bylo možné najít lidi. A není řečeno, zda vůbec mezi těmi posluchači nebyli přítomni i jiní věřící (Skut. 2,46; 12,5.12).

Když později Pavel se svými průvodci podnikl různé misijní cesty a navští-vil přitom mnoho měst v Malé Asii a v Řecku, je samozřejmé, že nikde ne-nalezli **shromáždění věřících**, v jejichž středu by mohli zvěstovat dobrou zvěst o spasení v Kristu. Vždyť evangelium bylo přece ještě mezi národy (v kral. př.: pohany) neznámou věcí. Kázali Slovo v synagogách („školách“), na ulicích a na náměstích, a tato shromaždiště lidí jistě nebyla nějakým ve-řejným shromážděním „jako Církev“.

Proč je tedy tak důležité zdůrazňovat rozdíl mezi **shromážděními jako Církev a evangelizačními shromážděními**? Protože věřící by mohli být v po-kušení omezovat svobodu, kterou Pán poskytl evangelistům k užívání v je-jich práci. Tento sklon může pocházet ze soudobého zvyku, konat evangeli-zační shromáždění v obvyklých shromažďovacích místnostech. Na druhé straně však je jiné nebezpečí, že ráz evangelizačních shromáždění **vedených jedním člověkem** by mohl být přenášen na shromáždění **věřících**. Před oběma nebezpečími se musíme mít na pozoru.

Místní Církve jako evangelizační střediska

Může být ze skutečnosti, že to není Církev jako taková, která má evange-lizovat, vyvozován závěr, že tak nesmírně důležité dílo evangelizace musí být přenecháno jen takovým bratrům, kteří jsou k té službě zvláštním způ-sobem Pánem povoláni? Rozhodně ne! Boží slovo nás krásnými příklady po-učuje o tom, že každé místní shromáždění Církve by mělo být jakýmsi evan-gelizačním střediskem, odkud se má tomuto dílu dostávat všemožné pod-pory: nesením na modlitbách, hmotnou podporou a praktickou pomocí. Kromě toho se každý jednotlivec naplněný láskou Krista bude snažit přivá-dět lidi ze svého okolí do styku s evangeliem. Je samozřejmé, že každé místní shromáždění Církve rádo umožní zvěstování dobré zvěsti ve svém sále také

těm evangelistům, kteří pevně drží pravdu. Takže každý pak má příležitost a možnost pozvat své přátele a známé, kterým vydává svědectví.

Také při obvyklých zvěstováních Božího slova (tj. přednáškách) by si bratři měli být vědomi, že mezi posluchači mohou být přítomni neobrácení a děti, kterým má být poukázáno na spasení v Kristu.

Která místní shromáždění nám Boží slovo předkládá jako vzácné příklady horlivosti v evangeliu?

1) Antiochie. Z tohoto shromáždění podnikli Barnabáš a Pavel první misijní cestu k národům (pohanům). Začalo to tím, že místní bratři „*sloužili a postili se*“ (Sk. 13,1–3, zvl. 2. v. – elbf. př.). Všem jim leželo na srdci být Pánu cele k dispozici, a pokud šlo o jejich službu, čekat na pokyny Pána. A když Duch Svatý řekl: „*Oddělte mi již Barnabáše a Saula k dílu, ke kterému jsem jich povolal*“ (př. J. Kf.), znovu se postili a modlili. Všichni si byli vědomi obtížností té služby, která měla přinést oběma tak mnoho námahy a nebezpečí, a poručili je pro ono dílo Boží milosti. Potom „*na ně vkládali ruce*“ a touto symbolickou řečí jaksí vyjádřili: Činíme se s vámi ve vaší službě zajedno a budeme vás během vaší nebezpečné cesty, trávající dlouhé měsíce, doprovázet vroucími a ustavičnými přímluvnými modlitbami, aby vás Pán vedl a chránil, otevíral vám dveře pro Slovo a dal z vaší práce vzejít bohatému ovoci.

Jako kdysi přímluvná modlitba Mojžíše na vrchu hory (2. M. 17,10–12) rozhodla o výsledku boje Izraele s Amalechem, také vytrvalé přímluvné modlitby Církve byly jistě mohutným činitelem pro úspěšnou službu obou služebníků, kteří pronikali do říše temného pohanství!

A když se pak Pavel s Barnabášem vrátili z díla, které vykonali, shromáždili Církev a vypravovali o všem, co Bůh s nimi činil a že otevřel národům dveře víry (Skut. 14,26–28; viz též kap. 18,22.23). Jaká účast byla projevoována celou Církví evangeliu od počátku až do konce!

2) Filipi. Také svatí ve Filipi měli na srdci věc evangelia. Pavel mohl kvůli „jejich účasti na evangeliu *od prvního dne až dosavad*“ s radostí za všechny děkovat a prosit (kap. 1,3–5 elbf. př.). Jak tato účast působila už od prvního dne, vidíme v 16. kapitole Skutků:

Sotvaže Lydia, prodavačka purpurových tkanin, přijala do srdce Slovo mluvené Pavlem a byla spasena, již přijala do svého domu Pavla a ty, kteří ho doprovázeli – posly evangelia.

Služba, kterou na sebe vzala, byla důležitá, ale tenkrát též nebezpečná. Způsobila té sestře námahu, ale ona to vše kvůli Pánu na sebe vzala s radostí. „*Přinutila nás.*“ (kap. 16,15)

U žalářníka vidíme něco podobného. „*V tu hodinu v noci*“, kdy Boží milost tohoto hrubého člověka skrze víru naprosto změnila, uvedl Pavla a Sílu do svého domu a umyl jim rány, které utržili při věrné službě v evangeliu. Pak jim prostřel stůl a velice se radoval, že s celým svým domem uvěřil Bohu (kap. 16,34). Také když se Pavel ubíral dál, měli ho „*v srdci*“. Později, když podstoupil okovy, pokorně mu vyprošovali milost a udělali jeho „obraňování a utvrzování evangelia“ svou záležitostí (Fil. 1,7).

Jejich zájem o evangelium se projevoval také v hmotných obětech, které přinášeli: Když byl Pavel v Tesalonice, poslali mu „*jednou i podruhé*“, co potřeboval (Fil. 4,16). Patřili k těm Církvím v Makedonii, jejichž převeliká chudoba se rozhojnila v bohatství jejich sdílnosti (2. Kor. 8,1.2).

Lze mít za to, že k Pavlově první návštěvě ve Filipi došlo r. 53 po Kr.. Svůj dopis jim však napsal z prvního věznění, tj. pravděpodobně r. 64 po Kr. Po všechna ta léta, „*od prvního dne až posavad*“ trval jejich zájem o evangelium a účast na něm přes utrpení, která přitom museli snášet!

3) Tesalonika. Boží slovo vydává krásné svědectví Církvi v Tesalonice: „*Od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Makedonii a v Achaji, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se*“ (1.Tes. 1,8).

Toto shromáždění se stalo předmostím světla do rozsáhlé říše tmy. Život tamějších věřících se neodehrával jen uvnitř čtyř stěn shromažďovacího sálu. Skutky tesalonických věřících byly vidět i kolem nich. Úsilí jejich lásky nebyla určena jen věřícím; Kristova láska je ponoukala, aby oznamovali Slovo o Pánu a o Jeho díle vykoupení v celé Makedonii a Achaji. Také všude kolem se hovořilo o tom, jak se obrátili od model, aby sloužili živému a pravému Bohu a očekávali Jeho Syna z nebe.

Jak by měly příklady těchto sborů povzbudit i dnešní věřící na všech místech, aby se vřele podíleli na díle evangelia a činili se zajedno se všemi, kterých Pán používá, aby nesli Jeho Slovo k lidem, kteří ještě „*sedí ve tmě... sevření bídou*“ (Ž. 107,10)!

HF 1959/247–253

„Synu můj, nepohrdej kázní Páně“

(Žid. 12,5)

Všichni věřící jsou pod kázní Otce, v Boží škole. Právě tato skutečnost je důkazem, že jsou Božími dětmi, protože kdyby byli bez kázně, byli by cizoložnata a nikoli synové (8. v.). „*Neboť který jest syn, jehož by netrestal otec?*“

A jak je dobré, že jsme pod vychovávající a káznící rukou našeho Boha a Otce! Kam bychom došli, kdyby nás přenechal svévoli našich pošetilých srdcí, kdyby dovolil, abychom bez jakékoli překážky mohli chodit po svých cestách, – kdyby se ve Své moudrosti nepostavil proti naší pošetlosti! On, protože zná konec každé věci už na jejím začátku, zpytuje naše sobecká srdce, ví o našich nebezpečných sklonech, o našem tíhnutí k světu, o naší přirozené lenivosti i pohodlí a také o tisíci dalších věcech, které nás všechny vzdalují z Jeho požehnané přítomnosti a vedly by nás k zlému. A tak nám vychází na pomoc kázní, přičemž nás vede k bdělosti, k poznání naší bezmocnosti a obrací naše zraky vzhůru.

Jak je tedy dobré, že žádný věřící není bez kázně! Kázeň se nám sice napřed nezdá být něčím radostným – nejprve ji **musíme** pociťovat jako trestající výchovu, jako něco smutného. Co však působí u těch, kteří už jí jsou povčiveni a kteří se naučili, že Otec je chce pomoci kázně vyučovat? Kázeň působí „*pokojné ovoce spravedlnosti*“ (11. v.). A to je jistě vzácné ovoce – vzácné pro Pána, ale vzácné i pro věřícího.

Jsou ale dvě nebezpečí, kterým je věřící nalézající se pod otcovskou kázní vždy vystaven. Je-li kázeň lehká, má sklon nevšímat si jí, přehlížet ji, a tím zmařit její výsledek. Je-li těžší anebo trvá-li beze změny už delší dobu, je věřící v nebezpečí, že bude klesat na mysl, že bude tíž kázně zdeptán. Toto se stalo Židům. Dlouhým pronásledováním nepřáteli Krista byla sklíčena jejich mysl, takže byli v nebezpečí zatrpknout a zastavit se ve svém křesťanském běhu. Duch Svatý je povzbuzuje, tím že jim ukazuje, že v oněch časech soužení to není **Boží hněv**, ale **láska Otce**, která s nimi jedná *jako se syny*: „*Zapomenuli jste na napomenutí, které vám jako synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej* (elbf. př.: *a neumdlévej*), *když od něho trestán býváš*“ (5. verš). Jak láskyplná a něžná jsou ta slova! Žádný z pozemských otců by tak nemluvil! Ti nás trestali, „*jak se jim kdy vidělo*“ a jak často pouhé lidské city způsobily, že jednali chybně! S „*Otcem duchů*“ tomu tak není. Ten nás trestá podle Své božské moudrosti a s dokonalou

otcovskou láskou. A pak Svému dítěti, které trpí, říká se zvláštní dobrotivostí, s milosrdenstvím: „Synu můj, nepohrdej kázní Páně a nezemdlěj!“

Není to nesmírná výsada, že se nalézáme pod kázní rukou takového Otce? Otce, který nás miluje nade vše a který působí, že všechny věci napomáhají k našemu dobrému pro současnou dobu i pro věčnost? Nikdy nezapomínejme na otcovské napomenutí, které se na nás obrací také jako na syny. Kdybychom si více všímali věrné ruky našeho Boha a Otce v drobných věcech denního života, možná že bychom se ušetřili těžších druhů kázně. Neboť nebeský Otec nás trestá nikoli proto, že Mu trestání působí radost, ale k našemu **užitku**, totiž „*abychom došli účastnosti*“ (elbf. př.: *byli účastni svatosti jeho*). Ale na druhé straně nemáme důvod být sklíčení. Neboť i když vždycky nechápeme, proč jsme vedeni Jeho vážnými cestami s námi a nerozumíme jejich účelu, přesto víme, že jsme v rukou Otce, který nás miluje a že Jeho cíle s námi jsou dobré a požehnané.

BHCh 1891/54; ME 1988/48–49

André GIBERT:

Boží Církev – 12

RŮZNÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Podobné vzácné napomenutí je nad celým praktickým životem Církve: „*Všechny věci vaše ať se dějí v lásce*“ (1. Kor. 16,14). Tato láska, která nemůže být oddělena od pravdy (2. Jan. 3), obepíná jako pojící svazek, „*svazek dokonalosti*“ (Kol. 3,14), všechny věřící, zvláště když se shromáždí jako Církev ke jménu Páně, kdy jen Jemu vyhrazují všechna práva jako Hlavě těla, jak na to právě bylo poukázáno. Jsme také napomínáni: „*Všechno budiž ke vzdělání*“ (1. Kor. 14,26), a je to opět láska, jež vzdělává (1. Kor. 8,1). „*Bůh není (Bůh) nepořádku, ale pokoje*“ (1. Kor. 14,33); proto „*všechno slušně a podle řádu*“ (= v pořádku) *ať se děje*“ (40. v.).

Církev se schází ve jménu Pána. On je zdrojem požehnání. Kdyby zde nebyl, jakou cenu by pak mělo shromažďování věřících? Ale kdykoli jsme shromážděni v Jeho jménu, máme jistotu, že Pán, věren Svému příslibu, je v našem středu.

Jsme napomínáni, abychom neopouštěli **své** shromáždění (Žid. 10,25). Toto nám není řečeno jako nějaký zákon, který by nám byl uložen. Spíše nám to napomenutí připomíná, že shromažďování je nezbytně nutné pro

život Kristova těla. Zanedbávat shromáždění, jak se u některých stalo zvykem, by znamenalo **okrádat sebe a věřící, za něž jsme odpovědni, o to, co je potřebné k společnému růstu.**

Ale dbejme na to, abychom se, když jsme shromáždění, nepřipravovali o požehnání, které nám Pán chce dát, tím že bychom Mu upírali, co Mu patří. Apoštol si stěžoval, že Korintští se shromažďovali nikoli k lepšímu, nýbrž k horšímu (1. Kor. 11,17). Jak je zarmucující, že tato možnost zde skutečně je. Někdo se opravdu může shromažďovat ke škodě, ba dokonce k soudu! (Srov. 1. Kor. 11,34.) Kazatel říká: *„Mouchy mrtvé působí, že olej mísíce mastí páchne a kvasí“* (Kaz. 10,1 – elbf. př.) a víme, že *„kterékoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou“* (Řím. 15,4).

Jsou to „roztržky“ v Církvi, které působí takovou ztrátu požehnání Páně. Rozdíly v názorech, které jsou trpěné a neodstraněné, žárlivost, zjevná i skrytá rozhořčení a zášť a mnohé jiné věci jsou ve shromáždění překážkou působení Ducha Svatého, ano brání svobodě před Pánem! Rozpomeňme se na stále aktuální napomenutí Pána Ježíše v Mat. 5,23 a 24, a chtějme se smířit se svým bratrem dříve, než půjdeme k Božímu oltáři, abychom se tam s ním setkali!

Jinou příčinou vážné škody bývá, když při našich shromážděních nedbáme na čest Pána. On je přítomen a je tam vždy svatá půda, kde nám náleží zout ze svých nohou obuv. Korintští slavili večeri Páně „nehodně“; a proto byli mezi nimi mnozí slabí a nemocní, a mnozí zesnuli (1. Kor. 11,30).

Svolaná shromáždění a shromáždění jako Církev

„Církev“ (Shromáždění) může být svolána na popud jednoho nebo více bratrů, kterým Pán dává za úkol udílet vyučování, ať už přednáškou nebo společným uvažováním či rozhovorem (Skut. ap. 11,26), anebo aby jí bylo od Pána přineseno nějaké varování, potěšení či něco jiného (Skutky 15,30). Některý bratr má třeba na srdci podat zprávu o díle Páně, jak to čteme ve Skut. ap. 14,26.27, když se Pavel s Barnabášem vrátili do Antiochie, *„odkud poručeni byli milosti Boží k dílu, které vykonali. A když tam přišli a shromáždili Církev, vypravovali, co všechno Bůh s nimi učinil, a že otevřel národům dveře víry“* (elbf. př.). Takové sdělení a taková účast na díle Páně je velice vzácná věc, ale koná se takto, žel, jen velice zřídka.

Zdá se mi, že mnohdy se charakter takových svolaných shromáždění nechápe a že věřící váhají označit je za shromáždění „ve jménu Páně“ anebo

„shromáždění okolo Něho“. Tím bychom – možná pro navyklý zvyk, anebo z úzkoprsých náhledů – omezovali možnosti, kdy Církev může být shromážděna ve jménu Pána a počítat s Jeho přítomností. Jistěže takový služebník Páně, který svolává nějaké shromáždění, anebo je dá svolat na svou odpovědnost, to bude dělat jen proto, aby vyplnil určitou Pánem uloženou službu; a je třeba přát si, aby svou odpovědnost před Pánem náležitě zvážil a byl si vědom, že takové svolání skutečně vychází od Pána. Právě tak každý bratr, který navštěvuje jednotlivá místní shromáždění, by si měl být vědom vážnosti své služby.

Ve všech těchto případech trvá zásada, že **je to Pán**, který působí prostřednictvím darů, které používá pod vedením Ducha Svatého.

Při takovém shromáždění Církev vděčně uznává, že **Pán** ji chce prostřednictvím toho bratra vzdělávat. **Její očekávání je zaměřeno na Pána**. Každý přítomný by tedy měl mít na srdci tiše prosit Pána – jak před shromážděním, tak i během shromáždění – aby nebylo přinášeno nic, co nepochází od Něho. Mluvicí je pouhým spojovacím článkem, potrubím, a proto by měl každý prosit za to, aby zůstával spojen s oním pravým zdrojem a mohla téci čistá voda. Mělo by zde být stálé posuzování skrze „pomazání od Svatého“ (1. Jan. 2,20)⁵, které každý věřící obdržel, aby všechno, co je řečeno, bylo v souladu s Božím slovem, a aby se Církvi, „*sloupu a utvrzení pravdy*“ (1. Tim. 3,15), dostávala vhodná potrava a nebylo nebezpečí, že obdrží nějaké falešné učení (srov. Skut. ap. 17,11; 1. Tes. 5,19–21; 2. Jan. 9 a 10).

Abychom si správně rozuměli, jde zde o **službu k vzdělávání Církve**. Je jasné, že shromáždění kvůli evangelizaci nemůže být označeno za shromáždění „jako Církev“. Vždyť evangelizace probíhá **před světem**, kde je přirozené pracovní pole evangelisty. Jinak ale slovo evangelia může mít své místo **v každém shromáždění, i když věřící jsou shromážděni „jako Církev“**. To platilo jak za času Timotea, tak zvláště i v současné době, kdy dílo evangelisty by mělo být konáno také společně s jinými dary (2. Tim. 4,5). Ale **Církev** jako taková se neshromažďuje se zvláštním cílem zvěstovat evangelium. Když Kornelius řekl Petrovi: „*Nyní tedy my všichni před obličejem Božím přítomni jsme slyšeti všechno, co jest přikázáno tobě od Boha*“ (Skutky 10,33), Duch Svatý jistě mocně působil; ale přesto tam nešlo o „Církev“, protože kromě Petra a bratrů, kteří ho doprovázeli, ještě nikdo z přítomných neobdržel Ducha Svatého.

⁵ To znamená, že je to Duch Svatý, který je pramenem jakékoli známosti.

Vedle těchto shromáždění, která bývají svolávána služebníky Slova, Nový zákon výslovně mluví o pravidelném shromažďování „jako Církve“, čímž je normálním způsobem vyjadřován život místní Církve. Taková shromáždění jsou společnou záležitostí Církve od začátku až do konce takového shromáždění. Všichni jsou sem povoláni, ale nemají být jen přítomni, nýbrž mají se také na shromáždění skutečně podílet. „Když se shromáždíte jako Církve“ anebo „Když se sejde všechna Církve spolu na jednom místě“ (1. Kor. 11,18 a 20; 1. Kor. 14,23 a 26 – elbf. př.).

Toto jsou základní shromáždění Církve. Ona vyhledává přítomnost Pána, aby společně vykonávala svěcené úkoly. Hledí vírou jen na Něho, aniž předem ví, koho Duch Svatý použije k službě. Nečeká na nějaké náhlé, vzrušující vnuknutí – neboť to by prozrazovalo jen nepatřičnou činnost těla (1. Kor. 14,23) – protože shromáždění má mít klidný, vyrovnaný a nenucený průběh, což svědčí o tom, že Církve – Kristovo tělo – je v zdravém stavu, jsouc ožívána z vnitřku mocí **Ducha Svatého**.

(pokračování, dá-li Pán, příště)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,16 – 20

„I přišli, chvátajíce, a našli Marii a Josefa, i to nemluvnátko ležící v jeslích“ (16. v.). Všimněme si, jak byli pastýři odměněni, že uposlechli. Nejprve měli velkou radost, že spatřili to děťátko, což byl Syn Nejvyššího. Dále dostali výsadu, že byli prvními učedníky Spasitele, aby mu vzdali poctu, prvními z toho obrovského množství hříšníků, které On přišel spasit. Měli také výsadu přesvědčit se, že všechno bylo přesně tak, jak jim to Bůh sdělil prostřednictvím andělů. A konečně – plni vděčnosti – se také stali prvními kazateli dobré zvěsti o spasení.

Pro tyto pastýře bylo radostí, ale i povinností vypravovat všechno, co věděli o tom děťátku, které přišlo z nebe. Jejich spěch byl ovocem Božího díla v jejich srdcích. O pospíchání slyšíme v tomto Evangelii častěji. Zacheus sestoupil „spěšně“ s fíku, na který vylezl, aby přijal Ježíše do svého domu (Luk. 19,6). Pastýři neříkají: „Pojďme do Betléma, abychom se přesvědčili, že ta věc se skutečně stala“, nýbrž: „Pojďme již až do Betléma, a vízme tu věc, která se stala, o níž Pán oznámil nám“. Podobně jako Abraham vůbec nepochybuj o Božím zaslíbení. Ta věc se skutečně stala. Pojďme toho využít, hned, ještě uprostřed noci. Uvěřili tomu, co jim bylo pověřeno a šli tam

spěšně. Kdyby mudrovali, našli by jistě řadu důvodů k odkladu cesty. Ale slovo anděla jim tu cestu otevřelo: „*Naleznete*“ – bylo jim řečeno. Ta zpráva byla od Boha a tak i oprávněním, aby byli svědky úžasného požehnání a měli z toho užitek. Jakmile pohleděli na děťátko, třebaže navenek nevypadalo nijak zvláštní, „*rozhlášovali, co jim pověděno bylo o tom děťátku*“. V tomto poutavém výjevu je něco neobyčejného, co pojí naše srdce k Tomu, který se snížil až k nám. Toto pouto lásky, které přivedlo Ježíše, že zaujal takové místo na zemi, nás pojí k Jeho osobě. On nejenže přišel na tuto zem, nýbrž zaujal zde nejponiženější postavení, abychom mohli poznat Boha, který se nám zjevil v nesmírné milosti. Toto je skutečně hodné Boha – takové jsou hloubky Jeho lásky. Vždyť jak by k Němu mohli přijít bídni a chudí, kdyby přišel v jasu Své slávy? Betlémské jesle a to malé děťátko, mluví k našim srdcím mocněji než sláva Šalomouna.

„*A viděvše (ho), rozhlášovali, co jim pověděno bylo o tom děťátku*“ (17. v.). Jejich srdce bylo tak naplněné, že si ty dobré zprávy nemohli ponechat pro sebe. To, co z nás dělá nejen hříšníky spasené milostí, nýbrž i svědky a velebitele na této zemi, je známost osoby Spasitele, který nás přivedl k Bohu. Kdyby to poselství zvěstoval nějaké velké osobnosti tohoto světa, považovala by možná za nedůstojné, jít se podívat na dítě do nějakých jeslí ve chlívě. Mnoho jiných si zase mohlo myslet, že není hodné Boha, aby takto jednal. A proč? Prostě proto, že to není způsob, jak jednájí lidé.

Velcí tohoto světa, mocní a moudří jsou pozváni, aby se ponížili, aby přišli spatřit něco, co přesahuje všechno lidské chápání – ukázání Boha v tajemství, onu „*moudrost Boží v tajemství skrytou, kterou Bůh předuložil před věky k slávě naší*“ (1. Kor. 2,6–9). Bůh zjevený v těle je velké tajemství zbožnosti, které se začíná rozvíjet u betlémských jeslí, aby bylo ukončeno v slávě, když napřed prošlo křížem. Byl to náš stav, který si vynutil, aby Boží Syn sám sebe zmařil.

„*I divili se všichni, kteří to slyšeli, co jim bylo mluveno od pastýřů*“ (18. v.). Skrze jejich věrné svědectví dávno předtím, než Ježíš započal Svou službu, už mnoho lidí mohlo slyšet, že toto malé dítě je Kristus, Pán. Bůh vyvoluje to, co je chatrné, aby zahanbil všechno silné. Je třeba, aby vše spočívalo na Boží moci. Kristus byl ukřižován v mdlobě, ale Boží slabost je silnější než lidé, a toto dílo bude stále ještě trvat, až země pomine.

„*Ale Maria zachovávala všechny věci (nebo: slova) tyto, skládajíc (elbf. př.: a zvažovala) je v srdci svém*“ (19. v.). Na jedné straně vidíme pastýře, jejichž srdce byla tolik naplněná radostí z toho, co viděli, že se cítili nuceni

mluvit o tom všem lidem, s nimiž se potkali. Na druhé straně čteme, že Maria zachovávala a zvažovala ty věci ve svém srdci. Slovo „zachovávat“ použité v řeckém originále ukazuje, že je uzavřela a ostříhala, podobně jako když někdo najde nějakou drahou věc a opatruje ji u sebe anebo ji zamkne na bezpečném místě. Potom ty věci zvažovala, tj. přemýšlela o nich ve svém nitru.

Takto máme ostříhat Boží slovo jako drahý poklad, který nám zjevuje lásku našeho Boha. „*Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra*“ (Ž. 119,72.92.103). I my máme rozjímat o tomto Slovu ve svých srdcích, uvažovat o něm, a tak jím sytit své duše (Jer. 15,16). Říkejme jako Samuel: „*Mluv, (Pane) neboť slyší služebník tvůj*“ (1. Sam. 3,10).

„*I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, co slyšeli a viděli, (podle toho) jak jim bylo pověřeno*“ (20. v.). Často slýcháme, jak lidé říkají: Kdybych mohl vidět, pak bych i uvěřil. Nuže naše místo říká, že pastýři oslavovali a chválili Boha za všechno, co **slyšeli** a viděli – za všechno, co jim bylo zvěstováno. Nevěřili proto, že by napřed **viděli**. Naopak, pro jejich srdce cena toho, co viděli, závisela na tom, co jim řekl anděl. Bylo to Slovo slyšené a přijaté vírou, které způsobilo onu jistotu a přivedlo jejich duše k chválení Boha. O tomto výsledku přijetí Božího slova bývá často zmínka v tomto Evangelii, které nám stále ukazuje práci Ducha Božího v srdcích (Luk. 5,26; 7,16; 17,15; 18,43).

ME 1944/208–212 (pokračování, dá-li Bůh, příště)

Zlatý džbán

„*Za druhou pak oponou (byl) stánek, který slul svatyně svatých, ... maje truhlu smlouvy, kde bylo vědro (= džbán) zlaté, (mající v sobě mannu).*“

(Žid. 9,3.4)

Zlatý džbán s mannou, kterou izraelští synové pohrdli, byl Bohu vzácný a měl být před Ním stále uchováván ve svatyni svatých.

Ve Starém zákoně nečteme, že ten džbán byl ze **zlata** (2. M. 16,33), nýbrž jen to, že obsahoval jeden gomer, tj. jednu denní dávku toho „chleba mocných“ (viz Ž. 78,25), kterým byl Izraelita živen na poušti. Skrze tuto dodatečně sdělenou podrobnost dostáváme další poučení. **Kdykoli je v Písmech Nového zákona uvedeno nějaké místo ze Starého zákona, dostáváme tím větší světlo.**

Víme, že manna mluví o Tom, který sestoupil ze slávy, aby se stal na této zemi člověkem, který neměl podoby ani krásy, zůstal malý a pohrdaný, ačkoli přece byl VĚČNĚ JSOUCÍ („JSEM, KTERÝ JSEM“). Mluví o tichém a pokorném člověku Ježíši Kristu. Ale Bůh Toho, který byl na této zemi v pohrdání, oceňoval naprosto jinak. On, který byl lidmi zavržený, byl u Boha „vyměněný a drahý“ (1. Petr. 2,6). A Bůh chtěl, aby Ten, který v tak předivné milosti sestoupil, byl k radosti Jeho vlastního srdce vyvýšen do slávy Jeho přítomnosti.

Jako Boží Syn měl ovšem od věčnosti místo „v lůnu Otce“ (Jan 1,18). V Přísl. 8,22–31, kde je našemu zraku ukázán jako „Moudrost“, čteme: „*Hospodin měl mne ... před skutky svými, přede všemi časy. Před věky ustanovena jsem, před počátkem, dříve než byla země ... byla jsem jeho rozkoš na každý den, radujíc se před ním každého času*“ (podle elbf. a fr. př. JND). A v Žalmu 40,8.9 je nám sdělena řeč, k níž došlo v uplynulé věčnosti mezi Ním a Otcem: „*Aj, jdu; ve svitku knihy psáno jest o mně. Činit tvé zalíbení, Bože můj, rozkoš mám; a zákon tvůj je v nitru srdce mého*“ (elbf. př.).

Když pak v plnosti času chodil jako dokonalý člověk po této zemi, stal se hlas z nebe: „*Tento jest ten můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení*“ (Mat. 3,17 aj. – elbf. př.). Byl tedy v uplynulé věčnosti a i jako člověk na zemi rozkoší Otce. Ale nyní je jako oslavený člověk po Otcově pravici **v Boží spravedlnosti**. Sestoupil v dokonalé milosti, ale vrátil se jako člověk zpět v dokonalé spravedlnosti. O tom nám mluví **zlato** toho džbánu.

HF 1959/112–114 (anglický originál: Bible Monthly)

William KELLY:

Je Kristus náš král?

Někdy slýcháme, že se o Pánu Ježíši mluví jako o našem králi. Avšak v Písmě nenajdeme takové pojmy jako „Král věřících“ nebo „Král svatých“. Pán Ježíš se ve Svém vztahu k věřícím neukazuje jako král, nýbrž jako Hlava a Pán. Králem je jen v souvislosti s Izraelem a národy (pohany) (Jerem. 10,7; Zjev. 15,3).

Ovšem není tomu tak, že není Pánem nad věřícími. **Je Pán věřících**. Je zcela jistě jejich Pán, právě tak jako Sára měla plné právo oslovovat svého muže tím jménem. Je jasné, že tak usuzuje Duch Boží a podal nám zprávu o její úctě vůči jejímu muži (1. Petr. 3,6), aby se druzí nad tím mohli zamyslet.

Přesto však by to pro Sáru byla ubohá a bídná věc, kdyby Abraham nebyl ničím víc než jen jejím pánem. Abraham byl také jejím manželem a jako takový měl vůči ní jistou odpovědnost, která ho zavazovala, zatímco ovšem i Sára měla vůči němu své povinnosti.

Je velice špatné dívat se na určitý poměr jen z jedné strany, a to z té, která se nám právě hodí. Ke každému poměru patří i mravní povinnosti. Ve spojení Pána Ježíše s věřícími vidíme nejen autoritu, což je přirozeně naprosto pravda, nýbrž i lásku a péči, pečlivé starání se, jaké člověk vynakládá na své tělo (porov. Ef. 5).

Nuže u krále a poddaných tomu tak není. Král není povinen starat se a pečovat o všechny své poddané jako o sebe samého. Král nemusí každému poddanému dát podíl na svém království. Bylo by směšné chtít na něm něco takového. Avšak král dává určitý podíl **svým synům a dcerám**. Je to správné a spravedlivé, protože mezi nimi je nejužší rodinný svazek. Tak je tomu i mezi Kristem a věřícími. Podle Božích uložených rad je mezi věřícími a Kristem hluboce důvěrný poměr, jaký si vůbec lze představit. Kdybych snížil Církev na pouhý národ, udělal z ní jen určitý lid, vzdálil bych Krista a Jeho lid od sebe, tj. byl by to pak poměr, kde by mezi Ním a námi byl určitý odstup.

HF 1993/215–216

C. H. MACKINTOSH:

Bud' sebe pilen i učení

(1. Tim. 4,16)

Tato vážná slova adresovaná Pavlem jeho synu ve víře Timoteovi obsahují vzácné naučení pro každého, kdo je Bohem povolán k vzdělávání Církve anebo ke kázání evangelia.

Toto místo staví před každého bratra, který chce být ve shromáždění užitečný, dva hlavní úkoly. Předně musí dbát na sebe a dále si musí všimnout učení, které má hlásat.

„*Bud' sebe pilen*“ je slovo, které má obrovský mravní význam pro každého křesťana a tím více pak pro služebníka Páně. Musí bdít nad stavem svého srdce a svědomí, sám se musí ostříhat v čistotě (1. Tim. 5,22). Jeho myšlenky, záliby a mysl, jeho povaha, jeho řeč – vše musí být přísně pod kontrolou Ducha Svatého a Božího slova. Je třeba, aby byl přepásán pravdou a

oděn pancířem spravedlnosti. Jeho mravní postavení a praktický život musí nutně odpovídat pravdě, kterou hlásá, protože v opačném případě by nepřítel měl nad ním převahu.

Kdo vyučuje, měl by být živým ukázáním toho, co předkládá slovy. Je-li jeho srdce opravdové, jeho svědomí citlivé, jestliže v něm Boží bázeň a láska ke Kristu zaujímají to místo, které tam musí mít, bude mít takový Boží služebník na srdci praktický výsledek svého vyučování a bude „*příkladem věrných v řeči, v obcování (nebo: v chování), v lásce, v duchu, ve víře, v čistotě*“ (1. Tim. 4,12).

Nezapomínejme nikdy na mravní význam toho, že služebník Páně má být příkladem těm, kterým hlásá Boží slovo. Takový apoštol jako byl Pavel, inspirován Bohem mohl říci: „*Následovníci moji buďte*“; ale který kazatel by se dnes odvážil tak mluvit? A přesto každý by měl jako Pavel říkat: „*Ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše (jako) Pána, sebe pak služebníky vašimi pro Ježíše*“ (2. Kor. 4,5).

Kdo vyučuje, má tedy pravdu, kterou káže, sám žít. Pro kteréhokoli křesťana je mravně velice nebezpečné, vyučuje-li veřejně něčemu, co jeho soukromý život popírá – je to nebezpečné pro něho, kazí to svědectví a škodí to těm, kterými se zaměstnává.

Tajemstvím užitečné služby je, že se sami sytíme vzácnou Boží pravdou, že si ji přivlastňujeme a že se pohybujeme v jejím ovzduší, takže ona v nás bohatě přebývá a může se pak šířit k druhým s živou mocí, se zvláštní svěžestí, se svým pomazáním a plností.

Je velice smutné a zároveň velmi nebezpečné, dáme-li se do studia Božího slova jen proto, abychom si připravili nějakou přednášku nebo kázání určené pro druhé. To je pro duši skutečný suchopár! Obírat se Boží pravdou jen pro svůj rozum, hromadit ve své paměti určitá učení, jisté názory a zásady a pak je obratným jazykem opakovat, je podvod a znemravňuje. I kdybychom si činili nároky na to, že čerpáme vodu pro druhé, zda bychom v tom případě nebyli jako potrubí plné rzi? „*Žízni-li kdo, pojď ke mně, a napij se*“, řekl Pán (Jan 7,37). Působící moc služby, kterou máme konat v Církvi, vždy pramení z toho, že **sami** se napájíme z oživující vody, nikdy však z toho, že ji čerpáme **pro jiné**. „*Kdo věří ve mne, jak dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé*“ (Jan 7,38).

„*Bud' pilen... učením*“, říká pak dál uvažované místo. Je to vážné napomenutí těm, kterým Bůh světil tuto službu. Jen závislost na Bohu nás zároveň

naučí, co máme mluvit a jak to máme říci. Vždyť jenom Bůh zná stav a potřeby duší; my sami nevíme, co potřebují. Bylo by například nebezpečí, že bychom nabízeli „*tvrdý pokrm*“ těm, kteří nejsou schopni snést něco jiného než „*mléko*“, takže bychom jim ve skutečnosti způsobili škodu. (Porov. Žid. 5,14.) „*Mluví-li kdo, (čiň to) jako řeči Boží*“, říká Petr (1. Petr. 4,11). Některý muž může ve shromáždění povstat a mluvit hodinu, přičemž každé slovo naprosto souhlasí s literou Písma, a přesto vůbec nemluvil „*jako řeči Boží*“ – jako poslán Bohem. Je možné, že předkládal pravdu, ale nebyla to pravda, která byla **v té chvíli třeba**.

Můžeme zde cítit vážnost apoštolova napomenutí: „*Bud' pilen... učení.*“ Musíme být zbaveni sebe sama, abychom záviseli jen na moci a vedení Duha Svatého! V tom spočívá tajemství každé účinné služby, ať ústní či písemné. Musíme se více zdržovat u nohou našeho Mistra. Tam se naučíme znát a sdílet lásku, kterou On má k jehňátkům a k ovcím Svého stáda a budeme pak schopni dávat jim potravu v pravý čas.

Jenom Pán přesně ví, co Jeho milovaní v kteroukoli chvíli potřebují. Nás třeba zajímá určitý předmět a můžeme si myslet, že to potřebuje celé shromáždění, a přesto se naprosto mýlíme. Tím, co máme předkládat, není, co zajímá nás, nýbrž co odpovídá potřebám shromáždění, a my, abychom to mohli poznat, se musíme ptát: „*Pane, co chceš, abych řekl Tvým milovaným? Dej mi pro ně poselství, které by pro ně bylo vhodné.*“ Pak nás Pán použije za Své nástroje; Slovo bude potom proudit, abychom tak řekli, z Jeho srdce do našeho a od nás se bude šířit podle moci Jeho Duha do srdce Jeho lidu.

Prosme Pána, aby tomu tak bylo se všemi, kteří mluví a píší pro Boží Církev! Jaká moc pak z toho poplyne a jaké pokroky se projeví v životě z Boha. Všechno mluvené a psané bude pak mít na zřeteli skutečné zájmy Kristova stáde. Budou slyšet jen „*zdravé řeči*“ (1. Tim. 6,3; 2. Tim. 1,13) a bude předkládáno jen to, co je dobré k vzdělání.

Kéž by si každý služebník Páně přivlastnil apoštolovo napomenutí: „*Bud' sebe pilen, i učení... neboť to čině, i samého sebe spasíš, i ty, kteří tebe poslouchají*“.

„*Tyto věci připomínej, s osvědčováním před obličejem Páně* (fr. př. JND: před Pánem), *ať se o slova nevadí, což k ničemu není užitečné, ale ku podvrácení posluchačů. Pilně se snaž vydati sebe Bohu zkušeného, dělníka, za nějž by nebylo proč se stydět, který by správně slovo pravdy rozděloval*“ (2.

Tim. 2,14.15).

CHM: Miscell. Writings, sv. 5, str. 105–110; ME 1989/94–98

Cecil Esme STUART:

Původní křesťanství – 7. přednáška: Služba žen **(dokončení cyklu ze strany 188 minulého ročníku)**

„Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, která by mu odpovídala“ (1. M. 2,18 – elbf. př.) To byla slova, jimiž Bůh ohlásil učinění ženy, a jimiž zároveň ukázal místo, které měla zastávat podle Jeho myšlenek. Bůh ji přivedl k Adamovi a ona zaujala místo po jeho boku jako jeho pomocnice, kterou mu vyhlédl Bůh. Potom došlo k pádu. Byla učiněna partnerkou muže, avšak nyní se musela podrobit jeho vládě. Když první lidé opustili zahradu Eden (ráj), nezměnil se onen původní poměr muže a ženy, ale žádost ženy následkem hříchu zůstala pod mocí muže (porov. 1. M. 3,16). Byla a je pomocnicí muže, i když se tolik ztratilo ze zřetele, k čemu byla původně určena, když ji Bůh stvořil.

Od zhřešení prvních lidí až ke kříži neslyšíme nic o pravém a správném místě ženy uvnitř stvoření. V pohanství ji nalézáme poníženou v otrokyni muže. V Izraeli byla chráněna zákonem před tím, aby s ní nebylo za určitých okolností hrubě zacházeno (2. M. 21; 3. M. 18,18), ale vzdor tomu v období zákona nikdy neměla své vlastní místo po boku svého muže. Když však přišel onen druhý Člověk a dokonil Své dílo smíření, vidíme návrat k původnímu pořádku stvoření, a žena znovu dostává své pravé místo po boku muže.

Písmo říká o ženě, že je slávou muže; stojí mu po boku, a o něm se praví, že je *„obraz a sláva Boží“* (1. Kor. 11,7). V Kristu Ježíši není více muž a žena (doslova: mužské a ženské /pohlaví/ Gal. 3,28), avšak dokud jsme na zemi, trvá ještě rozlišení na dvě pohlaví a Boží pořádek stvoření. *„Neboť není muž ze ženy, ale žena z muže“* (1. Kor. 11,8). To však neznamená, že by žena měla menší cenu než muž, anebo že by byla nevhodná anebo neschopná být jeho společníci a pomocnicí. *„Neboť jako žena z muže, tak i muž skrze ženu“* (12. verš). Jak jednoduše a jasně nás Boží slovo poučuje o pravém postavení muže a ženy v jejich vzájemném poměru. Jestliže je respektováno Boží slovo, je žena oproštěna od převrácených snah o emancipaci (rovnoprávnost), jak je vidíme působit kolem sebe, a vede ji to k tomu, aby zastávala místo, které jí přisoudil Bůh.

Místem jejího působení je její vlastní okruh, zatímco u muže je to spíše služba na veřejnosti. Muž je hlava ženy; proto by žena neměla své „hlavě“ (tj. svému muži) působit nečest tím, že by se pokoušela smazávat rozdíl, který mezi nimi oběma existuje. Dlouhé vlasy jsou jí dány jako určitý závoj (zastření); je to trvajícím důkaz toho, že ženě náleží, aby byla svému muži poddána; říká nám to Písmo v 11. kapitole Ep. Korintským. Jakých zdánlivě drobných věcí se dotýká Duch Svatý, když mluví o vlasech ženy, poněvadž nebylo dbáno na Boží pořádek; bylo tu v sázce duchovní dobré svatých.

Jak už bylo naznačeno, okruhem ženy je služba v ústraní, služba jednotlivým osobám. Když náš Pán byl na zemi, když vyvolil Své apoštoly a sedmdesát učedníků, když jim dal autoritu, aby vyšli a kázali, dovolil, aby Mu ženy sloužily, ačkoli jim to nepřikázal, ani je o to nežádal. Sloužily Mu svými majetky (Luk. 8,3). Své učedníky povolal k veřejné službě, nechal je rozdávat chléb, který dostávali z Jeho ruky. Avšak pokud jde o ženy – přijímal služby, které Mu nabídl, ano, byl ochoten, třebaže byl Pánem nade vším, stát se jejich dlužníkem, když šlo o Jeho obživu a potřeby Jeho učedníků. Byla to láska, která ty ženy nutkala, aby Mu prokazovaly takovou službu, a On ji vděčně přijímal. Když byl vzat na nebe, nalézáme muže, které vyslal, jak kážou Boží slovo a učí; naproti tomu ženy nalézaly široké pole uplatnění v osobní službě ve své rodině, mezi svatými a zvláště při těch, kteří pracovali v díle Páně.

Chce-li se někdo něco dovědět o povinnostech mladých nebo starých věřících žen, stačí, aby si otevřel Epištolu Timoteovi nebo Titovi (1. Tim. 5,14; Tit. 2,3–5). V Novém zákoně nalézáme celou řadu příkladů věrných žen a jejich služby Pánu. Vdaná žena měla přirozeně povinnosti vůči svému muži a svým dětem; ale vedle toho vždy také ještě byly příležitosti sloužit věřícím anebo Pánu. Nevdaná měla více času a sil pro Pána a pro Jeho dílo. Oboje pak, vdané i nevdané, cítily mimo svůj rodinný kruh odpovědnost za věc Páně. V Jeruzalémě Maria, matka Jana Marka, dala k dispozici svůj dům, když šlo o společné modlitby. Onoho památného večera byl Petr zázračným způsobem vysvobozen z vězení. Ve Filipi Lydia z Tyatiry prokazovala pohostinství Pavlovi a těm, kteří s ním cestovali. Vyvolená paní, o níž se mluví v 2. Ep. Jana, přijímala do svého domu bratry, kteří cestovali kolem a zvěštovali Boží slovo.

V 16. kapitole Ep. Římanům slyšíme o Marii, která mnoho pracovala pro věřící, v Ep. Filipským o dvou ženách, které bojovaly s apoštolem v evangelii. Čteme o Tryféně a Tryfóze, které pracovaly v Pánu, a o Persidě milé,

kteřá mnoho pracovala v Pánu. Tyto svaté ženy konaly službu částečně přímo před zraky apoštolů. Měly pro svou práci rozsáhlé pole působnosti s rozmanitými možnostmi služby Pánu, aniž přitom zapomínaly na pravý postoj vůči svým mužům. To, čím se vyznačoval jejich život, nebyla lenivost a vnitřní prázdnota (frustrace), nýbrž činnost, plné uplatnění pro Pána. Maria byla horlivá v osobní službě, právě tak jako Maria v Evangeliích. Persida mnoho pracovala a ony ženy ve Filipi byly apoštolu Pavlovi cennou pomocí. Co každá z nich v jednotlivých věcech skutečně dělala, nám není sděleno. Proč asi? Služba lásky může být na různých zeměpisných místech a v různých dobách různá. Co je potřebné v určité době, nemusí být stejně potřebné v jiné době. Jestliže v Orientu někdo měl za sebou dlouhou, únavnou cestu, byl jistě vděčný, když mu byly umyty nohy. V západních zemích taková služba není potřebná. Kdyby byla jmenována každá zvláštní služba oněch žen, tak u jiných druhů služeb, které byly konány s ochotným srdcem a vděčně přijímány, mohl by si někdo myslet, že jsou pro bohabojné ženy nevhodné.

U **jedné** učednice je nám sděleno, čím sloužila svatým: Tabita šila sukně a šaty, a tato služba je dnes stejně vhodná, jako byla za dnů apoštola Pavla. O jiných máme pouze zprávu, že pracovaly mnoho. Apoštol je chválí, a tak nám byla v inspirovaném Slovu zachována jejich jména. Konaly svou službu pro Pána a On ji přijímal.

U těch, kterých pole působnosti přesahovalo okruh domácnosti, nechyběly příležitosti, jak uplatnit čas, majetek a síly přímo ve prospěch Církve. Tak Pavel píše o Fében, služebnici Církve v Cenchreji, která byla mnohým, ba i jemu samému, pomocí (ochránkyní, pečovatelkou). Ze slov apoštola v 16. kapitole Ep. Římanům vysvítá, že asi byla zámožná a využívala svůj volný čas k službě spoluvěřícím v Cenchreji a těm, kteří ji navštívili. Další zase naprosto jiným způsobem prokazovaly ženskou oddanost a pravou křesťanskou lásku. Jeden příklad máme v 1. Tim. 5,10. Tyto ženy v tom následovaly svého Pána a Mistra. Žádná služba jim nebyla příliš malá, jestliže ji mohly vykonat pro Něho. Jak je osvěžující, když vidíme skutečnou lásku k Pánu pracovat tak rozmanitými způsoby. Láska je vynalézavá a dovede se přizpůsobit rozmanitým potřebám.

A tak věřící ženy všude nalézaly široké pole uplatnění. Zdravá činnost a neúnavná oddanost jim nijak nebránily, aby byly pravým způsobem poddané jejich hlavě a zůstávaly přitom na tom místě, které jim určil Bůh. Ať jako pomocnice muže, ať doma nebo v Církvi – všude se naskýtal práce,

které mohly být nejlépe vykonány ženami, práce, které opravdu nikdo jiný nemohl udělat lépe než věřící žena. Bůh neučinil Evu proto, aby zaujala místo, které patřilo Adamovi; měla mu být **pomocnicí**. Neměla **nahradit** Adama, nýbrž měla být jeho **společnicí**. Tak spolupracovaly tyto ženy s apoštolem Pavlem ve věci evangelia a vůbec je nenapadlo, že by ho mohly nahradit anebo že by mohly zaujmout jeho místo. Avšak toto se dotýká jiné otázky, o níž ještě pojednáme. Zatím jsme krátce ukázali, co tyto ženy dělaly. Co jim bylo zapověděno, bude předmětem naší příští úvahy.

Původní křesťanství – 8. přednáška: Veřejná služba žen

„I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všelike tělo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou. Nýbrž i na služebníky a na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého“ (Joel 2,28–29). Tato slova proroka Joele citoval Petr v den letnic, aby ukázal, že to, co se stalo, bylo předpověděno. Petr neřekl, že toto proroctví se **právě naplnilo**. Ve Skutcích 2,16 se praví: *„Toto jest, co jest předpověděno skrze proroka Joele.“* O vylití Ducha Svatého na Izrael se vícekrát mluví ve Starém zákoně (Iz. 32,15; 44,3; Ezech. 39,29). Jenom v proroku Joelovi jsou do toho zahrnuty také národy (pohané), a to slovy *„všelike tělo“*. Církev (Shromáždění) se měla skládat ze Židů a z národů, kteří se stali společně opravdu **jedním** novým člověkem v Kristu; proto jenom slova proroka Joele mohla vysvětlit, co bylo onoho jitra slyšet a vidět.

Člověk, žel, vždy znovu dokazuje, že je neschopen užívat správným způsobem dary, které mu Bůh dává – i když je mu velice požehnáno. Sotvaže je obdrží, už je zneužívá. Izrael nám podává příklad takového zneužití časných požehnání. Co jim Bůh dal, oni jako by vysypávali na Bálovy oltáře. Chceme-li nějaký příklad zneužití duchovních požehnání, stačí podívat se na Církev. Jak obdivuhodnou trpělivost a shovívavost nalézáme v Božím jednání s Jeho vykoupeným izraelským národem, ale také ve způsobu, jakým napomíná a poučuje Shromáždění Svých svatých – Církev! Že hříšníci zneužívají Jeho dary, nijak nepřekvapuje; že však svatí natolik znevážili a promarnili Jeho největší požehnání, ukazuje velice jasně, co je skutečně člověk. V Ep. Římanům je nám ukázáno, co je hříšník před Bohem. Epištoly Korintským nám dávají nahlédnout, jak hluboce mohou věřící klesnout. Korintští byli velice omilostněni, nechyběl jim žádný dar, a přesto to, co obdrželi, používali, aby

se tím vychloubali a sami se oslavili; a snášeli zarmucující, nepořádné poměry v Boží Církvi a dokonce je podporovali.

Trpěli ve svém středu nepotrestané mravní zlo, snášeli, že bratři mezi sebou vedli soudní spory. Nespoutané sobectví se projevovalo při jedení obětovaného modlám a u stolu Páně. Duchovní dary byly zneužívány a někteří dokonce popírali zmrtvýchvstání. Vedle tohoto smutného nepořádku také ženy zaujímaly v Církvi význačné místo tím, že se během společných shromáždění ujímaly slova a byly v tom některými bratry podporovány. Co je člověk, ať svatý nebo hříšník, když jedná podle vlastní vůle! Otázky, které už byly jednou provždy oprávněně zodpověděny, bývají znovu kladeny a je o nich diskutováno, jako by dosud nebyly vyřízeny. Každý směr nebo denominace je řeší tak, jak se to nejlépe hodí jejich představám. Na Písmo se nedbá; při nejmenším se na Písmo nedbá tam, kde jeho jasné směrnice odporují myšlenkám a přáním účastníků takové diskuse.

Nalézáme to potvrzeno, když jde o veřejnou službu žen. Veřejně evangelizovat, učit nebo modlit se ve shromáždění, anebo zastávat službu staršího bylo v Církvi na počátku výhradní věcí mužů, kteří k tomu byli způsobilí a povolání. Bylo vůbec někdy uznáno anebo schváleno, jestliže ženy chtěly vykonávat takovou službu? V celých Skutcích apoštolských a v Epištolách nenajdeme ani jedno poukázání na to, že by Bůh některou ženu poslal, aby kázala světu, anebo že by na některou ženu byly vloženy ruce, aby tím bylo vyjádřeno obecenství s takovou prací. Gajus (3. Ep. Jana) prokazoval pohostinství těm, kteří vyšli kázat a sloužit, a kteří nic nevzali od pohanů, ale píše se o nich, že to byli muži. Způsob, jak je oslovena vyvolená paní (2. Ep. Jana), vede k závěru, že i tam mohli být míněni jenom muži. Juda, který píše o odpadnutí, mluví naprosto jasně jen o učitelích – mužích.

Muži i ženy – vidění v Kristu – se podíleli na vylití Ducha Svatého. V Církvi měli být všichni poddáni nebeské Hlavě. Muži i ženy obdrželi ducha prorocktí. Agabus a jiní muži na jedné straně, čtyři dcery Filipa na druhé straně jsou příkladem Božího svrchovaného působení milosti. Avšak mít dar milosti a správně ho používat, jsou dvě různé věci. Každému jednotlivému věřícímu bylo dáno zjevení Ducha k užtku; On rozděloval každému obzvláště, jak chtěl. Byla to od počátku neomezená Boží milost, jestliže se někomu dostalo zjevení Ducha. Ten, kdo takové zjevení obdržel v obecenství se zmrtvýchvstalou Hlavou, byl povinen řídit se pokyny a příkazy Pána.

V souvislosti s tím bylo uváděno, že to byly ženy, které jako první zvěsto-

valy poselství o zmrtvýchvstání Pána, a to je ovšem správné. Ale nikdy nedostaly příkaz, aby o tom kázaly světu. Víme, že Pán poslal Marii, aby učedníkům ohlásila Jeho velice blízké nanebevstoupení. Víme také, že to byly ženy, které byly andělem pověřeny, aby jedenácti učedníkům doručily zprávu o prázdném hrobu. Tento úkol pak ty ženy také věrně splnily (Luk. 24,23). Víme, že Pán se jim zjevil na cestě k městu, a že jim svěřil poselství pro Své bratry (Mat. 28,9.10). A přesto nám není blíže popsána ona vlastní úžasná událost, kterou ty ženy směly ohlásit. Eva byla prvním člověkem, který nastavil sluch hadu; nyní to byla milost, že ženy jako první směly do-
svědčovat vítězství Pána nad smrtí. Vzdor tomu je jejich svědectví v 1. Kor. 15 pominuto mlčením a na důkaz zmrtvýchvstání Pána je uvedeno, co viděl Kéfas (Petr), Jakub a jiní, a nakonec Pavel. Zdalipak skutečnost, že o ženách tam vůbec není zmínka, nám nemá mnoho říci? Zapomněl je snad Pavel jmenovat, **anebo to tak bylo úmyslem Ducha Svatého?**

Bývá také uváděn Žalm 68,12, aby bylo ospravedlněno, že ženy zvěstují evangelium světu. „*Pán dává Slovo; zvěstovatele radostného poselství je zástup veliký*“ (– elbf. př.). Chci zde jen podotknout, že tento Žalm se vztahuje na **budoucí dobu**, na **jiné** období Božích cest s člověkem. Jde tam o zřízení království v moci skrze vítězství, které Pán dosáhl nad Svými nepřáteli. Apoštol asi cituje tento Žalm v Efez. 4,8, ale způsob, jak toto místo používá, ukazuje rozdíl mezi dnešní dobou a budoucností, kterou má žalmista na zřeteli. Ukazuje ovšem také, jak mnoho je toho v každém verši obsaženo.

Jestliže žena nemá na podkladě Písma žádné oprávnění zvěstovat ve světě evangelium, jakým právem by pak měla učit nebo mluvit ve shromáždění svatých? Ženy sice mohly prorokovat, ale ne tam, kde věřící byli shromážděni jako Církev. Jedenáctá kapitola 1. Ep. Korinským nám říká, co v tom případě žena dělala, a že musela nosit na hlavě přikrytí (zastření), když to dělala. Čtrnáctá kapitola 1. Ep. Korinským nám říká, kdy každopádně nesměla prorokovat: „*Ženy vaše ve shromážděních ať mlčí, neboť nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly, jak i zákon praví*“ (1. Kor. 14,34.35). Předně je zdůrazňováno, že jim není dovoleno mluvit; za druhé pak se praví, že je pro ně hanbou, aby ve shromáždění mluvily. Ach, jak daleko se odchýlili Korintští! To, co zákon zakazoval, u nich bylo dovoleno, a tomu, co bylo hanbou, oni dávali volný průchod. Co se týče zákona, mohlo by se jim to možná prominout, protože zákon dostatečně neznali; ale bylo možné omlouvat je tvrzením, že nevěděli, co je hanebné? Byly činěny pokusy vyhnout se těmto tak jasně srozumitelným učením Písma tvrzením – a jak často jsou takové

pokusy podnikány! – že prý slovy „ve shromáždění“ je míněno církevní zasedání (sněmy, koncily). Taková vysvětlování nemají pro toho, kdo se poddává Slovu, žádnou závažnost. Celý obsah té kapitoly, stejně jako používání slova „shromáždění“ vylučuje jakoukoli takovou myšlenku. Je nebezpečné odnímat autoritu výslovnému příkazu apoštola takovými chytrácky vymyšlenými vysvětleními. U některých otázek probíraných v té Epištole apoštol vyjádřil své osobní mínění; zde však zdůrazňuje, že je to **příkaz Páně** (37. verš).

Je dobré poukázat zde na význam různých zjevení během shromáždění. Taková zjevení měla každopádně přednost. Jestliže některý prorok právě mluvil, a jinému bylo Duchem zjeveno něco jiného, musel ten první umlknout. Bůh zjevoval v pravý čas nějakou novou myšlenku nebo stanovisko; proto musela být vždy dána příležitost, aby taková zjevení byla vyjádřena. Avšak ženy – dokonce i když to byly prorokyně – **musely ve shromáždění mlčet**. Čtyři dcery Filipa, které prorokovaly na jiných místech než ve shromáždění, by jednaly **proti Božímu pořádku**, kdyby se pokusily mluvit ve shromáždění. Ani námitka, že šlo o zjevení obdržené od Boha, by je neuchránila před pokáráním Církve nebo apoštola. Boží slovo jasně ukazuje, že Duch Svatý při takových příležitostech používá jenom muže.

Kromě shromáždění k velebení a k vzdělávání se věřící shromažďovali ke společné modlitbě. Jaké místo zaujímaly ženy v modlitebních shromážděních? Že se ženy smí modlit, ukazuje 1. Korint. 11. Že však ženy musí ve všeobecném modlitebním shromáždění mlčet, nám říká 1. Tim. 2. V 1. Ep. Korintským 14 nalézáme shromáždění k vzdělávání, v 1. Tim. 2 shromáždění k modlitbě. Když je nejdříve uvedeno, za koho – mimo vlastní řady – se měli modlit, a že se směli modlit s plnou smělostí, je pak řečeno, kdo (jaksi jako ústa shromáždění) se má modlit a kdo má mlčet. „*Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě*“ (8. verš). Také o veřejném poučování skrze muže mluví apoštol naprosto jasně. „*Žena ať se učí mlčíc, ve všeliké poddanosti. Neboť ženě nedopouštím (= nedovoluji) učit, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení*“ (1. Tim. 2,11.12.). Žena měla ve shromáždění mlčet; jinde zase měla mlčet, když byli přítomni muži. Tak mluví apoštol o těchto shromážděních. Z těchto výroků Písma se učíme, že kdyby se některá žena opovážila veřejně (tj. nahlas) se modlit v přítomnosti mužů, on by se na to díval jako na vykonávání autority nad mužem. Co by si asi myslel o tom, co dnes dělají některé ženy! Apoštol pak pokračuje a zdůvodňuje svá

slova; vede nás zpět k stvoření a k zhřešení prvních lidí. „*Adam zajisté nejprve jest stvořen (= utvořen), potom Eva; a Adam nebyl oklamán, ale žena byla oklamána a upadla v přestoupení*“ (13.14. verš – elbf. př.). Pořádek ve stvoření a to, co se stalo při zhřešení, zapovídá takové veřejné jednání ženy. **Z upadnutí do hříchu** bychom se měli naučit, že ona pro takové místo není způsobilá; **z historie stvoření** vidíme, že něco takového nikdy nebylo místem pro ni.

Jako je tomu u veřejné služby, je tomu také v řízení místního shromáždění a v otázkách správy; nejsou to záležitosti pro ženu. Co se týče úřadů uvnitř Církve v určitém místě, existoval úřad staršího a úřad služebníka. Oba, jak starší, tak i služebník měli být, v případě, že byli ženatí, „*jedné manželky muž*“. Vlastnosti staršího jsou popsány v 1. Tim. 3. Popis muže, který přicházel v úvahu pro takový úřad, je popsán v Tit. 1. V 1. Tim. 3, kde je výčet vlastností služebníka, je poukázáno na patřičné chování jeho ženy. Proč tu asi je ten rozdíl, že v jednom případě se o ženě mlčí, zatímco ve druhém je o ní zmínka? Jistě asi proto, že do otázek spravování a řízení místní Církve ženy starších neměly mluvit, zatímco v případě služebníka šlo přece o dobré svatých a o péči o jejich potřeby, kde mu jeho manželka jistě mohla být cennou pomocí.

Mnozí z apoštolů byli ženatí (porov. 1. Kor. 9), avšak ani ve Skutcích apoštolských, ani v Epištolách nemáme nějaké poukázání na to, co jejich manželky dělaly. Jistěže byly svým mužům pomocí a oporou v jejich službě; ale apoštolé a starší měli také plnit povinnosti, na kterých se jejich ženy vůbec nepodílely.

Pavel nedovoľoval ženě, aby učila, a u žádného z ostatních apoštolů nenalézáme nějaké poukázání, že by byla trpěna nějaká odchylka od tohoto ustanovení. V Korintu apoštol káral takový zlý stav. O takové ženě, která učí v Církvi, slyšíme pak už jen jednou v dopisu andělu Církve v Tyatiře (Zjev. 2). Jistěže to nikdo nebude považovat za příklad hodný následování. Písmo tento zvyk jak v Korintu tak v Tyatiře stroze odmítá a zakazuje. Měl by být jasný příkaz Hlavy zrušen? Mají jasně srozumitelná ustanovení apoštola, který je napsal pod vedením Ducha Svatého, zůstávat bez povšimnutí? Písmo rozhodně nezapovídá osobní službu ženy v soukromém kruhu. Priscilla byla Apollovi společně se svým mužem velkou pomocí. Také **mezi ženami** má žena svůj okruh působnosti. Jestliže se však nalézá **mezi muži a v Církvi**, má zachovávat to místo, které jí Bůh určil.

Závěr.

Na předcházejících stranách jsem se snažil ukazovat na projevy určité přirozenosti, přirozenosti z Boha, která je člověku jakožto potomku Adama cizí, kterou se však nutně vyznačuje každý, kdo je Božím dítětem. Jsou to projevy nové přirozenosti z Boha, která je dokonale vyjádřena v Pánu Ježíši (u Něho však ta přirozenost nebyla nová), když chodil po této zemi. Do určité míry se projevovala u všech, kteří byli od Židů nazýváni nazarejští, od pohanů (národů) pak křesťané, a kteří se mezi sebou nazývali bratři. (Skut. 24,5; 11,26.29)

Zapírat sebe sama, činit dobře nepřátelům, splácet zlé dobrem, ukazovat hříšníkům a svatým, co je skutečně Boží láska – to vše bylo ono nové, co lidé museli dosvědčit. Bylo to nové a možná i divné, avšak přesto potěšující. Odkud však pocházela tato obrovská změna? Jak k ní došlo? Podívejme se krátce na životopis jednoho muže, jehož život ukazuje tuto změnu tak národně.

Kdysi se domníval, že bude Bohu prokazovat službu „*svazuje a dává do žaláře i muže i ženy*“ (Skut. 22,4). Taková byla „služba“ Saula. Na sklonku svého života byl vězněm pohanů (národů); u některých, pro něž pracoval, se setkával s chladem, lhostejností a opovržením. Těžká práce, starosti a těžkosti všeho druhu, nebezpečí a strádání – se vším tím byl dobře obeznámen. Zažil mrskání metlami, bičování, uvěznění, vydání chátře a kamenování, a přesto živá podstata oné nové přirozenosti – láska – u něho nevyhasla. Ochotně se i pak dával do služby ve prospěch druhých, třebaže čím více je miloval, tím méně byl milován. Nikdo se **nepodobal méně** tichému a pokornému Synu člověka než Saul na své cestě do Damašku. A nikdo nebyl tomu Mistru **podobnější** než Pavel na konci své životní dráhy. Začal svou cestu z Jeruzaléma jako **potomek Adamův**, ale do Damašku přišel jako **Boží dítě**.

Co u něho způsobilo tento obrovský obrat? Byl nějak okouzlen nezištnou láskou Toho, který zemřel na kříži? Nic z toho, co dosud slýchal o Kristu a co viděl na Jeho následovnicích, ho nemohlo ani v nejmenším změnit. Nebyla to ani sympatie, která by ho snad nějak přitahovala a učinila nezištným, jako byl Pán. Rovněž to nebylo nějaké železné rozhodnutí vůle, aby potlačil a vymýtil sklony svého srdce, co by ho pak přivedlo k obrácení. Sám Bůh nám říká, co Saul byl, a také on sám to o sobě vypravuje. Vidíme, k jaké změně u něho došlo, a on nám dokonce sděluje i bližší okolnosti. Tím, co učinilo přítrž

jeho zavlímu, fanatickému pronásledování svatých, byl hlas samého Pána Ježíše. To byl ten bod obratu v jeho životě, když viděl, že onen Ukřižovaný, Jehož učedníky on tak neúprosně potíral, se nalézá v nejvyšší slávě a ví o něm všechno. Celý jeho dosavadní život byl odhalen onou do hlubin srdce pronikající otázkou: „*Proč MNE pronásleduješ?*“ Pronásledovat a usmrčovat, to bylo, pro co dosud žil; nyní však hledal duše a vynakládal vše, aby jim byl k požehnání. Nyní byl Bohu „*Jeho dílo, jsa stvořen v Kristu Ježíši ke skutkům dobrým*“ (srov. Efez. 2,10). Celý jeho život pak svědčil o tom, že k Božímu dílu u něho skutečně došlo. Byl změněn, obrácen, stal se novým stvořením v Kristu. To, co pak byl, byli i jiní. Když takto o sobě mluví, zahrnuje do toho spolu se sebou i všechny věřící. Tak například ve svém přirozeném stavu před obrácením se staví společně se Židy a s pohany (národy) na stejný stupeň: „*byli jsme synové hněvu*“ (Efez. 2,3b). Později však je uvedeno: „*Jsmo zajisté Jeho dílo*“ (tj. všichni obrácení, jak ze Židů, tak z pohanů /národů/ – Efez. 2,10), „*jsouce stvořeni v Kristu Ježíši ke skutkům dobrým, které Bůh připravil, abychom v nich chodili*“.

Podobným zaměřením jeho života bylo: dávat, nikoli přijímat; být jiným k užitku a k požehnání, nikoli mít užitek z druhých. Právě tak jako Syn člověka přišel nikoli, aby Mu bylo slouženo, ale aby sloužil, dávali tito praví učedníci k dispozici sebe, svůj čas, svou sílu a své jmění ve prospěch druhých a k podpoře věci Páně. Podle Jeho jména byli nazýváni a následovali Ho. Věřili v Něho a byli Mu stále podobnější – vždyť byli účastníci přirozenosti z Boha a přebýval v nich Duch Svatý. Kéž by se každý dosud neobrácený čtenář naučil, čeho je třeba pro toto dílo; kéž by každé Boží dítě bylo bdělé, aby činnost přirozenosti z Boha nebyla v něm nějak potlačována nebo omezo-
vána.

HuN 1971/26–30; 146–157

(konec cyklu přednášek)

Proste dál za tuto práci!

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Oběti za hřích a oběti za vinu, jak nám říká Boží slovo, nebyly oběti „*v rozkošnou vůni*“. Proč se tedy praví v 3. M. 4,31 při ustanovení oběti za hřích: „*A páliť (elbf. př.: kadití) jej bude kněz na oltáři ve vůni příjemnou Hospodinu*“?

Odpověď: Předně je třeba poznamenat, že oběti za hřích a oběti za vinu, i když nepatřily k obětem rozkošné vůně, přesto byly „svatosvaté“, „vele-svaté“. Ano, tato svatost je zcela zvlášť zdůrazněna právě u obou těch druhů obětí (kap. 6,18.20.22; 7,1.6 atd.). Dále také **z těchto obětí** musel být veškerý tuk spolu s ledvinami a s bránicí na játrech „kaděn“ – tedy ne jednoduše „spálen“ na oltáři – stejně jako zápalná oběť a některé části oběti suché a oběti pokojné. Kadění tuku a dalších věcí předobrazně ukazovalo na **dokonalé zasvěcení Krista Bohu, a to i tehdy, když Ho spatřujeme jako učiněného za nás hříchem a obtíženého naší vinou**. Příjemnost, ba vzácnost Krista, který **ve Svě Osobě soustřeďoval cenu všech obětí**, nesměla u žádné oběti chybět. Přestože oběť za hřích a oběť za vinu viděné jako celek nemohly být označeny za oběti líbezné vůně, tak **u žádné z nich tato líbezná vůně nechyběla**. V uvedeném verši se také praví **jen o tuku**, že ho má kněz kadit u vůni příjemnou. Proč je to řečeno **právě zde a jenom zde**, bude asi těžké zodpovědět. Není to třeba v souvislosti se skutečností, že obětující byl „člověk z lidu“?

BHCh 1921/308

Autor z tohoto čísla:

William KELLY
(1821 – 1906)

William Kelly (W. K.) se narodil v květnu 1821 v Millisle (hrabství Down, jižně od Belfastu, Sev. Irsko). Školní a univerzitní léta strávil v Downpatricku a na univerzitě v Dublinu. Nabyl tam vynikající znalosti klasických jazyků (latina, řečtina, hebrejšтина) a stal se protestantským duchovním. Krátce po závěrečné zkoušce přišel k obrácení, ale chybělo mu ještě vědomí pravé křesťanské svobody. Za pobytu na ostrově Sark ho jedna věřící paní upozornila na 9 a 10 verš páté kapitoly 1. Ep. Jana: „*Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectví Boží větší jest. Neboť toto svědectví je Boží, které (on) vysvědčil o Synu svém. Kdo věří v Syna, má svědectví sám v sobě.*“ Tím dospěl vírou k pevnému vědomí, že je spasen a že má věčný život. Ještě po mnoha letech se o tom zmiňuje ve své knize: „Výklad Epištol Jana“ (Exposition of the Epistles of John). Od této pravdy se pak po celý život nikdy neuchýlil. – Bydlel 30 let na ostrovech v průlivu La Manche, zvláště na ostrově Guernsey, druhou polovinu své křesťanské dráhy zvláště v Blackheatu.

Když mu bylo 24 let, setkal se poprvé s J. N. Darbym. Jakmile poznal učení o pravé Boží Církvi hlásaná J. N. Darbym a další biblické pravdy, ihned pochopil, že zde mocně působí Duch Svatý. Rozhodující pro něj přitom bylo zjištění, že tvrzení mnohých teologů, jako by „polem“ v podobenství byla Církve (Mat. 13,24.36–38 a 44), je mylné. Toto se mu stalo klíčem k pravdě o Církvi a on se pak dal do důkladného studia Písma svatého. Poznal vírou, že by měl své mimořádné znalosti a schopnosti oddat věci Pána Ježíše.

V letech 1849–1850 byl vydavatelem časopisu „Výhled“ („The Prospect“). Uveřejnil tam překlad knihy Zjevení z řečtiny s připomínkami k odlišnému čtení různých rukopisů a s poznámkami pro široký okruh zájemců. V červnu 1856 začal jistý profesor Wallace vydávat časopis „Klenotnice Bible“ („The Bible Treasury“), jehož vydávání W. K. v lednu 1857 převzal a pokračoval v něm až do února 1906. Tento měsíčník je skutečnou klenotnicí výkladů všech knih Bible, odpovědí na biblické otázky, podrobných pojednání o duchovních tématech a povzbuzujících či napomínajících článků. Psali do něj známí bratři jako J. G. Bellett, J. N. Darby, J. G. Deck, W. W. Fereday, F. W. Grant, W. J. Hocking, A. Miller, F. G. Patterson, W. Trotter, G. V. Wigram a mnozí jiní a přispívali tak hodnotami s trvalým požehnáním. Poměrně velká část příspěvků pochází z pera W. K.. Mnohé z jeho knih a menších spisů jsou přetisky článků uveřejněných v časopise „Klenotnice Bible“. Jiné knihy jsou přetiskem rukopisů jeho přednášek. K nim patří např. „Úvodní přednášky“ („Introductory Lectures“) (vždy 3 svazky o Starém a o Novém zákoně), které nevyšly v „Klenotnici Bible“. W. K. byl nadaný řečník, který se dovedl vyjadřovat jadrně a s velkou snadností. Nikdy přitom nedával nějak najevo svou velkou učenost, avšak jeho naučení byla vždy důkladně podložená. Měl určitý podmaňující, laskavý způsob, spojený se zdvořilostí a s jemným, ryzím humorem.

Vedlo by to daleko, kdybychom se chtěli podrobněji dotknout velkého počtu jeho knih, které jsou ostatně téměř všechny ještě k dostání v angličtině. Mají trvalou cenu pro všechny zájemce, kterým jde o hlubší zpytování drahého Božího slova.

Zvláštní pozornost si zaslouží skutečnost, že W. K. shromáždil velice rozšířené i částečně rozptýlené spisy J. N. Darbyho a vydal je v 34 svazcích („Sebrané spisy J. N. Darbyho“ – „The Collected Writings of J. N. Darby“). Tento úkol si vyžádal mnoha let namáhavé práce a hledání. W. K. tím prokázal Církvi důležitou službu, kterou by jistě málokdo byl schopen zvládnout tak jako on. Přeložil také z franštiny do angličtiny 5 svazků „Přehledu knih Bible“

– „Synopsis of the Books of the Bible“) od J. N. Darbyho. Vysoce si vážil prací a služby J. N. Darbyho a snažil se, jak jen mohl, o jejich rozšíření. Jejich autora si vysoce cenil a rád o něm mluvil s úctou a láskou, ačkoli jejich obecnoství bylo po 35 letech srdečné a šťastné spolupráce přerušeno nastalými poměry. Až do konce života ale říkával každému, kdo se zajímal o Boží pravdu: „Čti Darbyho!“

Ale W. K. se též horlivě zabýval evangeliem, a to jak ústně, tak i písemně. Mnohé z jeho krátkých evangelizačních pojednání v „Klenotnici Bible“ byly vlastně traktáty pro nevěřící. Jednou z jeho posledních činností byl výběr zvláštní křesťanské literatury pro Čínu a Japonsko.

Když r. 1841 vystoupil ze státní církve a tím se oddělil od „stanů“ (Žid. 13,13), aby nesl pohanění Kristovo, následoval pak na této cestě pevně a věrně svého Pána. Neúnavně se zasazoval o jednotu Kristova těla, o jednotu Ducha a o oddělení ke jménu Pána Ježíše Krista, jakož i o očekávání jeho opětného příchodu. Ve všech těžkostech, které se ukázaly i mezi bratry, zaujal postavení, v němž jasně, logicky a opíraje se o Písmo objasňoval své stanovisko, přičemž se vždy pevně držel Božích zásad. Odsuzoval nebiblické odchylky u bratrů stejně přísně jako u jiných křesťanů. Dovedl varovat i pomáhat, kárat i povzbuzovat. Krátce před svým odchodem napsal jednomu známému: „Jak nepatrná jsou naše soužení – nejen v porovnání s utrpeními Toho, která On trpěl jako nikdo jiný – nýbrž také ve srovnání s utrpeními apoštola Pavla, který byl člověk se stejnými pohnutkami mysli jako my (srov. Jak. 5,17 – elbf. př.)! Co ten musel vytrpět od Židů, národů (pohanů) i od Boží Církve!“

Po smrti své první manželky se oženil se sestrou Gippsovou z Herefordu. Byla to velice duchovní a nadaná žena, která byla svému manželovi velkou pomocí při jeho zvláštních úkolech. Byla také jako on vynikající znalkyní jazyků s obsáhlými vědomostmi. Přeložila do angličtiny téměř polovinu Žalmů, zbytek dokončil W. K..

W. K. měl knihovnu čítající 15.000 svazků. Obsahovala velké kodexové rukopisy Nového zákona (mnohé jako rukopisná vydání), vícejazyčná vydání Bible, tzv. „polyglotty“, díla tzv. církevních otců a velkých teologů, jakož i mnoho knih z oboru vědy, filozofie a z dějin, zejména z církevních dějin. V jeho sbírce bylo i mnoho ojedinělých teologických děl. Protože W. K. chtěl mít záruku, že tato tolik bohatá sbírka literatury bude zachována i jiným zájemcům o Boží slovo, rád ji odkázal dva roky před svým skolem jako ano-

nymní dar městu Middlesbrough v yorkshirském hrabství. Ale londýnské noviny „The Times“ vypátraly jméno dárce a krátce po jeho smrti je zveřejnily.

W. K. věnoval také mnoho času korespondenci s vysoce postavenými i obyčejnými lidmi. Drobným, ale dobře čitelným rukopisem udílel jasná poučení, spolehlivé informace a duchovní rady i potěšení. Také v tomto směru se snažil dávat ve službě Páně to nejlepší. Mnoho vážených mužů jeho doby si ho vážilo a cenilo. Při revizi známého „autorizovaného překladu“ Písma (tzv. „Authorized Version“) anglické Bible konané r. 1870–81 byly vyvíjeny pokusy přimět k spolupráci jako učeného odborníka i W. K. On však tuto čestnou práci odmítl, protože nesouhlasil se složením pověřeného výboru, v němž byli zastoupeni i liberální teologové. Výsledek revize Nového zákona podroboval od r. 1881 pravidelnému kritickému zkoumání ve svém časopise „Klenotnice Bible“. Po celý svůj život zůstával tento vysoce nadaný muž skromný a prostý. Když mu jeden z jeho profesorů v Dublinu řekl, že kdyby se tam usadil, mohl by jako učenec vydělat velké jmění, odpověděl jen protiotázkou: „Pro který svět?“ A když mu jindy někdo velkoryse nabídl, že pro něj vzhledem k svým velkým známostem něco udělá, odpověděl mu: „Co byste chtěl ještě pro mne udělat, když Pán Ježíš už pro mne udělal všechno?“

A tak léta života W. K. ubíhala v požehnané, stálé a plodné službě, až se počátkem r. 1906 na lékařskou radu odebral do Exeteru k svému příteli dr. Heymanu Wrefordovi. Za několik týdnů odešel odtamtud 27. března 1906 do věčné vlasti. Tak skončil život plný zvláštní služby, jehož výsledky budou trvat ještě dlouhou dobu. Ještě krátce před skolem řekl ze svého lůžka jednomy návštěvníkovi: „Jsou **tři skutečnosti**: kříž, nepřátelství světa a Boží láska.“

(A. Remmers: „Gedenket eurer Führer“, Schwelm 1983, s. 75–80; Hy. Pickering: „Chief Men among the Brethren, 1961, str. 105–106.)

Neboť jsme bratři!

Jak krásný důvod Abram uvádí pro pokojné soužití s Lotem! Říká mu: „*Nechť není nesnáze* (elbf. př.: *hádky; Hirsch–Si-cher: spor*) *mezi mnou a tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratři jsme!*“ (1. M. 13,8)

My jsme, milí spolukřesťané, také bratři, a to navíc v mnohem hlubším smyslu než byl Abram a Lot. Jsme vykoupeni drahou krví Ježíše. A skrze víru v Něho a v Jeho dílo jsme obdrželi Ducha Svatého, Ducha lásky, který nás úzce a věčně spojuje navzájem. Neměla by tato úžasná skutečnost působit, abychom byli mezi sebou v pokoji? Již pomyšlení na tuto pravdu by nám jistě mělo zabránit, aby v nás vyvstávaly nelaskavé pocity jednoho proti druhému.

Bude to pro nás snadné, budeme-li mít pokornou mysl Krista, „*který, jsa způsobem Bůh,... sebe sama zmařil, způsob služebníka přijal*“ (Fil. 2,5.6 – elbf. př.). **Jestliže každý bratr a každá sestra nebude chtít být ničím víc a skutečně zaujme nejnižší místo, – jestliže každý nebude hledět jen ke svým věcem, nýbrž půjde mu také o blaho a vzdělávání druhého, přestane jakýkoli svár.**

Avšak vzorem k tomu je nám jen Jeden: náš drahý Pán. Kdykoli se na Něho díváme, je naše srdce naplňováno obdivem a velebením! Všechno je na Něm líbezné! A On nám říká: „*Vezměte jho mé na se(be), a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí duším svým*“ (Mat. 11,29).

HF 1959/181

Čtyři znaky na cestě věrného věřícího

Epištola apoštola Pavla Filipským nám ukazuje **praktický život nebeského člověka procházejícího tímto světem**. Učí nás, jaké má být smýšlení a

chování toho, který, třebaže co se týče **těla**, je ještě na zemi, **duchem** však je v nebi.

Epištola vidí křesťana jako **poutníka na poušti** a jeho spasení či blaženost jako něco, **čeho bude dosaženo na konci cesty**. O „hříchu“ není v této Epištole vůbec zmínka. Je nám tím naznačeno, že věřící, kterého Bůh zachránil od hříchu a jeho následků, by už s hříchem neměl mít co činit. Není tam ani zmínka o „těle“, až na varování, abychom mu nevěřili.

A tak věřící je zde před námi svým praktickým životem a charakterem jako nebeský člověk, který ví, že je spojen s Kristem ve slávě a má tuto slávu před očima jako jasný a naprosto jistý cíl. Proto se odděluje nejen od všeho, co by mu tento svět, který zavrhl Pána, mohl nabídnout, nýbrž běží také nezadržitelně vpřed, nikdy neztrácí ze zřetele odměnu svého povolání. Světlo, které svítí dolů ze slávy, osvětluje jeho cestu, která je sice plná sebezapření, avšak zpříjemňovaná spoluúčastí a pomocí Pána. Je to cesta lidí, kteří mohou vpravdě říci: *„My jsme obřízka, kteří duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se Kristem Ježíšem, a nespolehnáme na tělo“* (kap. 3,3 – elbf. př.). Je to cesta těch, o nichž může být řečeno: *„Naše občanství je v nebesích, odkud i Pána Ježíše Krista očekáváme jako Spasitele“* (kap. 3,20 – elbf. př.). Slovem je to cesta všech, kteří v praktickém životě na zemi vírou uskutečňují, že jsou spojeni s oslaveným Kristem, který sedí po Boží pravici.

Takovým věřícím je Kristus v této Epištole představen čtvrtým způsobem:

- 1) jako jejich **život** (1. kap.)
- 2) jako jejich **vzor** (2. kap.)
- 3) jako jejich **účel a cíl** (3. kap.) a
- 4) jako jejich **síla** (4. kap.).

Tímto rozdělením jsme upozorněni na **čtyři** důležité znaky věrného Kristova následovníka na jeho cestě na zemi.

Především se dovídáme, že věrný věřící si opravdu, ba s rozhodností srdce přeje, aby *„Kristus byl vyvýšen na těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt“* (kap. 1,20 – elbf. př.).

Co by také mohlo být krásnější, než aby člověk – tentýž nástroj, skrze který satan uvedl pohanu na Boží jméno, a na stvoření hoře a bídu – se nyní stal nástrojem pro Krista! Je-li tedy přání, aby *„Kristus byl vyvýšen na těle*

mém“, ve mně živé, vládne v mém životě zásada: „*Mně zajisté živu býti je Kristus, a umřítí zisk*“ (kap. 1,21), a mé chození v evangeliu je pak hodné Toho (kap. 1,27), k němuž vzhlížím a který zde na zemi je ve mně. Je-li Kristus skrze nás zjevován ve Svě slávě a kráse, bude naše procházení těžkostmi svědčit o našem spojení s nebeským Kristem.

Jako **druhý** světlý bod na cestě věrného věřícího září smýšlení, které také bylo v Kristu Ježíši: pokora, milost a obětavost (2. kap.). Ostatně v té Epištole se toto nalézá také u Pavla, Timotea a Epafrodita.

Takové smýšlení se může projevovat jen tehdy, považujeme-li se skutečně za zemřelé hříchu a tělu, a učíme-li se od Krista. **Kristus** a **Duch Svatý** musí nastoupit na místo **vlastního já** a **těla**, chceme-li skutečně odpovídat vzoru, který nám je představen v Kristu, který sebe samého ponížil a byl poslušný až do smrti na kříži. Teprve když sami v sobě nejsme **nic**, může se nám Kristus stát vším.

Třetím důležitým znakem na cestě věřících je jejich zřetelné oddělení od věcí tohoto i náboženského světa a spění „*k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši*“. Jejich „*měšťanství je v nebesích, odkud i Pána Ježíše Krista očekáváme jako Spasitele*“ (kap. 3,20 – elbf. př.). Všechno, co apoštolovi bylo na zemi cenné, on kvůli Kristu a Jeho poznání považoval za ztrátu a smetí. Měl už jen jedno: získat **Krista** a být nalezen **v Něm**.

Také my máme vysokou výsadu vydávat svědectví o tom, že jsme v nejvyšším smyslu slova občany toho města, „*jež má základy, jehož stavitel a tvůrce je Bůh*“ (Žid. 11,10). Ale jenom podle toho, jak jsme si vědomi toho měšťanství, budeme se chovat na zemi jako cizinci a poutníci. Nikdo se sám od sebe nemůže udělat cizincem na této zemi. Tento charakter se na nás zračí jen tehdy, působí-li v nás **Kristův duch** a **Kristova mysl** a my považujeme za svůj pravý domov to místo, kde on je. Vyvýšení Krista ve slávě vtiskuje nám, kteří jsme Jeho lidem a chceme Ho následovat, nebeský charakter a Jeho zavržení ze strany světa nám vykazuje místo oddělené od světa.

Také **čtvrtý** znak pravého věřícího zaslouží zvláštní povšimnutí. Spočívá v tom, že má v Kristu sílu, která ho činí nezávislým na něčem jiném a dává mu odpočívát v samém Bohu (4. kap.).

Je-li Kristus předmětem našeho srdce a ovládá-li vše, jestliže se v Něm stále radujeme, může Duch Svatý, skrze Něž jsme s Ním spojeni, sytit Jím naši duši. Účinek toho se bude ukazovat v **odpočinutí** a v **síle**, s níž se věřící může povznášet nade vše, co mu působí jeho cestu obtížnou a bolestnou.

Krásný příklad máme v samém Pavlovi. Kristus se mu stal vším. Být Mu připodobněn v životě i v smrti, být nalézán v Něm, oslaveném, ano, vidět Ho ve slávě, bylo nadějí a cílem tohoto věrného učedníka. On přirozeně ještě nedosáhl cíle; sám o sobě se nepovažoval za člověka, který by ho už dosáhl. Ale hledě na vytčený cíl, běžel vpřed, k Pánu. A v Pánu, který ho posiloval, mohl všechno (kap. 4,13). Naučil se být sytý i hladovět, mít hojnost i trpět nedostatek, a mohl se přitom šťasten ubírat dál svou cestou, i když s ním nešel nikdo. Jsa ze všech stran obklíčen slabostí a úpadkem, neměl o nic starost, nýbrž ve všem skrze modlitbu a pokornou prosbu s děkováním oznamoval své záležitosti Bohu. V souženích se dovedl radovat v Pánu, v těžkých situacích Mu důvěřoval. Mohl také bezstarostně pomíjet věci na tomto světě, protože měl věčný podíl v Kristu. Dovedl být snižen, avšak nebyl sklíčený, dovedl mít hojnost, a přitom se nepovyšovat. Nic ho nemohlo zdeptat, nic ho nemohlo v jeho běhu zadržet. Kristus mu byl radostí a silou. Naučil se být spokojen se vším.

Jeho srdce odpočívalo **v Bohu** a pokoj Boží, který přesahuje všeliký rozum, ostříhal jeho srdce a jeho mysl v Kristu Ježíši. Na obtížné cestě tímto světem zakoušel na sobě Boží sílu a jí působenou blaženost v takové plnosti, že péče o Filipské se tolik dotýkala jeho srdce, že mohl ke konci dopisu říci: „*Bůh můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavného* (elbf. př.: *svého v slávě*) *v Kristu Ježíši*“ (kap. 4,19).

Tak mohl mluvit Pavel, věrný apoštol, a potom – všimněme si toho! – věřícím ve Filipi říci: „*Spolunásledovníci moji buďte, (milovaní) bratři, a šetřte těch, kteří tak chodí, jak máte příklad na nás*“ (kap. 3,17).

BHCh 1916/234–239; HuN 1970/262–265

Pavel v Epištole Filipským

Apoštol Pavel se v této Epištole obrací na Filipské jako obyčejný služebník, jako milující bratr, jako jsoucí s nimi zajedno a jako spoluúčastník jejich radosti. Neslyšíme zde hlas příkazujícího a napomínajícího apoštola. Pavel tu spíše dává volný průchod své lásce k těmto svatým, protože s ním měli plné obecenství v evangeliu.

Apoštol už byl dlouhé dva roky ve vězení v Římě. Bůh ho povolal, aby ostříhal pravdu. Všechno, lidsky řečeno, spočívalo na jeho ramenou. Možná že si mnozí mysleli: „Je to smutné, když takový člověk, jako Pavel, má pře-

kázky ve své činnosti a je ve vězení!“ Možná že zpočátku vyvstávaly podobné myšlenky i v srdci apoštola. Pavel se však za dva roky naučil něčemu mnohem většímu, než čemu by se asi naučil v jiných situacích. Okoušel, jaké prostředky pomoci jsou v Bohu – pro něho osobně, i pro Církev. Sám nalézal v Bohu pro sebe zdroj radosti, který ho povznášel nad všechny okolnosti a způsobil, že milovaným Filipským, a tím i nám, mohl vyjádřit všechnu lásku, která naplňovala jeho srdce, a to přesto že byl od věřících odloučen a přes obtíže a jednotvárnost svého vězeňského života. Apoštol se mohl při tom všem radovat. Kdykoli se rozpomínal na svaté a modlil se za ně, vždy to bylo s radostí, protože spoléhal na to, co Bůh mohl a chtěl pro ně učinit, třebaže on ještě musel dále být ve vězení. Když se dověděl, že někteří ze závidí a navzdory kázou evangelium, aby mu k jeho poutům přidali další soužení, tak se stejně radoval, protože přesto vše byl „*zvěstován Kristus*“ (kap. 1,13–18). Jestliže mu mělo být dopřáno shledat se ještě jednou s tolik milovanými Filipskými, věděl, že to bude k utvrzení a k radosti ve víře. Pokud by však Pán usoudil jinak, takže Pavel by byl „*jako mokrá oběť krogen na oběť a službu jejich víry*“, říká: „*raduji se, a spolu raduji se se všechněmi vámi*“ (kap. 2,17 – elbf. př.). Zdroj radosti apoštola byl v poznání výbornosti Krista Ježíše, jeho Pána. Poznal Boží spravedlnost a jeho víra si tuto dokonalou spravedlnost přivlastnila. Proto se rozloučil se vším, čím se mohl chlubit podle těla, a považoval všechny ty věci za škodu a smetí. Nyní mu byl vším Kristus. Bůh mu představil Krista jako předmět lásky, přání a všeho úsilí. Následovat Ho bylo apoštolovou nejvřelejší touhou. Bůh pro něj udělal všechno a Pavel se mohl ve všem o Něho opřít. To ho zbavovalo jakéhokoli naříkání nad sebou a nad Církví. Stál pevně v Pánu a mohl věřícím napsat: „*Spolunásledovníci moji buďte!*“ (kap. 3,17). Kdo z nás by se odvážil tak mluvit? Kdo by se opovážil ukazovat na sebe jako příklad? **My** ztrácíme často ze zřetele Krista, který jediný má být před našimi zraky a má naplňovat naše srdce, a oddáváme se myšlenkám a dojmům, které na nás mají škodlivý vliv. Patří-li city tvého srdce světu, tedy jsi ze světa. Přitahuje-li tě tvé srdce ke Kristu, patříš Kristu. Proto Pavel může říci: „*Stůjte (pevně) v Pánu, milí!*“ (kap. 4,1) A zatímco radost z postavení, do něž ho povolal Bůh, přemáhá jeho srdce, volá: „*Radujte se v Pánu vždycky! Opět pravím: Radujte se! Mírnost vaše známa buď všechněm lidem; Pán (je) blízko*“ (kap. 4,4.5). A toto spojuje s mocí života v Kristu. Zatímco očekával příchod Pána, mohl být všem vším. V témž smýšlení jako Ježíš, který „věda“, chystal se umýt nohy učedníků, mohl se Pavel přenášet nad všechny okolnosti (ať tím bylo strádání nebo hojnost); všechno mohl

skrze Krista, který mu dával sílu.

Proto také napomíná milované Filipské, aby se nestarali, nýbrž aby plně a ve všem důvěřovali Bohu; neboť jen to bude chránit pokoj v jejich srdcích. Měli okoušet nejen pokoj duše s Bohem, nýbrž více ještě ten pokoj, který věčně přebývá v samém Bohu, aby tak jejich srdce, oprostěná od jakékoli starosti a od jakéhokoli zármutku, které by přispívaly jen k neklidu a zmatku, mohla nerušeně přemýšlet o všem, co je „*pravé, co je důstojné, co je spravedlivé, co je čisté, co je milé, co je libě znějící, je-li jaká ctnost, a je-li která chvála*“ (kap. 4,8 – elbf. př.). A tak „*Bůh pokoje*“ chtěl být s nimi.

Zde se nehovoří o tom, že budou okoušet pokoj od trápení, působených zneklidněným svědomím. Apoštol jde dokonce dál, než k pokoji, který je v Bohu, neboť říká: „*Bůh pokoje bude s vámi*“ (kap. 4,9). Jaká to nevýslovná výsada! Kéž bychom to všichni bohatě okoušeli! Bůh pokoje chce být s námi i na všech našich cestách.

BHCh 1876/106–108

První den v týdnu

„*Prvního pak dne po sobotě* (elbf.: *prvního dne v týdnu*) *Maria Magdalena šla ráno k hrobu, když ještě tma bylo.*“ (Jan 20,1)

„*Když pak byl večer onoho dne, který jest první po sobotě* (elbf.: *který jest první v týdnu*), ... *přišel Ježíš, a stál uprostřed* (shromážděných učedníků).“ (Jan 20,19)

„*Proto je-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všechno učiněno jest.*“ (2. Kor. 5,17)

Neděle je v Božím pořádku **prvním dnem v týdnu**. Již tento výraz stačí k zdůraznění rozdílu mezi starým a novým stvořením, mezi starou smlouvou a domácností milosti, mezi viditelným světem a věčnou sférou, mezi pozemským a pro věčnost získaným lidem; staví proti sobě Starý a Nový zákon.

Tento den je naší **jedinou slavností** (viz Kol. 2,16.17), a jeho zachovávání má stále pokračovat ode dne, kdy Pán Ježíš vstal z hrobu. Je to slavný den, který se vyznačuje mocí vzkříšení.

„*Pán byl skutečně vzkříšen!*“ (Luk. 24,34 – elbf. př.) Padla poslední bašta smrti; satan je poražen; byl poražen svými vlastními zbraněmi. Pán Ježíš, prvotina zesnulých, zahajuje řadu těch, kteří – každý ve svém pořadí – budou oživeni (1. Kor. 15,20–23). Hřích už nemá žádnou moc a smrt – jeho hrozná

odplata, ztratila svůj osten. Provinilý člověk nalézá od té doby dokonané smíření, zajištěné odpuštění a otevřený přístup k Bohu na základě ceny Kristovy krve.

A Bůh, který byl dokonale uspokojen ve všem, co požadovala Jeho láska, Bůh, před Nímž dokonalá zápalná oběť stoupala jako jedinečná líbezná vůně, vtiskuje Svou pečeť na dokonané dílo, oslavuje Toho, který Jej oslavil, a osvědčuje – tím, že Ho ukazuje vzkříšeného – že svět má Vykupitele.

Staré pominulo; zkažené, poskvrněné a odsouzené stvoření uvolňuje místo naprosto novému stavu věcí. Přichází milost a dává to, čeho člověk nemohl dosáhnout skrze zákon.

Proto se jeví 20. kapitola Evangelia Jana, plná toho prvního dne v týdnu, svěží a čistá jako „*ráno bez oblaků*“ (srov. 2. Sam. 23,4).

Svět se dívá na neděli jen jako na určitý den, kdy může odpočívat od práce; ale jak daleko je vzdálen charakter neděle od charakteru soboty! Sobota (židovský sabbath) přicházela **po práci** a označovala její skončení. Naznačuje, že Bůh nalezl ve stvoření Své plné uspokojení a že po dokonáném díle odpočinul.

Právě tak měla odpočívat každého sedmého roku země, a dokonce i zvířata měla mít podíl na odpočinutí svého Pána. Takový byl pořádek věcí, jak si ho Bůh od počátku přál (viz 2. M. 20,8–11; 3. M. 25,2–7).

První den v týdnu všechno obrací. Pán ležel celou sobotu v hrobě a vítězně ho opouští v neděli – podle staré smlouvy **v první pracovní den** (Luk. 23,55 – 24,6); staví se tak do protikladu jak k zákonu, tak i k pořádku přírody. Od té doby Jeho lid zachovává památku **tohoto dne** a nikoli už dne odpočinutí.

Tato změna staré situace nás nemusí udivovat, protože smrti a vzkříšení bylo kvůli zchátralosti člověka nutně třeba. Boží dílo bylo znečištěné hříchem, muselo být dokonáno nové dílo, dílo vykoupení. Den Páně je pro nás prvním dnem působení, je to den, kdy přicházíme, abychom čerpali sílu ze samého zdroje, z rozpomínání se na dokonalé dílo, které Kristus dokonal.

Jistěže máme přinášet své ovoce ve shromáždění důstojným Pána, vždy ale v duchu pokory. Jestliže naše neděle nejsou radostnější a bohatší na ovoce, tedy proto, že – aniž si to přejeme – **z nich děláme konce týdnů, namísto abychom v nich viděli první dny**, a protože se více zaměstnáváme tou částí křesťanského života, která uplynula, než tou, která leží před námi.

HuN 1984/43–46 (orig.: franc.)

Mojžíš v „noclehárně“

(2. M. 4,24–26)

To, jak Bůh jednal s Mojžíšem, se může na první pohled zdát skutečně nepochopitelné, a to tím více, že Mojžíš se chystá vysvobodit na Boží příkaz izraelský národ z faraonova otroctví.

Písmo nám podrobně sděluje, jak bylo Mojžíšovi zatěžko poddat se Boží vůli. Víckrát se vzepřel jít k faraonovi a říct mu ve jménu Hospodina: „Propust' lid můj!“ Vždy znovu se pokoušel Bohu dokazovat, že není tím mužem, který přichází v úvahu jako zachránce Izraele. „*Kdo jsem já,*“ zněla jeho první námitka, „*abych šel k faraonovi, a abych vyvedl syny izraelské z Egypta?*“ (kap. 3,11). „*Aj, neuvěří mi, aniž uposlechnou hlasu mého*“, namítal po druhé (kap. 4,1). Slova, jimiž ho tenkrát – od té doby zatím uplynulo 40 let – odmítli (přečti si kap. 2,14), stále ještě Mojžíšovi zněla v uších, takže neměl odvalu představit se podruhé lidu jako zachránce. A když mu pak Bůh dal do ruky znamení na důkaz, že **On** ho posílá, odvolává se na svou nedostatečnou výřečnost: „*Ach, Pane, nejsem muž výřečný, ani od včerejška, ani od předvčerejška, ani od chvíle, co mluvíš k služebníku svému; jsem těžkopádných úst a těžkopádného jazyka*“ (kap. 4,10 – elbf. př.). Když se Bůh nakonec vypořádává i s touto námitkou, odvažuje se Mojžíš dokonce celkově úplně odřeknout: „*Ach, Pane, pošli přece (někoho), koho chceš poslat!*“ (13. v. – elbf. př.). Teprve když proti němu vzplanul Hospodinův hněv, prohlašuje, že je připraven vyplnit Hospodinův příkaz.

Konečně se Mojžíš poddává jasnému Božímu příkazu a vydává se na cestu do Egypta. A hle, „*stalo se, když byl Mojžíš na cestě v hospodě, že se obořil na něj Hospodin a hledal ho usmrtiti*“ (24. verš)! Jak si to máme vysvětlit?

Nuže další verše dokazují, že Mojžíš zanedbal ve svém domě něco vážného. Chtěl – možná ze slabosti kvůli Zefoře – ušetřit svého syna, a tak ho neobřezal. Ale než mohl Bůh soudit Egyptské pro jejich hříchy, musel nejprve odstranit hřích z rodiny zachránce. Bůh má „*přiliš čisté oči, než aby hleďel na zlé věci*“! (Abak. 1,13 – elbf. př.) Soudí hřích, kdekoli ho najde, a nejprve u těch, kteří Mu jsou nejbližší. Později, po soudu provedeném na obou synech Arona, musí sám Mojžíš říci svému bratru: „*V těch, kteří přistupují ke*

mně, posvěcen budu“ (3. M. 10,3). A že se tato vážná zásada vine celým Písmem Starého i Nového zákona, jasně dokazují slova apoštola Petra v jeho 1. Epístole: „*Jest* (elbf. př.: *přišel*) *čas, aby se začal soud od domu Božího“* (kap. 4,17). Z tohoto všeobecně platného pravidla nečiní výjimku ani Mojžíš, protože Bůh nepřihlíží k osobě. „*Obořil se na něj Hospodin a hledal ho usmrtiti.*“ Co teď? Bude ještě možná záchrana?

Smrt se všemi svými hrůzami zřejmě dolehla na Mojžíše takovým způsobem, že sám v té chvíli nebyl schopen napravit, co zanedbal. Nyní však vystupuje Zefora, která, jak už bylo výše řečeno, mu zatím v jeho domě asi byla v duchovních věcech spíše překážkou než pomocí. Bůh ji postavil před vážnou volbu. V její ruce bylo, zda soud, který už hrozil její rodině, bude odvrácen, když napraví, co bylo zanedbáno, anebo nechá dál bez povšimnutí Boží příkaz daný Abrahamovi a jeho semeni (1. M. 17,10). Zefora zvolila první možnost. Byla to bolestná cesta jak pro ni, tak pro jejího syna. Ale ona uposlechla (25. v.) Bůh pak vzdálil z jejího domu meč soudu. „*I nechal ho“* (26. v.).

V obřízce byl vysloven rozsudek smrti nad tělem.

Ve službách Bohu není žádná možnost uplatnění pro tělo. Bůh v boji se satanem, tím velkým protivníkem, a s jeho mocnými šiky nikdy nepoužívá ani neuznává tělo. Co je nám v obřízce ukázáno obrazně, věřící dnes skutečně má v Kristu. Tak apoštol píše Koloským: „*V němž* (= v Kristu) *i obřezání jste obřezáním ne rukou učiněným, svléknuvše tělo hříchů skrze* (elbf. př.: *tělo těla v*) *obřezání Kristovo“* (kap. 2,11). Na tomto obřezání se podílejí všichni, kteří opravdu uvěřili v Krista. Blíží se chvíle, kdy Bůh uvede soud na všeliké tělo. Ale na věřícím už soud provedl, a to na kříži, na zástupci věřícího, Ježíši Kristu. Na základě této velké skutečnosti apoštol může napsat: „*A tak my od toho času žádného neznáme podle těla ... Proto je-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všechno učiněno jest“* (2. Kor. 5,16.17).

Má-li být služba některého věřícího požehnaná, má-li bližním na místě Božím mluvit o smrti a soudu, o životě a spasení, tedy musel něco z těch věcí sám napřed poznat; a v jeho životě také musí být vidět jejich uskutečňování. Totéž platí o každém věřícím, ať je to muž či žena, mladík nebo dívka. Pro všechny platí slova: „*Tak i vy za to mějte, že jste mrtvi zajisté hříchu, ale živi Bohu, v Kristu Ježíši“* (Řím. 6,11).

A jestliže Bůh dnes, jako kdysi Mojžíšovi v noclehárně, tomu či onomu ze

Svého lidu přikáže zastavit se, aby ho upozornil na něco, co je u něho osobně anebo v jeho domě a musí to být odsouzeno a odstraněno, chtějme pak i v tom rozeznávat úmysly Jeho lásky! Má na mysli jen náš užitek, chce, „*abychom došli účasti svatosti jeho*“ (Žid. 12,10).

Ještě krátce něco k závěru události, o níž uvažujeme. Když Zefora obřezala svého syna, říká svému muži: „*Zajisté ženich krve jsi mi!*“ (25. v. – elbf. př.). Je to důležité zvolání. Zda nám neukazuje na to, že tento čin jaksi znamená nový začátek ve spojení Mojžíše se Zeforou? Když předtím Hospodin vztáhl Svou ruku na Mojžíše, aby ho soudem odstranil, Zefora ho nyní opět dostává od Boha zpět, ale na základě naprosto nových vztahů, na základě smrti a krve. „*Ona pak nazvala ho tehdy ženichem krve pro* (= kvůli) *obřezání*“ (26. v.).

Máme zde před sebou zvláštní tajemství: nové spojení mezi Zeforou a Mojžíšem, smíme-li to tak nazvat, které bylo založeno na smrti a krvi, nám ukazuje vážným ale i vzácným způsobem na naše spojení s naším nebeským Ženichem, které existuje již dnes, a bude věčně trvat s Kristem, oslavenou Hlavou Jeho těla. Základem tohoto drahého a věčného spojení není (a nemůže být) nic jiného, než smrt a krev samého Božího Syna. Stojí na tomto základě, Petr mohl napsat ubohým pronásledovaným věřícím v oněch dnech: Víte, „*že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupení jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného, ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného, Krista*“ (1. Petr. 1,18.19). A stojíce na stejném základě, plesají dnes vykoupení: „*Tomu, který miluje nás a umyl nás od hříchů našich krví svou, a učinil nás královstvím, kněžími Bohu a Otcí svému: jemu buď sláva a moc na věky věků! Amen*“ (Zjev. 1,5.6).

(z bratrovy pozůstalosti)

HuN 1984/74–78

Josef KAŠPAR:

Začátky práce ve vlasti

(Ze vzpomínek: 2)

První světová válka (1914–18) napomohla k tomu, že jsme se museli z Německa, kde nám bylo tak dobře, vrátit domů a hledat si zaměstnání. Po skončení války jsem se vrátil ještě jako voják, ale protože vojenský život nebyl můj živel, našel jsem si místo v továrně na hnací řemeny v Jaroměři. Ale

dlouho jsem nepracoval a musel jsem znovu nastoupit k svému vojenskému útvaru do Trutnova, potom do Prahy a nakonec do vojenských dílen do Josefova, kde již započala moje práce pro Pána.

Zvláštním Božím řízením se nás tam sešlo osm věřících vojáků (krátce tam byl i br. Josef Müller – mimo nás dvou pak to byl br. Josef Dytrt od „o. b.“, br. Zelinka ze Svobodné církve reformované (dnes Církev bratrská), br. Ostrica ze Slovenska, ještě jiní Slováci a jeden zedník od Jičína, který mezi námi uvěřil. V našich srdcích byla rozlita láska a Duch Svatý nás pojil, takže jsme toužili po obecenství. V létě jsme se scházeli na promenádě pod stromy a četli si z Bible a modlili se. To bylo naše první shromažďování.

Brzo jsme se dověděli o rodině Hyskově, a to od br. Zelinky, který byl s Josefem Hyskem na frontě. Poznal v něm zvláštního člověka, ale nikdy mu nevydal svědectví. Byl jsem ostatními vybídnut, abych ho navštívil a vydal mu svědectví. (Byl tehdy pekařem s najatou pekárnou.) Rád jsem uposlechl. Byl jsem vlídně přijat a skutečně jsem v něm poznal člověka, který má nejen touhu dovědět se víc, ale i zájem o Boží věci. Jako křesťan byl jen katolík. Když jsem mu pověděl, že je nás více, chtěl nás všechny poznat a pozval nás, abychom své pobožnosti začali konat v jeho bytě. Duch Svatý o něm začal pracovat a on, ačkoli ještě nebyl věřící, zval i své mnohé známé, aby si přišli poslechnout. Později uvěřila i jeho manželka, která zprvu nebyla našimi návštěvami nadšena. Brzo se připojovali ještě jiní, takže započala radostná a nadějná práce.

Po propuštění z vojenské služby jsem se vrátil ke své práci v továrně v Jaroměřích a našel jsem si byt v Josefově, kde v domě bydlil i br. J. Hysek, takže jsme mohli být stále spolu a shromáždění jsme měli dále. Tato práce a probuzení v Josefově však nezůstaly utajeny. Informace o tom se šířila daleko, především prostřednictvím těch, kteří toho byli svědky.

Dověděl se o nás nejen br. Karel Lopata a br. Antonín Kletečka, s nimiž jsem byl v písemném styku, ale i br. Fr. Jan Křesina (od „o. b.“) a i kazatelé od Svobodné církve reformované, jako Alois Adlof z Prahy a Hruša z České Skalice. Ti všichni měli o nás pojednou velký zájem a chtěli nám – resp. mně – být nápomocni. Pokud jen přicházeli a zvěštovali čisté evangelium a nic jiného, tak jako i já, rozuměli jsme si. Jenže oni měli jiné, skryté úmysly, které později vyšly najevo. Br. Křesina chtěl svým vlivem všechny strhnout na svou stranu a Hruša si z nás zase chtěl udělat svou kazatelskou stanici. Tu pak muselo dojít k boji za biblickou pravdu.

Br. Křesina k nám poslal br. J. Kováře z Dubí (později bydlel v Plzni), aby předešel bratra Lopatu a začal s námi **jako první** lámat chléb. K večeři Páně si s sebou hned přinesl láhev vína. **Vůbec se nepřesvědčil, jak si kdo stojí a je-li vše v pořádku a zralé, aby se lámání chleba mohlo konat.** Jenom mne se zeptal, budu-li s nimi lámat chléb, že oni všichni nazítří ráno začnou. Pro mne to byla hrozná rána – prohlédl jsem celý úskok a věděl jsem předem, že Pán se k tomu nemůže přiznat. Chléb lámali **jen probuzení, neutvrzení a neosvědčení věřící a dále členové evangelické církve**, kteří se k nám všichni připojili, ačkoli vůbec neznali, co znamená oddělení se od lidského církevního zřízení. Největší boj nastal o získání mne na jednu nebo na druhou stranu, ale nepodařilo se to ani A. Adlofovi, ani br. Křesinovi. Podrobnosti nechci uvádět, ale co potom nastalo, nebylo pěkné a já prožíval mnohé úzkosti a boje. Nejhorší bylo, že tak mladí spoluvěřící mi nemohli rozumět a já musel nakonec prohlásit, že za takových okolností se od nich musím oddělit a raději zůstanu sám s Pánem a s bratry, které znám: s A. Kletečkou, J. Müllerem, K. Lopatou a se všemi dalšími bratry v Německu.

Po tomto rozhodném kroku se ke mně nejprve připojila moje manželka a brzo pak i br. J. Hysek a museli jsme začínat znovu, a to sami. Spolupráci jiných jsme si již nepřáli. Škoda že bratr K. Lopata byl od nás tak daleko – tehdy už bydlel v Norimberku, takže jsme ho v Čechách vídali asi dvakrát či třikrát do roka. Měl vždy srdce pro Čechy a vždy myslel na to, aby také v jeho národě (nikdy se nepřestal cítit být Čechem) něco vzniklo. Vydával sice již za Rakousko-Uherska české traktáty, ale mnoho z toho asi nepovstalo.

Byl to on, kdo přišel na myšlenku, abychom pracovali i pomocí tisku a vydávali svůj časopis. Domluvil se s br. A. Kletečkou, který byl ochoten překládat pro časopis články z němčiny, sám že bude vydavatelem a mne získal pro ostatní práci: redakční, korespondenční (včetně zodpovídání dotazů) a rozesílání časopisu na udané adresy.

Začalo to v malém – nejprve jako čtyřstránkový evangelizační časopis „Posel pokoje“, který měl sloužit jako traktát. Dali jsme nejprve tisknout 1.000 kusů. Tehdy to byla v první republice zvláštní doba, kdy lidé **chtěli** slyšet. Byl tu bouřlivý vývoj a i heslo „Pryč od Říma!“ (rozuměj: katolického). Pro náboženství bylo ještě pochopení – nebylo rozšířeno: „Není Boha“ a dalo se pracovat. „Posel pokoje“ vycházel pět let osmkrát do roka. Potom byl náklad zvýšen na 3.000 výtisků a byl to již měsíčník. Nakonec jsme došli až k nákladu 5.000 kusů. Vycházel dvacet let.

Brzy k němu přibyla příloha pro věřící „Ptejte se na Písma“, jejímž cílem

bylo vést čtenáře k **biblické** pravdě a pomáhat jim při vzdělávání ve víře. Příloha vycházela 16 let až do tzv. „protektorátu“, kdy nám byla tato činnost zastavena. V té době vyšly samostatně i různé brožury, jako: Bible v temné besídce, Dva Josefové, Jeho bohatství, Mlynář hudebník a kolportér pěvec, Ole, Rajská ulice č. 1, Starožitnost, Tilda – dále: Bezpečnost, jistota a radost vykoupení, Co na vás čeká, Co učí Písmo svaté o shromažďování se věřících, Křesťan a zákon, Křesťanství nebo náboženství?, Myšlenky o večeři Páně, Nehemiáš aneb stavění zdi, Pokoj skrze víru, Rut aneb požehnání a odpočívání, Sobota a den Páně, Svět andělů, To číňte na Mou památku, Úplná platnost oběti Kristovy, Všechno v Kristu, Zachvácení Ženichem a příchod s Králem, Zůstává věřící nadále hříšníkem?, a knižně: Co se díti musí brzo a Slavnosti Hospodinovy – obě od E. Döngesa, Úvahy o 1. knize Mojžíšově od C. H. M., zpěvník Písně chvály a touhy aj.

(zkráceno z magnetofon. záznamu a autorova rukopisu)

Redakční sdělení: Znovu prosíme čtenáře, aby četli tyto úvahy s modlitbou a souběžně si četli i z Božího slova všechna uvedená místa. Úvahy jsou pouhé lidské dílo, zatímco Písmem, které je živé, k nám mluví Bůh. – Možná že se někomu zdá, že úvahy obsahují častá napomenutí. Těm odpovídáme slovy Písma: „*Napomínejte se vzájemně, a vzdělávejte jeden druhého, jak i činíte.*“ (1. Tes. 5,11–13) – „*Prosím pak vás, bratří, sneste slovo napomenutí tohoto.*“ (Žid. 13,22) – „*Je (= přišel) čas, aby se začal soud od domu Božího.*“ (1. Petr. 3,17) – „*Zdali lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem zaliboval, služebník Kristův bych nebyl.*“ (Gal. 1,10)

W. Th.:

Několik myšlenek k volbě partnera pro manželství

Mladí lidé musí vědět – pokud jim Bůh vůbec určil nějakého společníka pro další život (tj. že se mají oženit či vdát – pozn. překladatele) – že z Boží strany vždy může být **jen jeden**. Je opovážlivé domnívat se, že člověk si ho může **najít sám**. Ve všem, ale především v této věci jsme odkázáni na Boží vedení.

Kdo si chce nechat **Bohem** darovat společníka pro život, získal už půl života. Ale ten, kdo v té věci udělá chybné **své** rozhodnutí, ukládá si sám břemeno, které ve svém životě ponese často až do posledního kroku.

Kdo své srdce a svůj život předá Bohu, může podniknout s Bohem takové kroky, jako jsou volba povolání a volba partnera pro manželství, které by jinak mohly mít pro další život velice těžké následky. Vyplatí se, když svůj život záhy vložíme do **Božích dokonalých rukou**.

HuN 1983/64

Walter Gschwind:

Na pomoc mladým křesťanům – 13

(z abecedy křesťanství)

Moderní způsoby zvěstování evangelia

Naproti velké lhostejnosti k starému, avšak slavnému poselství spasení v Kristu, které je v křesťanských zemích stále více šířeno, vydali se mnozí novými způsoby šíření, aby „pomohli“ evangeliu prosadit se. Pokoušejí se udělat poselství „stravitelným“ tím, že posluchačům zamlčují (anebo se aspoň o tom zmiňují jen okrajově) některé nepříjemné složky evangelia: úplnou zkaženost hříšníka, nemožnost samospasení, nutnost hluboce sahajícího pokání a změny smýšlení, ukazování na budoucí soud, krev Ježíše Krista jako jediný základ spasení, atd. Nemusíme snad říkat, že takové „změlčování“ evangelia znamená zbavovat je jeho vlastní síly, ba dokonce měnit jeho božské poselství, které pak v nové podobě ztrácí svůj vlastní účinek a vede nutně na bludné cesty.

Anebo se ukazuje snaha přidávat k biblickému zvěstování věci, které se líbí přirozenému člověku, aby tak bylo přilákáno co nejvíc lhostejných lidí a aby byli učiněni přístupnějšími pro „nepříjemné“ evangelium. Nechceme zacházet do dalších podrobností a připomínáme přitom jen Boží zásadu, že „duchovní věci“ mají být sdělovány „duchovními prostředky“. *„Přirozený člověk nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího, neboť jsou jemu bláznovstvím, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají (po)souzeny býti“* (1. Kor. 2,13.14 – elbf. př.). Přirozené prostředky sice mohou člověka „naladit“ a dokonce učinit ho „nábožným“, spasení a znovuzrození člověka jsou však výsledkem působení Ducha Svatého skrze Boží slovo na základě Kristova díla.

Nedejme se takovými metodami ovlivnit ani nadchnout vysokými čísly jejich zdánlivě úspěšných výsledků, ale mějme na paměti, co podle **Božích**

myšlenek uděluje zvěstování evangelia sílu: Neoslabená moc Božího slova pravdy, moc Ducha Svatého, který uděluje dary ke službě Slova, a moc osobní a společné přimlivné modlitby. „*Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.*“ (Zach. 4,6)

Svobodní evangelisté

Dalším zjevem našich dnů jsou tzv. „svobodní“ evangelisté. Tvrdí že nejsou „s nikým“ ve spojení, a cítí se tím ohledně své služby naprosto nezávislí. Vidí v tom větší svobodu a pružnost pro svou evangelijní práci a vybudovali ji v určité evangelizační dílo, v němž sami mají vedení. K tomuto dílu se připojují nejen nově obrácení, ale i jiní věřící se domnívají, že tam mají větší svobodu než v nepravém „úzc“ pocitovaném pořádku Božího domu, k němuž nás vede Boží slovo (1. Tim. 3,15).

Ale přesto si musíme klást otázku: Může se Bohu líbit, jestliže údy Kristova těla, které byly připojeny jako živé kameny k Božímu domu, se zbavují pořádku toho domu jako nějaké „svěrací kazajky“, aby tak mohli domněle lépe sloužit věci evangelia? Lidský rozum může odpovědět slovem „ano“, avšak víra říká, že rozhodně ne! Dobře ví, že i při zvěstování evangelia se Boží požehnání nalézá především na cestě **poslušnosti a závislosti na Bohu**, třebaže práce, která je možná konána takovou cestou, se může zdát navenek velice malá a nevýznamná.

Zvěstovat celou Boží radu

Apoštol Pavel, velký evangelista, skrze jehož službu přišlo k obrácení velké množství lidí v městech tehdejšího světa, jim zvěstoval nejen několik málo pravd, které se týkaly **počátku** cesty spasení. Cítil se navíc velice odpovědný učit je všemu, „*co by užitečné bylo*“. Nic nezadržel, ale zvěstoval jim **všelikou** (tj. **celou**) Boží radu (Skut. 20,20.27). Dalším svědectvím jsou jeho dopisy různým shromážděním. – Přestože dnešní evangelisté nemají učitelský dar takového Pavla, měli by mít na zřeteli Boží vůli a nabídnout pomocnou ruku nově obráceným, aby byli uváděni **do celé pravdy**. K ní nepatří jen jistota spasení, učení o vysvobození od hříchu v těle (Řím. 7), o příchodu Pána, atd., ale také velké pravdy Boží Církve, k níž nyní patří. Každý musí vědět, jak se má chovat v Božím domě.

HF 1959/253–256

Émil Longe:

Několik myšlenek k praxi kázně

Pokud jde o praktické provádění kázně, je mezi křesťany mnoho zmatečnosti. Nemálo věřících se domnívá, že jediným opatřením proti některému údu Církve, který „*by byl zachvácen*“ (elbf. př.: *nečekaně zastižen nějakým pádem*“), jednoduše je, aby byli svoláni bratři a pak vysloven rozsudek. Kázeň, kterou vykonává Církev, bývá všeobecně považována za **jedinou** kázeň, což je ale velký omyl. V Božím slově nalézáme tři druhy kázně:

- 1) Ev. Matouše 18,15–17 nás učí, jak máme jednat mezi bratry, zhřeší-li jeden proti druhému. Jde přitom o osobní hřích, a Pán ukazuje Svým učedníkům, co se má v takovém případě dělat. Toto je **bratrská kázeň**.
- 2) Dále je tzv. **otcovská kázeň**. Při ní by se mělo jednat s vytříbeným citem a s milosrdenstvím, jako jedná dobrotivý otec vůči dítěti, které chybovalo a které on by rád viděl napravené. V naší úvaze se budeme zabývat zvláště tímto předmětem.
- 3) A konečně je to **kázeň Církve**, která je povinna jednat tak, aby v domě byla uhájena čistota a vykonávána autorita Toho, který je ne jako Mojžíš – služebník, ale „*jako Syn nad domem Svým*“ (Žid. 3,6). Jestliže došlo k velké závažným věcem, je nutné provést kázeň. Má-li být opravdová kázeň uskutečněna, je naprosto nutné aby sejevila svědomí všech věřících oprávněná.

Je-li taková kázeň Církví vykonávána v závislosti na Pánu a „*s mocí Pána našeho Ježíše Krista*“ (1. Kor. 5,4), může vést k napravení příslušné osoby. Hlavním cílem této kázně však je udržovat dům čistý od jakékoli poskvrny. Je-li spáchané zlo takového druhu, že je nutné vyloučení příslušné osoby, která se ho dopustila, mají se všichni ve svém svědomí zkoušet a Církev se musí očistit. Svatí mají ukázat, že jsou „*čisti v té věci*“ (2. Kor. 7,11 – elbf. př.).

Vždycky je zarmucující, dojde-li taková věc až do takového krajního stavu, avšak je nutné, aby Církev, která přece představuje „*jedno tělo*“, se učinila zajedno s hříchem toho jednotlivce, vyznala ho a kořila se nad jeho zarmucujícím **stavem**, který vyšel na světlo spáchaným **hříchem**. Bez tohoto

pokoření by Církev nemohla být skutečně napravena, ani kdyby došlo k provedení kázně. (Přečti si znovu o pokořování články z minulého dvojčísla na str. 130 a 132.)

Stojíme-li před takovým hříchem, kterého se dopustil některý bratr nebo sestra ze shromáždění, a přemýšlíme-li pak o tom, co jsme **sami v sobě** – totiž bídní a nehodní hříšníci – , budou naše srdce vzhledem k vážné nutnosti, že musela být provedena kázeň, vždy naplněna bolestí. Jediná věc, která nám v takových situacích může dát určité ulehčení, je vědomí, že jednáme vůči provinilé osobě **z lásky**. Neboť jestliže láska není východiskem vykonané kázně, jsme v nebezpečí, že budeme nemilosrdní. V tom případě myslíme více na nečest, která zasahuje shromáždění, než na čest Pána – jsme popuzeni proti provinilé osobě a vyžadujeme ráznost proti zlu a věrnost, což ale ve skutečnosti není nic jiného než **tvrdost a neúprosnost**. Jeden vzácný bratr k tomu napsal: „Jakmile už někdo nejedná veden láskou, zdá se mi kázeň něčím zruďným; a chtít provádět kázeň z nějakého jiného důvodu než z lásky, je věc, která svědčí o naprosto špatném duchovním stavu“.

Ale ve většině případů by mělo docházet jen k **osobní** kázni, protože jejím cílem právě je zabránit vyloučení. Podívejme se tedy blíže na výše uvedený druhý druh kázně: na **otcovskou kázeň**.

V čem spočívá? Při ní se „*v duchu tichosti*“ zabýváme nějakým bratrem nebo sestrou, kteří byli „*zaskočení nějakým pádem*“, a to se zřetelem, aby taková duše zase byla napravena (Gal. 6,1). Je to služba lásky, konaná některým věrným věřícím, který v tom vidí výsadu, že může sloužit jiným. Cítí se nucen zabývat se určitou osobou, která je v nebezpečí, že se dostane na scestí a pokouší se pomoci jí včas. Tato služba vyžaduje mnoho závislosti na Pánu, moudrosti a trpělivosti, protože je možné – podle duchovního stavu osoby, o níž jde – , že ta služba víceméně nebude přijata. Ale věrný služebník se tím nedá odradit, ani kdyby musel s apoštolem říci: „*Já pak ... i sám se vynaložím za duše vaše, třebaže čím více vás miluji, tím méně jsem milován*“ (2. Kor. 12,15 – elbf. př.).

Kdyby bylo ve shromážděních více bratrů, kteří by byli schopni konat takové pastýřské služby, zda by pak nebylo méně zarmucujících případů? A také méně vyloučení? Zda to není výtku, kterou Bůh kdysi musel učinit pastýřům Izraele? „*Nedůživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neobvazujete, a zaplašené zase nepřivádíte a ztracené nehledáte, ale přísně a tvrdě panujete nad nimi, takže (ovce) rozptýleny jsou, nemajíce pastýře, a*

rozptýleny jsou, jsou za pokrm všelijaké zvěři polní. Bloudí stádo mé po všech horách ... a není, kdo by se po nich ptal, ani kdo by jich hledal“ (Ezech. 34,4–6).

Apoštol Pavel psal Tesalonickým: *„Napomínáme pak vás, bratři: Přísně kárejte vybočující z pořádku (nebo: neukázněné), potěšujte malomyslné, ujímejte se slabých, trpělivě se mějte ke všem“* (1. Tes. 5,14 – elbf. př.). Později řekl při svém loučení starším z Efezu: *„Dávejte tedy pozor sami na sebe i na celé stádce, v němž Duch Svatý ustanovil vás za dohlížející ...“* (Skut. 20,28–30 – elbf. př.).

Podle našich zkušeností 90% všech případů se hodí k pouhé osobní kázni, a je omyl vidět v kázni Církve jedinou možnou kázeň. Je-li vidět, že některý bratr hřeší, a není to nějaký hřích k smrti (1. Jan. 5), anebo je-li duchovní stav některého věřícího hluboce nízký, je třeba za ním jít, promluvit s ním, umývat mu nohy, modlit se s ním. Dá-li Pán milost, takový hřích se nikdy nedostane na světlo před zraky všech, nikdy se nestane záležitostí, s níž se pak musí zabývat Církev. Neboť láska, která přikrývá *„množství hříchů“* (1. Petr. 4,8), to bude cítit jako něco hrozného, oznamovat **každý** druh zla všem věřícím.

Jenže co se mnohdy stává namísto takových úsilí lásky? Zjistíme u někoho jiného něco zlého, ale neskloníme se, abychom mu umyli nohy a on byl od zla očištěn, nýbrž začneme tu věc šířit, dokonce většinou aniž tomu věřícímu napřed něco řekneme. Tím se ono zlo šíří, je zveličováno a my se ubíráme po cestě pomluv.

Mějme se, milí bratři, na pozoru před tímto sklonem našich přirozených srdcí. Budme **přísní a tvrdí ke zlu, jde-li o naši vlastní osobu, ale když jde o chyby druhých, budme ohleduplní.** *„Milosrdenství chlubí se proti soudu“* (Jak. 2,13). Ale zda tomu nebývá opačně, totiž že býváme ohleduplní, jde-li o nás samé, že míváme nejpřesvědčivější omluvy a zmenšujeme své vlastní chyby až do malicherných rozměrů, zatímco býváme popuzeni, jde-li o chyby druhých? Cožpak nevidíme, jak hněv krále Davida se **velice** rozpálil proti onomu boháči, který odňal jednomu chudákovi jeho ovečku: *„Živ je Hospodin, že hoden je smrti muž, který to učinil...“*? Jak je to smutné! David nepochopil, že tím mužem je on sám (2. Sam. 12,5–7). Kéž bychom více mysleli na slitování, která má Pán s námi! On nám odpustil obrovský dluh našich hříchů, takový dluh, který je možné přirovnat k deseti tisícům hřiven (Mat. 18,27).

Jestliže však tuto milost, jejímiž jsme se stali předměty, ztrácíme ze zřetele, jestliže zapomínáme, že tu milost potřebujeme každý den, v každém okamžiku, staneme se tvrdí a zákoničtí tam, kde bychom vůči druhým měli být prodchnuti duchem milosti. Co si máme myslet o některých věřících, kteří zacházejí tak daleko, že se sami zbavují obecenství, proto že je přítomen ten či onen, o němž se oni domnívají, že žije ve zlých věcech? Uvedu slova jiného autora:

„Je to skutečně mimořádná věc, jestliže některý bratr se sám zbavuje obecenství, protože tu je ten či onen, o němž nemá dobré mínění anebo s nímž – jak se říká – nevychází dobře. To znamená, že se sám kvůli druhému věřícímu vylučuje! „*Poněvadž **jedna chléb, jedno tělo mnozí jsme, všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme***“ (1. Kor. 10,17). Jestliže se zdržím stolu Páně, je to jaksi totéž, jako kdybych řekl, že **vůbec nejsem křesťan, protože někdo jiný vede špatný praktický život**. Možná, že mám příležitost podniknout v té věci určité kroky, ale rozhodně nesmím být tak pošetilý a sám se vylučovat jen proto, že se bojím, aby se nějaký hříšník nevyloudil do Boží Církve. Kdo to vidí jinak, osobuje si kázeň nad **celým** domem, a neodsuzuje jednotlivého věřícího, nýbrž celou církev (Shromáždění).“ (JND, „Kázeň“)

Citujme ještě závěrem několik míst z Písma, která se vztahují na cesty **Boží vlády** s Jeho lidem:

„*S milosrdným milosrdně nakládáš, k člověku upřímnému upřímně se máš. K čistému čistě se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš*“ (Ž. 18,26.27).

„*Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou*“ (Mat. 5,7).

„*Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť kterým soudem soudíte, (týmž) budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno*“ (Mat. 7,1.2).

ME 1933/240–245; ME 1986 207–212/ ; HuN 1986/376–383

Zavěšování zlata

„*Svaté*“ ženy za doby staré smlouvy se ozdobovaly, jak sděluje apoštol Petr, „*neporušitelnou ozdobou mírného a tichého ducha, který před Bohem velmi drahý jest*“. Byly poddané svým mužům, skládaly svou naději v Bohu a chodily v Boží bázni, zdržující se v tichém ústraní. Sára je uvedena svým jménem jako žena, která zaujímalá pravé místo. Dnešní věřící ženy by měly

toužit stát se jejími „dcerami“ (1. Petr. 3,1–6 – elbf. překlad).

Je už v přirozenosti ženy, že se ráda zdobí. „*Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na tkanice (fr. př. JND: šperky) své?*“ (Jer. 2,32). Důležitou otázkou však je, **jak** se zdobí a především jak se zdobí jako **křesťanka, která se chce líbit svému Pánu a Spasiteli**. Jestliže to dělá z marnivosti, aby na sebe upoutávala pozornost, tedy zcela jistě nejedná podle Božích myšlenek. Apoštolové Petr a Pavel, první ženatý, druhý neženatý, vedeni Duchem Svatým, **varují** téměř stejnými slovy před nebezpečím marnivosti a přílišné snahy „chtít se líbit“. Petr napomíná ženy k (v bázni) cudnému cholení, „*kteřýchž ozdoba budiž ne ta vnější ve proplétání vlasů* (angl. př. JND: svazování vlasů do vrkočů; The New Open Bible: *proplétání vlasů stužkami*), *a províjení* (elbf.: *ověšování se*) *zlatem, aneb v odívání plášťů* (elbf. př.: *a oblékání šatů*) – 1. Petr. 3,3, a Pavel píše Timoteovi: „*Proto chci, aby... ženy se nenápadným zevnějškem, se studem a slušností* (nebo: mravností) *ozdobovaly, ne proplétáním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb drahým šatem*“ (1. Tim. 2,8.9). Oba vybízejí věřící ženy, aby se v naprosté nenápadnosti vyznačovaly „*dobrymi skutky*“ nebo „*činěním dobrého*“ a **v tom** hledaly svou ozdobu před Bohem a lidmi.

Všechna duchovní probuzení a znovuožití se odedávna vyznačovala svatou horlivostí odložit ve svém vnějším zjevu všechno nápadné nebo dokonce provokující a urážející. Zmizelo zlato a perly, samet a hedvábí (tj. přepychové oblečení) a namísto dřívější parádivosti nastoupila jednoduchost v odívání a v mravech – jistě ne na újmu žen a dívek, a také ne ke škodě svědectví vůči světu. Naopak byly rozmnoženy pokoj a štěstí srdcí a mnohá marnivá dcera tohoto světa byla takovým svědectvím zahanbena.

Bylo tomu tak i v minulém století, kdy se mocným působením Boží milosti mnoho věřících probudilo a poznalo hlouběji své postavení a povolání v Kristu, když pojednou na celém světě sta ba tisíce lidí bylo uchváčeno evangeliem a přivedeno k Pánu Ježíši. Byla odkládána **veškerá zbytečná ozdoba** a projevovala se snaha oblékat se jednoduše. Tato snaha se ukazovala také v jednoduchosti v bydlení a ve vybavení bytů, v důstojné vážnosti v řeči a ve všem vystupování.

Zdalipak je ještě i dnes už v pouhém vnějším zjevu vidět **rozdíl mezi Božími dětmi a dětmi tohoto světa**? Kdo má otevřené oči, je v tomto směru už dávno svědkem polevování a povolnosti, ochabování duchovní síly a rozhodnosti. Namísto aby stále hrozivěji sílícímu sklonu k marnivosti dnešní

doby a snaze „líbit se“ byla stavěna jistá hráz, byly znovu vyňaty kdysi odložené drahé prsteny, řetízky na krk, náramky a podobné věci, anebo byly znovu pořízeny, a věřící se jimi zdobí **jako svět a kvůli světu – k vlastní škodě i k špatnému svědectví nevěřícímu okolí.**

Milé sestry! Obracím se nyní **zvláště na mladší mezi vámi:** snad vám mohu adresovat několik slov srdečné lásky a bratrské péče? Podívejte se jednou – ne do vašeho nástěnného nebo příručního zrcadla, nýbrž do **neklamného zrcadla Božího slova, ve svaté přítomnosti Pána Ježíše! Podívejte se na sebe přímo a důkladně, ano: na sebe, nikoli na spoluvěřící sestry! A pak si položte otázku: Je v mém odívání, v celém mém zevnějšku všechno tak, jak si to přeje vidět Pán, ano, jak i já bych to ráda viděla, kdyby pro nás přišel třeba dnes?** Zdalipak by zase nezmizelo mnohé, co jste si oblékly možná z pouhé touhy napodobovat druhé, bez jakéhokoli přemýšlení, ale možná také z marnivosti? Zdalipak tyto šaty, onen klobouk nebo kabát by nemohly vypadat jinak, **jednodušeji, obyejněji?** Zamyslete se nad tím, že **Pán je už tak blízko!** „*Aj mzda jeho s ním a dílo* (elbf. př.: *odplata, odvěta*) *jeho před ním.*“ (Iz. 61,11c) Nebude to už dlouho trvat, kdy Mu ještě můžete **dokazovat, že Ho milujete a že si vážíte Jeho uznání.**

„Ale,“ řekne možná některá z vás, „tuto ozdobnou brož **mi darovala jedna milá přítelkyně. Co by tomu řekla, kdybych ji přestala nosit?**“ Anebo: „Ten prstýnek, tento řetízek nosím na památku své milé zesnulé... Vůbec mi nejde o to, že bych se tím nějak chtěla zdobit.“ Anebo: „Nesmíme se přece chovat tak přepjatě. I dříve si věřící **dovolovali trochu více.**“ Jestliže si chce člověk něco takového uchovat, nebývá většinou na rozpacích s **výmluvami.** Milé sestry, **nemáte co činit se mnou, nebo s nějakým jiným člověkem, nýbrž s Pánem. „Cokoli by vám řekl, učíte!“** (porov. Jan 2,5).

Závěrem krátce ještě něco **otcům a matkám. Máte velkou odpovědnost, protože máte bdít nad svými domy a rodinami.** Jak důležitá je tu otcovská pečlivost, ale především **vzor matky,** o níž se praví: „*Bdí nad věcmi, které se dějí v jejím domě!*“ (Přisl. 31,27a – elbf. př.). Dcery se bezděčně řídí **podle své matky,** vždy ovšem jsou ochotné, jestliže i matka se kloní k marnivosti, jít ještě o značný krok dál, než šla ona. Jak mnoho utrpení už přišlo na neje-den dům, protože rodiče **nerozeznali začátky zla a v pravý čas se proti nim nepostavili!** Proto, milí rodiče, **mějte oči otevřené a bděte s trvalí modlitbou nad sebou a nad svými domy! Upozorňujte své děti na zlé sklony přirozeného srdce, stavějte se se svatou rozhodností proti jakékoli pýše, proti jakýmkoli výhonkům marnivosti a žádosti očí a opatrujte svěřené**

stádečko pečlivě a věrně před zrakem Pána! Dávejte pozor na „lišky maličké, které škodu dělají na vinicích“! (Pís. Šal. 2,15) A chcete-li vědět, co si Pán myslí o pýše člověka a jak usuzuje o všech marnivých výtvorech módy, přečtěte si Izaiáše 3,16–26.

BHCh 1918/139–143; HuN 1984/39–43

A. Gibert:

Boží církev – 13

Církev se obrací na Boha

Kromě výsad Boží Církve, o nichž jsme zatím uvažovali, patří k jejím společně vykonávaným činnostem společná modlitba a společné velebení Boha Otce a Pána Ježíše Krista. V těchto shromážděních se Církev **obrací na Boha**.

Když Církev mluví k Bohu, aby Ho prosila, anebo aby Mu přinášela oběti chvály, mají všichni bratři jako kněží stejné postavení a stejná práva. Jejich kněžství se opírá jak při přímluvné prosbě, tak i při velebení o kněžství oslaveného Krista. Každý se může modlit, navrhnout nějakou píseň, kterou pak zpívají všichni, anebo pronášet děkování ve jménu všech, – ale to vše za předpokladu, že se to děje v závislosti na Duchu Svatém, který v Církvi působí. Tedy ten, kdo mluví, je „ústý shromážděné Církve“.

Prosby a děkování Církve mají přirozeně místo při všech jejích shromážděních. Avšak pořádek, který patří Božímu domu, vyžaduje, aby určitá shromáždění byla věnována modlitbě a jiné velebení.

a) Modlitební shromáždění

Společné **modlitbě**, jako i každému jinému shromáždění ve jménu Páně, je – jak to vidíme v 18. kapitole Ev. Matouše – dáno zaslíbení přítomnosti Pána Ježíše. Je to právě Jeho přítomnost, která uděluje takovému shromáždění cenu. Není možné představit si, že by určité místní shromáždění bylo bez společného modlitebního shromáždění, jako si nelze představit věřícího, který by se nemodlil. Nemodlit se by znamenalo odmítat jít k samému zdroji. Proto nemůžeme dost zdůrazňovat, jakou je škodou, jsou-li na mnohých místech modlitební shromáždění tak málo navštěvována. Někde se zdá, jako by se většina bratří a sester o společnou modlitbu vůbec nezajímala, a tak k své vlastní ztrátě a ke škodě celé Církve přenechávají svá místa

oněm nepočetným ostatním.

Žel, že musí být také řečeno, že vlastní charakter modlitebního shromáždění nebývá vždy udržen, takže namísto aby věřící byli přitahováni, bývají spíše odpuzováni. Víc než si můžeme myslet, ten či onen bratr z těch, kteří mají být ústy shromážděné Církve, zabředne do nic neříkajících opakování, přičemž se často vrací k navyklé omšelé slovní obraty (spíše fráze), anebo jsou do modlitby vsunuty delší výklady z učení Písma, jako bychom museli Bohu připomínat pravdu Jeho Slova, anebo jako bychom Ho dokonce chtěli poučovat. Takové dlouhé a unavující **modlitební přednášky**, i když jsou míněny opravdově, brání dalším bratrům (např. mladším nebo nesmělým), aby se také účastnili modlitbou, jednak proto, že nezbývá dost času, jednak proto, že přílišné množství slov, která oni nedovedou tak plynně používat, jim berou odvahu promluvit. Neměli bychom zapomínat, že **dlouhé modlitby patří za zavřené dveře naší modlitební světničky doma** (Mat. 6,6) a že při shromážděních k společným modlitbám mají být **krátce a srdečně před Pána a našeho Boha Otce přinášeny společné potřeby, jakož i přímluvné prosby a děkování**. Bylo na to už častokrát poukázáno (také v našem časopise v seriálu o modlitbě od C. H. M. – viz roč. 1992 str. 90, 139, 180, 229 – pozn. překladatele), ale zdá se, jako by se na to vždy znovu zapomínalo, takže věřící se zase vrací do starých navykklých kolejí. Jak oživujícím způsobem naproti tomu působí jasná, stručná, avšak vroucí a ze srdce vycházející modlitba, v níž jsou opravdu vysloveny skutečné potřeby, které leží na srdci všech!

Modlitební shromáždění by nemělo být bez předcházející přípravy. Srdce účastníků se musí těšit na to, že mohou být v přítomnosti Pána a Jemu mohou oznamovat společné potřeby a přání spolu s děkováním. O předmětech modliteb by se mělo přemýšlet předem a je-li to možné, měli bychom si o nich **společně pohovořit**. Ano, je třeba říci ještě něco víc: také modlitební shromáždění jako každá jiná požehnaná služba v Církvi předpokládá, že žijeme v stálém obecenství s Pánem, v lásce k Němu a k Jeho lidu, a že také dovedeme rozeznat, čeho je opravdu třeba (v tom se musíme vytrvale cvičit – srov. např. Žid. 5,14). K tomu je též třeba plného souladu mezi bratry (Mat. 18,19). A nemělo by právě modlitební shromáždění jako i vytrvalé soukromé modlitby doma sloužit k tomu, aby všechno, čeho se v tomto směru ještě nedostává, bylo dáno do pořádku?

Především zde musí mít volné místo k působení Duch Svatý. V Ep. Judy se praví ve 20. verši: „*V Duchu Svatém modliče se.*“ Srovnej si s tím též Ep.

Efezským 6,16–18! Duch Svatý nám přichází na pomoc v naší mdlobě, ale vyučuje nás i prosit tak, jak náleží. Povzbuzuje nás k osmělení, k modlitbám ve jménu Pána Ježíše.

Na liknavosti, pokud jde o modlitební shromáždění, a na mnohém odchylování od jeho vlastního charakteru můžeme jasně vidět určitý úpadek. Mnoho prázdných židlí a časté dlouhé modlitby, sice bohaté na slova, ale ne už obsahem, svědčí o nedostatečném duchovním životě. Ale co to pomůže, když nad tím jen naříkáme? Chtějme se spíše vždy znovu dát povzbudit dobrým příkladem a přátelsky míněnými pokyny, abychom **neopouštěli** své shromáždění a i modlitební shromáždění, pamatujíce, že tam je přítomen Pán, dívající se na ně jako na vzácnou příležitost, kde můžeme před Ním vyjadřovat všechny potřeby Boží církve a vše, co je s ní spojené k oslavení jména Páně, a s děkováním si od Něho vyprošovat všechnu potřebnou pomoc. On nás k tomu povzbuzuje slovy: „*Přistupme tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v čas příhodný*“ (Žid. 4,16). Zda jsme už všichni nezakusili (a přesvědčujeme se o tom vždy znovu), že obdržíme zvláštní požehnání, když se vzdor nepříznivým okolnostem vzhopíme a modlitební shromáždění navštívíme? On nám tak rád pomáhá a nikdy nezapomene odměnit nás, Svě chatrné děti, i za drobnou obětavou věrnost – k našemu povzbuzení. Jak dobrý je náš Pán!

b) Velebení

Boží dům je jednak „*dům modlitby*“, ale i dům, v němž jsou přinášeny „duchovní oběti“. **Velebení** je nejvyšší výsada a nejkrásnější úkol Boží Církve. Je to služba Bohu („*bohoslužba*“) v pravém smyslu slova. Právě tak jako jsou všechny Boží děti kněžími, aby konaly přímělné prosby, jsou jimi též k obětování obětí líbezné vůně jako velebitelé v Duchu a v pravdě, které pro sebe hledá Otec (Jan 4,23.24). Chvály a díky jsou pak Bohu nesený Ježíšem Kristem, který posvěcuje to, co je v našich modlitbách slabé (2. M. 28,38). Obsahem velebení jsou slavné předměty, které Duch Svatý staví před zraky věřících: Boží láska, osoba Krista v Jeho božství a člověčenství, Jeho utrpení, Jeho věčná sláva. Předmětem takové bohoslužby je Bůh, jejím obsahem Ježíš Kristus a její mocí Duch Svatý.

Každý věřící má sice oslavovat Boha vždycky (Ž. 34,2), ale naší nejvyšší výsadou a naším nejvyšším a nejkrásnějším úkolem, jak už bylo řečeno, je naše společné chválení, jehož původcem a středem je vzkrísený Kristus. On

sám zaujímá místo „*uprostřed shromáždění*, (tj. Církve)“, aby zpíval chvály Svému Bohu, jehož jméno oznamuje Svým bratrům (Ž. 22,23; Žid. 2,12). Církev je „duchovní dům“, a jako je vzácná vznešenost těch „obětí chval“ (Žid. 13,15), je vzácná i pokojná blaženost velebitelů, vycházejí-li oběti z očištěných, díkem naplněných srdcí.

Pokud jde o čas a hodinu, kdy se má Církev shromažďovat k bohoslužbě, nemáme k tomu žádný výslovný pokyn, stejně jako ke kterémukoli jinému shromáždění. Avšak podle toho, co nám sděluje Nový zákon, je jasné každému, jehož mysl je obnovená (srov. 2. Petra 3,1; Tit. 3,5) a jehož svědomí opravdu vycítí, co Pán očekává, že pravým časem k tomu je **den Páně**. Tento první den týdne je dnem, kdy náš Pán vstal z mrtvých. Večer toho dne přišel a stanul uprostřed shromážděných učedníků (Jan 20,19). Taková místa jako Skut. 20,7 a 1. Kor. 16,2 ukazují, že křesťané za doby apoštola Pavla poznali, že tento den je určen k tomu, aby se shromažďovali zvláště k lámání chleba. Ale z oněch míst můžeme také vyrozumět, že neděle má význam a smysl nemající nic společného s židovskou sobotou.

Správně konaná „bohoslužba“ je jediné možná a rozvíjí se v svobodě Ducha Svatého. Jakákoli činnost těla působí falešným tónem, a to daleko víc ve shromáždění k velebení, než v kterémkoli jiném shromáždění, ať už třeba předem připraveným obsahem bohoslužby, vedením člověkem anebo vynucovanou osobní snahou, která není držena na otěžích. Duch Svatý působí neviditelným vanutím, které každý věrný věřící vnímá a které se projevuje v chvalozpěvech, v děkováních a v předčítání určitých oddílů Písma. To vše On spojuje v živý soulad a na určité výši, která odpovídá duchovnímu stavu všech. Je to souzvuk mnoha zvláštních tónů, které všechny působí k vyjádření jednoty s neviditelnou, ale vždy přítomnou Hlavou.

Při takovém shromáždění nikdo nemá zůstat nečinný a může Pánu něco přinášet. Jestliže se však naše srdce i v předcházejícím týdnu neobíralo Jím a Jeho láskou, ale spíše bylo naplněno pozemskými věcmi, starostí a neklidem, anebo dokonce věcmi tohoto světa, nemůže pak v neděli předstupovat před Pána s naplněným „*košem ... prvotin všeho ovoce*“ (2. M. 29,3; 5. M. 26,1–11). Při pravé bohoslužbě jednotlivá odmlčení rozhodně nejsou prázdnými přestávkami, které by měly někoho zneklidňovat (např. aby hned volil nějakou píseň, anebo přečetl něco z Písma – pozn. překlad.), nýbrž jako byl celý dům naplněn vůní masti, kterou betanská Maria vylila na nohy Páně, **aniž k tomu něco řekla** (Jan 12,3). Podobně může v takových chvílích **ticha**

naplňovat ovzduší tiché velebení. Ony přestávky také nejsou určené k oddechu mezi hlasitými projevy věřících. Pronášená slova (písně, předčítání z Písma apod.) spíše **ruší** takové **tiché velebení**, kdy bývá vyjadřováno, co Duch Svatý právě vzbudil v srdcích věřících k poctě Boha Otce a Syna. Jinak ale čtení oddílků Božího slova rozněcuje nové předměty k chválám a Duchu Božímu dává příležitost, aby sám tyto chvály řídil. Je to jen prospěšné, vyvarujeme-li se jakéhokoli navyklého pravidla a vzdáme-li se jakékoli důvěry v člověka a spoléhání na něj. „*My ... Duchem sloužíme Bohu a nespoleháme na tělo*“ (Fil. 3,3 – elbf. př.)

Stůl Páně není místem, kde by měly ve službě Slova působit dary, leda – podobně jako u „*levitů*“⁶ – k „*sloužení*“ a k pomáhání Církvi v jejím velebení. Vždy je to „*Církev*“, která promlouvá skrze toho či onoho bratra. Avšak jestliže by takový bratr pronášel něco jiného, než co cítí Církev, bylo by přerušeno vedení Duchem Svatým, a to i tehdy, kdyby vyslovoval vznešené pravdy. Kdyby se ve shromáždění ukázala nebezpečná snaha dát několika bratrům anebo dokonce jen jednomu úkol „vedení“ bohoslužby, anebo kdyby si někdo takové vedení sám osoboval, byla by shromážděná církev zcela jistě oloupena o požehnání, které jí chtěl Bůh dát. Žádný věřící také neobdržel nějaké „duchovní posvěcení“, aby při dělení večeře Páně děkoval. I když je víceméně přirozené, že taková služba náleží především nějakému staršímu bratru, nesmíme z toho dělat nějaký zvyk nebo předpis.

K velebicí poctě Bohu může dojít i mimo večeři Páně. Ale večeře Páně tvoří vrchol bohoslužby. Při ní se rozpomínáme na všechny výsledky smrti Krista. Večeře Páně mluví o smrti Pána. Jejím předobrazem je ve Staré smlouvě fáze (tj. velká noc v Egyptě – jítí Hospodinovo). Není nic vznešenějšího. Prvního dne v týdnu jsme shromážděni, abychom lámali chléb – jako kdysi svatí v Troadě (Skut. 20,7) – a u stolu Páně se rozpomínáme na vůbec nejvyšší zjevení Boží lásky. Kdybychom to více cítili, báli bychom se mnohmluvnosti a naše děkování by byla kratší; vždyť večeře Páně mluví sama za sebe!

Toto je vskutku jedení na památku smrti Krista, kdy k sobě necháváme mluvit jedinečnou a ničím jiným nenahraditelnou řeč symbolů chleba a kalicha, které On ustanovil. On nám skrze ně připomíná Svou smrt. Jíme pak z chleba a pijeme z kalicha na Jeho památku (Luk. 22,19 a 1. Kor. 11,24.25).

⁶ Levity Bůh zvolil „k vykonávání služby přísluhování a služby nošení při stánku úmluvy“ (4. M. 4,47). Srovnej s tím i kap. 3,11–13 a 41. a další verše.

Je to nejmocnější svědectví pro Krista od těch, kteří už nepatří světu, nýbrž očekávají svého Pána. Písmo říká: „*Smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde*“ (1. Kor. 11,26). Proto nikdy nemůžeme dost dbát na **důstojné** slavení té památné večere a jsme napomínáni: „*Zkus tedy sám sebe člověk*“ – nejen ohledně toho, **co dělal**, ale i ohledně **celého stavu svého srdce**. Takto bude Církvi zajištěna plná svoboda působení Ducha Svatého, když je shromážděna kolem Pána a Jeho stolu.

Je to stůl Páně, nikoli náš. Je velmi zarmucující, že ne všichni, „*kdo jsou Jeho*“, jsou tu pospolu a ochotni přijmout Jeho pozvání ke stolu. Nikdo ze všech, kdo jsou vlastnictvím Pána, nemá platný důvod, aby se stolu Páně zdržel. Jestliže v životě některého věřícího je něco, co ho zdržuje od účasti na stolu Páně, jak může snést, aby toto „něco“ mu bylo důležitější než ona nejvyšší ze všech radostí?! Ještě jednou tedy: „*Zkus sám sebe člověk, a tak z chleba toho jeze, a z toho kalicha pij*“ (1. Kor. 11,28). **Neříká** se tam: „A tak se zdrž“!

Při stolu Páně zároveň zakoušíme *obecenství* ve vyjadřování „*jednoho těla*“ u stolu Páně podle 1. Kor. 10,15–17. Majíce před svým zrakem ono obecenství, **zahrnujeme do něj všechny Boží děti**, neboť všechny jsou obmyté Jeho krví a jsou tudíž údy toho těla. Ať jsou přítomné nebo nepřítomné, ať známé nebo neznámé, my je v něm vidíme všechny společně. Skutečnost, že u stolu Páně můžeme být shromážděni jen jako jedno tělo, tj. v jeho jednotě, nás zavazuje zachovávat „*jednotu Ducha skrze svazek pokoje*“ (Efez. 4,3 – elbf. př., poznámka). Jak ubohé se nám v tomto světle jeví mnohé sváry, které zůstaly – často z lhostejnosti – neodsouzené, i nejednotnosti, rušící obecenství! Jak velice by mělo vědomí svaté přítomnosti Pána podnítit Církev, aby se očisťovala od všelikého „*starého kvasu*“ (1. Kor. 5,7,8), což je výslovný příkaz Páně. Tento příkaz sahá až k povinnosti, abychom „*vyvrhli... zlého sami ze sebe*“ (1. Kor. 5,13), když byly vyčerpány všechny jiné možnosti a prostředky, aby byl přiveden zpět. Toto praktické očistění – v němž má každý jednotlivec dále pokračovat sebeodsuzováním a Církve pak dále vše pečlivě sledovat – je nezbytně nutné, jestliže Páně lid má jako „*kněžstvo svaté (obětovat) duchovní oběti, vzácné Bohu skrze Ježíše Krista*“ (1. Petr. 2,5; srov. též 9. verš). Ve Staré smlouvě bylo mezi stánkem úmluvy a oltářem měděné umyvadlo (v kral. př. též: „*moře slité*“ – 1. Král. 7,23; 2. Par. 4,2). Aron a jeho synové, kněží, si tam umývali ruce a nohy, když měli vcházet do stánku úmluvy a když měli přistupovat k oltáři, aby nezemřeli (2. M. 30,17–21; srov. též 2. M. 40,30–32). Jak je to vážné!

(A. Gibert: „Církev Boha živého“, Hückeswagen 1981, str. 76–86;
orig.: L'Assemblée du Dieu vivant, Valence 1981, str. 72–80)

(pokračování, dá-li Pán)

Ian Taylor:⁷

Jedna z překážek růstu

Izák musel znovu vykopat studně, které vyhloubil Abraham, ale které Filistiňtí zasypali (1. M. 26,18). Naučení, které z toho můžeme odvodit, je nasnadě. Každý člověk v kterékoli generaci musí „kopat“ pro sebe, aby mohl osobně ze svěžesti Božího slova čerpat užitek. Jestliže to neděláme, upadáme do formalismu a snadno se stane, že budeme užívat slova a věty, které pro nás samé mají jen malý skutečný význam. Stanou se z nás křesťané, kteří sice používají samá správná slova, ale v jejichž životě chybí **skutečná duchovní síla a nesené ovoce**. Čím to je, že tak mnohá shromáždění slábnou a uvadají – odumírají, ačkoli všechno, co se tam děje a mluví, je správné?

Každý věřící může okoušet duchovní život opravdu v hojnosti, tj. může duchovně růst a mít požehnání nejen pro sebe, nýbrž přispívat tím i k růstu a požehnání celého místního shromáždění. Avšak já znám jedno shromáždění, kde jeden bratr dělá všechno správně. Také v učení a ve volbě slovení možné dokázat mu nějakou chybu, jenže zapudil celou mladší generaci i každého, kdo chtěl jen nějakou drobnou věc udělat trochu jinak, ačkoli v tom nebylo nic špatného ani zlého. Ten bratr se stal tradicionalistou, který nemůže přijmout nic, co leží mimo jeho omezený obzor. Osobně nepochybuji, že jeho pohnutky jsou čisté a že si přeje dělat to, o čem myslí, že to je vůle Páně. Jistě chce dělat to, co je správné, ale nenalézá se pod vedením živého Pána, nýbrž orientuje se podle tradic. „*Bázeň lidská* (= strach z lidí) *klade osidlo, ale kdo doufá v Hospodina, bude povýšen* (elbf. př.: *bude v bezpečí*)“ (Přísl. 29,25). Zcela jistě jsou mnozí, kteří na začátku své cesty chtěli sloužit Pánu, ale skončili „matem“, protože chtěli něco dělat trochu jinak, ale pak to neudělali, poněvadž se obávali, že by to bylo proti tradici, anebo

⁷ Autor, žijící v USA na Floridě, řídí právě velkou evangelizační akci na Kubě. Jeho manželka po narození druhého chlapce nastoupila koncem června t. r. devítiměsíční chemoterapeutickou léčbu rakoviny.

protože je zarazili jiní, jimž chyběl jasnější zrak a kteří se zdráhali přihlídnout k jiným možnostem, než na které byli zvyklí. Přirozeně nemluvíme o případech, kdy by někdo chtěl dělat něco špatného, anebo mluvil by něco, co by bylo z hlediska učení Bible falešné. Mám na mysli oprávněnou, nezávadnou činnost, která byla utlumena kvůli pouhé tradici.

Nechť si prosím nikdo nemyslí, že jsem proti tradicím; mnohé jsou dobré a i nutné, ale každá **tradice**, ať je jakkoli dobrá, může mít jakýsi umrtvující účinek, který vede k formalismu a ritualismu, když tradici nepoužíváme na základě osobního zkoušení vlastního srdce a z duchovního přesvědčení.

HuN 1984/333–5 (orig.: G and T)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Nemohu pochopit, jak může být nějaký časový rozdíl mezi znovuzrozením a zapečetěním Duchem Svatým?

Odpověď (H. L. Heijkoop): Odpověď na takto položenou otázku je velice jednoduchá. Učedníci obdrželi Ducha Svatého v den letnic, ale cožpak už nebyli znovuzrozeni dříve? A stejnou otázku mohu položit ohledně Kornelia a dvanácti učedníků v 19. kapitole Skutků apoštolských.

Devátá kapitola Skutků ap. dokazuje, že tomu může být také u osob, které přijdou k obrácení v době, kdy Duch Svatý přebývá na zemi. Pavel přece byl podle 3. až 7. verše obrácen a znovuzrozen. Podle kap. 22,10 se táže Pána, co má dělat, a to dělá jen někdo, kdo je znovuzrozen.

Je třeba všimnout si, že **znovuzrození** je něco naprosto jiného než **zapečetění a pomazání a přebývání** Ducha Svatého v nitru člověka. (Tyto tři věci jsou různé stránky stejné skutečnosti.)

Pořadí, jak se hříšník stane křesťanem, je podle Božího slova toto: Duch Svatý působí Božím slovem na jeho svědomí a srdce. Ten člověk vidí, že je ztracený hříšník a vyzná před Bohem své hříchy – a v témž okamžiku v něm Duch Svatý způsobí nový život – znovuzrození. Pak mu Bůh jaksi řekne: Ty vyznáváš, že jsi ztracený hříšník? Nuže pro takové lidi jsem dal Svého Syna. Věř v Něho a v Jeho dílo na kříži. Teprve pak může hříšník věřit evangeliu. A když se ho uchopí v jeho plném významu ohledně svých hříchů a své zlé přirozenosti a věří Božímu slovu, že Bůh tím (tj. Kristovým dílem) je dokonale uspokojen, má pokoj s Bohem a Duch Svatý přijde, aby v něm přebýval, a tím je zapečetěn a pomazán.

Nemůže přijmout evangelium dříve, dokud není obrácen a znovuzrozen. A zapečetěn je teprve tehdy, když uvěřil evangeliu svého spasení (Efez. 1,13). A evangelium našeho spasení nalézáme v 1. Kor. 15,3–4 – totiž že 1) **Kristus zemřel** za naše hříchy, že 2) **byl pohřben**, a že 3) **byl vzkříšen**. Ono **první** má co činit s našimi **hříchy (zlými skutky)**. To **druhé** s naší **zlou (zkaženou) přirozeností** (jsme s Kristem pohřbeni – Řím. 4,23–25). A když tomu věří, má člověk jako třetí skutečnost **pokoj s Bohem a je zapečetěn**.

HuN 1970/33

Arend Remmers:

Kázání na hoře: 7. přikázání

(Matouš 5,27–30)

(jedna kapitola z cyklu článků)

V pořadí Svých příkladů ze zákona uvádí Pán Ježíš jako další sedmé (podle Lutera šesté) přikázání „*Nezcižoložíš*“ (2. M. 20,14 – elbf. př; 5. M. 5,18). Od doby stvoření je manželství dvou lidí uzavřené pro celý život pod zvláštní Boží ochranou. Podle Nového zákona je obrazem poměru mezi Kristem a Jeho Církví, který se vyznačuje Boží láskou a lidskou oddaností.

Ale co udělal z manželství hřích! Už skutečnost, že Lámech, Abraham, Jákob, Šalomoun a jiní muži Starého zákona měli současně více žen, neodpovídala Boží vůli a uvedla do jejich rodin trápení. Jak závažnou věcí bylo cizoložství krále Davida s Betsabé! A jak je tomu dnes s manželskou mravností – nejen ve světě, ale i mezi křesťany! V tomto okruhu byla v posledních desetiletích biblická měřítká systematicky odstraňována.

Bůh si tolik oškliví nemravné chování, že Pavel musí psát Efezským: „*Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno bud' mezi vámi, jak (to) sluší na svaté*“ (Ef. 5,3). To přece znamená, že tyto hříchy nemáme lehkovážně ani brát do úst a tím je dělat méně zlými. Když jde o to, co Bůh soudí o těchto hříších, Bible mluví naprosto jasnou řečí. Písmo svaté nenazývá jen prostituci, nýbrž i **každý mimomanželský styk smilstvem, i v případě, že takové osoby mají úmysl (později) uzavřít manželství, a to i tehdy, kdyby se to stalo jen jednou** (srov. 1. M. 34 a 38). Dnes se slovo smilství ve světě používá jen v prvním zmíněném smyslu. Také v Novém zákoně je mimomanželský styk všeobecně nazýván smilstvem, u ženatých anebo vdaných osob **cizoložstvím** a oboje jsou odsuzovány jako odporné

hříchy, které si máme ošklivit (Mat. 15,19; 1. Kor. 6,9; Žid. 13,4).

Cizoložství, manželská nevěra (nevěrnost vůči vlastnímu manželovi nebo manželce) kvůli uspokojení vášně, byly už ve Starém zákoně trestány nejtěžším trestem. Tento hřích musel být podle zákona ze Sinaje potrestán smrtí (3. M. 20,10; 5. M. 22,22–24). Protože zákon obsahoval v první řadě Boží pravidla pro život navenek a pro soužití Jeho pozemského lidu, byl potrestán jen dokonáný čin, třebaže v desátém přikázání bylo zakázáno již **požádání** ženy (stejně jako i všeho majetku) bližního (2. M. 20,17). Jestliže některý Žid se naprosto přesně držel zákazu cizoložství, jednal tím podle Boží vůle a přispíval k tomu, aby obecnství lidu bylo uchováváno podle Božího pořádku. Jistě přitom také spolupůsobil strach z hrozícího trestu. Ale pouhé formální zachovávání tohoto a všech dalších přikázání ho nemohlo ospravedlnit před Bohem.

Ale já pravím vám

Pán Ježíš s vlastní autoritou staví proti přikázání: „*Nezcizoložíš*“ Svá slova „*Ale já pravím vám*“. Nestaví se tím jako ve 22. verši proti výkladu (který by vyhovoval přání člověka) a proti oslabování Božího přikázání, tím méně pak proti samému přikázání. Nepřišel přece zrušit, nýbrž naplnit /zákon anebo proroky/ (srov. Mat. 5,17).

Proto Pán nyní říká: „*Ale já pravím vám, že každý, kdo by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém*“ (28. v.). Židé se na základě učení zákoníků a farizeů domnívali, že pouhé formální (vnější) zachovávání zákona je cestou k spravedlnosti před Bohem. Ale Pán zde nyní zaměřuje zřetel na lidské **srdce** a ukazuje, že **tam** je začátek cizoložství. Toto není žádné „zduchovňování zákona“, jak se někdy říká. Pán zde **poprvé** zjevuje něco, co muselo být každému upřímnému Izraelitovi **ze zkušenosti** jasné: totiž skutečnost, že každý, kdo usiloval zachovávat přikázání „*Nezcizoložíš*“, musel zjistit, že v jeho nitru existují právě zlé žádosti, které vedou k činům, které Bůh zakázal, a že sám nemá sílu přemoci je. Ano, žádosti byly tím přikázáním spíše ještě vzbuzovány, jak říká Pavel v Ep. Římanům: „*Neboť i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby byl zákon neřekl: „Nepožádáš.“*“

Zákon ze Sinaje sice také obsahoval některá přikázání určená smýšlení a srdci člověka, jako třeba desáté přikázání: „*Nepožádáš domu bližního svého*“ atd. (2. M. 20,17), nebo: „*Nebudeš nenávidět bratra svého v srdci svém... a milovati budeš bližního svého jako sebe samého*“ (3. M. 19,17.18),

anebo: „*Milovati budeš Hospodina, Boha svého, z celého srdce svého...*“ (5. M. 6,5). Ale převážná většina přikázání se týkala jen chování Izraelitů navnek.

Tento hřích v srdci

Pán Ježíš nyní prohlašuje, že ne teprve dokonáný čin, nýbrž už žádost naplněný pohled na některou ženu Bůh považuje za cizoložství v srdci a tedy za hřích. Slovo „*cizoložství*“ ukazuje, že buď muž, nebo žena anebo oba mají doma **své manželské** lože. Ale žádného neženatého věřícího nebo nevdanou věřící jistě nenapadne myšlenka, že uvedená slova Pána mu nemají co říci!

Nemluví se tu o nahodilých, nechtěných pohledech, jimž se sotva můžeme vyhnout, nýbrž o **vědomém, žádostí doprovázeném pohledění**: „*Kdo by pohleděl na ženu ku požádání jí.*“ Zamýšlenému pohledu tedy předchází hříšná myšlenka v srdci.

Toto rozlišování je velmi důležité. Sotva je možné pohybovat se dnes v tomto světě, abychom opakovaně nebyli svědky mravní zkaženosti naší doby. Snadno tím přicházíme k znečištění. Avšak chtěné, žádostivé a hříšné pohledění je přece něco naprosto jiného. Právě tak se žádný křesťan nemůže vyhnout tomu, aby ho nenapadly nečisté myšlenky. Ale **proviněním se mu stávají teprve tehdy, když se od nich neodvrátí**, nýbrž vědomě se jim oddává a zabývá se jimi. **Jestliže však žádostivá pohledění a nečisté proudy myšlenek jsou hřích, tedy na druhé straně je rovněž hřích, jestliže věřící ženy a dívky oděvem a chováním jsou k němu příčinou a podnětem.**

Nenucený, volnějším a povolnějším styk obou pohlaví, zvláště u mladších generací, a negativní příklad většiny vrstevníků ze světa může vést k lehkomyšlnosti a k velkým nebezpečím. Bohabojný Job řekl: „*Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych hleděl na pannu!*“ (Job 31,1). Ale jsou také přecitlivělí a příliš úzkostliví křesťané, jejichž svědomí je těžce obtíženo i bezděčnými (a tedy nechtěnými) pohleděními a myšlenkami. Jim bych chtěl připomenout známá slova, která k tomu verši napsal Martin Luther: „Nemohu zabránit, aby mi nějaký pták létal nad hlavou; ale zcela jistě mu mohu zabránit, aby si v mých vlasech neudělal hnízdo, anebo aby mi neokusoval nos.“

Jestliže pak oko tvé pravé pohoršuje tě...

Jak vážně Pán Ježíš posuzoval taková **smyslná** pohledění a myšlenky, je jasně vidět z následujících slov: „*Jestliže pak oko tvé pravé pohoršuje tě, vy-lup je a vrz od sebe; neboť je ti užitečné, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla*“ (kap. 5,29 – elbf. př.). V následujícím verši pak říká téměř totéž ještě jednou o pravé ruce (srov. též kap. 18,8).

Pán Ježíš nevybízí těmi slovy ani k sebemrzačení, ani k askezi. Stvořitel nikdy nebude na Svém stvoření požadovat, aby to tělo, které mu sám dal, člověk mrzačil. I kdyby se někdo zbavil obou očí, zůstala by v jeho srdci žádost. Ostatně Pán zde ono naučení celé rozšiřuje na otázku sebeodsuzování. Na to ukazuje i zmínka o pravé ruce, která není v žádném přímém spojení s hříchem cizoložství.

Sebeodsuzování

Oko, svíci těla, je právem možné označit za „zrcadlo duše“ (srov. Mat. 6,22.23; Přísl. 21,4; Kaz. 11,9; Ezech. 6,9; 18,12; 20,8; 2. Petr. 2,14). Pravé oko bývá kromě toho v Bibli vícekrát ukazováno jako něco vzácného (1. Sam. 11,2; Zach. 11,17). O pravé ruce, „nástroji činu“, je v Písmě zmínka ještě častěji (např.: 1. M. 48,17; 2. M. 29,20; Ž. 73,23; 121,5; Zj. 1,16; 10,5; 13,16). Pravé oko a pravá ruka tedy jsou jistě symboly smýšlení a činů, avšak zároveň i toho, co je v lidském životě vzácné a důležité. Jestliže nás tyto pohoršují anebo podněcují, tj. jsou podnětem k hříchu a stanou se léčkou (více o tom viz v čísle 5/6 tohoto ročníku v příloze), tedy nemáme ani to, co je nám v životě nejcennější a nejdůležitější, ušetřit, nýbrž máme to upřímným a přísným sebeodsouzením odsoudit, a – je-li třeba – od těch věcí se oddělit. I když samy o sobě nemusí být zlé, není tím ještě řečeno, že také nejsou nebezpečné!

Boží slovo předkládá lidem vždy znovu, že jsou jen dvě cesty a dva cíle života: buď následování Pána Ježíše se slávou jako cílem, anebo život v hříchu, který vede do pekla. Tak je tomu i zde v kázání na hoře. Apoštol Pavel byl takovým učedníkem Páně, který poznal a uskutečňoval důsledky úplné oddanosti a následování: „*Podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad, jiným káže, sám nebyl nešlechetný*“ (elbf. př.: sám se nestal zavržitel-ným – 1. Kor. 9,27). Shromáždění v Korintu píše: „*Nemylte se; ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci... dědictví království Božího nedosáhnou*“ (1. Kor. 6,9.10).

EuE 1992/109–115

Autor z tohoto čísla:

Bruno Vogel
(5. 9. 1897 – 10. 9. 1963)

(BV) se narodil v Korbusen v okrese Gera. Ve 14 letech uvěřil a sloužil pak Pánu se zvláštní věrností a oddaností až do konce svého života. Prvního poučení v Písmě se mu dostalo v biblických hodinách státní církve, ale k jeho duchovnímu růstu přispěl v době učení zvláště jeho krejčovský mistr Bruno Köhler v Grossensteinu, kterého BV považoval za svého duchovního otce v Kristu.

O jeho zájmu o Boží slovo a lásce k Písmu svědčí jeho dopisy z 1. světové války, kdy už ho Pán připravoval pro pozdější službu.

V domě svého mistra se také seznámil s bratry a s cestou pravdy, poznal Boží myšlenky o Církvi, o shromažďování ke jménu Páně, myšlenky o velebení u Jeho stolu a o jednotě Kristova těla a jejím vyjadřování. Věřící v nejbližším okolí se shromažďovali zprvu jen k modlitbě a k zvěstování Božího slova (v podobě přednášek). Řadu let jezdili do Oberhohndorfu u Zwickau, kde také poprvé lámali chléb. Bylo to v době, kdy působil zdravý duchovní život, a vznikala nová shromáždění.

BV byl skromný a raději se držel v pozadí, ale vždy byl připraven vyplnit mezeru, která někde vznikla v malých kroužcích věřících, kteří se shromažďovali zvláště po domech. Když byl jednou poprvé ve větším shromáždění, kde – povzbuzen bratry – s obavami a váháním zvěstoval Boží slovo, položil mu po shromáždění jeden starý, osvědčený bratr ruku na rameno a řekl: „Bruno, můžeš přijet zase!“ To ho povzbudilo pro další cestu, na níž pak mohl působit k dalšímu požehnání věřících.

R. 1922 se oženil. V manželství se narodilo 6 dětí, z nichž dvě zemřely v útlém dětství, a jeden syn pak zemřel v 31 letech na následky úrazu. Zanechal po sobě manželku s třemi dětmi. Všechny tyto prožité věci se odrazily i u BV a prohloubily v něm schopnost umět se vcítit do situace druhých, kteří museli procházet nějakým utrpením a bolestí. Proto také jako málokdo jiný dovedl potěšovat zarmoucené a sklíčené.

R. 1932 převzal v Ronneburgu krejčovský závod a vedl ho až do chvíle, kdy vstoupil plně do díla Páně.

Nacistický zákaz shromažďování r. 1937 se ho hluboce dotkl. Spolu s dalšími věřícími se rozhodl jít cestou, o níž všichni poznali, že je správná, protože je podložena Božím slovem, než dělat něco, co neodpovídá Písmu. Povzbuzen věřícími ze Švýcarska, kteří tenkrát napsali: „Do Božích věcí nemá césar (tj. římský císař) co mluvit“, shromažďoval se BV s jinými věřícími po domech, ačkoli i toto bylo zakázáno. V září r. 1938 byl s několika dalšími bratry zatčen a uvězněn nejprve nedaleko svého domu na zámku v Ronneburgu, potom ve věznici v Altenburgu. Pro jednačtyřicetiletého bratra to byly těžké měsíce plné zkoušek, když musel myslet na pětičlennou rodinu, která tím byla zbavena svého živitele. Avšak měsíce strávené ve vězení přinesly i vzácné zkušenosti. Ačkoli bratři byli uvězněni každý v jiné cele, mohli se vzájemně potěšovat a povzbuzovat. Pán vyslyšel mnohé modlitby, které za ně věřící doma vysílali, takže BV byl na vánoce 1938 propuštěn domů a v přelíčení, které se potom konalo, byl zproštěn žaloby. Tak se Pán přiznal k těm, kdo se rozhodli být Mu věrní.

Když viděl, že shromažďování je úplně znemožněné, leželo mu na srdci zvláště spasení jeho dětí. Pán mu odpověděl závěrem 25. verše 49. kapitoly Izaiáše: „*Děti tvé spasím*“ (– elbf. př.). BV o tom napsal: „My jsme Mu důvěřovali a On je spasil, budiž Mu dík za Jeho věrnost.“

Od r. 1939 do r. 1945 byl povolán do vojenské služby. I tam vyhledával spojení s jinými věřícími vojáky, a protože pracoval jako ošetřovatel, měl jako křesťan možnost širokého uplatnění mezi všemi, kteří potřebovali tuto pomoc.

Po propuštění z válečného zajetí se znovu ujal práce ve své krejčovské dílně. Přitom v celém kraji pilně navštěvoval malá shromáždění, která znovu vznikala. Uplatnil se zvláště jako pastýř a učitel a upevňoval svaté v poznané pravdě. Tuto činnost dělal jen na naléhání bratrů a v plném souladu s nimi. Říkal: „Bojím se těch, kteří vycházejí (do práce), ale nebyli posláni.“ Jindy napsal: „Zdrženlivost je téměř vždycky dobrá, ale být připraven Pánu k službě, také. Pravá míra se zjistí v obecnství s Ním.“

R. 1951 se vzdal své živnosti, když se mu plně ujasnilo, že Pán, kterého následoval, ho volá do Svě práce. Byl vždy připraven pomáhat každému, ale zvláště mladým věřícím. Byl také velice mnoho na modlitbách nejen ve věci jednotlivců, ale i celých shromáždění.

Ačkoli se ubíral úzkou cestou, vždy měl srdce plné lásky ke všem svatým. Napsal jednou: „Kéž bychom po sobě zanechali u věřících takový dojem, že

je milujeme, protože jsou údy v těle Krista, ale kéž by oni také z naší strany zakoušeli, že musíme odmítat všechno, co neodpovídá Jeho Slovu. Vždy se ale máme rmoutit nad roztržtým stavem Božího lidu.“

V posledních letech Pán položil práci, kterou BV pro Něho vykonával tak nezištně a oddaně, mez zákeřnou nemocí. Byl víckrát v různých nemocnicích, kde bylo podniknuto vše, co bylo v lidských silách, k zdolání nemoci. Také věřící v obojím tehdejší Německu, v Holandsku a ve Švýcarsku se v té věci spojili na modlitbách za bratra, avšak Pán s ním měl jiné úmysly.

Po měsíci těžkého bolestného utrpení, které snášel velice trpělivě, ho Pán odvolal ve stáří 66 let k Sobě. Pohřbu se účastnilo několik set věřících. S použitím Ž. 77,12 a 20 a 2. Kor. 5,17–21 bratři vzpomněli na jeho život, zvěstovali evangelium a ukázali na požehnanou naději všech Božích dětí. (podle něm. nekrologu)

Myšlenky

Křesťanovi by mělo dodávat klid a důvěru vědomí, že cokoli vstupuje do jeho života, je Boží dobrotivost. Toto vědomí oslazuje utrpení, mírní radost a udržuje naději. Ano, všechno napomáhá k našemu nejlepšímu, protože všechno přichází od Něho, jenž je sama dobrota a láska.

To, co našeho vnějšího člověka skličuje, má onoho vnitřního povznášet, a co nás olupuje o viditelný majetek, má zaměřovat náš zrak na onen neviditelný. Co máme nést, má cvičit naši sílu.

EuE 1952/114; 84b

Mnohé příbytky

„V domě Otce mého příbytky mnohé jsou.“ (Jan 14,2)

Jak působivě ukazují tato slova Pána Ježíše na náš skutečný domov! Potěšují Jeho lid, všechny, kteří patří k Jeho Církvi, neboť jim oznamují, že brzy dosáhnou hranice pouště, že časný „stánek“, který je dobrý pro jejich pozemské putování, bude nahrazen trvalým „příbytkem“. Nebude to nějaká „útulna bezdomovců“, nýbrž skutečný **otcovský domov**, kde nás čeká uvítání nebeským Otcem. Bude tam místo pro všechny vykoupené, kteří žili v době milosti. Tisíce šťastných už prošly zářícími branami do předokoušení slávy. Ti všichni najdou místo v domě Otce. A bude tam místo i pro nás.

Heslem poutníka na této zemi je: *„Nemáme zde města zůstávajícího“* (Žid. 13,14). I nejhezčí radosti, nejšťastnější chvíle na této zemi jednou skončí. *„Vstaňte a odejděte, neboť země tato není to odpočinutí“* (Mich. 2,10). Tak zní volání, které zde na zemi často přerušuje chvíle odpočinku Církve.

A v nebi se každý věrný stane „sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjde již více ven“ (Zjev. 3,12). Tato země je místem, kde cestující stráví jaksí jen jednu noc (srov. Ž. 90,4). I my jsme zde na cestě jen jako cizinci. Nic nám tu nepatří. Co zde máme dnes, může už zítra mít někdo jiný. Avšak ony zaslíbené příbytky budou po celou věčnost **naším skutečným domovem**. Našeho nebeského podílu se nemůže nic dotknout, nic ho nezmění. Až jednou vejдемe do domu Otce, budeme tam navěky.

Pomysleme přitom také na lásku Pána Ježíše, který tam už vstoupil, aby nám v oněch příbytcích připravil místo! Řekl přece: *„Jdu, abych vám připravil místo.“* A dodává: *„A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému.“* (Jan 14,3). Jak slavné je to pomyšlení! Pán Ježíš se v nebi zabývá blahem Své Církve!

Kéž by nám výhled na to požehnané místo, které má Pán připravené pro

Své milované, napomáhal ubírat se dál drsnými cestami a těžkostmi pozemského života. Dejme se vést světlem onoho majáku, jenž mluví našemu srdci o příbytcích, které jsou mnohem krásnější než nejnádhernější pozemská bydliště. Zapomínejme na vlny, které nás ještě od nich dělí, anebo se spíše jimi nechejme více ještě hnát stále blíž k našemu konečnému přístavu! Jeden věrný věřící, který už vešel do svého odpočínutí, řekl: „Byl bych rád, kdybych mohl číst, psát, modlit se, jíst, pít a usínat **vždy s pomyšlením: Už brzo budu v nebi, a to na věky věků!**“

„Otcovský dům“! Jak mnohým věřícím bylo radostí a potěšením prohlédat v hodině smrti tmou z údolí stínu smrti k těm slavným příbytkům. Jak mnozí věřící, tolik zkoušení bolestmi, přestali plakat, když zaslechli něžné pokárání Pána: *„Kdybyste mne milovali, radovali byste se, že jsem řekl: Jdu k Otci“* (Jan 14,28).

Ano, křesťanovi je smrt skutečně jen vstupem do předkoušení slávy, a nakonec vstupem do otcovského domu. Co to bude, až Pán splní Své zaslíbení, až sám přijde, aby vzal Svou církev k Sobě a uvedl ji na určené místo – k radosti Svého i našeho srdce!

„Neboť sám ten Pán se zvukem velícím (přikazujícím), s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstatením spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme.... Potěšujte jedni druhé těmito slovy.“ (1. Tes. 4,16–18)

HF 1993/158–160 (francouzský orig.)

Marcel Graf:

Zemřel za mne

„... který vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přítomného věku zlého, podle vůle Boha a Otce našeho.“

(Galatským 1,4)

Syn Boží mne miloval a vydal sebe sama za mne. Toto si může přivlastnit každý, kdo uvěřil v Pána Ježíše. Jsme za tuto nezištnou lásku vždy ve svých srdcích vděční? Srdce Pána Ježíše touží po vděku Jeho vykoupených.

Uvedené místo z Bible uvádí **dva důvody, proč Pán sebe sama vydal.** Předně **kvůli našim hříchům.** Ty stály v cestě jakémukoli spojení mezi Bohem a lidmi. Jestliže lidé měli vůbec někdy přijít k vykoupení, musela být vyřízena otázka hříchu. Pán Ježíš způsobil to zahlázení hříchů, tzn. zaplatil plnou cenu za **naši** vinu. Jsme vykoupeni a zproštěni vin.

Ale může se snadno stát, že přehlédneme, že Pán Ježíš zemřel také za to, aby nás vytrhl z přítomného zlého světa. Vykoupil nás a osvobodil **pro Sebe.** Chtěl by mít Svůj lid úplně pro Sebe a **nechce se o něj dělit se světem, v kterém ještě žijeme.** Pochopili jsme to už, anebo si stále ještě myslíme, že máme nějaký **úkol tento svět polepšit?** U mnohých věřících Pán druhého cíle nedosahuje, protože **oni všechnu svou sílu vynakládají pro „dobro“ v tomto světě.** Jaká to škoda!

Cílem evangelia není změnit svět nebo ho polepšit, nýbrž skrze působení Slova a Ducha Svatého získávat pro Spasitele jednotlivé duše. Každý takto vykoupený se stane Božím dítětem a patří do nebeské rodiny. Kéž bychom více žili s vědomím, že jsme občané nebe a nikoli zakořenění občané této země!

HF 1993/183–184

Postavit svůj dům

*„Připrav venku dílo své, a dej do pořádku své pole, a **potom stavěj svůj dům.**“* (Přísl. 24,27 – fr. př. JND)

*„... **v Pánu.**“* (1. Kor. 7,39)

Bůh chce pro Své stvořené bytosti jen dobré, a kdybychom tomu opravdu věřili, jak požehnanější by byl náš život! „*I vrabec nalezl sobě příbytek a vlaštovka hnízdo, v němž by schránila mladé své ...*“, říká nám 84. Žalm. Zda to není touhou každého mladého člověka – věřícího muže nebo věřící dívky, touhou, která je podle Boha a kterou On schvaluje, protože je v souladu s Jeho myšlenkami? Proč bychom tedy neměli **Jemu** tuto věc svěřit k uskutečnění?

„Boží slovo nám předkládá zásady“, říkával rád jeden vážený služebník Páně. Ukazuje nám cestu, po níž máme jít, ale nestaví před křesťana nějaké příkazy a přesné zákony. Každý nový krok věřícího musí být předmětem

osobního zkoušení se před Pánem, a jak to jednou řekla prostými slovy jedna velice letitá křesťanka, která mnoho viděla, mnoho prožila a mnoho trpěla: „On má pro každého **zvláštní** cestu.“ Mravokárce by chtěl všechny životy utvořit podle určité ideální šablony. Avšak Boží slovo je živé a Duch Boží je používá na každý zvláštní případ podle té známosti, kterou má ON. „*Milost ... vyučuje*“ (Tit. 2).

Znamená to tedy, že bychom mohli bez škod a bez pádů nedbat na zásady, které Bůh před nás staví ve Svém Slově, pod záminkou, že nevystihují naši **zvláštní osobní** situaci? Je pravda, že „*každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu*“ (Řím. 14,12), ale světlo soudné stolice se nebude lišit od toho světla, které Boží slovo vrhá na náš život dnes.

Proč Bůh říká: „*Dej do pořádku své pole, a **potom stavěj svůj dům***“? Každý mladý muž, který chce založit rodinu – vyjma případ, že někdo by byl **povolán jako služebník Páně**, by měl být schopen postarat se o výživu (i když třeba jen skrovnou) rodiny, kterou chce založit. Je třeba, aby „pole“ mohlo dávat užitek, než pomyslíme na stavění „domu“. Ona příprava „díla venku“ bývá delší či kratší, podle druhu zaměstnání, učňovské doby nebo délky studií mladého muže. V určitých pracovních odvětvích „pole“ již od začátku přináší dostatečný výnos pro obživu rodiny. V jiných případech to bude později. Ale v každém případě Boží slovo klade zásadu: napřed „pole“, a potom „dům“. Je přirozeně třeba, aby „pole“, třeba jen malé, vynášelo, než můžeme pomýšlet na založení rodiny a před Božím zrakem pak uzavřít manželství.

Proč mnoho mladých lidí vstupuje do manželství často o řadu let dříve, před dobou, kdy teprve jsou předpoklady k založení rodiny? Jistěže „*cesty muže při panně*“ jsou jednou ze „*skrytých věcí přede mnou, kterých neznám*“ (Přísl. 30,19.18), a každý tu má „*svou vlastní cestu*“! Ale Boží slovo nám říká: „*Ostříhej srdce své více než vše, co se ostříhá...*“ a je nesmírně důležité **nechat mluvit své srdce dříve, než nadejde Boží čas**. Pán nebude řídit naši volbu, dokud tu nebude Jeho hodina. Ale při očekávání na tu dobu bude vzácné, **když budeme jen s Ním rozmlouvat o všem, svěřující to Jeho péči až do času, kdy sám nakloní naše srdce k té, kterou On už zná**. Proč tedy bývají takové předčasné sňatky? Velice často proto, že se **nedostává víry**. Muž si chce předem „zajistit“ tu, která se mu zdá být vhodnou budoucí společnicí. Copak Bůh, je-li to opravdu ta, která nám je určena, nemá moc chovat ji pro nás, v skrytu ji utvářet, jako bude utvářet a připravovat i nás, až do chvíle, kdy nadejde den a On nám jasně naznačí: „Nyní stavěj dům“. Je to

cesta víry, cesta obtížná, pro přirozeného člověka nemožná, ale zcela určitě cesta požehnaná, protože to je Boží cesta. Ti, kteří jednali jinak, museli často vyplakat mnoho slz, a co je ještě bolestnější, připravili zármutek i jiným.

Je pravda, že život mladého věřícího je plný různých nebezpečí, a že – lidsky řečeno – je zde určité zabezpečení, jsme-li už **vázáni ve svých srdcích**. A přesto Boží slovo říká, že jsme „*mocí Boží ostříháni skrze víru*“ (1. Petr. 1). Hlavní je toto: chceme opravdu **jít vírou? Chceme opravdu od Pána přijmout společníci pro svůj život?** Bude-li tu víra, Bůh nás bude ostříhat před pády a léčkami; Jeho moc je zde pro nás, rovněž Jeho milost – mnohem vyšší než naše myšlenky.

Ale naše víra se nemá zkoušet jen ohledně tohoto rozhodnutí. Mladý věřící, který nechodí vírou hned od svého vstupu do křesťanského života, se to nenaučí dělat rázem, když už nadejde čas k pomýšlení na manželství. Žáci, studenti například, kteří se učí i v neděli, nemají dostatek víry; dokázali by svou víru, kdyby počítali s tím, že vyhradí-li den Páně Jemu, Bůh se postará, aby tím nijak neutrpěli škodu ve studiu, ani v období zkoušek! Ale nedostává-li se víry v malých věcech, nedostane se jí ani ve velkých.

„*Za koho chce*“, říká Boží slovo (1. Kor. 7,39), ale „*jedině v Pánu*“ – zde máme ukázanu nutnost poslušnosti! „*V Pánu*“, to znamená s takovou osobou, která zná Pána a chodí po Jeho cestě. Ale „*v Pánu*“ také znamená, že tomu věřícímu leží na srdci poradit se se svými rodiči **dříve**, než se do věci vloží srdce, zvláště když z Boží milosti máme věřící rodiče; „*v Pánu*“ – to znamená jít cestou **víry**, která je osvěcovaná Božím slovem, a **od samého začátku** se radit s Otcem v nebi o jakémkoli kroku. „*V Pánu*“ – to je ještě celá řada jiných věcí, kterým On vyučí všechny, kteří Ho chtějí následovat. „*Zalíbení má Hospodin v těch, kteří se ho bojí, v těch, kteří očekávají na jeho dobrotivost*“ (Ž. 147,11).

A jestliže my starší si uvědomujeme, že jsme vždycky nechodili po Jeho cestě, že se nám často nedostávalo víry, a že pak proto neseme trpké následky, kořme se před Ním a počítejme s Jeho milostí, ano, s Jeho **nikdy nekončící milostí**, která stačí na všechno, co jsme, i na všechno, co nejsme. Ona bude napravovat naše duše až do chvíle, kdy ji plně pochopíme, až se budeme tam nahoře klanět, majíce za sebou tak rozmanité pozemské cesty.

Aux jeunes (Mladým) č. 47

(Přečti si též krátký článek v min. dvojčísle na str. 178.)

J. BARNES:

Mluvila o Něm

„Byla jedna prorokyně Anna.... Ta v touž hodinu přistoupila, chválila Pána, a mluvila o něm všechněm, kteří v Jeruzalémě čekali na vykoupení.“

(Lukáš 2,36–38 – elbf. př., fr. př. JND)

Když jednoho dne Anna při své tiché službě Bohu vstoupila do chrámu, setkala se se zvláštním výjevem. Maria s Josefem přinesli dítě, Ježíše, do chrámu, aby Ho představili Pánu. Simeon, jeden velmi starý věřící, který skrze Ducha Božího obdržel zaslíbení, že nezemře, dokud neuvidí Krista, Pána, přišel do chrámu v pravou chvíli, aby se setkal s onou malou rodinou. Směl vzít děťátko, Ježíše, do náručí a vyjádřil svou vděčnost těmi významnými slovy, která máme zachována v 2. kapitole Evangelia Lukáše. Ve chvíli tohoto pozoruhodného setkání přistupuje i Anna. Není výslovně řečeno, že k tomu byla vedena Duchem, ale kdo by mohl pochybovat, že tomu tak vsutku bylo? Byla přítomna tomu vzácnému výjevu a slyšela, co řekl onen starý muž. Od této chvíle byl předmětem jejího hovoru Pán Ježíš Kristus.

1) Mluvila o Kristu, ne o svých utrpeních

Anna byla velice stará žena. Ze znění 37. verše není úplně jasné, zda jí bylo 84 let anebo zda byla 84 let vdovou. V druhém případě by byla stará přes sto let. Když lidé stárnou, většinou se u nich množí různé těžkosti a fyzické nedostatky. Jistěže ani Anna nebyla výjimkou. A jak víme, starší lidé mívají sklon mluvit mnoho o svých nemocech a potížích. Takové těžkosti stáří často bývají velice bolestné a tak úporné, že je nesnadné přecházet je mlčením. Možná že i Anna znala mnohé takové věci, o nichž by byla mohla mluvit. Ale ona se nezastavovala u svých utrpení, nýbrž **mluvila o Něm**.

2) Mluvila o Kristu, ne o svých starostech

Anna byla vdova. Byla jen krátkou dobu vdaná. Už po sedmi letech manželství její muž zemřel a zanechal ji samotnou. V oné době býval úděl vdovy velice těžký, a takový je i dnes ještě v mnohých částech světa. Můžeme si

dobře představit, že v oněch dlouhých letech svého vdovství zažila ne jeden boj o holou existenci. Možná že mohla vyprávět mnohé o prožitých těžkých dobách, o překonaných těžkostech a vytrpěném zármutku. A jistě též o prožitých vítězstvích, o nové odvaze a o trpělivém vytrvání. Jenže ona o **svých** útrapách nemluvila. Neupoutávala pozornost na **svou** odvahu, s níž na své dlouhé, obtížné cestě životem překonala tak mnoho překážek. **Mluvila o Něm.**

3) Mluvila o Kristu, ne o své službě

Anna byla bohobojná žena, která oddaně sloužila Bohu v Jeho domě. Neměla ve svém životě jiné zájmy kromě služby Bohu. „*Nevycházela z chrámu, sloužíc (Bohu) dnem i nocí pústy a pokornými modlitbami.*“ (37. v. – elbf. př.) Její služba Bohu jí tedy byla nepřetržitou povinností, od níž Anna neupouštěla ani v noci ani ve dne. Jistěže bylo mnohé, co mohla vyprávět o své práci pro Boha, ale není to ona, kdo upoutává naši pozornost na tuto cennou, nezištnou činnost, nýbrž Duch Svatý, který se postaral o to, aby byl dalším generacím zachován stručný záznam o jejím životě a službě. Avšak Anna sama o své službě nemluvila – **mluvila o Něm.**

Jaká to byla užitečná a šťastná cesta, kterou vyplňovala poslední léta nebo měsíce svého života! Anna pocházela z pokolení Asser. O něm se v Mojžíšově požehnání izraelským pokolením praví: „*Omočí v oleji nohu svou*“ (5. M. 33,24). Chození této věrné ženy z pokolení Asser bylo vzácným naplněním toho požehnání. Kdekoli stanula, zanechávala za sebou duchovní otisk své přítomnosti, něco z Krista.

Mnozí, kdo toto čtou, se mohou – jako i sám autor – s přibývajícími lety přesvědčovat, jak v jejich životě nastupuje v mnohém směru určité ochabování. Jestliže začínáme být stále méně schopni dělat, co jsme dříve zvládli bez jakéhokoli problému, ukazuje se nám tu **možnost určité služby, kterou se můžeme zabývat i dále.** Můžeme mluvit o Něm, o našem Pánu. Můžeme o Něm mluvit Otcí, který se nikdy neunaví, slyší-li chválu o Svém Synu. V jedné písni zpíváme:

Co mohou Tobě dát Tvé děti,
co můžeš, Bože, od nás mít?
Dej nám jen o Něm víc Ti pěti,
víc Tebe chválit, velebit!

Můžeme Bohu přinášet poděkování našich srdcí za tak velký dar. První slova Anny, když užřela to svaté dítě, patřila Pánu, kterého chválila. – Můžeme o NĚm mluvit věřícím. Jak rychle se obvykle naše řeč stočí na něco jiného. Anna **mluvila o NĚm** všem, kteří v Jeruzalémě čekali na spasení. Těm, kteří na NĚho čekají, bude vždy vítané, budeme-li mluvit o NĚm. – Ale můžeme mluvit i k jiným, kteří Ho ještě neznají, a vyprávět jim o tom, co jsme v NĚm našli, a co On chce být i pro ně, když v NĚm složí svou důvěru. Anna nemluvila o svých utrpeních, ani o svých starostech nebo o své službě, nýbrž mluvila o svém Spasiteli, **mluvila o NĚm**.

HF 1993/150–154

Mým vším, co tu rád mám,
mým vším, co dělám, znám,
buď Ty, Pane můj, sám,
neb v Tobě vše smím mít,
co duši třeba vzít,
co srdce tolik cítí.

F. v. d. KAMMER:

„Jako mladistvé olivový vůkol stolu tvého“

Nejpůvodnějším a nejvlastnějším určením ženy podle Božího svrchované moudrého pořádku ve stvoření je, aby byla pomocnicí svého muže, jsou s ním zajedno v Pánu, ale zároveň vyvolená, aby dávala život dětem a vychovala je pak jako věrně pečující matka pro nebe.

V tomto směru se dnes setkáváme na každém kroku s názory, které nás mohou jen mást a odvádět od přímé cesty, která je podle Písma.

Úmyslné zřikání se mateřství anebo svévolné omezování počtu dětí je **v naprostém odporu k Písmu svatému a nikdy není podle Božích myšlenek**. „*Plodte se a rozmnožte se!*“ – zní první zásada, když Bůh stvořil muže a ženu. Nalézáme ji před pádem prvních lidí, i po něm (1. M. 1,28; 9,1.7), stejně v dávném období Božích cest s lidmi (1. M. 35,11) jako i v domácnosti víry (srov. 1. Tim. 5,9.10.14). Je-li v Novém Zákoně zmínka o muži a ženě, tedy téměř vždy také o dětech (srov. Ef. 5,22 – 6,4; 1. Kor. 7,14; 1. Tim. 3,4.12; Tit. 1,6; 2,4 a mnohá další místa). Pro takové pozemské zřízení jako je manželství, jsou Boží zásady ve stvoření směrodatné **pro všechny doby**.

Co ale vidíme dnes? Projevuje se snaha, ať už z jakýchkoliv důvodů, ne-
dbat na tyto zásady. Každý dělá, „*co se mu za dobré vidí*“ (srov. Soud. 21,25).
„Že **svět** takto svémyslně jedná“, praví se v jednom dopisu, který jsem do-
stal, „nás neudivuje; ale podívejte se na manželství posledních let **v našich
shromážděních** – kdo ještě jde cestou našich **rodičů, kteří se dívali na děti
jako na Boží dar?**“

Ten dopis byl pro mě otřesným svědectvím o způsobu, jak dnes myslí
mnohé novomanželské dvojice, zavedené všeobecným špatným příkladem.
Je poměrně jen málo těch, kdo stavějí tuto otázku pod jediné rozhodující
hledisko: **Co tomu říká Bůh?**

Není to ostatně pokořující, že dnes je jaksi třeba určité zvláštní vybídnutí,
klást tuto **pro křesťana tak samozřejmou** otázku? Zdali Boží požehnání, na
němž ještě stále všechno záleží, není pak vytlačováno z našich manželství,
jestliže si tu otázku neklademe? Půjdu ještě o krok dál: Zda to nepůsobí
ochromujícím vlivem na celou Boží Církev?

Nebývá to vždy malá víra, která v manželství vede k odchylování od Bo-
žích zásad; v takovém případě by přece například v manželstvích lépe situ-
ovaných osob takové odchylování vůbec neexistovalo. Ne, **na děti je už jen
nazíráno jako na přítěž pro manželství**. Je tomu tak skutečně? **Copak děti
nejsou stálým zdrojem radosti a štěstí? Copak děti nejsou pro ženu urči-
tým skutečným naplněním jejího života? Copak děti nejsou požehnáním?**

Jak je politováníhodné, jsou-li děti viděny jen jako břemeno, a jestliže
někdo se jich nechce úplně zříci, že si jich pak přeje mít jen tolik, aby měl
stále dost svobody, aby – inu řekněme to naplno: aby si mohl užívat života.
Zde máme hlubší příčinu svévolného omezování počtu dětí, a všichni, kte-
rých se to týká, by se měli zkoušet, zda se tato „hlubší příčina“ nevyskytuje
i v jejich přemýšleních.

Můžeme se pak ještě divit, když v mnohých místních shromážděních tolik
chybí síla, jestliže svévolnost má tak veliké místo v manželstvích věřících?
Odstraňme ze svého středu „terafim“ (= domácí modly)! „*Neboť jako hřích
věštění je vzpurnost, a svévolnost jako modlářství a modly*“ (doslova: ... a
terafim; 1. Sam. 15,23 – elbf. př.).

Boží slovo mluví, ale člověk se mu vyhýbá, – Duch Svatý působí, ale člo-
věk se chce vymknout Jeho úsilí, – svědomí napomíná, ale člověk je utlu-
muje a nakonec úplně umlčuje. Svévolnost a sobectví se oblékají do roucha
„**střízlivě zvážené rozumnosti**“: „Každou chvíli můžeme přijít o práci, jak se

to stalo už tisícům lidí.“ – „A ostatně našim rodičům se to říká; ale takové počty dětí, jako byly dříve, už dnes nejsou možné; kdopak si může v dnešních poměrech dovolit něco takového?“ ...

„My si nemůžeme dovolit mít děti“ – je nestoudná řeč, kterou bychom měli z hloubi duše opravdu nenávidět. Tím člověk nezastřeně říká, že chce do svých rukou vědomě vzít utváření existence lidstva na této zemi. Chce se vyhnout různým zkouškám na cestě, kterou s sebou nese větší počet dětí, ale dostane za to **jiné** zkoušky, které jsou mnohem těžší. Neboť omezování počtu dětí **se neděje bez hříchu a bez soudu** – právě tak jako Bůh nemůže lhostejně přihlížet, jestliže někdo jde cestou svévolnosti.

Přátelé, kde je tolik vynášený rozum? **Kdo** má rozhodovat o naší cestě, o naší budoucnosti? **My sami?** Dává nám to větší jistotu, než když všechno s plnou důvěrou vložíme do rukou Boha, našeho Otce? Kdo z nás by vůbec mohl živit sebe a svou rodinu třeba jen jeden den, kdyby Bůh nedal, čeho je třeba?

Dnes to pro většinu věřících zcela jistě není lehké, rozhodnout se vstoupit do manželství; byl to vždycky vážný krok. Boží bázeň na jedné a plná důvěra srdce na druhé straně nás uchrání před jakoukoli svévolnou cestou jako i před odchylváním se od Božích zásad. Ale s jedním můžeme s plnou důvěrou počítat: Bůh se přiznává ke Svým zásadám! Kdo jde dnes „cestou našich rodičů, kteří se dívali na děti jako na Boží dar“, bude to úžasným způsobem zakoušet ve všem. Potvrdí nám to pohled do domů s větším počtem dětí – Bohu dík, že i dnes jsou ještě i takové!

Jeden křesťan, který žil v dobrých poměrech, přišel kdysi v jednom holandském městě k jinému bratrovi, který, pokud jsem si to správně zapamatoval, měl šestnáct dětí. Chtěl ho podpořit určitým peněžním darem. Ale pochopil nečekaně: „Jdi k tomu a onomu, kteří bydlí o několik domů dále; ti to potřebují více než já, protože nemají žádné děti.“

Jak smýšlel tento muž, měli bychom smýšlet všichni. Zde se setkává přirozené, zdravé myšlení s poučením Písma, protože více dětí **bylo vždy považováno za určité Boží požehnání**. Projděme jednou řadou mužů víry, od patriarchů až po krále Davida, který zvolal: „*Mnoho synů dal mi Hospodin!*“ – anebo o několik kapitol dříve, kde je po výčtu synů Obededoma řečeno: „*Neboť požehnal mu Bůh*“ (1. Par. 28,5; 26,5; – srov. též 1. M. 33,5). „*Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, odměnou (je) plod života. Jako střely v ruce udatného, tak jsou synové mládí!*“ (Ž. 127,3–5 – elbf. př.). „*Manželka tvá*

(bude) jako vinný kmen plodný po bocích (v elbf.př.: uvnitř) domu tvého, dítky tvé (nebo: synové tvoji) jako mladistvé olivoví vůkol stolu tvého. Aj, takové bude míti požehnání muž bojící se Hospodina“ (Ž. 128,3.4).

Bezdětnost však byla chápána jako nedostatek a pohana, ba jako Boží soud. Ať pomyslíme na Abrama stojícího pod nebem plným hvězd, když říká Hospodinu: „*Co mi dáš, poněvadž já scházím (= skonám) bez dětí...*“, anebo na prudké zvolání Ráchel: „*Dej mi syny* (elbf. př.: *děti*); *pakli nedáš, umřu*“ (1. M. 30,1) – vždy se rozechvěje určitá struna v srdci toho, kdo ještě není úplně „bez přirozené lásky“ (Řím. 1,31; 2. Tim. 3,3 – elbf. př.). Jak mnohá bezdětná žena rozumí slzám Anny, jejímu stavu, když byla „v hořkosti ducha“ (1. Sam. 1,10.15) a nemůže pochopit, že se jiné ženy samy lehkomyšlně zbavují toho Božího požehnání!

Chceme-li zůstat v nazírání na tyto věci zdraví, musíme být oproštěni od zásad světa a cele se otvírat působení Božího slova. Dáme-li se vést Božím světlem místo své svévole, své malověrnosti a svého rozumu, nebude se nám už „mladistvé olivoví vůkol stolu našeho“ zdát něčím, čemu se všemožně musíme vyhnout, nýbrž budeme v něm vidět **Boží dar**.

HuN 1984/50–56

Josef KAŠPAR:

Začátky práce ve vlasti

(Ze vzpomínek – 3 /dokončení/)

Věci s časopisem vyžadovaly mnoho práce. Zpočátku jí byla nejvíce zaměřována manželka; já jsem se tomu mohl věnovat jen po skončení práce v továrně. Ale pak se vše rozrostlo již natolik, že jsme na to nestačili a bylo třeba rozhodnout se, co dál. Buď to musí převzít někdo z bratrů, anebo já musím skončit s prací v továrně a plně se tomu věnovat. Bylo souhlasně usneseno, aby práce zůstala u mne a abych se jí cele věnoval. Bratr Karel Lopata mne připravil na to, že musím počítat s Pánem a jít do Jeho díla s vírou. Nebylo lehké rozhodnout se – měl jsem dobré místo (tehdy byla konjunktura), a opustit je a jít do nejistého? Předcházelo tomu mnoho modliteb, než jsme se nakonec rozhodli vzdát se jistého výdělků a cele se spolehnout na Pána s tím, že se o nás postará, abychom měli dost na životní potřeby. Pán zvítězil a dal nám tuto víru a také nás po celou tu dobu neklamal. Nikdy jsme neměli hlad nebo nedostatek. Ale On se vždy staral i o to, aby

také byly k dispozici prostředky k úhradě nákladů tisku.

Dal jsem tedy v továrně výpověď. Nemohli pochopit, proč chci odejít, když oni mne nepropouštějí. – Byli jsme s manželkou oba chudí. V továrně byla všechna práce úkolová, takže jsem mohl vydělat slušné peníze. – Vydal jsem jim v kanceláři svědectví a řekl, co chci dělat. Vysvětlil jsem jim, že práci, kterou jsem u nich dělal, mohou dělat jiní, ale na tu práci, kterou nyní zamýšlím, je jich málo. Dali mi nejlepší písemný posudek a já šel do práce jako kolportér. (Tehdy mne chtěla zaměstnat jako kolportéra i „Biblická britická společnost a zahraniční“ se sídlem v Praze a nabízela mi pevný plat, ale nemohl jsem souhlasit s jejich podmínkami, totiž dělat všechno jen obchodně a ničím jiným /např. osobním svědectvím/ se nezabývat.)

Jako kolportér

Začal jsem tedy samostatnou kolportážní práci. Tím jsem také získával nové zájemce o odběr časopisu a adres přibývalo. Dávali jsme ho zdarma (byly jen dobrovolné příspěvky) a přílohu za 10,– Kč ročně. Šlo mi o to, abych mohl lidem svědčit – nejen prodat, a aby Pán byl oslaven.

Být tenkrát kolportérem nebylo lehké, protože téměř nikde jsem neměl žádné přátele. To nebylo jako dnes, kdy člověk ví: tam a tam budu spát, tam je nějaký bratr... Takže jsem se vydal na cestu na zádech s taškou, kterou jsem si ušil, plnou Biblí a spisů a s dvěma dalšími v rukou. Když jsem někam došel a byl večer, objevila se otázka: Kde budu spát? V létě – třeba u Pardubic – jsem spal v obilném panáku až do třech hodin ráno, a pak jsem musel běhat po silnici, jak jsem byl prochladlý. Jindy se zase stalo, že jsem požádal v hostinci, tak mne nechali na noc spát na tvrdé lavici. Když jsem přišel k věřícím, které jsem poznal, zůstal jsem u nich. Například když jsem přišel do Lišné k jednomu mladému sedlákovi a zeptal jsem se: „Bratře, mohl bych u tebe zůstat na noc?“, odpověděl: „Ale jo!“ Jenže on měl jen jednu malou světnici, sám svou rodinu a u sebe ještě staré rodiče! Když jsem se znovu zeptal: „Ale kde mne necháš?“ – řekl: „O to se nestarej!“ Hlavní bylo, že jsme tam měli shromáždění. (To bylo u jiných, a sešlo se tolik lidí, že velká světnice nestačila. Musely se nechat otevřené dveře, protože přišla téměř celá vesnice. Bylo to kupodivu, co lidé se nechalo pozvat.) A u toho bratra že tedy budu spát. Byl jsem zvědav, kam mne uloží. Pro něj to bylo jednoduché. Šel a přinesl otep slámy, otevřel pojednou jedny dveře, otep rozestřel na

zem, a tam že budu spát. Bylo tma, neměli tam zavedenou elektřinu... nevěděl jsem, kde vůbec jsem. Byl to asi nějaký chlív, kde byli králíci, kteří tam v noci stále chroupali. Měl jsem strach, aby to nebyly krysy, aby mi neokousaly uši. Takže jsem toho mnoho nenaspal a teprve ráno jsem věděl, co tam kolem mne bylo. Ale nespál jsem tam dlouho. Když jsem tam přišel po druhé – byl tam zase jiný sedlák stejného jména. Ten když mne slyšel mluvit a dověděl se, kde jsem předtím spal, řekl: „Ne, tam spát nesmíte – musíte ke mně!“ Pak mne vždy tento sedlák zval k sobě, kde už to bylo lepší.

Bylo to na různých místech různé. Když jsem například jel na kole až na Slovensko a nemohl jsem dojet až do cíle (Klenovec), musel jsem cestu rozdělit na menší úseky. Tak třeba když jsem se na cestě dostal až do Vrútek a bylo už tma, našel jsem evangelický kostel. Šel jsem k panu faráři. Nechal mne tam, ale uložil mne také jen na zem.

Začátky práce na Slovensku

Na Slovensko jsme se dostali, pokud pamatuji, následovně. Byl to bratr Rudolf Terem, který také dostal do rukou náš časopis. Ten se totiž dostal na mnoho míst, kde jsme nové zájemce osobně neznali. Sledoval ho se zájmem i přílohu „Ptejte se na Písma“, jako i řada dalších odběratelů, jimž se to líbilo a kteří tam nalézali mnohé pravdy, pro ně dosud neznámé. Ten bratr sice sympatizoval s „o. b.“, ale nadešla chvíle, kdy se s bratrem M. Sadloněm z Banské Bystrice z vážných důvodů rozešel. Bratr Terem už věděl, že v Čechách jsou také věřící, a tak mi napsal, všechno sdělil a chtěl se s námi seznámit. Pak jsem tam dost často jezdil a také jsem v onom kraji kolportoval. To ještě nebylo na Rimavské Píle, ale v Klenovci, kde jsem se často i zdržel. Poznal jsem tam mnohé nové věřící, u br. Terema jsem býval na noc. Měli jsme tam shromáždění a bylo to pěkné. Později, protože br. Terem měl na Rimavské Píle přátele, jsme chodili pěšky přes kopec i na Rim. Pílu.

Přání pro bratry

Počítáme s příchodem Pána, ale kdyby ještě prodlél a byla tu taková léta, jako u mne, musíme počítat s tím, že odejdeme dříve. Chtěl bych bratrům položit na srdce, **aby svůj čas více věnovali Jeho dílu a nechtěli všechen mít jen pro sebe**, protože jakou cenu pak bude mít vše jiné před Pánem na věčnosti? Rád bych, aby o Jeho dílo více pečovali... Já, když jsem přišel k obrácení, jsem velice miloval Jeho Slovo. Chtěl jsem vědět, co tam všechno je, a

seznámit se se všemi pravdami. Miloval jsem knihy, kde ony pravdy byly objasňovány. Četl jsem je a přál si, aby ty pravdy se staly mým vlastnictvím. Dnes ale pozoruji, že sice máme mnohé vzácné pomůcky, ale zvláště mladí bratři si na ně neberou potřebný čas. Je málo času, opravdu. Ale já jsem také v létě třeba vstával ve tři hodiny ráno, šel někde stranou, abych nebyl rušen, a tam jsem si četl. I tehdy se mnoho pracovalo. Kdybych se dnes zeptal, zda ty spisy, co máme, všichni mají přečtené, asi by málokdo mohl říci: „Já jsem to už všechno přečetl.“ My to rozdáváme jiným. Měli bychom tedy sami vědět (protože od nás to vychází!), co rozšiřujeme a co tam je. – Jinak by se mohlo stát, že by svědectví, které v naší zemi vyvstalo, mohlo zaniknout. „*Pohnu svícem tvým z místa jeho*“ – tak řekl Pán Efezským (Zjev. 2,5), a to by se mohlo stát.

(Konec „Vzpomínek“ – zkráceno z magnetofon. záznamu
a z autorova rukopisu)

George ANDRÉ:

Volba povolání

„Bydleli tam, u krále, kvůli jeho pracem.“

(1. Paralipomenon 4,23 – fr. př. JND)

Volba povolání je důležitou záležitostí v životě věřícího. Úkoly spojené s povoláním budou totiž naplňovat největší část jeho pozemského života. Jeho osobnost bude povoláním stále více ovlivňována, a s jeho zaměstnáním bude spojen i okruh jeho vlivu u těch, s nimiž bude den co den ve styku.

Jenže jde skutečně o „volbu“? Kdosi řekl: „Člověk ze světa si může **zvolit** nějaké povolání, ale křesťan **vezme** to, k němuž ho volá Bůh.“ Ostatně jestliže nás Pán po našem obrácení ponechává na této zemi, tedy zda ne proto, „*aby ti, kteří živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, který za ně umřel i z mrtvých vstal*“? (2. Kor. 5,15) Takže nemáme právo volit sami podle svých zálib a svých myšlenek to, co má zaplnit většinu našeho života. Ba více: protože víme, že máme Otce, který se zajímá o každý detail našeho života, můžeme Mu důvěřovat v tomto tak důležitém rozhodnutí, abychom pak činili Jeho vůli v dobrých skutcích, „*které Bůh připravil, abychom v nich chodili*“ (Efez. 2,10). Bude to možná nějaké mnohem obvyklejší zaměstnání, než jsme si mysleli, ale o němž Pán ví, že Ho při něm budeme moci více oslavit.

Čím to je, že se mnozí vlastně nikdy příliš touto věcí neobírali, vystavující se na pospas nepříznivým či příznivým okolnostem, které je přivedou k jejich zaměstnání? Nepochybujeme o tom, že Bůh ve Své prozřetelnosti Svůj lid neopouští, a že věřící velmi často vede – aniž si to uvědomují. Je to však, jak říká Žalm 32,9, vedení „uzdou a udidly“. Správným prostředkem však má být toto: „*Vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dám radu, oči své na tě obrátě*“ (8. v.). Jak je blahé obecenství dítěte s Jeho Otcem, učedníka s Jeho Mistrem, vykoupeného s Jeho Pánem!

Ale k tomu je třeba, aby věřící své srdce zkoušel před Ním, **dříve**, než bude provedena volba. **A právě v tom tak často chybujeme.** Zásadně je důležité, abychom byli na modlitbách před Pánem, aby nám dal poznat Svou vůli. **Je třeba vzít si na to čas a být u Jeho nohou, s Jeho Slovem v ruce, „přebývat“ v Jeho blízkosti, aby k nám mohl mluvit.** A toužíme-li opravdu zvolit si **povolání, které On má pro nás vyhlédnuto**, můžeme být jisti, že nám je ukáže. „*Kdo mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.*“ (Jan 8,12) Toto je zcela jisté zaslíbení, ovšem jen **tomu, kdo následuje Pána**, což je jediná podmínka!

Myslíte si, že vás ohledně budoucnosti osvítl nějaké **náhlé** zjevení? Ne, Pán takto téměř nikdy nepostupuje: vede Svůj lid krok za krokem. Důležité je, abychom nedělali **ani jeden krok bez Něho** a naopak **nezdráhali se udělat ten krok, o kterém nám říká, že ho máme udělat právě teď.** A dále nemysleme si, že nám ukáže, co si myslí, jestliže Ho hledáme jen pro nějaké zvlášť velké rozhodnutí, zatímco v drobnějších věcech života chodíme svou cestou. Určitě ne. Ale jsme-li zvyklí dělat **každý krok** s Ním, můžeme být jisti, že na „velkých křižovatkách“ života nám dá milost, abychom Ho poctili skutečnou závislostí na Něm.

Určitou těžkostí, ale i výhodou je, že se ty zkoušky nalézají prakticky na začátku cesty mladého věřícího, kdy se mu většinou ještě nedostává životních zkušeností a známosti sebe sama. Právě zde bývá oceňována pomoc věřících rodičů, s nimiž můžeme o těch věcech bez ostychu hovořit. Také rady moudrých a zkušených přátel z křesťanských kruhů tu mají své oprávnění. Můžeme plným právem říci, aby nikdo nepočítal **s požehnáním** v povolání (platí to i pro uzavření manželství), jestliže jednal proti svým věřícím rodičům. Naopak ale si můžeme být jisti, že jestliže rodiče i děti jsou na modlitbách před Pánem, On jim neukáže nějaké odlišné cesty. Ovšem plné světlo často nemusí přijít hned, protože vůlí Páně je právě, **abychom v té věci byli pocvičeni.** Ale jestliže rodiče společně s dětmi, když vzájemně před Pánem

vše dobře promysleli, dojdou k závěru, že se na počátku stala nějaká chyba, tedy tato může být v závislosti na Pánu a skrze Jeho milost napravena.... (Toto naopak není už možné v manželství, které bylo jednou uzavřeno. **Proto jsou příslušná rozhodnutí před vstupem do manželství tak nesmírně závažná.**)

V celém povolání, k němuž nás Pán povede, nebude hlavní věcí tolik to, **co** budeme dělat, ale spíše **jak** to budeme dělat. Jsou povolání tzv. „duchovní“, ve službě Páně, ať ve vlastní zemi anebo někde v cizině, kde bývá větší nebezpečí, že budeme hledat sami sebe a činit vlastní vůli, než v nějakém jiném zaměstnání, plném úkolů a odpovědností, které jsou naprosto hmotného rázu. A přesto v oněch i v těchto můžeme **všechno dělat s Pánem a pro Něho.**

Nikdy přitom nezapomínejme, že na začátku zaměstnání, a i v jeho dalším průběhu, se může Bohu líbit, povolání nás do Své služby. V Evangeliích a v Skutcích apoštolských vidíme, že Pán zpravidla nepovolal za „rybáře lidí“ ty, kteří neměli žádné životní zkušenosti. Vyňal je z jejich každodenní práce – rybáře (apoštolé), lékaře (Lukáš), výběrčího daní (Matouš) atd. Existuje totiž určitá pracovní kázeň, jistá praktická znalost lidí, která téměř vždy bude chybět těm, kteří aspoň několik let nebyli v nějakém zaměstnání; nad tím je třeba se zamyslet.

Využit posledních let svého života pro „dílo Páně“ je velká výsada, ale Písmo nám uvádí nemálo příkladů mužů povolání k takové službě v plné životní síle anebo už za mlada (tedy ne až v dospělém věku).

*„Hleďte nejprve království Božího“ (Mat. 6,33 aj.). **Jaké pohnutky budou u nás rozhodující pro naši „volbu“? „A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej.“ (Jer. 45,5). „Dopuť (= dovol) mi nejprve...“ (Luk. 9,59) řekl jeden z těch, které Pán volal, aby Ho následovali. Jsou nějaké věci, o něž nám jde především, před Jeho zájmy?** Je to zlé, že tak často zapomínáme, že „žádný... nemůže dvěma pánům sloužiti“! To neznamená – znovu to říkáme – že by naše pozemské povolání nemohlo být plné úkolů a odpovědností v naprosto hmotných věcech; ale bude to způsob, **jak** se těch hmotných úkolů zhostíme, který ukáže skryté pohnutky našeho srdce.*

„Bydleli tam, u krále...“ (1. Par. 4,23). Kéž nám to Pán dá, abychom každého dne mohli toto uskutečňovat v našem životě, jak na jeho počátku, tak i v celém jeho průběhu! Pak budeme Pánu k dispozici pro „Jeho práce“ a On nám bude moci v den slávy říci: „Nad málem byl jsi věrný.... Vejdí v radost

Pána svého“ (Mat. 25,21.23).

Aux jeunes (Mladým) č. 57 (Přečti si i dříve v tomto časopisu otištěné úvahy o poznávání Boží vůle: 1993/58–; 1994/61)

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 14

místo ženy v Boží Církvi (z abecedy křesťanství)

V Mojžíšově zákoně byli prohlášeni za čisté živočichové žijící v mořích a v řekách, kteří měli „*ploutve a šupiny*“ (3. M. 11,9). Ryby mohou ve vodě pomocí ploutví zaujmout vhodné postavení a plavat proti proudu. Šupiny jim jsou zase určitou štítovou ochranou proti nebezpečím živlu, který je obklopuje.

Svět se svými myšlenkami, s jeho cíli a radostmi se stal všem, kdo následují Pána Ježíše, takovým cizím a nebezpečným živlem. Sám Pán to potvrzuje: „*Ze světa nejsou, jako já nejsem ze světa*“ (Jan 17,16). Kdo nenásleduje Pána zavrženého světem s rozhodností víry a nezkouší celým srdcem, „*jaká by byla vůle Boží dobrá, a libá, a dokonalá*“ (Řím. 12,2), bude silným proudem ve světě strháván stále více pod jeho zhoubný vliv. Svět nesmí v naší obranné ochraně najít žádnou skulinu, žádný otvor, kudy by mohl jako škodlivý živel pronikat.

Mnoho různých napětí mezi dětmi a rodiči, mezi mladými věřícími a staršími bratry pochází odtud, že mladí příliš málo dbají na učení neklamného Božího slova a chtějí se řídit svými vlastními novodobými myšlenkami, které se údajně týkají jen „vedlejších věcí“. Kdyby každý, kdo je „vlastnictvím Pána“, dbal na to, aby „*již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po ten čas, co ještě zůstává*“ (1. Petr. 4,2), mladí by si se staršími dobře rozuměli. Mnohé názory starších věřících, které se jim zdály úzkoprsé a malicherné, by se jim pak ukázaly jako pokyny Božího slova, vyvěrající ze samého Božího srdce.

Zvlášť jasným příkladem takového proudu je ve světě již desítky let se stále více šířící ženské hnutí, které bojuje o to, aby bylo ženě v lidské společnosti vyhrazeno stejné postavení, které zaujímá muž. Toto hnutí nevyšlo z **pohanských národů**, kde je žena považována za otrokyni muže, a tak je s ní i jednáno, nýbrž rozšířilo se **v našich křesťanských zemích**, v nichž křes-

ťanství už dávno vysvobodilo ženu z onoho otroctví. Dnešní volání po rovnoprávnosti však **nevychází z Božího slova**, jak ihned uvidíme. Vyvěrá z pouhého lidského citu pro spravedlnost. Toto hnutí je světový proud, který je pro nás, Boží děti, tím nebezpečnější, čím ušlechtilější se nám zdají jeho cíle. Bude tedy jistě užitečné, navodíme-li s naším hlavním tématem otázku:

JAKÉ MÍSTO MÁ ŽENA V BOŽÍ CÍRKVI?

Abychom získali správnou odpověď, musíme si nejprve ujasnit, jaké místo Bůh dal ženě ve stvoření a jaké následky pro ni vyplynuly z pádu do hříchu.

Její místo ve stvoření

Nejprve byl stvořen Adam. Bůh ho utvořil z prachu země a vdechl do jeho chřípí dchnutí života. Postavil ho do zahrady Eden (do ráje) s úkolem: obdělávat ji a ostříhat. Zakázal mu však jíst ze stromu poznání dobrého a zlého.

Když muž určitou dobu plnil svůj úkol, řekl Bůh: „*Není dobré, aby člověk byl sám; učiním mu pomoc, která by mu odpovídala*“ (1. M. 2,15–20 – elbf. př.).

„Kvůli muži“ stvořil tedy Bůh bytost, která mu měla být v úkolu daném Bohem „pomocí“, měla mu odpovídat a měla ho doplňovat. Tímto zvláštním charakterem ženy se neměla vyznačovat jen Eva, manželka Adama, nýbrž i všechny příslušnice jejího pokolení, dokud trvá tato země a její přírodní zákony. Proto také apoštol Pavel o 4.000 let později skrze Ducha Svatého potvrdil tuto skutečnost jako zásadní pro postavení ženy vzhledem k muži (1. Kor. 11,9). Žena je též křehčí podstaty a zřetelně se od muže liší i svým způsobem myšlení a cítění. Již toto svědčí o tom, že byla v tomto světě stvořena pro jiné uplatnění než muž.

Eva nebyla stvořena **nezávisle na Adamovi** z hlíny, nýbrž „*Hospodin Bůh... z žebra, které vyňal z Adama, vzdělal ženu ... I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouží bude mužatka, neboť z muže vzata jest*“ (1. M. 2,21–23). Tento způsob stvoření nejen potvrzuje, že postavení ženy je podřízené muži, nýbrž je též **obrazem úžasného poměru Krista k Jeho Církvi**, vzniklého Jeho smrtí. A tento poměr je zas Bohem daný vzor pro vztahy mezi mužem a ženou v uzavřeném manželství. Respektování Božího pořádku nebrání muži, ale naopak ho spíše ještě podněcuje, aby svou ženu miloval „jako své vlastní tělo“ a aby ji živil a staral se o ni „jako o své vlastní tělo“ (Ef. 5,22–33).

Pořádek ve stvoření dal ženě možnost plně se rozvíjet podle jejího zvláštního charakteru. Avšak přišlo neštěstí skrze hřích, který nás podněcuje, abychom nedbali na Boží myšlenky.

Následky zhřešení

Satan dobře věděl, že Bůh dal Svůj příkaz týkající se stromu poznání dobrého a zlého, Adamovi. Ale sám jako pokušitel, který se ukázal být po celá tisíciletí tak dobrým znalcem lidských slabostí, přistupuje **k Evě**, nikoli **k Adamovi**. Mluví s ní jako s osobou Adamovi rovnoprávnou a Eva rychle opouští své místo závislosti na svém muži. Jedná s úhlavním nepřítelem ve věci, která byla tak osudná, jako by k tomu byla oprávněna. Říká mu: „**my**“ jíme, atd. (1. M. 3,1–6). Katastrofa začala tím, že Eva **sama** na sebe vzala vedení ve věcech, které se týkaly vztahů **lidí k Bohu**.

Proto žena musí společně nést nejen zlořečení, které Bůh vyřkl nad půdou, nýbrž nadto musí nést i citelné následky, které postihly ženy: „... *S bolestí roditi budeš děti, a po muži tvém bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou*“ (1. M. 3,16). Je jisté, že Adam zhřešil s otevřenými očima a jeho vina byla větší než vina jeho ženy. Ale **oklamán nebyl on, nýbrž Eva**, když jednala nezávisle (1. Tim. 2,11–14). Proto jí Bůh řekl: Tvůj „(muž) **panovati bude nad tebou**“. Jinými slovy: Ty své místo podřízenosti už víc neopustíš.

Copak se všechno pro nás věřící nezměnilo?

Mnoho křesťanů je – podobně jako věřící v Korintu – tohoto názoru: Protože všichni věřící jsou před Bohem **v Kristu** a v tomto postavení si jsou všichni před Bohem rovni, je na této zemi jakýkoli rozdíl mezi námi odstraněn, a tím je i žena plně zrovnoprávněna s mužem. Apoštol Pavel ve svých Bohem inspirovaných Epištolách se jasně staví proti takovému mylnému pojetí (1. Kor. 11,2–16). Dokud jsme v tomto těle, platí **i pro nás** Bohem stanovený pořádek ve stvoření. A nemůžeme ujít ani zlořečení, které přišlo na stvoření. Teprve až Církev – nevěsta bude odtud vtržením vzata a bude uvedeno tisícileté království, naplní se **pro tuto zemi** Písmo: „*Ničeho zlořečeného* (elbf. př.: *žádné zlořečení*) *více nebude*“ (Zjev. 22,3).

Místo, které má žena podle Božích myšlenek na zemi v Církvi, souhlasí s jejím místem ve stvoření a s následky prvotního zhřešení.

Vnější znaky pořadí, jak si je přeje Bůh

Je určité pořadí podle Boha:

- 1) Hlava ženy je muž.
- 2) Hlava každého muže je Kristus.
- 3) Hlava Syna člověka pomazaného za Krista je Bůh. (1. Kor. 11,3)

Lidé by měli toto řazení respektovat. Ale u lidí tohoto světa všechny základy pravdy upadají v kolísání a v pochybnost. Ale od věřících, kteří poslušností pravdy očistili své duše (1. Petr. 1,22) a mají uprostřed tohoto pokřiveného a převráceného pokolení svítit jako světla (Fil. 2,15), Bůh tím více očekává, že budou onen pořádek uznávat nejen ve svých srdcích, nýbrž že ho budou viditelně projevovat i navenek:

„Každý muž, modle se aneb prorokuje s přikrytou hlavou, hyzdí hlavu svou“ (1. Kor. 11,4). Věřící bratr si tedy má být vědom, že před Bohem má být s nepřikrytou hlavou **ne kvůli nějakému soudobému nezávaznému zvyku**, nýbrž z naprosto jiného důvodu: Připomněli jsme si, že muž a žena ve svém vzájemném poměru jsou obrazem **Krista a Církve**. Proto **muž** má mít při modlení nebo prorokování hlavu nepřikrytou, protože přece v onom obraze představuje **Krista**, který jako Hlava Církve nestojí **pod** nějakou mocí, nýbrž **má moc**. Muž je *„obraz Boha a slávy“* (1. Kor. 11,7 – elbf. př.) a působil by neúctu Kristu, své Hlavě, kdyby měl při modlení nebo prorokování něco na hlavě. **Kristova sláva má být viděna a ne zakrývána.**

„Každá pak žena, modlící se anebo prorokující s nepřikrytou hlavou, hyzdí“ (elbf. př.: *zneuctuje*) *hlavu svou*“ (1. Kor. 11,5). Popírala by tím, že muž je její hlava a ona je mu podřízena. Žena má naopak onen Bohem požadovaný poměr uznávat a respektovat a vnějším znakem – zakrytou hlavou – dávat najevo, že sama – protože představuje Církev – je poddána své hlavě, tj. je pod mocí muže.

Druhý vnější znak navenek

V 1. Epístole Korintským 11 se předpokládá, že žena má **dlouhé vlasy** (kap. 11,6). Také tento znak je úzce spjat s tím, co vyjadřuje přikrytí hlavy, avšak má zase **jiný duchovní význam**.

Dlouhé vlasy jsou ženě dány k zastření místo závoje. Za takovým závojem bývá osoba, která ho nosí, **skryta**. Ten závoj je současně pro osobu, která je za ním skrytá, určitou „ctí“, tedy určitou okrasou, určitou ozdobou. Co je

tedy pravou ozdobou ženy? V 1. Tim. 2,9.10 se o tom říká: „*Tak i ženy aby se oděvem slušným se studem a střídmostí* (elbf. př.: *nenápadným zevnějškem, cudně a slušně*) *ozdobovaly...*“ A v 1. Petr. 3,1–6 stojí: „*Podobně (vy) ženy buďte **poddané** mužům svým, aby ... získáni byli, spatřující vaše v bázni svaté* (elbf. př.: *cudné*) *obcování, jejichž **ozdoba** budiž ne ta vnější, ale ten **skrytý člověk** srdce v neporušitelnosti* (elbf. př.: *v nepomíjející ozdobě*) *mírného a pokojného ducha ... Tak zajisté i ony svaté ženy ... se ozdobovaly, poddány byvše mužům svým: jako Sára poslušna byla Abrahama, pánem jej nazývající ...*“

Zde vidíme jednu ozdobu, za níž je **skryt** vnitřní člověk srdce, jako je za závojem dlouhých vlasů skryt vnější člověk. Tato mravní ozdoba zmíněná ve výše uvedených verších, je působena navenek „skrytým člověkem srdce“ a je tím zároveň důkazem, že zde ten skrytý člověk srdce je a spolu s ním i život v něm. Právě tak je tomu s dlouhými vlasy, pokud jde o člověka skrytého za nimi. Dlouhé vlasy tedy jsou **obrazem** nepomíjející ozdoby mírného a tichého ducha, jenž se podle výše uvedeného verše takto projevuje. Jestliže tedy některá žena nebo dívka nemá dlouhé vlasy, je to totéž, jako by tím vyznávala: „Chybí mi duchovní ozdoba!“ Proto se praví: „*Neboť nezavíjí-li se žena, nechť se také ostříhá*“ (elbf. př.: *neboť nemá-li žena zakrytí /čili neuznává-li svou podřízenost/, nechť je jí také vlas ostřihán*). Jak by mohla věřící sestra, která v ztišení přemýšlí o těchto věcech, netoužit po té duchovní ozdobě a také navenek se k ní nepřiznávat?!

Pro anděly

„Ale proč tedy Bůh trvá na tomto vnějším znaku?“ – tážeme se my, kteří tak snadno dovedeme tyto věci odbýt jako nějaké nedůležité „formálnosti“? „Copak On nevidí do srdce?“ Boží slovo říká: „pro anděly“, tj. kvůli andělům (1. Kor. 11,10). Kromě lidí jsou ve stvoření **andělé** jediné bytosti, které jsou obdařené soudností a rozumností. Nemohou sice rozumět Boží uložené radě ohledně člověka, totiž úžasnému a slavnému poměru vykoupených k Němu, jak to čteme v 1. Petr. 1,12: „*Na které věci žádostivi jsou andělé patřiti*“, protože jim to není zjeveno, zato však „jeho svatým“. Ale oni znají Boží pořádek v Jeho **stvoření**. „Proto má žena míti obestření (tj. znamení mužovy moci) *na hlavě pro anděly*“ (1. Kor. 11,10).

Toto krátké zdůvodnění Božího slova stačí prosté víře. Je-li však někomu **zatěžko podřídit se Božímu příkazu**, nechť se zkouší, zda mu snad nechybí

příslušné smýšlení srdce, které má být tímto znakem navenek vyjadřováno.

Žena nemá učit

Kdo si pozorně všimal toho, co dosud bylo řečeno, bude chápat, proč apoštol skrze Ducha Svatého dává pokyn: „*Žena ať se učí pokojně (= v tichosti) ve všeliké poddanosti. Neboť ženě nedopouštím učit, ani vládnouti nad mužem, ale aby se měla pokojně*“ (1. Tim. 2,11.12). A na jiném místě (1. Kor. 14,34): „*Ženy vaše ve shromážděních ať mlčí, neboť nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly.*“ Ve svém zdůvodnění se znovu vrací k pořádku ve stvoření a k vedoucí úloze Evy při zhřešení (1. Tim. 2,13.14).

Každá sestra, která dbá na tuto směrnicí, nebude tedy tam, **kde jsou přítomni muži**, veřejně učit, protože by tím zřejmě přebírala na sebe vedení. Mohou být okolnosti a situace, kdy to u některé sestry, která se snaží horlivě a oddaně sloužit Pánu, působí zkoušky srdce – zůstávat v hranicích tohoto omezení. Avšak naše služba se líbí Pánu jen potud, pokud se přitom ve všem poddáváme Jeho Slovu a Jeho vůli.

Sestra, která respektuje tento pořádek a chová se podle něj, se též nebude ve shromážděních Církve veřejně (tj. nahlas) modlit, protože tím by se dělala ústy přítomných bratrů a přebírala by v té věci na sebe vedení všech.

Vlastní okruh působnosti věřící ženy

Nechť si nikdo na základě všeho, co bylo řečeno, nemyslí, že by sestra měla pro srdce Pána menší cenu než bratr! „*Miloval pak Ježíš **Martu i sestru její i Lazara***“ (Jan 11, 5). A ať si nikdo nemyslí, že život a služba sestry má pro Pána menší význam, než život bratra, který má větší možnosti sloužit Mu na veřejnosti. Pán neoceňuje naši službu podle dosahu jejího zvuku, ani podle síly ozvěny, kterou nalézá mezi lidmi. Jde tu jen o **místo**, které má zaujímat věřící žena, patřící k Boží Církvi. Ale popišme ještě zcela krátce vlastní okruh jejího působení, který není tolik na veřejnosti, ale spíše v ústraní, **doma**. Potvrzuje to také mnoho příkladů z Písma.

V manželství, jako žena a matka. – Většina sester našla ve vlastní rodině pracovní pole, které plně odpovídá jejímu charakteru a její bytosti. Bohabojné ženě se zde nabízejí možnosti k plnému rozvinutí jejích schopností a obdaření, které jsou v mnohém směru jiné než u muže. Jak je dobré, jestliže nezapomíná při množství a rozmanitosti svých domácích povinností na

velké cíle svého úkolu, popsaného tak krásnými slovy v 31. kapitole Přísloví a které smíme uplatnit i na křesťanskou rodinu!

Je svému muži velkou pomocí, nejen co se týká vnějších záležitostí, nýbrž také v úkolu, k němuž ji Pán povolal. Jeho srdce „*jí důvěřuje, neboť tu kořisti nebude nedostatku. Dobře činí jemu a ne zle, po všechny dny života svého*“. Jestliže „*patrný (nebo: známý) jest v branách manžel její, když sedá se staršími země*“, je i toto třeba připsat jejímu přispění (11. 12. a 23. verš). Bratr ovšem nemá hledat nějaké čestné místo v tomto světě, nýbrž má se snažit sloužit Pánu v Jeho díle. Jakým však je mu povzbuzením, jestliže ho jeho manželka podpírá, doprovází ho modlitbou a je připravena přinášet oběti, aby tu službu mohl konat bez překážek!

Jak důležité je i vychovávání dětí „*v kázni a v napomínání Páně*“ (Ef. 6,4), což patří větším dílem k úkolu matky! I tu „*ústa svá otvírá s moudrostí*“, kterou čerpá z Božího slova a v obecenství s Pánem, „*a laskavé učení (je) na jazyku jejím*“ (Přisl. 31,26). Tak třeba Mojžíš, Samuel, Timoteus a mnozí další, kteří se stali Božímu lidu požehnáním, získávali již v útlém dětství poučování od svých matek hluboká a trvalá naučení.

„*Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému*“ (Přisl. 31,20), je přívětivá k hostům (Řím. 12,13), a jestliže – ona žena, popisovaná v 31. kap. Přísloví, má služebné – bez zanedbávání těchto nejdůležitějších úkolů si ještě najde čas, tedy „*pomýšlí (na) pole, a ujímá je*“ (16. v.). Zájmy Pána jsou u ní v popředí a všechno ovoce její práce je pro Něho.

Služba nevdaných sester. – Tím, co mají mít na zřeteli jako nejvyšší cíl ženy a matky, se nevdané mohou vyznačovat bez jakýchkoli překážek: „*(Nevdaná) pečuje o to, co jest Páně*“ (1. Kor. 7,34). Dívá-li se na svůj život z této stránky, jak bohatě se tento může rozvíjet!

Okruh působení nevdané se v podstatě podobá působení jejích vdaných sester. Bude se možná zabývat nedělní školou nebo dělat nějakou jinou službu při dětech. Bude navštěvovat nemocné a jejich rodiny nebo starat se o ně. Bude mít srdce pro celé dílo Páně a doprovázet Jeho služebníky svými přímluvnými prosbami. Bude-li o tomto velkém poli se zájmem „*přemýšlet*“, tedy je „*získá*“ (Přisl. 31,16). Pán jí dá v nejbližším okolí, anebo možná ukáže i někde daleko úkoly odpovídající jejímu místu v Církvi, které jí Bůh přidělil, a které nemůže plnit žádný bratr. Kéž by bylo mnoho takových oddaných a nezištných sester v díle Páně!

HF 1959/277–288 (pokračování, dá-li Pán)

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,21 – 24

„A když se naplnilo dní osm, aby obřezáno bylo to děťátko, i nazváno jest jméno jeho Ježíš, kterýmž (jménem) bylo nazváno od anděla, dříve než bylo počato v životě“ (21. v.), které znamená „Hospodin Spasitel“. V čas stanovený Bohem Ježíšovi rodiče Ho přinášejí do chrámu, aby při Něm vyplnili všechno, co požadoval zákon. Měl být představen Pánu, protože Hospodin měl zvláštní právo na všechny prvorozené z Izraele, neboť byli v Egyptě při hubení prvorozených ušetřeni (2. M. 13,2). Obřezání provedené osmého dne bylo obrazem smrti Krista, v níž bylo před Bohem odstraněno tělo. Všechno, co je spojené s člověkem v těle, je nečisté, a proto muselo být ve smrti Krista odstraněno.

Pán vstoupil na tento svět pod zákonem: „Když přišla plnost času, poslal Bůh Syna Svého, narozeného z ženy, narozeného pod zákonem“ (Gal. 4,4). Ačkoli On byl bez hříchu, čistý a neposkvrněný, byl podroben nařízením zákona týkajícím se očišťování Jeho matky a obřízky. „Neposkvrněné početí“ je vyvráceno skutečností, že Maria vyplňuje dny svého očištění a přináší oběť stanovenou zákonem. Vzhledem k tomu, že Duch Svatý měl před Sebou svaté člověčenství Pána Ježíše, mluví při tom nařízení o nečistotě **matky** a nikoli o nečistotě **dítěte**: „Nečistá bude ...“ – porodila Krista, Člověka čistého a neposkvrněného. Maria sama potřebovala oběť, v níž Bůh našel uspokojení požadavků Svě svatosti. Nemohl být podán větší důkaz o zkaženosti padlého lidstva, než způsob, jakým On byl přijat: Byl na světě, a svět, který On stvořil, Ho nepoznal. A Izrael, který měl světlo v obdržených zaslíbeních, který měl zákon a smlouvy, Ho nepřijal. Dokonalost milosti a pravdy, v níž se Bůh zjevil ve Svém Synu, dala jasně vyniknout nepřátelství, které je tak zakořeněné v srdci člověka.

Osmý den nám připomíná, že Bůh si všímá nečistoty těla a že se postaral o jeho odstranění „*skrze obřezání Kristovo*“ (Kol. 2,11). Číslo osm symbolicky vyjadřuje myšlenku vzkříšení. Smrt Božího Syna učinila vzkříšení nutností, protože „*nebylo možné, aby jí (tj. smrti) byl držen*“ (Skut. 2,24). Věřící je v Kristu osvobozen od svého hříšného stavu a od svých provinění a žije pak v Kristu život vzkříšení – mimo smrt a soud. Osmý den nám mluví o uvedení vykoupeného do nového stvoření. Byl to den očištění uzdraveného malomocného (3. M. 14,10) i toho, kdo znečistil své nazarejství (4. M. 6,10).

Naplnění období očišťování matky kteréhokoli dítěte v Izraeli bylo vyjádřeno přinesením jednoletého beránka v celozápalnou oběť a holoubátka nebo hrdličky v oběť za hřích. Jestliže peněžní prostředky nestačily na opatření „beránka“, mohla přinést „dvě hrdličky nebo dvě holoubátka“ (24. v.). I v té oběti se zračí chudoba poměrů, v nichž stanul na tomto světě Pán slávy. Ukazuje nám to na Jeho dobrovolné ponížení a Jeho lásku k nám.

Všechno v nás, co působilo nutným Boží soud, bylo k Boží slávě odstraněno ve smrti Ježíše, takže hříšníci, kteří v Něho uvěří, mohou dostat požehnání podle ceny Jeho oběti. Věřící je v Něm navždy vysvobozen od hříchu a od smrti a Boží požehnání, jež na něm spočívá, je v souladu s tím, co je Bůh.

Proč musel být ten Svatý a Spravedlivý obřezán jako kterýkoli jiný Izraelita? Proč sám chtěl být později pokřtěn Janem Křtitelem v Jordánu? Vysvětluje nám to Jeho odpověď Janovi: „*Nechej nyní; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost*“ (Mat. 3,15). Vidíme tak Jeho sklánějící se milost, která Mu dala vstoupit dveřmi do ovčince ovcí a přidružit se k hříšníkům a k Janovi co služebníku, když mu řekl: „*Sluší na nás*“ (tj.: náleží nám). Protože v Izraeli bylo všechno ve špatném stavu, musel ukázat, že od Svého vstupu na tento svět a v celém Svém životě se ve Své neskonalé milosti zajímá o postavení padlého člověka a že se přidružuje k těm v Izraeli, kteří před Bohem uznávali svůj zlý stav. Když sestoupil mezi nás, chtěl nést naše mdloby, jsa nám ve všem podoben – kromě hříchu.

ME 1944/212–215

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Je už antikrist přítomen na světě, a pakliže ne, kdy ho máme čekat?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): Děkujte Bohu, že antikrist ještě nepřišel a že Boží děti vůbec nemají tohoto zplozence pekla čekat. Ten, kterého čekáme, je **Kristus**, který přijde a uvede Svou krví vykoupenou Církev domů do otcovského domu. Máme naprosto určité a jasné zaslíbení, že dokud se toto nestane, **antikrist nemůže přijít**. Přečtěte si pečlivě 2. Tes. 2,1–10. Tam zjistíte, že právě Církev (ekklesia) a Duch Svatý, který v ní přebývá, jsou překážkou, která zadržuje příchod antikrista.

A. K. – R. M.–K.: 700 Fragen biblisch beantwortet, 1951,
Curych, č. 158, str. 86–87

Otázka: Co znamená „den spasení“, „den Páně“ a „den Boží“?

Odpověď: Dnešní doba je „**den spasení**“ (2. Kor. 6,2). Je to **doba milosti**, v níž může být hříšný člověk smířen se spravedlivým a svatým Bohem. Jak se to stane? Člověk vyzná své hříchy před Bohem a uvěří v dokonalou účinnou moc oběti Krista, který za nás zemřel. Tento „**den spasení**“ rychle spěje ke konci. Potom Pán Ježíš rychle přijde z nebe a vezme k Sobě všechny Svůj lid. V onom okamžiku ti věřící, kteří do té doby zemřeli, budou vzkříšeni v nových oslavených tělech, a těla žijících věřících budou proměněna v oslavená. Všichni pak budou společně vtrženi vstříc Pánu do povětří.

Tím pak začne nový časový úsek – „**den Páně**“ (1.Tes. 5,2). Bude se na zemi jednak vyznačovat vývinem zla, které bude přesahovat všechno, co zde dosud bylo. Jeho působící mocí bude satan, který pak bude svržen z nebe na zem. Na druhé straně dolehnou na tuto zem hrozné soudy. Ty však nakonec povedou k zřízení tisíciletého království. Země pak bude okoušet plných tisíc let, jako nikdy předtím, pokoj a blaho.

Na konci onoho „dne“ bude satan propuštěn ze svého vězení a pokusí se naposledy popudit lidi proti Bohu a strhnout je na svou stranu. Bůh však zmaří plány satana a potlačí ono poslední povstání. Potom započne „**den Boží**“ (2. Petr. 3,12), věčný den. Bude postaven velký bílý trůn, před nímž budou muset stanout nevěřící ze všech dob. Z úst Spasitele, o němž ale oni nechtěli nic vědět, budou muset vyslechnout hrozný rozsudek: věčné zahynutí od tváře Boží!

HuN 1986/286–287

Otázka: Co je však „den Kristův“?

Odpověď (G. C. Willis): Co je ten „den“, o němž apoštol Pavel tak často mluví, ten „*den Pána našeho Ježíše Krista*“ nebo „**den Kristův**“ (1. Kor. 1,8 aj.; Fil. 2,16)? Ve 2. Ep. Petra 1,19 je jednoduše nazván: „den“: „*až by se den rozednil*“. V 1. Kor. 4,3 (jen v německém elberf. př.) čteme o „lidském dnu“. Mluvíme o „dnu Césara“ nebo o „dnu Napoleona“ a myslíme tím pak den, kdy César nebo Napoleon se ujali moci a prosazovali svou vůli. Tak je tomu i nyní: nyní je den člověka, dokud je člověku dovoleno jednat podle své vlastní vůle. Blíží se však doba, kdy Pán Ježíš Kristus bude mít Svůj „den“; totiž tehdy, až opět přijde a pobere k Sobě všechny Svůj lid. Pak jej bude mít navždy u Sebe, jak to čteme v 1. Tes. 4. To je začátek „dne Pána našeho Ježíše Krista“. Ale k tomu dni patří také naše zjevení před soudnou stolicí Krista, o čemž čteme v 2. Kor. 5,10 a na jiných místech.

„*Den Páně*“ je něco jiného než „*den Kristův*“. Je to den, kdy Kristus zaujme Svě místo **jako Soudce** a kdy tento ubohý, bezbožný svět Jím bude souzen. Čteme o něm často jak ve Starém, tak v Novém zákoně. Bude to hrozná doba. „*Neboť veliký bude den Hospodinův a hrozný náramně, i kdo jej bude moci snést?*“ (Joel 2,11b).

Ve Zjev. 1,10 čteme: „*Byl jsem u vytržení ducha v Páně den.*“ Toto se vztahuje na **první den v týdnu**. Použité řecké slovo se tu liší od řeckého výrazu, přeloženého „*den Páně*“. Znamená doslovně **Pánu patřící den**. Totéž řecké slovo máme v 1. Kor. 11,20: „*večeře Páně*“. To jsou jediná místa v Novém zákoně, kde se ono řecké slovo vyskytuje.

HuN 1973/60–62

Otázka: V Žalmu 34 čteme (elbf. př.) v nadpise, že David proměnil obličej svůj před **Abimelechem**, zatímco z 1. Sam. 21,11 plyne, že to udělal před **Achisem**, králem Gát? Jak tomu máme rozumět?

Odpověď (A. Küpfer – R. Müller–Kersting): V Písmu svatém přirozeně neexistují žádné rozpory. „Abimelech“ byl **titul** neboli „označení hodnosti“ filistinských králů, právě tak jako „car“ byla hodnost ruského císaře, „faraó“ hodnost egyptského krále (popřípadě „kandáces“ hodnost etiopské královny – pozn. překladatele). Proto také Achis, filistinský král, byl zároveň (co do hodnosti) „abimelech“. Jak úžasně se Boží slovo doplňuje! – (Gát bylo z pěti filistinských měst asi nejdůležitější. Bylo též domovským městem Goliáše.)

A. K. – R. M.–K.: 700 Fragen biblisch beantwortet, 1951,
Curych, č. 497, str. 225.

James Butler STONEY:

Přijímání Božího slova

Kéž by Pán dal, aby každý z nás byl bdělejší a byl si vědom nebezpečí, že přijmeme Boží slovo **jen rozumem**, a tím je omezíme jen na pouhé schopnosti člověka. Při přijímání Božího slova jde předně o **světlo**, pak o **zkoušky svědomí** a za třetí o **modlitbu** – jsme uvrženi na Boha; za čtvrté je to dílo **Ducha Svatého**, aby nás sám uváděl do Božího slova. Nikdo z nás nedospěje dále, než jaké je skutečné dílo Ducha Svatého v nás. Mnozí se domnívají, že protože jsou ve světle pravdy, nalézají se v Jeho síle. Nikoli! Můžete znát Bibli, mít mnoho světla – ale nebude tu žádný růst, který by přesahoval dílo

Ducha Svatého v nás.

Kéž by Pán dal, abychom nejen s Bohem **začínali**, nýbrž abychom i s Bohem **zůstávali**: je třeba s Ním začínat, pokračovat i končit. Je to něco nesmírně velkého, mít stále na mysli, že je to Bůh, s Nímž máme co činit.

HuN 1980/ č. 1, 2. strana obálky

Myšlenka

Daniel byl rádcem krále, ale odmítl jíst maso z jeho stolu; Nehemiáš sloužil v paláci, ale netrpěl Moába nebo Amonitu v domě Hospodinově; Mardocheus bděl nad životem krále, ale neskláněl se před Amalechitským; Ezdráš a Zorobábel přijali přízeň perského krále, ale odmítli pomoc Samařských a netrpěli manželství s pohany (národy); zajatí Židé prosili za pokoj Babylona, ale nechtěli v cizí zemi zpívat písně sionské. **Dovedeme i my odlišovat od sebe věci, které se skutečně liší?**

ME 1992/333

André GIBERT:

Boží Církev – 14

Církev od Boha něco dostává

Shromažďuje-li se Církev jako taková k uvažování Božího slova, dostává se jí od Pána pozhledání. On používá k jejímu vzdělávání bratry, kterým k tomu dal dary. Tito bratři pak nejsou „ústí Církve“, která by se jako taková obracela na Boha, protože o nich naopak platí: „*Mluví-li kdo, mluv jako řečí* (elbf. př.: *výroky*) *Boží*“ (1. Petr. 4,11). Mluvící závisí i zde na vedení Duchem Svatým. Taková činnost má své místo při shromážděních k zvěstování Slova podobně jako při shromážděních k poctě Bohu. Duch Svatý přitom používá Boží slovo, aby oživoval srdce, třibil svědomí a uváděl přítomné do takového postavení srdce, v jakém On si přeje, aby byli. Nástrojem k tomu může být nějaký prorok, tj. bratr, který vykonává prorockou službu, nebo i učitel či pastýř, podle toho, čeho je třeba.

Zpravidla bývají tato působení Ducha Svatého dána pro tzv. „shromáždění k vzdělávání“, o němž mluví 14. kapitola 1. Ep. Korintským. Ale bude dobře, poukážeme-li na to, že podle poučení té kapitoly do takových shromáždění mohou být včleněny i prosby, chvalozpěvy a děkování, které spolu

přispívají k vzdělávání, jak to bylo výše uvedeno o „darech milosti“ (viz str. 16 tohoto ročníku). Ostatně bylo by tu jistě určité nebezpečí, kdybychom chtěli jednotlivé druhy shromáždění nějak rozčleňovat podle určitého systému anebo je chtěli schematizovat. Mohlo by to vést k tomu, že bychom omezovali činnost Ducha Svatého.

Skutečností, žel, je, že při takových shromážděních místní Církve bývají věřící málo zaměřeni na **Pána**, aby všechno očekávali a přijímali od Něho. Toto bývá jak **příčina**, tak i **výsledek velké duchovní slabosti**.

Může dojít až k tomu, že taková shromáždění, kde se čeká jen na Pána, se vůbec přestanou konat: V některých místech se kromě lámání chleba žádná jiná shromáždění nekonají s výjimkou těch, při nichž mluví jen některý bratr, který se tu zastaví na cestě, anebo nějaký bratr zdaleka. Takoví věřící se sami okrádají o duchovní potravu, až nakonec skomírají na podvýživu. Co si máme myslet o takovém těle, které **nepovažuje za nutné přijímat výživu**?

Anebo takové shromáždění místní Církve může být nahrazeno něčím naprosto odlišným, totiž takovým shromážděním, v němž ten či onen bratr na sebe přebírá všechnu službu. Všechno se pak tedy očekává od jednoho **člověka**. Žel že se na mnohých místech konají takováto shromáždění, která původně měla pod vedením shůry sloužit ke skutečnému vzdělávání. Spíše bychom je mohli zařadit mezi shromáždění svolaná k nějakému zvláštnímu účelu, o nichž bylo pojednáno v minulé kapitole; konají se tedy ze zvyku a pravidelně **jen takto**. I taková sice někdy mohou být velice užitečná, ale místní Církve je zde v nebezpečí, že bude živena příliš jednostranně, i když samo poučení může být cenné. Vedle toho je tu příčina k obavám, že „shromáždění“ bude upadat stále více do nezúčastněnosti, a postupně, aniž si toho všimne, se bude stále více spoléhat **na člověka** než **na Pána**. Povede to k tomu, že se bude napomáhat vzniku jakéhosi „duchovenstva“. Církve jako taková nebude už pak životaschopným organismem, nýbrž bude odumírat. Výsledek činnosti způsobilých bratrů a závislých ve všem na vedení shůry by k něčemu takovému nikdy nevedl. Jejich služba naopak, protože by Duchu Svatému byla ponechána plná volnost k působení, by byla jen velice užitečná a nebylo by tu nebezpečí, že budou potlačovány další prostředky k vzdělávání, napomenutí a potěšení.

Ať už tedy jsou přítomny určité dary nebo nejsou, jsme-li shromáždění ve jménu Pána, stačí, když počítáme s Ním. On dává – více, než můžeme prosit anebo rozumět – vše, čeho je třeba k potěšení, k napomenutí a ke vzdělání. Ti bratři, jejichž dary jsou uznávány, je budou používat moudře;

avšak to, že jejich dary jsou uznávány, je nezavazuje k povinnosti **muset mluvit**, nemají-li co dát. V takovém případě, kdyby to bylo třeba, by se projevily jiné dary. Pán podle Své moudrosti může právě v takové situaci vzbudit bratry, kteří budou moci konat službu prorokování (1. Kor. 14,1.3) a sloužit jasným a věcným způsobem Církvi. Dva či tři se budou moci cítit povolání mluvit v jednom takovém shromáždění. A jakým požehnáním bývá, když více bratrů postupně vykládá různé stránky **jednoho** předmětu! Pět srozumitelných slov, podobně jako pět ječných chlebů při nasycení zástupů, může mít větší účinek než dlouhé přednášky. Jak mnoho darů zůstává nevyužito jednak kvůli nepatřičné falešné pokoře určitého bratra, jednak kvůli příliš velké činnosti jiných obdařených bratrů!

Je určité zřejmé nebezpečí, že „svoboda Ducha Svatého“ je mylně chápána jako určitá příležitost pro **tělo, aby se uplatnilo, jestliže si někdo myslí, že má právo mluvit**. Někdy se to, žel, stává. (Tato věc už byla probírána dříve – viz oddílek „svoboda a závislost“ na str. 101 tohoto ročníku. Jestliže někdo v tom, co mluví, **se chce líbit sám sobě**, je to **bez jakéhokoli užtku** pro posluchače. V takovém případě jeho mluvení ve shromáždění nemá mít místo. Každý se má sám zkoušet, zda to, co chce říci, obdržel skrze Ducha Svatého od Pána, anebo zda chce jen uplatnit **své osobní** myšlenky. Neboť „*duchové proroků prorokům poddání jsou*“ (1. Kor. 14,32). Na druhé straně u Církve stále musí být schopnost duchovního citu a rozeznávání, čili jinak: ona musí být stále v bdělém stavu. Je-li v dobrém stavu, bude na to takový věřící, který nemluví k vzdělání, upozorněn a jestliže neuposlechne, bude mu – k blahu shromážděné Církve – uloženo, aby mlčel. Křesťanská svoboda také nesmí vést k tomu, že někdo si ponechává zdravou, oprávněnou kritiku pro sebe, zatímco by ji měl při vhodné příležitosti vyslovit, totiž jestliže něco neslouží k vzdělávání. Je tu ovšem třeba trpělivosti a je-li něco třeba říci, má to být předneseno s bratrskou láskou a mírností, když jsme již celou tu záležitost, již trpí celé stádce, vícekrát sdělili Pánu na modlitbě. On to může sám odstranit, aniž budeme nuceni nějak zakročovat. Všechno se musí dít k blahu celé Církve a k Božímu oslavení. Místo toho však, žel, bývá velice často v rodinách anebo v nevhodné společnosti (např. v přítomnosti dětí – pozn. překlad.) nelaskavě a nemoudře kritizováno. To pak mívá smutné následky.

Dále je třeba zmínit se ještě krátce o tom, že při shromáždění k službě Bohu, jestliže dojde k určité přestávce ticha, si to nikdo nemá vykládat jako nečinnost. Duch Svatý chce působit i během takového ticha. Jestliže se však

ono ticho prodlužuje a čas zřejmě zůstává nevyužitý a prázdný, bude přestávka působit na přítomné skličujícím dojmem, naše svědomí by se mělo probudit, a měli bychom volat ve svých nitrech k Pánu, aby nám dal Svě Slovo.

Nejdůležitější věcí ze všeho je: **cítit svatou přítomnost Pána**. On je to, jenž shromažďuje. Na tom, zda se mluví či nemluví, tolik nezáleží, jen když srdce se cítí spojena s Ním. Pak se nebude vyskytovat ani unáhlenost, ani nemístné zdržování se, a jakékoli lidské zasahování, aby například bylo předem něco organizováno anebo aby byl nastolen určitý řád, bude chápáno jako něco zbytečného. Je velice pozoruhodné, že v poučení, které máme ve 14. kapitole 1. Ep. Korintským (protože v Korintu bylo mnoho různého nepořádku kvůli zneužívání darů milosti, neboť často nebyly používány k vzdělávání Církve, nýbrž k zadostučinění svých nositelů), není ani slovem zmínka o nějakém organizování, ani o nutnosti nějakého lidského „předsedy“. Všechno je ponecháno na vůli **Duchu Svatému**, a všichni musí zůstat pod Jeho vedením a v závislosti na Něm. Korintští přišli z pohanství, které se v duchovní oblasti vyznačovalo výstřednostmi; kladli velkou váhu na zvlášť působivé dary. Ale Bůh pořádku a pokoje je napomíná těmito slovy: „*Všechno slušně a podle řádu (= v pořádku) ať se děje*“ (1. Kor. 14,40). Jevili se jako děti, takže Bůh jim i nám sděluje: „*Bratři, nebudte děti smyslem* (elbf. př.: *rozumem*), *ale zlostí budte děti* (elbf. př.: *nemluvnata*), *smyslem (= rozumem) pak budte dospělí*“ (1. Kor. 14,20).

Zdalipak i my často nenakládáme se vzácnými prostředky, které jsou darovány Církvi, s „dětskou“ lehkomyšlností?

Kéž by Bůh dal, když se shromažďujeme, abychom se s rozhodností víry pevně drželi obou velkých výsad, které tvoří základ shromáždění, jak si je přeje Bůh. Jsou jimi: 1) **osobní přítomnost Pána Ježíše** a 2) **působení Ducha Svatého v Církvi!** Všechny ostatní detaily v životě místní Církve, o nichž máme za to, že není třeba zmiňovat se o nich v těchto řádcích, se upraví samy sebou, budeme-li se řídit oběma uvedenými skutečnostmi.⁸

⁸ Např. pokud jde o časovou přesnost: Chtěli bychom nechat Pána čekat? Nebo třeba o způsob, jak jsme oblečení: Shromažďujeme se kvůli lidem nebo kvůli Pánu? Anebo co se týče zařízení sálu pro shromáždění: Chtěli bychom snad Pánu přichystat horší přebývání, než na jaké jsme v našem bydlení sami zvyklí? A na druhé straně: Dovoluje nám Jeho přítomnost nějaké ozdoby a přepych, které slouží jen k uspokojení těla? – atd.

Šťastné manželství

Když jsem byl ještě malý chlapec, směl jsem jednou se svou sestrou a s rodiči jít k příbuzným do Š. na svatbu. Byla to první svatba, které jsem se zúčastnil, a všechno bylo tolik zajímavé. Do kostela se jelo kočárem a potom byla v hotelu velká hostina. Na jídelním lístku stálo na konci: „Zmrzlinové překvapení“. Seděli jsme se sestrou u nižšího stolu a měli jsme jen jedno přání: aby to „překvapení“ už přišlo. Ale ono přes nekonečné čekání stále nepřicházelo, protože jeden strýček měl dlouhatánský proslov. Ty dlouhé řeči se mně i sestře zdály strašně nudné. A přesto na jednu z nich nikdy nezapomenu. Povstal jiný strýček, který chtěl být tak trochu vtipný, a řekl: „Milí slavnostní hosté! Vypráví se, že v nebi jsou postaveny dvě židle určené pro ty manžele, kteří toho ani na vteřinu nelitovali, že byli oddáni.“ A pak pokračoval: „Ale ty židle jsou podnes neobsazené!“

V tom byl přerušen. Tatínek zavolal přes spoustu hostů na mou maminku, která seděla na druhém konci dlouhého stolu: „Maminko, ty židle dostaneme my!“ Byl jsem ještě malý a vůbec jsem nerozuměl hlubokému smyslu těch slov. Ale srdce mi zalil zvláštní pocit radosti, protože jsem zakoušel úžasně hřejivé teplo **takového** rodičovského domu. **Je vaše manželství také takové?** Bůh si je přece takové přeje!

Když jsem se oženil, měl jsem jednoho staršího přítele, který to v proslovu při svatební hostině na biblický verš: „*Učiním jemu pomoc, jemu odpovídající*“ (1. M. 2,18 – elbf. př.) řekl naprosto jednoduše: „Ne nějakou panovnici, která by **nad** ním mávala pantoflem. Ani nějakou otrokyni, ujařmenou **pod** ním. Také aby nebyla **vedle** něho jako nějaká vedlejší věc. Ale pomocnici, která by stále byla **při něm, s ním.**“

Hluboce se mne dotklo, jak se tatínek při stříbrné svatbě zadíval na svou ženu a řekl: „Za těch pětadvacet let jsi mi byla každý den milejší!“ Musel jsem se zamyslet nad všemi manželstvími, kde za 25 let všechno ochladlo. To je hrozné! Ano, je mnoho manželů, kde by jeden druhému měl říci: „Víš, musíme začít znovu, jako to bylo na začátku!“ To je možné! Tuto možnost přece má každý z nich!

HuN 1986/287–8 (z pův. knihy: „Ježíš – náš osud“)

Autor z tohoto čísla:

James Butler STONEY

(1814 – 1897)

J. B. Stoney (JBS) se narodil 13. 5. 1814 v Portlandu v hrabství Tipperary (jižní Irsko). Jeho otec byl přísný puritán. Rodina žila na venkově a byla zámožná, takže všichni čtyři synové mohli mít soukromé učitele. Inteligentní a nadaný JBS nastoupil jako patnáctiletý studium v známé Trinity College v Dublinu, kde se specializoval na klasické jazyky a práva. Ačkoli byl již v této době upozorněn na Boží milost a nutnost obrácení, neměl sebevědomý a kratochvílemi mládí zaměstnaný mladík čas zabývat se hlouběji touto otázkou. Obíral se ve svých myšlenkách spíše svým budoucím povoláním a úspěšnou kariérou právníka.

R. 1831 vypukla v Dublinu cholera. Také JBS onemocněl. Jeho první myšlenkou nyní bylo: „Jak se mohu setkat se svatým Bohem?“ Jeho duševní muka byla horší než fyzická. Zazvonil na svého služebníka, aby zavolal lékaře a řekl: „Tomáši, bojím se, že musím umřít!“ Když byl zase v místnosti sám, padl na tvář a volal k Bohu, o Němž už jako chlapec slyšel, a který přijal i jednoho z největších hříšníků, protože po Jeho pravici je nyní oslavený Ten, který kdysi byl ukřižován. Když přišel lékař, byl JBS vyčerpán a skutečně se zdál být blízek smrti, ale řekl naprosto klidně: „Ježíš mne přijme. Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ Po dlouhém blahodárném spánku se zotavil. Brzy nato mohl zase pokračovat ve studiu. Ale byl znovuzrozen – pro nový svět, pro nové naděje a naprosto nový život. Rozhodl se vzdát se studia práva, aby od té chvíle mohl být svědkem o Boží milosti ztraceným hříšníkům.

Začal pak v Dublinu studovat teologii, kde v té době vyučovali skutečně dobří učitelé. Ve čtyřiaadvaceti letech byl ordinován za duchovního. Jeho rodina tím byla velice roztrpčena. Jeden ze strýců už s ním nechtěl mít nic společného, protože, jak se domníval, JBS zahodil své nadání a nadějně vyhlídky za pouhý plat pastora.

V posledních čtyřech letech JBS horlivě studoval Písmo svaté. Poznal, že všechno viditelné pomíjí a že jenom neviditelné věci jsou věčné. Když četl dopisy apoštola Pavla, zjistil, že zmrtevýchvstalý a oslavený Pán sám dává Boží církvi dary k službě, takže věřící na základě Jeho pověření se stává evangelistou, pastýřem nebo učitelem (Efez. 4). Proto JBS už nečekal na přidělení nějaké fary, nýbrž vyšel jako evangelista mezi ohrady a ploty, aby ukazoval

hříšníkům na velké spasení.

R. 1833 se JBS dostal do styku s bratry, kteří se v Dublinu už řadu let shromažďovali v jednom soukromém bytě na Fitzgerald Square 9, potom však od r. 1830 v dražebním sále jednoho výrobce nábytku v Aungier Street 11. V jednom zajímavém sdělení z 12. 7. 1871 o té době napsal:

„Poznal jsem bratry r. 1833. Měl jsem vroucí přání sloužit Pánu a myšlenku vzdát se právnické kariéry ve prospěch teologického vzdělání. Měl jsem za to, že toto bude jediné správné. Zpočátku jsem chodil do Aungier Street, kam mne s sebou bral nějaký p. Clarke, kolega ze studií, který tam byl stálým návštěvníkem, se silnou nevolí... Ale nakonec mne tamější učení začala velice zajímat. Vzpomínám si zvláště na výroky p. Darbyho o slovech Písma: „omilostnění v tom Milovaném“, a p. Belletta o 7. kapitole Ev. Marka, ale nepomýšlel jsem ještě připojit se k nim ... Vytrvale jsem poslouchal JND, až jednou řekl o 7. kapitole Knihy Jozue: „Proč jsi padl na tvář svou?... Vstaň, posvět lid...“ Zlo musí být nejdříve odloženo. Bůh s námi nemůže být, jestliže nejsme odděleni od zla. To mne zlomilo. Poprvé se mi ujasnilo, jak obrovský je to krok opustit státní církev ve prospěch maličké skupinky v Aungier Street. Stalo se to v červnu 1834. Poprosil jsem p. Darbyho, abych mohl chodit tak dlouho, dokud nenajdu něco lepšího, neboť jsem si nebyl úplně jistý, zda má pravdu, ale byl jsem už přesvědčen, že anglická státní církev si stojí špatně. V té době p. Stokes každou neděli předčítal pravidelně jistý oddíl z Písma svatého a v Plymouthu, kde jsem byl r. 1838, bývalo napřed stanoveno, kdo bude lámat chléb a provede oficiální úkony. V září jsem se zúčastnil shromáždění u lady Powerscourtové. Předsedal pan John Syngé. Pan Syngé prosil postupně každého, aby promluvil na určité téma. Pan Darby mluvil jako poslední, často celé hodiny, a dotýkal se všeho, co bylo řečeno předtím. Vedle něho seděl p. Wigram a byl tam kapitán Hall, p. G. Curzon, sir A. Campbell, p. Bellett, p. T. Maunsell, p. Mahon, p. E. Syngé. Byli přítomni i církevníci a irvingiáni. Zvláště na mne zapůsobily modlitební hodiny v 7 hodin ráno. Každý se modlil, aby jim Bůh udělil světlo a i milost, aby mohli podle toho prakticky jednat. ...“

Když JBS r. 1834 u těchto bratří trvale zakotvil, zůstal po celý život dobrým přítelem J. N. Darbyho, s nímž byl až do jeho smrti r. 1882 úzce spojen. V prvních desetiletích pracoval spíše tiše. Psal články do různých měsíčníků, mimo jiné také do časopisu „The Prospect“ (Výhled), který r. 1849–1850 vydával William Kelly. Od r. 1867 sám vydával časopis „A Voice to the Faithful“ (Volání věrným).

JBS mnoho cestoval a téměř každého dne mluvil na nějakém jiném místě. Měl živý, působivý způsob řeči, ale pečlivě se vyhýbal i každému náznaku pouhého řečnictví. Byl přesvědčen, že ve svatých věcech je pravou a jedinou mocí Duch Svatý. Mnoho z jeho přednášek a spisů je obsaženo v třinácti-svazkovém díle: „Ministry by J. B. Stoney“ (Služba J. B. Stoneye). Nejznámější je asi do němčiny přeložená kniha „Výchova v Boží škole“.

Na rozdíl od ostatních učitelů počáteční doby v minulém století JBS nezdůrazňoval tolik objektivní Boží pravdu, ale spíše osobní stránku pravdy, při níž mají velkou roli osobní zkušenosti a mnohdy dochází k nebezpečí spekulativních myšlenek. V tomto směru byl téměř až mystikem (mystika je zvláštní forma nábožnosti, při níž se člověk snaží oddaností a pohroužením se dosáhnout hlubšího, vroucnějšího obecenství s Bohem). **Nevědomky** se tím stal připravovatelem cesty k přijetí bludných učení F. E. Ravena, která tento začal hlásat v letech kolem r. 1890. To pak nutně vedlo k roztržce, při níž byla většina shromáždění v Anglii Ravenem stržena a také bratři JBS, C. H. Mackintosh a (na určitou dobu) dr. W. T. P. Wolston.

JBS odešel do věčného domova 1. 5. 1897, krátce před svými 83. narozeninami. Již od října 1895 byl vážnou nemocí poután na svůj byt. Až do konce se radoval v Bohu a zesnul tiše, hovoře o NĚm. Rád citoval následující verše písně:

Ten poklad, jež jsem našel v Jeho lásce,
mne učinil zde dole poutníkem.

(A. Remmers: Gedenket eurer Führer, Schwelm 1983,140–145.)

Poražený obr

Největší stromy na naší zeměkouli jsou asi v americkém Coloradu. Mnohé z nich tam leží vykořeněné. Jeden z nich, exemplář obrovských rozměrů, byl podrobně prozkoumán. Byl velkým stromem už v době mořeplavce Kolumba, čtrnáctkrát zasažen bleskem, celá staletí vzdoroval bouřím a nepohodám a vítězně odolával prudkým větrům v oné oblasti. Nic z toho mu neuškodilo. Proč tedy byl nakonec vyvrácen? Kdo porazil tohoto obra? Drobný hmyz! Nepatrní broučci, kteří rok co rok hlodali v jeho kořenech. A jednoho dne se onen obr skácel – poražen malými, téměř neviditelnými nepřáteli! – Zda se i dnes nestává, že někteří křesťané se naprosto nečekaně mravně a duchovně zhroutnou? Vlastními příčinami jejich pádu nebývají velké zkoušky nebo mimořádné těžkosti, ale skrytý a stále trvající vliv zdánlivě

bezvýznamných věcí: nepravdivosti, neodsouzená zla, zášť nebo úmysl nechtít odpustit, ctižádost, přizpůsobování se světu, bažení po pozemských věcech... – Život křesťana se převážně skládá z **malých věcí, v nichž máme být Pánu věrni** – k Jeho radosti a nám k požehnání. Proto: „*Zlapejte nám lišky, lišky maličké, které škodu dělají na vinicích!*“ (Pís. 2,15). – „*Bděte, stůjte (pevně) u víře, zmužile sobě počínejte, buďte silní!*“ (1. Kor. 16,13)

HuN 1990/64

Jeho milost stačí

Jeden evangelista mluvil večer o Boží milosti a mimo jiné řekl, že ona stačí na všechny naše potřeby. Příští večer se přihlásil jeden z posluchačů a otázel se ho – zřejmě v úmyslu přivést ho do rozpaků: „Máte dost milosti, abyste se mohl dívat do očí mučednické smrti?“ – „Ne“, zněla krátká odpověď. – „Ale neměl byste třeba rád milost, jíž je k tomu třeba?“ – „Ne. Všechno, co právě potřebuji, je milost pro tři ohlášená večerní shromáždění. Ve všem, co je budoucí, důvěřuji Tomu, který řekl: „Dosti máš na mé milosti.“ – To byla správná odpověď. My se často trápíme **zbytečnými starostmi**. Když čteme vyprávění o mučednících, kteří šli na smrt se zpěvem, klademe si otázku: Měl bych k tomu také odvahu? Setkáme-li se s lidmi, kteří musí těžce trpět a kteří skrze milost Páně trpělivě snášejí bolesti, snadno nás napadne myšlenka, že my bychom asi nikdy nedovedli být tak trpěliví. – Jak zbytečné jsou **takové starosti**! Nepotřebujeme přece žádnou sílu k práci, **kteřou na nás nikdo nežádá**, ani trpělivost pro zkoušku, **která se nás netýká**. Smíme se spoléhat na Toho, který nám dá v pravou chvíli sílu, trpělivost a vše potřebné. A jestliže On usoudí za dobré, abychom prošli nějakou zkouškou, opatří nás též vším, čeho nám bude třeba. Zůstávejme jen v Jeho blízkosti a důvěřujme Mu!

HuN 1990/256

